

LOTUS

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI
JENNIFER HARTMANN

**"BUNCA YILDIR KALBİMİ HİÇ KİMSEYE VERMEMİŞTİM...
GERÇEK ŞUYDU Kİ BENİM VERECEK BİR KALBİM
YOKTU. KALBİM BİR HAYALETLE BİRLİKTEYDİ."**

Dünyanın geri kalanı için o, dört temmuzda ortadan kaybolan küçük bir çocuktü. Ama Sydney Neville için o, her şeydi. En yakın arkadaşı kaybolduğundan beri Sydney'nin kalbi eskisi gibi atmasa da zamanla hayatını bu eksik parçayla birlikte yaşamayı öğrenmişti.

Yirmi iki yıl sonra genç kadının beklediğı son şey, Oliver Lynch'in geri dönmesiydi. Onlarca yıl yeraltında esir olarak tutulan Oliver, onu bekleyen bu garip yeni dünyaya tamamen yabancıydı. Ancak hayattaydı. *Buradaydı.* Ve Oliver ne kadar değişmiş olursa olsun, ikisi de aralarında bir zamanlar var olan bağı hâlâ hissedebiliyorlardı.

Ancak yeniden doğan dostlukları daha fazlasına dönüşmeye başladığında, ortaya çıkan keskin ve acı verici gerçekler aralarında bir boşluk yaratmıştı. Sydney'nin inşa ettiğı duvarların yıkılmaya niyeti yoktu, Oliver ise kayıp anılarının ve kaybettiğı onca zamanın peşine düşmüşken kâbusunun henüz bitmediğini fark etmişti.

Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bu karanlık dünyada... aşka yer var mıydı?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

● /pukkayayınları

Çeviren: İrem Doruk

PUKKA
YAYINLARI

9 786259 612843

THG
0403400
YR1

LOTUS

Orijinal Adı: Lotus

Jennifer Hartmann

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: İrem Doruk

Editör: Dila Öz

Redaksiyon: Gülsena Karaca

Düzeltili: Damla Çağlı

Son Okuma: Derya Sevim

Orijinal Kapak Tasarımı: Catherine Imbeault

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Haziran 2025

ISBN: 978-625-96128-4-3

Sertifika No: 73186

Copyright © 2021 by Jennifer Hartmann

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

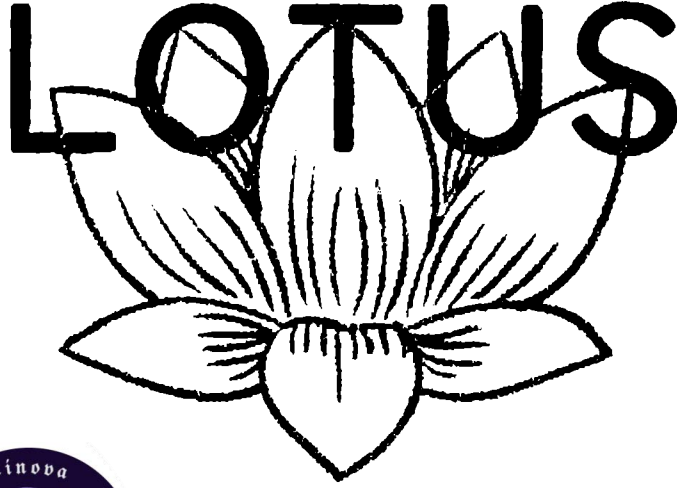
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

Düzenleme

Ny.ozlem

JENNIFER HARTMANN

Çeviren: İrem Doruk

İÇERİK UYARISI

Bu kitap kaçırılma, tecavüz, tecavüze zorlama, öldürme, intihar, depresyon ve travma tetikleyici olaylar içeren sahneler barındırmaktadır. Eğer hassas bir ruh haline sahipseniz ya da yoğun duygusal yük taşıyan konulardan rahatsız oluyorsanız, bu kitabı başka bir zamana ertelemeniz tavsiye edilir.

*Kaybolmuş olanlara ve hâlâ merak edenlere...
Yolunuzu bulacaksınız.*

GİRİŞ

Yoldan çekil, seni ucube!”

Geriye doğru sıçradım. Arabalar gürültülü ve rahatsız edici bir şekilde yanımdan geçip gidiyorlardı. Flaş gibi patlayan renkler ve ışıklar... Yolun kenarında tökezleyerek ilerlerken panik dolu bir nefes verdim.

Bu bir rüya.

Arabaların içinde sürücüler vardı. Bazıları camlarından sararak bana bir cihaz doğrultuyorlardı. Havayı soluyorlardı. Garip bakışlar atıyor, gülüyor ve akşamın karanlığında belirsizce bağııyorlardı.

Bu doğru olamaz.

Koşmaya başladım, garip bir şekilde başım dönüyor, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. Attığım her hızlı adımda bacaklarımda biraz daha zayıfladığımı hissedebiliyordum. Çok fazla gürültü ve kaos vardı. Koşunun ortasında tehlikeli maddelere karşı koruyucu olan kıyafetimin fermuarını indirdim. İçinde resmen boğuluyordum. Maskemi ararken kıyafeti üzerimden çıkarmaya çalıştım.

Aniden duraksadım.

Çalan korna sesi irkilmeme sebep oldu. Kanla ıslanmış göğsümü ve pantolonumu ortaya çıkaran, ayaklarımda etrafında

dolanarak durmama sebep olan plastik yüzünden takılıp düşmek üzereydim. Soğuk hava tenimi ısıırıyordu.

Düşünmeye fırsat bulamadan korunabilmem için son bariyerim olan maskeyi de çıkardım.

Devasa yudumlar alır gibi oksijeni içime çektim. Derin nefesler alıyor, uzun yıllardır ilk kez buzun ciğerlerime dolmasına izin veriyordum. Tanrım... bu muhteşemdi. Bir karşılığı yoktu. Havayı su gibi içtim, bir besinmiş gibi topraksı kış miskininin kokusunun tadını çıkardım.

Ardından altında yatan bir şeyin kokusunu aldım. Her ne ise, keskindi. Bir çeşit duman gibiydi. Kalbim korkuyla çarpıyordu.

Ah, Tanrım... Dumanlar.

Bradford haklıydı.

Ölümcül bir hata yapmıştım.

Boynumu kavrayarak ölümü bekledim. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimden hırıltılı soluklar dökülüyordu. Dizlerimin bağı çözöldüğünde sertçe çakılların üzerine düştüm. Arabalar üstüme çamur ve kir sıçratarak yanımdan geçmeye devam ediyordu. Bulanık gözlerle, içlerinden birinin yanımda yavaşladığını gördüm ve bir süre sonra görüş alanıma bir çift ayak girdi. Adımlar gittikçe yaklaşırken nefes alış verişlerim hızlandı.

“Beyefendi? Efendim, iyi misiniz?” Bradford’inkine benzer bir erkek sesiydi. “Sanırım panik atak geçiriyorsunuz. 911’i arayacağım.”

Sesler tamamen solup giderken yere yığıldım. Nefes almak için mücadele ediyordum. Zehirli dumanlar beni tüketiyor, hayatımı çekip alıyorlardı. Cenin pozisyonuna geçtim ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek kıvrıldım. Her şey karanlığa gömölürken ağızımdan hırıltılı bir fısıltı dököldü. “Lotus...”

Siyah Lotus yenilmişti.

BİR

Sydney

Komşuya çıplak bir şekilde yakalanmak istememiştim. Sadece postayı almak için dışarı çıkmıştım, bornozumun vücudumu kabul edilebilir bir miktarda kapattığını düşünmemin sebebi de buydu. Komşularım beni boyalı pijama altları, çeşitli şapkalar, uyumsuz çoraplar ve üzerinde doksanların baskıları olan büyük beden tişörtlerle görmeye alışkındı. Genellikle hepsi aynı anda üzerimde olurdu.

O yüzden bornoz yeni bir adım gibi görünebilirdi. Bu konuda iyi hissetmiştim.

Ancak sonra bir buz parçasının üzerinde kaymıştım ve Lorna Gibson'ın evine bakan garaj yolunda, kollarımla bacaklarım açılmış halde düşmüştüm. Neyse ki iç çamaşırı giyiyordum ama bornozun bağı açılınca bir memem dışarı fırlamıştı. Bu da yaşlı kadının tesbihini kavrayarak bir düzine kadar haç işareti yapmasına sebep olmuştu.

Kızlarımı tekrar yerlerine yerleştirdim ve kuyruk sokumumdaki zonklayan ağrıya karşı inleyerek ayağa kalktım. Kendi postasını düşürmüş, gökyüzüne bakıp beni yere sermesi için Tanrı'ya dua eden Lorna'ya el salladım. Zoraki bir neşeyle, "İyiyim!" diye seslendim. Beni duymazdan gelerek Meryem Ana'ya dua etmeye

devam etti. “Merak ettiysen diye söylüyorum, leopard desenli külotlar *Victoria’s Secret*’ta hâlâ indirimde. İnanılmaz rahatlar!”

Lorna tek elini kalbinin üstüne koyarak keskin bir nefes aldı ve başını bahçesinin öbür ucundan bana doğru iki yana salladı. Bana kendi elleriyle bir şeytan çıkarma ayini yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. “Kâfir çocuk,” diye mırıldanıp yerdeki postalarını topladı ve hızlıca evine girdi.

Sydney Neville. Briarwood Sokağı’nın en saygısız sürtüğü.

Kısık sesle kıkırdadım. Bundan hiç etkilenmemiştim. Lorna birkaç yıl önce Kutsal Kitap Kulübü davetini kibarca reddettiğim zamandan beri benden nefret ediyordu. Sadece İncil’den ibaret bir kitap kulübü olduğunu varsayıyordum.

Bolca seks ve müstehcen bir dil içeren karanlık romantik kitaplar okumayı sevdiğim düşünülürse, muhtemelen katılsaydım orada sıkılmış bir şekilde oturup Âdem ve Havva’nın ne zaman sapkınlaşacaklarını merak ederdim.

“İyi misin, Sydney?”

Sırtıma masaj yapıp, bornozumun kuşağını sıkıca bağlayarak benimkinin ters tarafındaki eve döndüm. Gabe endişeli bir yüz ifadesiyle tel kapıdan dışarı başını uzatmıştı.

Omuz silkerek sııttım. “Ah, beni bilirsin. Daha sabah kahve-mi bile içmeden yaşlı kadınları kızdırıyorum.”

Dirseğini kapı çerçevesine dayayıp göz kırparken, “Tam bir baş belası-sın,” dedi. “Bir yerini incittin mi?”

“Sadece gururumu ve pırıl pırıl olan itibarımı.”

“O halde gayet iyisin.”

“Harikayım.” Dudaklarıma kocaman bir gülümseme yerleştirdim. “Bu gece *Always Sunny** maratonu yapıyor muyuz?”

* *It’s Always Sunny in Philadelphia* 4 Ağustos, 2005’te FX kanalında yayına başlamış bir komedi dizisidir.

Parmağıyla beni işaret etti. “Şu *taco* sosunu yaparsan *kesinlikle* yapıyoruz diyebiliriz.”

Ona onaylayan bir selam verdikten sonra evinin içinde kaybolmasını izledim.

Gabe Wellington benim en iyi arkadaşımdı. Geçtiğimiz yirmi altı yıl boyunca birlikte büyüdüğümüz için kardeş gibiydik. Ben henüz üç yaşındayken ailemle birlikte bu eve taşınmıştık ve geçen yıl babam emekli olup hayatı boyunca kurduğu golf sahasında yaşama hayalinin peşinden gitmek isteyince evi onlardan satın almıştım. Gabe de babası ve üvey annesiyle yan evde büyümüştü.

Ve Oliver ile.

Ancak artık Oliver hakkında konuşmuyorduk.

Gabe’in üvey annesi on yıl önce vefat etmişti. Babası Travis Wellington da yeniden evlenmiş ve evin tapusunu oğluna devretmişti.

Hâlâ komşuyduk, hâlâ arkadaştık ve hâlâ birlikte kötü kararlar alıyorduk.

Evin içinde dolaşarak kredi kartı ekstrelerimi ve elektrik faturalarımı gözden geçirdim. *Teen Beat** aboneliği ve büyükannemden gelen para dolu zarfları almak için sabırsızlandığım günleri anımsadığım sırada koyu çerçeveli gözlüklerimi burnumun üst kısmına doğru ittim.

Tekir kedim Alexis, ayak bileklerimin etrafında dönüp dururken mırladı. Onu kucağıma almak için eğilmeden önce dağınık topuzumu çekiştirdim. Kolumun altına sıkıştırdığım turuncu kediyle ofisime doğru ilerledim. E-postalarımı ayıklayıp işe koyulmaya hazırlanıyordum. Öncelikle müşteriler için internet siteleri oluşturmaya odaklanan bir grafik tasarımcısıydım. Zaten faturalarımı da bu şekilde ödüyordum.

Bunun yanında bir de resim yapıyordum.

* 1967-2007 arasında çıkan bir Amerikan dergisi.

Resim yapmak benim gerçek tutkumdu ve kahve alışkanlığımla, edepsiz kitap koleksiyonumu desteklemek için bana ek bir mali destek sağladığı için de minnettardım. Sanat galerilerinde ve müzayedelerde birkaç eserim sergilenmişti. El sanatları fuarlarına ve satıcı gösterilerine katılıyordum. Aynı zamanda da *Etsy* mağazam aracılığıyla kişisel siparişleri kabul ediyordum.

Birçok açıdan rüya gibi bir hayattı. Bağımsızdım, yapmaktan hoşlandığım şeyi evimden çalışarak kendim yapıyordum. Bazı hafta sonlarında *Facebook* ve kedim dışında bir sosyal hayatım varmış gibi davranabilmek için barmen olarak bile çalışıyordum.

Ama bunun mükemmel bir hayat olduğu yalanını söylemeyecektim, yalnızlık daha sık kendini hissettirmeye başlamıştı. Ebeveynlerim bir saat uzaklıkta yaşıyordu ve ablam Clementine'in da küçük kızıyla birlikte karmaşık bir boşanma süreciyle mücadele ettiği kendi hayatı vardı.

Dizüstü bilgisayarımı açıp elimdeki kahveyle dolu kupayla yerleştikten sonra işe koyuldum. E-postalar arasında gezindim ve internet sitesini tasarlama ayrıcalığına sahip olduğum, en sevdiğim romantik yazarlardan biriyle yazışmaya başladım.

Lord Huron çalma listesini başlatmak için telefonuma uzanırken yanlışlıkla Alexis'e dirsek attım. Bu da onun masadan fırlamasına, bunu yaparken de kahvemi devirmesine neden oldu.

Mochamın masanın üzerindeki gelişigüzel koyduğum bir yığın resmin üzerine devrildiğini fark ettiğimde, "*Siktir!*" diye küfrettim. "Hayır, hayır, hayır..." Yere attığım bir tişörtü hızla kaptığım gibi olay yerine koştum. Karışıklıktan nasibini almış olan tabloyu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Oliver Lynch'in tablosu.

En iyi çocukluk arkadaşımın.

Gabe'in üvey kardeşinin.

Neredeyse yirmi iki yıl önce 4 Temmuz'da kaybolan ve bir daha hiç görülmeyen küçük çocuğun.

Çılgınca portreye dokunmaya başladım, gözlerimden yaşlar dökülüp duruyordu.

O değil. Lütfen o olmasın.

Bu resmin üzerinde sekiz uzun ay boyunca çalışmıştım. Oliver'ın medya tarafından yayınlanan ve bilgisayarda üretilmiş, yaşı ilerletilmiş fotoğrafını temel alarak hareket etmiştim. Hâlâ hayatta olsaydı bugün nasıl görünebileceğinin bir resmiydi.

Tişört, koyu kahveyi emerken bir kenara koymadan önce tüm kahvenin iyice pamuklu kumaşa sızmasını izledim. Sonra da parmağımı Oliver'ın çene çizgisi boyunca gezdirdim. Neredeyse yirmi yıldan fazla zaman geçmişti ama yarası hâlâ tapta-zeydi. Açık kahverengi saçları ve bordo günbatımını anımsatan gözleri olan çocuğu düşündüğümde kalbim hâlâ acıyordu. Hâlâ kahkahalarını duyabiliyor, toprakla kirlenmiş tulumunu hayalimde canlandırabiliyordum.

Bazen onu *hissettiğime* ya da adımı fısıldadığını duyduğuma bile yemin edebilirdim...

Syd.

Oliver'ın eski yatak odası, ofisimin hizasındaki odaydı. Aynı zamanda bu oda eskiden, ablamla birlikte çocukken oyun odası olarak kullandığımız yerdi. Pencereden pencereye *tak tak* şakaları yaptığımız, bir ip ve iki teneke kutu ile *telefon* oyunu oynadığımız, çenelerimizin altına el feneri tutup hayalet hikâyeleri anlattığımız zamanları çok iyi hatırlıyordum. Son gün, -4 Temmuz 1998'de- o ay vizyona girecek olan *Komik Tuzak* filmine gitmeyi planlamıştık.

Annelerimiz çok iyi arkadaştı ve bizi sinemaya götürmeye bayılırlardı. Biz patlamış mısır ve sakızlı şeker yiyip kıkırdarken, annem ile Oliver'ın annesi Charlene sinemaya gizlice şarap so-kar, bizden daha çok kıkırdarlardı.

Komik Tuzak'ı asla izlemedim.

Bugüne kadar da bu durum böyle devam etmişti. O olmadan izlemek hiç doğru gelmemiştir.

Oliver'ın artık karanlık olan, kutular ve başka ıvır zıvırlarla dolu penceresine son bir bakış attım. Ardından portreyi kurulumayı bitirdim ve odanın köşesine, daha güvenli bir yere taşıdım. Duygularımı bastırarak işime yeniden odaklanmaya çalıştım.

Yerime tekrar yerleşmeden telefonum *X-Files*'in açılış müziğiyle çalmaya başladı, kız kardeşim arıyordu. Onu sesli mesajla yönlendirdim, teslim tarihine yetiştirmem gereken işlerimde çok az ilerleme katetmiştim ve saat neredeyse sabahın onu olduğu için telaşlanıyordum.

Onun yerine bana mesaj attı.

Clem: *Cevap ver bana, sürtük*

İnledim.

Ben: *Çalışıyorum, kaltak*

Clem: *Bu hafta sonu Poppy'ye bakmana ihtiyacım var. Lütfen, lütfen. Zahmet olmazsa demiyorum çünkü olacak...*

İç çekip ona cevap yazarken sııttım.

Ben: *Bu hafta sonu barda çalışıyorum ama onu da yanımda götürebilirim. Harika anılar biriktirip büyüdüğünde hangi seçimleri yapmaması gerektiğini öğrenebiliriz. Ayrıca Brant'in ona yeni ve renkli kelimeler öğreteceğine de eminim. VEEEE Islak tişört yarışması da var. #teyzecikyeğenbağkurmazamaniiştegeliyoruz*

* Gizli Dosyalar, Chris Carter tarafından yaratılmış bir Amerikan bilimkurgu dizisidir.

Clem: *Regina'ya sorarım.*

Clem bu mesajının ardından bir sürü kızgın emoji gönderdiğinde gülmekten kendimi alamadım. Sonra telefonumu sessize alıp bir fincan kahve daha yapmak için aşağı koştum.

Pislik beni ekmişti.

Gabe ve ben, *Always Sunny in Philadelphia* izlemek için saat yedide buluşacaktık ama saat neredeyse sekiz olmuştu. Alexis kucağıma tünemiş yatarken tortilla cipsimle aldığım *taco* sosu gittikçe azalıyordu. Gözlüklerimi çıkarıp telefonuma uzandım. Gabe'in telefonunu, *David Hasslehoff*'un komik fotoğraflarıyla bombardımana tutmaya hazırdım. Muhtemelen bu gece takılmak için seksi bir kız bulmuştu, tabii bu gayet normaldi. Ancak planlarındaki değişiklikten beni haberdar edebilirdi.

Bunu yapamadan, Clementine'dan kaçırdığım bir mesajı gördüm.

Clem: *Kardeşim. Haberleri aç.*

Kaşlarım çatıldı. Bugünlerde çoğu Y kuşağı gibi temel kablo-lu yayını olmadığını ve sadece *Netflix* ve *Hulu* izlediğimi bili-yordu. Tercih ettiğim haber kaynağı olan *Facebook*'u açacaktım ki televizyon ekranıma yansıyan, yanıp sönen ışıkları fark ettim. Hemen kanepedeki oturuş yönümü değiştirerek dizlerimin üze-rinde perdenin arkasına baktım. Ağzım kurumuştur.

Gabe'in evinin etrafı polis araçlarıyla çevriliydi.

Bu da neydi böyle?

İlk başta, her zamanki partilerinden birini mi veriyor diye düşündüm ama garaj yolunda başka araba yoktu ve herhangi bir müzik ya da ses de duymuyordum.

Kahretsin. Bir terslik vardı.

Mide bulantısı şiddetli bir fırtına gibi içime dolarak nefesi mi kesti. Hiç tereddüt etmeden kışlık botlarımı giyip üzerimde eşofman altım ve *Rugrats* tişörtümden başka bir şey olmadan koşarak ön kapıdan çıktım. Serin hava, tenimdeki sıcaklığa karşı ürpermemi sağlayarak hoş bir tezat oluşturdu.

Başımı sağa çevirdiğimde Lorna Gibson'ın ön verandasında durup manzarayı izlediğini gördüm. Bir eliyle haç kolyesini tutarken diğeriyle ağzını kapatmıştı. Gözleri her zamanki gibi küçümseme ve yargılayıcı bakışlarla değil, gözyaşlarıyla doluydu.

Kalbim hızla atarken dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Cesaretimi topladım ve çimlerimi kaplayan ince kar tabakasının üstünden geçtim. Gabe'in evine doğru beceriksizce yürürken polis ışıkları bulanık hale geldi, gözlüklerimi takmayı unuttuğumu yeni fark ediyordum. Evinin önüne geldiğimde kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Paravanı çekip açtım ve neredeyse bir polis memuruna çarpacak şekilde kapıyı iterek içeri girdim. Üç yabancı yüz, çatık kaşlar ve gergin dudaklarla bana dönüp baktı.

"Aile dostu musunuz?" diye sordu içlerinden biri.

Cevap verirken sesim titriyordu. "Gabe nerede? Yaralandı mı?"

Sonra onu gördüm.

Bir memur kenara çekilip arkadaşımı gösterdi. Gabe koltuğun kenarında, dirsekleri dizlerine dayalı, ellerini yüzüne kapatmış bir şekilde oturuyordu. Gözleri kıpkırmızı ve kan çanağı gibiydi, etrafı yaşlarla çevriliydi. Başını kaldırdığında hayatımda gördüğüm en hüznü ifadeyle bana baktı.

Kalbim kaotik bir şekilde çarpıyordu, kafa karışıklığı ve korkuyla yerinden fırlayacak gibiydi. "Gabe... Burada neler oluyor?"

Gabe ayağa kalktı, avuçlarıyla yüzünü ovalarken yavaşça bana doğru ilerledi. Koyu saçları terden parlayan alnına yapışmıştı. "Sydney."

Ona baktım, titreyen uzuvlar ve kocaman açılmış gözlerle olan biteni anlatmasını bekliyordum.

“Sydney...” dedi tekrar. Ardından derin bir nefes aldı. “Oliver ile ilgili. Onu bulmuşlar.”

Hava şiddetli bir sesle ciğerlerimi terk etti ve onu yanlış duyup duymadığımı merak ederken iki ayağımın üzerinde sallandım. Gözlerime dolan yaşlar, sisli görüşümü daha da bozmışlardı. “N-ne?” Kelimeleri yavaşça algılarken boğazımdan boğuk bir ses yükseldi.

Oliver’ı bulmuşlardı.

Oliver’ı. Bulmuşlardı.

Zorlukla bir soru daha sormayı başarabildim. “Cesedi neredeymiş?”

Cesedi. Kemikleri.

Üzerinde dondurma lekeleri olan kirli tulumu.

Gabe birkaç adım daha attı, sertçe yutkunurken âdemelması hareket etti. Omuzlarımı hafifçe sıkmak için uzandı. Bunun için minnettardım, hem de çok fazla. Çünkü bir sonraki kelimeleri halıyı altımdan çekip aldı.

“O hayatta.”

Bunun ardından yere yığıldım.

Düzenleme

Ny.ozlem

iki

Sydney

Pudra mavisi hastane perdesi, çocukluğumdaki en iyi arkadaşım ile aramdaki son engeldi. Mahallemizin yaklaşık elli kilometre batısında, karlı bir otoyol kenarında, tişörtsüz ve kanlar içinde, ayak bileklerinin etrafında koruyucu bir tehlikeli madde giysisiyle bulunmuştu.

Perde için son *fiziksel* engeldi demek daha doğru olurdu.

Yapışkan hastane zeminine sabitlenmiş spor ayakkabılarım, perdenin diğer tarafında kalıp tırnaklarımı kemirmek için aynı derecede etkili bir bahane sağlamıştı. Ellerim şiddetle titriyordu, gözlerim sıkıca kapanmıştı ve boğazımdaki koca yumru yerinden oynamayı reddediyordu.

Tıpkı ayaklarım gibi.

O perdenin diğer tarafına geçtiğimde ne bulmayı beklediğimden emin değildim ve tam da bu yüzden oyalanıyordum. Bu yüzden dehşete düşüyordum. Dilim tutuluyordu ve her an düşecekmişim gibi hissediyordum. Bir yanımda yirmi iki yıl önceki o küçük çocuğu göreceğimi düşünüyordu; burnundaki çilleri, dağınık saçlarını, iki meraklı gözünü gizleyen perçemlerini görecektim. Birlikte bir buzlu dondurmayı ve *tak tak* şakalarını paylaşacaktık, sonra da her şey eskisi gibi olacaktı.

Olması gerektiği gibi.

Diğer parçam ise bir hayalet bekliyordu.

Oliver Lynch gerçek olamazdı... Canlı, yürüyen, konuşan, sıcak, kanı akan biri olamazdı. Bir yığın kırılğan kemik ve topraktan daha fazlası olamazdı.

Güzel bir hatıradan daha fazlası olamazdı.

Son yirmi dört saat, bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir etmiş, yıllar boyunca inşa ettiğim duvarları yıkmış ve sırf *başta çıkabilmek* için kendime zorla inandırdığım yanlış teorilerin her birini paramparça hale getirmişti.

Bunlar hayatıma onsuz devam edebilmek için inandığım teorilerdi.

Ama bir yanımda onun hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu, lanet olası bir şekilde bunun *farkındaydı* ve yeterince dikkatli bakmadığım için kendimden nefret ediyordum.

Gabe'in eli sbelime kayarak yerimde sıçramama sebep oldu. "İyi misin?"

Onun da yanımda durduğunu unutmuştum.

Ona zayıf bir şekilde gülümserken başımla onayladım, yalanım da gerginliğim kadar barizdi. Ellerim titremeye devam etti, turnak etlerim ısırduğım için yara olmuştu, bacaklarım ise ağırlığımı zar zor taşıyordu.

Tanrım, ona ne söylemem gerekiyordu?

Beni hatırlayacak mıydı? Geride bıraktığı yedi yaşındaki, gün ışığından rengi açılmış, saçları iki taraftan örülmüş, tombul yataklı kıza hiç benzemiyordum. Artık yetişkin bir kadındım.

O da yetişkin bir erkekti.

"Nasıl görünüyordu?" Neredeyse fısıldamıştım. Bakışlarım, sanki bana *x-ray* görüşü bahşedecekmiş de onu görebilecekmişim gibi perdeye sabitlenmişti.

Tek yapmam gereken perdeyi çekip içeri girmekti, bunu *bi-liyordum*... Fakat eğer beni hatırlamazsa, bana bakıp da havai fişekleri, yulafli kurabiyeleri ve yaz güneşinin altında attığımız kahkahaları görmezse kalbimin kuruyup öleceğine yemin edebilirdim.

Gabe'in eli yavaş hareketlerle sırtımda dolaşmaya başladı. Kolunu omzuma dolayıp rahatlatıcı bir şekilde omzumu sıktı. O da aynı şekilde gergindi, benim gibi fısıldayarak cevap verdi. "Kaybolmuş... Kaybolmuş gibi görünüyordu."

İçim burkulurken gözyaşlarımla savaşmaya çalıştım. "Başına ne geldiğini hâlâ bilmiyorlar mı?"

"Henüz değil. Kafası oldukça karışık ve tamamen tutarlı şeyler söylemiyor. Doktor onu hemen görmeme bile izin vermedi çünkü saldırgan tavırlar sergileyebilir mi bilmiyorlar. Bir de..." Gabe acı dolu bir yutkunma ile duraksadı, başını göğsüne doğru eğdi. "Beni tanımadı."

Hayır.

Oliver kaybolduğunda Gabe'in daha anaokuluna gittiğinin farkındaydım ama Tanrı aşkına, onun *her şeyi* hatırlamasını istiyordum. Büyülü çocukluğumuzun her bir detayı zihnimdeydi, kalıcı olarak içime kazınmıştı.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Ayaklarımın sabit ve hareketsiz kalmasına, ileri atılmayı reddetmesine karşı hızla onu reddettim. "Bunu halledebilirim."

Aramızdaki duygusal çalkantıya rağmen, "Öyle mi?" diyerek sıırttı. "Çünkü şu anda kelimenin tam anlamıyla ayakta durmanı ben sağlıyorum."

Gabe söylediğini kanıtlamak için omzumu bıraktığında öne doğru tökezledim, neredeyse o çirkin perdeyi bir gülle gibi delip geçecektim. Ben aşırı dramatik bir giriş yapmadan önce tekrar bileğimden kavradı. "Ne demek istediğin anlaşıldı," diye

homurdandım. Cesaretle dolu derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca kapattım. “Ama bunu yalnız yapmaya ihtiyacım var.”

“Anlıyorum, Syd.” Gabe bir adım çekilmeden önce parmak boğumlarını kolumun üst kısmına hafifçe vurdu. “Bekleme odasında olacağım. İhtiyacın olursa bana mesaj at.”

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp kemirirken Gabe’i bir can simidi gibi odaya kadar yanımda sürüklemeye isteğime direndim ve çenemi sallayarak ona veda ettim.

Ardından perdeye doğru ilerledim, içimden ona kadar saydım. Kendi kendime mırıldanarak cesaretlendirici şeyler söylüyor, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum.

Elimi kaldırıp sert, tenimi kaşındıran kumaşı parmaklarımın arasına alarak kenara çektim.

İşte o anda onu gördüm.

Gözlerim yirmi iki uzun, yakıcı yıldan sonra ilk kez o anda Oliver Lynch’in üzerindeydi. Perde parmaklarımın arasından kayıp giderken elim ağızımdan çıkan boğuk çığlığı engellemek için dudaklarıma yöneldi. Girişte donup kalmıştım. Oliver tam karşımda, beyaz bir battaniyenin altında kısmen örtülü bir şekilde yatıyordu. Çeşitli kablo ve monitörlere bağlanmış durumdaydı. Makinelerin çıkardıkları *bip bip* sesleriyle aramızdaki havayı doldurmalarına minnettardım. Diğer türlü duyacağımız tek şey aldığım her nefesin ağırlığıyla çığlık atan ve boğulan kalbimin sesi olacaktı.

Oliver bana bakmadı. Gözleri tavanın pütürlü dokusuna odaklanmıştı, hafifçe çatılmış kaşları yüzünden alnı kırışmıştı. Belki odada olduğumun bile farkında değildi, belki de yalnızca kafasının içinde kaybolmuş durumdaydı. Yine de dikkati başka yerdeyken bir anlığına onu içime çekmek için duraksadım. Bakışlarım karşımdaki adamın her bir santimini ezberlemeye

çalışıyordu. Bir bakıma yabancı olan ama ne olursa olsun... *çok daha fazlası olan adamın.*

O çok güzeldi.

Aynı açık kahverengi saçlar omuzlarına dökülüyordu, dağınık, başına buyruk bukleler kehribar rengi dokunuşlarla bezenmişti. Keskin ve maskülen çenesini gölgeleyen hafif kirli sakalı, düzgün elmacikkemiklerini ve solgun tenini vurguluyordu.

Bakışlarım aşağı kaydı, iyi bakılmış gibi görünen bir adamla karşılaşmak beni şaşırtmıştı. Yaşadığı koşullara rağmen Oliver düşündüğüm gibi aşırı zayıf ya da yetersiz beslenen bir vücuda sahip değildi, hatta tam tersiydi. Geniş omuzlarını saran hastane önlüğünden kol kaslarını ve ağır nefesleriyle inip kalkan iri göğsünü görebiliyordum.

Çekingen adımlarla yatağın yanına yaklaştım. Dudaklarımın arasından ismini zar zor mırıldanarak on yıldır ilk kez ona seslendim. "Oliver."

Tanrım, dilimi okşayan bu üç hece nihayet az da olsa onun dikkatini çeken bir hıçkırıkla dışarı çıkmıştı.

Oliver gözlerini kırıştırdı. Uzun kirpikleri dalgalanırken bakışları hâlâ tavana sabitlenmiş durumdaydı. Parmakları sıkı yumruklara dönüşerek yatak örtüsünü kavradı.

Ona doğru biraz daha yaklaşıırken ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeyerek dudağımı ısırdım. Onu ürkütmek ya da korkutmak istemiyordum.

Sadece bana bakmasını istiyordum. *Beni* görmesini.

"Oliver," diye tekrar ettim. Ona uzanmalarını engellemek için bileklerimi arkamda birleştirdim. "Benim, Sydney. Beni hatırladın mı?"

İfadesindeki her detayı dikkatle izledim. Ağzındaki hafif seğirmeyi. Gerilen çenesini. Sağ kol kaslarındaki küçük spazmı.

Gözlerinin hafifçe büyümesini. O kadar hızlıydı ki, bir anlığına bunu hayal edip etmediğimi merak ettim.

İlerlemeye devam ettim ve kazağımın önü yatağın korkuluklarına değene kadar yaklaştım. Vücut ısısının tenimi de ısıttığını hissedebiliyordum. Parmaklarım korkuluğu kavrarken, “Benim, Oliver... Syd,” dedim

Gözlerinin aşinalıkla aniden parladığını gördüğüme yemin edebilirdim. Bundan *emindim*.

Aldığım keskin nefesle boğazım düğümlendi, kaburgalarım delice atan kalp atışlarımdan dolayı titriyordu. Gözyaşları ve kalbimi ezen sevinçle dolu bir karmaşayla beni onun üzerine yığılmaktan alıkoyan tek şey yatağın yan korkuluğuydu.

Oliver sonunda dikkatini duvardan çekip boynunu da çevirdi. Başı yavaşça benim tarafıma kaydığında yüz yüze geldik.

Benim inanamayan mavi gözlerim, onun hüznü, boş kestanekahvesi gözleriyle buluştu. Bu anın bana neler hissettirdiğini ifade etmem mümkün değildi. Duygular o kadar ilkel, beklenmedik ve akıllmazlardı ki beni yok etmekle tehdit ediyorlardı. Ağlamak, haykırmak istiyordum. Ona, bir daha ellerimden kaçamayacak kadar sıkı şekilde sarılmak istiyordum.

Beni terk edemez.

Bir daha asla olmaz. Hiçbir zaman.

Oliver meraklı gözlerle ve ağır bir şekilde yüzümü incelerken kesik bir nefes aldı. Altın benekleri bana doğru parlayarak yılların gizemini, bilinmeyen korkuları maskeliyordu. Acı verici bir netlikte hatırlayabildiğim kaygısız, eğlenceyi seven çocuk çok uzaktaymış gibi görünüyordu.

Konuştuğunda sesinde gördüklerine inanamıyormuş gibi bir inançsızlık, bir parça da huşu vardı. Ben adımı söylemek üzere olduğunu düşünürken onun yerine boğuk bir sesle konuştu. “Lotus Kraliçesi.”

Ne?

Aramızdaki hava yoğunlaştı. Az önce ağzından çıkan kelimelere nasıl karşılık vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir damla gözyaşı, cevap gibi yanağımdan aşağı süzülürken onu silmek için elimi kaldırdım. Gözlerimiz birbirine kenetlenmiş durumdaydı, ifadesinde beliren çelişkiyi izledim. Kaşları birbirine yaklaşırken kanlanmış gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. Yeni bir duyguyla dolduğunu görebiliyordum. Korkutucu bir şeydi, o kısacık aşinalık ifadesinin yerini... *panik* almıştı.

Oliver başını iki yana salladı, benden uzaklaşırken elleri yatağı sıkıca kavramıştı. “Hayır, hayır, hayır... Bu gerçek değil.”

Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışırken dudaklarımı yaladım, sinir uçlarım karıncalandı. Oliver’a ulaşmak, dokunuşlarımla, kalp atışlarımla, kelimelerimle onu teselli etmek istiyordum ama durumu daha da kötüleştireceğimden korkuyordum. “Sorun yok, Oliver. Güvendesin.”

“Bunların hepsi yanlış. Rüya görüyorum...” Oliver başını iki yana sallarken hızlıca mırıldanarak konuşmaya devam etti. Baş bir sağa bir sola dönüp duruyordu. Parmak boğumları çarşafı sıkmaktan bembeyaz olmuştu. “Sen gerçek olamazsın...”

Kalbim onun için kırılırken gözlerim yanıyordu. “Gerçeğim. Ben...”

“İyisin, Oliver. Her şey yolunda.” Bir hemşire odaya girerek cümlemin kalanını dudaklarımdan çaldı. Gözle görülür şekilde sarsılmış halde hemşireye baktım, yumruk haline getirdiğim ellerim terlemişti.

“Ö-özür dilerim. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyorum.”

Kadın bana neşesiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elindeki uzun iğneyle uğraşırken, “Kafası fazlasıyla karışık ve kolayca tedirgin oluyor. Şu anda onu neyin tetikleyeceğini bilmenizin bir

yolu yok,” diye açıkladı. “Rahatlamasına yardımcı olması için ona sakinleştirici vereceğim. İyi olacak.”

Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp acıyana kadar ısır-dım. Bakışlarım tekrar Oliver’a kaydı. Onu böyle kırılmış, dengesiz, *kafası karışık* görmek midemi ağrıtıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı, dudakları titrek bir şekilde belirsiz bir şeyler mırıldanıyordu.

Beni bir şekilde tanıdığından emindim ama beni *gerçekten* görmüş müydü?

Beni *hatırlıyor* muydu?

“Sanırım dinlenmesine izin vermemizin zamanı geldi.”

Hemşirenin isteği karşısında gözlerimi kırıştırdım ve bunu buradan gitmem için bir işaret olarak kabul ettim.

Yutkunarak hafifçe başımı salladım. Gözlerim yan tarafına doğru kıvrılmış ve cenin pozisyonunda battaniyeyi çenesine ka-dar çekmiş adama sabitlenmiş halde geriye doğru adım attım. Bu görüntü karnıma ani bir yumruk gibi inerken kendimi o korkunç, kahrolası mavi perdeye dolanmış halde bulana kadar sersemce ilerledim.

Perdeden kurtulup hastane koridoruna doğru yürüdüm. Avuçlarımı göğsüme bastırarak nefeslerimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Omuzlarım inip kalkarken zihnimde tek bir soru yankılanı-yordu.

Sana ne oldu, Oliver Lynch?

Bu şu an için bir vedaydı.

Sonsuza kadar sürmeyecek bir veda.

Aradan üç hafta geçmişti. Şu anda aralık perdelerin ardından Gabe'in, *Challenger*'inin yolcu kapısını açıp Oliver'in dışarı çıkmasını beklemesini izliyordum. Oliver'in gergin parmaklarla dizlerini kavrayışını, deri koltuğa gömülürken hissettiği tereddüdü, korkuyu ve kararsızlığı görebiliyordum. Üzerinde Gabe'in ekose gömleklerinden biri ve kaslı yapısına dar geldiği belli olan bir pantolon vardı.

Bal rengindeki tuğlalardan ve koyu panjurlardan oluşan, yüksekte duran eve bakan Oliver'in çenesi gerilmişti, gözleri huzursuz bir şekilde titriyordu.

Ona koşmak istiyordum.

Ona *sorun olmadığını*, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama Gabe ile Oliver'in yeni yaşam düzenine alışmasına izin vermenin daha iyi olacağına karar vermiştik. Şimdilik yeni yüzlere, yeni ortamlara ve genel olarak uyarıcılara karşı aşırı hassastı.

Oliver ayakkabılarını yavaşça kaldırıma basıp arabadan dışarı çıktı. Oldukça uzundu, bir seksenden daha uzun olduğunu söylemek mümkündü. Gabe ondan birkaç santim kısa olmalıydı. Yirmi iki yıl sonra bu iki adamı yan yana görmek inanılmaz bir duyuydu. Onları birlikte gördüğüm son anda, parmakları dondurmadan yapış yapış olmuştu, saç kesimleri aynıydı ve dizlerinde çimen lekeleri vardı. Şimdi ikisi de yetişkin birer adamdı, ikisi de yakışıklı ve çarpıcı görünüyor olsa da birbirlerinden çok farklılardı.

Ve içlerinden sadece biri tamamen dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Bembeyaz olmuştu.

Titreyen elimle tişörtümün yakasını kavradım, gözlerim Oliver'a kilitliken diğer elim perdeleri pencereden çekiyordu. Oliver elini fazlasıyla uzamış saçlarına götürüp kaşıdı, şüpheyle etrafını inceliyordu. Çevresini incelerken ellerinin titrediğini

görebiliyordum, en ufak bir tehditte kaçmaya hazırdı. Gabe temkinli bir dokunuşla üvey ağabeyinin geniş omzuna elini koydu. Ancak Oliver irkilerek geri çekildi.

Kalbim sıkıştıyordu.

Kararsızlıkla dolu bir andan sonra Oliver sonunda Gabe'i takip ederek evin önüne uzanan çatlak taştan oluşmuş yolda yürümeye başladı. İlerlerken bir kez daha duraksayarak etrafına baktı; hâlâ tam olarak ne yapacağından emin değildi. Tereddüt ettiği çok belliydi. Gözleri önce sağa sonra sola kaydı ve tekrar eve dönmeden önce benim üzerimde durdu.

Nefesim kesilirken perdeyi o kadar sıkı kavradım ki, neredeyse takılı olduğu yerden koparacaktım. Oliver gözlerini hafifçe kıstı, bir şekilde beni çözmeye çalışıyor gibiydi. Sanki beni zihnindeki karmaşıklıklar arasındaki eksik bir yapboz parçası gibi yapıştırmaya çalışıyordu.

Aramızda metreler, bir cam panel ve yirmi iki uzun yıl vardı. Yine de ikimizin arasından bir şeyin geçtiğini hissettim. Bir akım gibiydi. Yoldan çıkmış anılar ve yeni olasılıklardan oluşan bir akım... Bana bakarken, gergin çenesi ve sorgulayıcı gözleriyle beni incelerken ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Ne yapacağımı ya da bu mengeneyi nasıl kıracağımı bilmemenin verdiği hisle bunalıyordum. Bu yüzden ona küçük bir gülümseme gönderip elimi garip bir şekilde salladım.

Ezikçe.

Gabe garaj yoluna dönerken Oliver gözlerini kırparak bakışlarımızı kopardı. Gabe bana hüznü ve tedirgin bir bakış attıktan sonra Oliver'ı eve doğru yönlendirdi.

Ciğerlerimde sıkışan havayı dışarı verirken perdedeki tutuşumu gevşettim. Bu sırada Gabe ve Oliver'ın ön kapıya olan yürüyüşlerine devam edip içeride kaybolmalarını izliyordum.

Beni hatırlıyor muydu?

Hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Polis ve dedektifler, Oliver'ın tutsaklığıyla alakalı ayrıntıları bir araya getirmeye çalışıyordu. Oliver fazla bilgi vermemiş, hatta neredeyse hiç konuşmamıştı.

Gabe, Oliver daha iyi bir gözlem için psikiyatri ünitesinin yatılı kısmına nakledildiğinde birkaç kere onu ziyaret etmişti. Konuşmaları genelde *lotus*, *Bradford* ve *dünyanın sonu* gibi şeylerle sınırlıydı. Söyledikleri tutarlı ya da anlaşılır şeyler değildi. Yetkililer ondan daha fazla bir şey öğrenmeyi başarmışlarsa bile henüz bize açıklamamışlardı. Hayatının gerçekliği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ne tür dehşetlerle karşı karşıya kaldığını, ne tür engellerin üstesinden gelmek zorunda olduğunu bilmiyordum. İstismar edilip edilmediği, deli bir adamın bodrumunda hapsedilip hapsedilmediği ya da Tanrı korusun, cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu düşünce midemi bulandırırken pencereden geri çekilerek derin bir nefes aldım.

Lotus.

Bunun onun için ne anlama geldiğini merak ediyor, neden önemli olduğunu bilmek istiyordum.

Oliver kısa süren tekrar buluşmamız sırasında bana *Lotus Kraliçesi* demişti ve o zamandan beri bu unvan aklımdan çıkmıyordu.

Salondaki koltuğuma ilerleyip sehpanın üzerinde duran defterime uzandım. Çizgili sayfalar arasında gezinerek son yazdığım sayfayı açtım ve kelimeleri içime çektim.

Lotus çiçeği, birçok kültürde ve doğu dinlerinde yeniden doğuşun bir sembolüdür. İnsan doğasıyla mükemmel bir şekilde örtüşen özelliklere sahiptir. Kökleri en kirli sularda bile olsa, Lotus büyüyüp en muhteşem çiçeğe dönüşecektir.

Kelimenin anlamını araştırdığımda keşfettiğim şeyle nefesim kesilmişti. Anında yazanları kopyalamıştım ve haftalarca bunun anlamı üzerinde düşünmüştüm. Bu çiçek Oliver için neden önemliydi?

Peki ya onu benimle ilişkilendirmesinin *sebebi* neydi?

Ayaklarımı sehpanın üzerine yerleştirip bileklerimi birbirinin üzerine attım. Ardından elimdeki defteri de yan tarafımdaki minderin üzerine fırlattım. Bakışlarım uzaktaki duvarıma yaslanmış olan kanvas portreye kaydı.

Tanıdık gözler bakışlarıma karşılık veriyordu.

Ürkütücü derecede doğru bir şekilde tasvir edilmiş ancak aynı zamanda da gerçeğin derinliğini ve gizemini tam anlamıyla yansıtmaması mümkün olmayan o gözler.

Oliver Lynch portrem hâlâ soluk kahve lekeleriyle kaplıydı ve onu düzeltmek için her şeyi verirdim.

ÜÇ

Oliver

Sana getirebileceğim bir şey var mı?” Gözlerimi kırpmadan önüme baktım, karşımdaki adamın ağzından çıkan kelimeleri zorlukla algılayabiliyordum. *Kardeşim olduğunu iddia eden adamın.* Bağımızın ebeveynlerimizin evliliğinden kaynaklı olduğu, şimdi de beni yanına almak ve darma-dağın olmuş gerçekliğimin parçalarını toplamama yardım etmek zorunda kalan üvey kardeşimin.

Bacaklarım önümde, sırtım duvara dönük şekilde eski çocukluk odam olduğu söylenen yerin penceresinin altında otuyordum. Burayı hatırlamıyordum. Zihnimde tavandaki çıkartmalara ya da yer yer kalkan mavi boyalara dair bir şey yoktu. Odada küf ve tuhaf bir koku vardı.

Dikkatim karşımdaki aralık dolap kapısına yöneldi. İçine girip küçük, karanlık alana saklanma fikrini gözden geçiriyordum. Gözlerimi kapatıp tanıdık bir hapisanenin sınırlarına çekilme düşüncesi beni rahatlatıyordu.

“Dondurulmuş hazır yemek ve gazoz var. Aç mısın?”

Gabe’in sesi yalnızlığımı delip geçerken kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Kapı aralığında oyalanıyordu, gözucuyla kıpırdandığını görebiliyordum.

Dondurulmuş hazır yemeğin tam olarak nelerden oluştuğunu bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse, aç da değildim. Cevap vermedim.

Gabe omzunu kapının pervazına dayamış, ayakkabısının ucunu tüylü halıya sürtmeye devam ediyordu. Ensesini kaşırken iç çekti. “Eğer karnın acıkırsa, mutfak koridorun sonunda sağda. Burası senin de evin, yani etrafı keşfetmekten ya da rahatına bakmaktan çekinme. İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacağım.”

Bakışlarımı Gabe’e çevirdim. Son birkaç hafta boyunca, tanımadığım sayısız yüz tarafından kontrol edilip korunmuş ve sürekli sorgulanmıştım. Bu süreçte beni birkaç defa ziyaret etmişti. Bana o kadar çok soru sormuşlardı ki, sanki beynim kulağımdan akıp gidecekmiş gibi hissetmiştim. Kendime ya da topluma karşı bir tehdit olmadığımı karar verildikten sonra yok edildiğini ve kirletildiğini düşündüğüm dünyaya geri salınmıştım. Modern medeniyetin nasıl işlediği hakkında neredeyse hiçbir bilgi almadan yoluma devam etmek zorunda kalmıştım. Sadece üzerinde yakın zamanlarda görmeyi hiçbir şekilde planlamadığım bir psikoloğun bilgilerini barındıran küçük bir kâğıt verilmişti. Üvey kardeşim birkaç adım ileride benimle konuşurken bile panikle memeye çalışmak yeterince zordu.

O anda karşımdaki bu adama, endişesi ve acımasıyla içimi delip geçen bu yabancıya tamamen bağımlı olduğumu fark ettim... *Tıpkı Bradford’a bağımlı olduğum gibi.*

Yine de söyleyecek söz bulamadığım için sadece başımı sallayıp duvara bakmaya devam ettim.

Gabe sonunda odadan çıkıp beni yalnız bıraktığında rahatlamıştım. Yalnız kalmaya alışkındım. Bu şekilde rahat hissediyordum.

Düşüncelerim tekrar Bradford'a kayarken onun hâlâ hayatta olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Çok fazla kan vardı. Beni sorguya çeken polis memurlarına yaşam düzenimi açıklamaya çalışmıştım ancak yer altındaki evimi detaylandırmak pek kolay değildi.

Beton bir zemin üzerindeki koyu yeşil bir halı. Bordo uyku tulumu. Video kasetleri oynatmak için küçük bir televizyon. Kitap ve çizgi roman yığınları, atıştırmalıklar ve bozulmayan yiyeceklerin bulunduğu bir dolap. Bradford'ın bana sağladığı sanat malzemelerim. Orası küçük bir sığınaktı, bana ihtiyacım olan her şeyi sunan mütevazı bir yaşam alanıydı.

İhtiyacım olduğunu *düşündüğüm* her şeyi.

Onlara cevap vermeye çalıştığımda yetkililer bana deliymişim gibi bakmışlardı. Onlara mısır saplarını, bilge gözlü rakunu ve hücreme ev sahipliği yapan küçük ahşap evi anlatmıştım. Ama yanıtlarım kesik kesik, açıklamalarım belirsizdi. Karşılaştıracak hiçbir şeyim yokken bunları nasıl doğru bir şekilde tasvir edebilirdim ki?

Dedektiflerden biri -rahatsız edici bir bıyığı olan adam- bana küçümseyici bir ifadeyle bakmıştı. Bana narin, olgunlaşmamış bir çocukmuşum gibi yaklaşmıştı. Yavaşça konuşup basit kelimeler kullanmıştı. Hatta anlayabilmem için beyaz kâğıt üzerine çizimler bile yapmıştı.

Zaten anlamıştım. Kelimelerini, sorularını ve çaresizce cevap arayışını kavramıştım.

Anlamadığım şey... *nedeniydi*.

Yalanların nedeni neydi?

Bunca yıllık yalnızlığın ve sahte korku duygusunun nedeni?

Neden *bendim*?

Görünüşe göre bunu asla bilemeyecektim. Bradford muhtemelen şimdiye kadar kan kaybından ölmüştü ve yaşananları tam olarak anlamak için tek umudum oydu.

Dizlerim göğsüme doğru çekildi, çoraplarım halının üzerinde kayıyordu. Halının yumuşaklığı ve rahatlatıcı hissi ayaklarımın altındaydı. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Ya da hissettiğimi hatırlamıyordum.

Ardından onu düşündüm, penceredeki kadını. Saçları halı gibi parlak, güneşli ve şüphesiz aynı derecede yumuşaktı. Bana adının Syd olduğunu söylemişti ve tanıdık bir koku taşıyordu... Ama bu nasıl olabilirdi ki? O nasıl *benim* Syd'im olabilirdi?

Benim Syd'im hayal ürünüydü.

Benim Syd'im, yalnızlığımı bastırmak için duyduğum doymak bilmez ihtiyacım tarafından ortaya çıkmış, yapay bir arkadaştı.

Onu kalemimin ucundaki kurşunla ve kendi hayal gücümle yaratmıştım.

Lotus Kraliçesi.

Bunalmış ve içten içe parçalanıyormuşum gibi hissederken başımı iki yana salladım. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı. Bu kadar uçsuz bucaksız, dağınık ve gürültülü bir dünyada nasıl yaşanacağını bilmiyordum. Neyin gerçek olduğunu, Bradford beni toprağın altına götürüp yalanlarla beslemeden önce neyin *gerçekten* var olduğunu çözemiordum. Bir anı, bir rüya ve bir masal arasındaki farkı ayırt edemiordum.

Bradford'a güvenmiştim. Onu koruyucum olarak görmüştüm.

Kahramanım.

Kendimi olabilecek en kötü şekilde ihanete uğramış hissediyordum.

Başımı duvara yaslayarak dengesiz nefeslerimi düzene sokmaya, düşüncelerimden uzaklaşmaya çalıştım. Mağarama geri dönmüştüm, yeşil halının üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordum.

Elimde yeni açılmış bir kalem vardı ve kraker atıştırıyordum. Zihnim renklerle, maceralarla ve yenilecek heyecan verici kötü adamlarla canlanıyordu.

Kendi yarattığım canavarları tercih ederdim.

Onları tercih ediyordum çünkü onlarla yüzleştüğimde kazanan taraf hep ben oluyordum.

“Dışarısı çok kötü, Oliver. Gerçekten kötü.”

Bir granola barı yerken Bradford adındaki adamın garip, sarı bir kıyafet giyerek metal basamaklardan inişini izliyordum. Kıyafet plastik ve fermuarlardan yapılmış gibi görünüyordu. Aynı zamanda şeker mi, şaka mı yapmaya gider gibi bir hali vardı ama henüz Cadılar Bayramı'nın gelmiş olmasına imkân yoktu. Sadece bir haftadır buradaydım... Sanırım. Belki de taş duvardaki ismimin harflerinin yanına, geçen günleri de saymaya başlamalıydim.

Bradford sıkıntıyla iç çekti. “Nükleer bir saldırı oldu. Dışarıdaki hava zehirli.”

Nükleerin ne anlama geldiğinden emin değildim ama kulağa pek de iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu.

“Ama yakında eve gidebileceğimi, bir şeyleri düşünmek için birkaç güne ihtiyaç duyduğunu söylemiştin. Bu henüz eve gidemeyeceğim anlamına mı geliyor?”

Olamaz. Annem benim için çok endişelenmiş olmalıydı.

“Korkarım uzun süre eve gidemeyeceksin, Oliver. Dışarısı güvenli değil.”

Altdudağım titredi. “Ne kadar uzun? Tüm yaz mı?”

Bradford temkinli bir şekilde yaklaştı, yüzü tuhaf bir maskenin ardına gizlenmişti. Garip bir şekilde nefes alıyordu. “Dışarıda savaş var. Neredeyse hiç kurtulan yok.”

“Kurtulan mı?”

“Hepsi öldü, Oliver. Nüfusun çoğu yok edildi... En azından böyle bir şeye hazırlıklı olanlar hariç herkes,” diye açıkladı. “Bizim gibi.”

Zihnim söylediklerini kavramakta güçlük çekiyordu, kelimeleri yavaş ve bulanık halde algılıyordum. “Hava ne zaman düzelecek?”

“Bilmiyorum... Belki de asla düzelmeyecek.” Maskesini çıkarıp çenesini ovaladı. “Senin hayatını kurtardım, evlat. Bugünün geleceğini hissediyordum. Bir şekilde bunu biliyordum.”

Yutkundum.

Belki de asla.

“Bayım, sonsuza kadar burada yaşamak istemiyorum...” Sesim ince bir inleme, endişeli bir yakarıştan ibaretti. “Belki dışarıda nefesimi tutabilirim ve güvenli bir şekilde eve dönebilirim.”

“Hayır,” diye çıktı. “Eve gidemezsin. Bu çok tehlikeli. Şu andan itibaren burada kalacaksın ve ben de senin rahat olabilmen için elimden geleni yapacağım. Kendi sığınağım hemen yan tarafta ve benimkinde bir mutfak da var. Sana taze yiyecekler getirmeye çalışacağım.”

Yumurta ve pastırmayı gerçekten özliyordum.

Bradford ellerini kalçalarına koymuş, beton zeminde volta atıyordu. “Sık sık gitmem gerekecek. Yiyecek stoğum bittiğinde, daha fazlasını bulmam gerekecek. Bu tehlikeli yolculuk günlerce sürebilir.”

“Bana okuyacak kitaplar da getirebilir misiniz? Okulda okumayı öğreniyorum ve burası gerçekten çok sıkıcı.”

Elimde sadece atıştırmalıklarla dolu bir dolap, iki kova, bir el feneri ve uyku tulumum vardı.

Başıyla onayladı. “Evet. Sığınağımda bir sürü kitap ve oyun var. Burada elektrik olduğu için bir televizyon da getireceğim ve daha iyi ışıklandırma kuracağım.”

Yapacak yeni şeyler olduğu için kalbim hızlandı.

Bradford duraksayarak bana baktı. Koyu renk gözleri yumuşamıştı, içlerinde bir hüznün parıltısı belirdi. "Her şey yoluna girecek, evlat. Burada güvendesin."

Maskesini tekrar takıp beni bir kez daha yalnız bırakarak merdivene doğru ilerledi.

Güvende olmak.

Güvende olabilirdim ama mutlu hissetmiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Bunun çok uzun sürmeyeceğini umdum çünkü ailemi özlemiştim.

Gün ışığını özlemiştim.

Onu özlemiştim.

Gabe üç saat sonra elinde sıcak bir tabak yemekle yatak odasına döndüğünde beni tam bıraktığı yerde, duvara bakarken buldu.

Bir gün geçmiş olmasına rağmen hâlâ pencerenin altındaki yerimden kımıldamamıştım. Mesanem ağırlaşmış, boğazım kurumuştur ancak hareket edecek gücü aramak bile yorucu bir süreçti. Gabe yanıma uğramıştı ama sohbet etme ve misafirperverlik girişimleri görmezden gelinmişti. Kabalık etmeye ya da nankör olmaya çalışmıyordum, sadece kaybolmuş durumdaydım.

Sonunda kendimi ayağa kaldıracak gücü topladığımda sendeleyerek banyoya gittim. Oturma odasında, tam karşıma yayılan Gabe'e bakmak için kısa bir süre duraksadım. Kanepeye uzanmış, kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Duvara monte edilmiş televizyon, karşı duvara titrek bir ışık yansıtıyordu. Ekran, yer altındaki hücredekiyle kıyaslandığında çok daha büyük, canlı ve ilgi çekiciydi. Gerçekçi görüntülerden etkilenmişim, gözlerimi kısarak ekrana baktım. Bradford'ın yatak odasında ve hastanede gördüğüm ekranlara benziyordu.

Gabe koridordaki ayak seslerimi duymadı, kulaklarından sarkan kablolardan hafif bir ses süzülüyordu. Belki de müzikti.

Bakışlarımı ekrandan çekip banyoya doğru ilerledim. Yaşadığım yerde doğru düzgün su tesisatı bulunmamasına rağmen tuvaletleri hayal meyal hatırlıyordum. Hastanedeki tuvaleti ilk kez gördüğümde unutulmuş anılar içime sızmıştı.

Renkli diş fırçalarıyla süslenmiş, fildişi bir lavabo gözümün önüne gelmişti.

Çiçekli bir duş perdesi.

Çamura bulanmış giysileri ve atkuyruğuyla duşun altında duran, sıcaklığı tamamen düşürdüğümde cıyaklayan küçük bir kızın görüntüsü.

Yerin altındaki deliğimde sahip olduğum tek şey Bradford'ın düzenli olarak yıkayıp biriktirdiği kovalardı; biri atıklar, diğeri de sabunlu süngerle yıkanmak içindi. Hastanede tanıştığım duş, sert su fiskiyeleri cildimi dikenli teller gibi ısırdığı için ilk başta rahatsız edici gelmiş olsa da kısa sürede keyifli, hatta arındırıcı bir olaya dönüşmüştü. Şimdiyse bunun kaçırdığım birçok deneyimden yalnızca biri olduğunu fark ediyordum.

Yutkunarak başımı iki yana salladım ve ışıkları açtığım anda parlak floresanlar beni kör edince irkildim. Bu yeni dünyada her şey çok parlaktı.

Çevremi incelediğimde, dizlerimin titremesine neden olan daha fazla parçalanmış görüntü içimden geçti. Fildişi lavabo hâlâ oradaydı, kararmış ve çatlamıştı. Çiçekli duş perdesinin yerini gri ve steril bir perde almıştı. Küçük kız ise çoktan gitmişti ama kahkahaları hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

İşimi hallettikten sonra çıkmadan önce aynaya baktım.

Ayna olmadan yirmi iki yıl geçirmiştım.

Yansımam yoktu. Fiziksel görünüşüm hakkında hiçbir fikre sahip değildim. Göz rengim, kemik yapım ya da dudaklarımda

kıvrımları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de adımlı biliyordum. Onu beton duvara kazımıştım, böylece asla unutmayacaktım.

Bana bakan yansımaya karşı gözlerimi kırptırdım. O bir sahtekârdı. Tarçın rengi irisleri olan ve alnına karmakarışık dalgalar halinde dökülen kahverengi saçlı bir yabancidan ibaretti.

Gün geçtikte uzayan kirli sakalla kaplanmış bir çene.

Güneş görmediği için solmuş bir ten.

Uzun, kalın kirpikler ve belirgin elmacıkkemikleri.

Gözlerinde dans eden altın rengi beneklerin bile gizleyemediği içi boş, çekingen bir bakış.

Parmaklarım lavabonun kenarını kavradı ve derin bir nefes alıp başka tarafa baktım.

Sonunda kapıyı açmak için döndüğümde, o oradaydı.

Penceredeki kadın. Beni ziyaret eden ve Syd olduğunu iddia eden kadın. Burada, kardeşimin evindeydi... Eh, sanırım *benim* de evimde. Koyu çerçveli gözlüklerinin ardına gizlenmiş büyük, safır mavisi gözleriyle tam karşımda duruyordu. Burnu bir düğmeyi andırıyordu, dolgun dudaklarını benimle konuşmak için araladı.

“Selam.”

Kollarının arasında tuttuğu giysi yığınınına bakarken kaşlarım çatıldı. Neredeyse beyazı andıran sarı saçları, iki omzunun üzerinden dalgalar halinde aşağıya dökülüyordu. Başını yana eğerek beni inceledi. Ya kafa karışıklığıyla ya da endişeyle bakıyordu, emin değildim. İkisi de kabul edilebilirdi.

Sesim çıkmıyordu, o yüzden bu şekilde kalmaya devam ettim.

Dişleri altdudağını kavramıştı. Bana birkaç gömlek ve pantolon uzatırken, “Babam tavan arasına birkaç kutu eski kıyafet bıraktı,” dedi. “Sanırım senin bedeninde. Üzerine Gabe’inkilerden

daha iyi oturabilirler... En azından kendi kıyafetlerini satın alana kadar.”

Ben cevap veremedim, Gabe esneyerek oturma odasından bize doğru geldi. Eli dağınık saçlarındaydı.

“Kapı çalmaz mısın sen?”

Sydney’ye doğru konuşurken kelimeleri kulağa kaba geliyordu ama ifadesi yumuşak, sırtışı da parlaktı. Sydney onun bu açık sözlü sorusundan rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

“Senin kadar sık çalışıyorum, yani asla,” diye alaycı bir karşılık verdi. Gözleri önce Gabe’e, ardından bana kaydı. “Sadece Oliver için birkaç kıyafet bırakıyordum.”

Aralarında bir uyum, dostluk varmış gibi görünüyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Ne diyeceğimi bilemez halde kasılmış çenemle ayaklarıma baktım.

Gabe ilerleyip kıyafetlere uzandı ve başını sallayarak teşekkür etti. “Güzel. Dışarı çıkıp yeni şeyler almamız gerekecek. Sence Oliver daha çok *Aeropostale** tarzı şeyleri mi, yoksa *Express*** gibi daha klas bir şeyi mi sever?”

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor, darmadağın zihnimde bu yabancı kelimelere bir yer bulmaya çalışıyordum. Yine de çözümleyemiyordum.

Sydney konuyu biliyormuş gibi görünüyordu. “Nelerden hoşlandığını öğrenebiliriz ama şimdilik bunlar işimizi görür.”

Bana gülümsedi, ifadesinde sıcak ve davetkâr bir şey vardı. Biraz yamuk bir gülümsemeydi, gamzelerle çerçevelenmişti. *Büyüleyici*. Kendimi ağzına bakarken yakaladım, bu da onun boğazını temizlemesine ve başını tekrar Gabe’e çevirmesine neden oldu.

* Çoğunlukla genç yetişkinleri ve gençleri hedefleyen gündelik giyim, aksesuarların bulunduğu Amerikan merkezli perakende markasıdır.

** Amerikan moda perakendecisidir.

“Şey, ben...”

Ben uzaklaşmaya başladığımda kelimeleri yarım kaldı.

Sydney cümlesinin ortasında durdu, ben koridorda ilerleyip yatak odasına girerken ikisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bu iki insanın -birlikte büyümem gereken iki kişinin- arasında dururken sohbetlerine değerli bir katkıda bulunamıyormuşum gibi gelmişti. Onların acıyan bakışları ve sessizliğime verdikleri tuhaf tepkilerle baş edemiyordum.

Bunun yerine onlardan uzaklaştım ve kendimi alıştığım yalnızlığa hapsettim. Ayaklarım beni lacivert yorganla ve iki yastıkla süslenmiş yatağa doğru taşıdı. Üzerine oturduğumda yatak gıcırdadı.

Bu yeni uyku şeklinden hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin değildim. Bir anlığına yorganı yatağın yanına indirip o bodruma geri dönmüş, sert zeminde kıvrılmışım gibi davranmayı düşündüm.

Ben bu fikri gözden geçirirken temkinli ayak sesleri yankılanarak varlığını belli etti.

Hafif bir öksürük sessizliği deldi. “Merhaba, Oliver. İçeri girebilir miyim?”

Tüm bedenim daha fazla insan etkileşimi ihtimali karşısında gerildi. Yatak örtülerini sertçe kavrarken gözlerim kapı aralığında duran Sydney’ye kaydı.

Cevabımı beklemeden ileri doğru adım atarak yatağa, bana yaklaştı. Sol tarafıma oturmasını izledim, vücut ısısı anında bana ulaştı. İçgüdülerim başka tarafa bakmamı söylese de kendimi, onun her hareketini içime çekerken buldum. Bu kadını merak ediyordum, ilgimi çekiyordu. Her göz kırpması, minik hareketi ve ifadeyi özömsüyordum. Ellerini kalçalarında gezdirirken bacaklarının yatağın kenarına doğru ileri geri sallanışını inceledim. Bakışlarımız buluştu.

Sonra onu gördüm.

Ön bahçede ip atlarken parlak örgülü saçlarının zıpladığını görebiliyordum. Kahkahasının yaz rüzgârına karışmasını duyabiliyordum.

“*Parka son gelen çürük yumurta!*”

Boğazım düğümlendi.

Sydney gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Aramızdan bir şey geçtiğini hissettim, dün uzun pencereden kurulan bağa benzer bir şey.

Ellerini kucağında birleştirip parmaklarını birbirine geçirerek, “Muhtemelen beni hatırlamıyorsun,” dedi. Gözleri bana yalvarır şekilde bakarken mavinin daha büyüleyici bir tonuna dönüşmüştü. Hatta parlıyorlardı. “Ama ben seni hatırlıyorum.”

Gözlerimi kaçırma eğilimindeydim, tamamen geri çekilmek için kendimi zor tutarken düzensiz bir nefes aldım.

“Saç örgümü çeker, *Rugrats*’teki Angelica’ya benzediğimi söyledin. Sağanak yağmurlardan sonra garaj yolunda çamurdan pastalar yapardık. Sen, ben, Gabe ve Clem en korkunç hayalet hikâyesini anlatarak birbirimizi alt etmeye çalışırken ailelerimiz arka bahçede, ateş başında oturup *marshmallow* kızartırdı. Pencereden pencereye *telefon* oyununu oynardık, yolun kenarına limonata stantları kurar, parayı dondurma almak için kullanırdık ve cam kavanozlarla ateşböcekleri yakalardık.” Sydney kendini toparlamak için duraksadı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Oliver. Sen gerçektin. Başına gelenlerden önceki hayatın gerçektir.”

Sydney elime dokunduğunda içgüdüsel olarak geri çekildim.

İnsan temasına alışkın değildim. Bradford bana hiç dokunmamıştı. Hastanedeki doktorlar üzerimde sakinleştirici kullanmak zorunda kalmışlardı çünkü eller, parmaklar ve yüzler bana o kadar yakındı ki paniğe kapılmıştım. Mücadele etmeye, kaçmaya çalışmıştım.

* *Rugrats*, 1991’de yayına başlayıp 2004’te biten çizgi dizidir.

İnsani duygular konusunda da uzman değildim fakat Sydney'nin teselli etme çabasına verdiğim tepki karşısında gözlerinde beliren ifadeden onu incittiğimi anlamıştım. İçim suçluluk duygusuyla burkuldu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı usulca. Geri çekilip kollarını kendi etrafına sardı. Ayağa kalkmadan önce tereddütle duraksadı. "Henüz çok erken. Özür dilerim..."

O hızlıca kaçmaya hazırlanırken dudaklarımdan dökülen kelimeler ikimizi de şaşırttı. "Küçük bir kız hatırlıyorum," dedim. Sesim yorgun ve kısıktı. Onu tanıyamıyordum bile. Sydney'nin adımlarını durdurup bana dönmesini izledim, gözleri canlı bir şaşkınlık ve merakla parlıyordu. "O sen miydin?"

Başıyla onaylarken yavaş ve çekingen bir hareketle, serbest kalmış parlak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Yüz ifadesinin acılı mı, yoksa neşeli mi olduğunu anlayamıyordum. "Beni hatırlıyor musun?" diye sorarken odanın öbür ucundan diğerine doğru süzülen sesi titriyordu.

"Seni uydurduğumu sanıyordum."

Sydney'nin tedirginliği kelimelerimle birlikte yok oldu, vücudu rahatlamıştı. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben her zaman buradaydım."

Yatakta kıpırdamadan dururken dişlerim gıcırdadı, göğsüm titredi. İçimdeki her şey bakışlarımı onun gözlerindeki ifadeden koparmak istiyordu. O gözlerde son yirmi iki yılda ruhumda hissettiklerimin toplamından daha fazla yaşam ve canlılık görüyordum. Bu duyguyu kıskanmıştım. Uzanıp ona dokunmak... kendim için bir parçasını çalmak istiyordum.

Ama hareket etmedim. Sonunda çenemi göğsüme doğru eğdim ve yatak odasında çıkan ayak seslerini dinledim.

Sydney gitmiş olsa da arkasında küçük bir kıvılcım bırakmıştı.

Sanırım bunu her zaman yapıyordu.

DÖRT

Sydney

Bana onun ne kadar ateşli olduğunu söylememiştin. Haber bültenleri ona yeterince adil davranmamış.”

Oturma odasında topuklu ayakkabılarımı ararken dudaklarımı alayla büktüm ve ablama ters ters bakmak için kanepenin arkasından eğildim. Clementine yüzünü pencereye yapıştırmış, Oliver’ın verandada oturup kuş yemliğine bakmasını izliyordu.

Orada hiç kıpırdamadan öylece oturuyordu.

Üç saattir.

Alexis’in sakladığı isyankâr ayakkabıya ulaşmak için eğildim. “O benim arkadaşım. Yani sanırım. Ve travma geçirmiş biri,” diye homurdandım. “Kendine hâkim ol, Clem.”

Clem, “Senin seksi, travma geçirmiş arkadaşın benim kişisel antrenörümünden daha formda,” diye esneyerek pencereden uzaklaştı ve perdeleri kapattı. “Esaret ona iyi gelmiş. Boşanmam sonuçlanınca muhtemelen buralarda *daha* çok dolanacağım.”

Ablamın bu alaycı değerlendirmesi karşısında çenemin gerildiğini hissettim. Ayaklarımı rahatsız edici ayakkabıların içine sokarken üzerimdeki kıyafeti düzelttim. “İğrençleşme.”

“İğrençleşmiyorum. Sadece yalnızım ve vibratörümünden tamamen bıkmış durumdayım. Yani lütfen bu gece ateşli birini

bulmama yardım eder misin? Uzun zamandır antrenman yapmıyorum.”

Bu gece şehrin diğer ucundaki popüler bar ve gece kulübü *The Black Box*'ta mesaim vardı. Clementine, eski kocası Nate ile uzun süren boşanma mücadelesinden sonra *kendini tekrar dış dünyaya* atmaya ihtiyacı olduğu için peşime takılıyordu. Yeğenim Poppy bu hafta sonu babasıyla birlikteydi. Bu yüzden Clem ve ben eski günlerdeki gibi fazlasıyla dar kıyafetlerimiz, aşırı kabartılmış saçlarımız ve oldukça yüksek beklentilerimizle bara gidiyorduk.

Aradaki tek fark, bu gece *shot*ları benim servis edecek olmam ve ablamın da kaçınılmaz olarak gün doğarken onları kusacak olmasıydı.

Gözlüklerimi düzeltip mercan rengi rujumun üstüne biraz parlatici sürdüm. “Brant bu gece benimle çalışacak. Bekâr olduğuna eminim.” Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarken çantamın fermuarını çektim. “Aslında eşcinsel olduğundan da eminim.”

“Peki müdürün, şu İtalyan aygırı? Marco muydu?”

“Kesinlikle eşcinsel.”

İnledi. “Lanet olsun. Otuzlu yaşlarında, güven sorunları, biraz fazla kredi borcu ve kurbağa takıntısı olan bekâr bir anneyi tercih edecek herhangi iş arkadaşın var mı?”

Kısa deri ceketimi giyip yüzümdeki bir tutam saça doğru üfledim. Hazırlanmaktan nefret ediyordum. Ben kesinlikle tişört ve eşofman kıızıydım. “Muhtemelen Rebecca.”

Gözlerini kısarak bana baktı. Ardından omuz silkip çantasını takarken, “O da olabilir. Hazır mısın?” diye sordu.

Gözlerimi kırptıştırırken dudaklarım inceldi. “Evet.”

“Bu arada, inanılmaz seksi gözüküyorsun. Seni neredeyse asla bu kadar toparlanmış halde görmemiştim.” Kapıya doğru yürürken, “Porno yıldızına benziyorsun,” diye ekledi.

“Vay canına, çok teşekkürler. On iki yaşında, iç çamaşırı çekmecesinde babamın yetişkin dergilerini bulduğum zamandan beri hedefim buydu.”

Birlikte gülerken verandaya çıktık. Hep güzel bir vücudum olmuştu; ince bir bel, sıkı bacaklar ve cömert büyüklükte memelere sahiptim. Bir keresinde Lorna Gibson, bir ev ötede yaşayan ve karanlık gerilim romanları yazan seksi komşu Evan ile konuşurken vücudumu *günah işlemek için yaratılmış bir vücut* olarak adlandırmıştı.

Gururum okşanmıştı. Gerçekten.

Yıllarca erkeklerin ilgisinden payıma düşeni alsam da hiçbir kalıcı olmamıştı. Hayatımın büyük bölümünde sıradan ilişkilerden duygusuz kaçamaklara sivrilmıştım, insanların hakkında kitaplar yazdığı, o her şeyi tüketen kıvılcımı hiçbir zaman gerçekten hissetmemiştim. Clementine’a, onun başarılı kocasına, sevimli kızına, güzel ve çekici hayatına hep imrenirdim.

Ta ki kocası, stajyerini becermekte evlilik yeminini yerine getirmekten daha başarılı olana kadar.

Clem’in elektrik mavisi şeritlerle boyanmış sarı saçları, topuklu ayakkabıları bahçe yolumda tıkırdarken bir aşağı bir yukarı savruluyordu. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra ikimiz de hızımızı yavaşlattık. Başlarımızı sola çevirmiş, ön verandada tek başına oturan Oliver’a bakıyorduk.

Clem, “Onu da davet etmeli miyiz? Belki de adamın sadece sevişmeye ihtiyacı vardır,” derken omuz silkti. Sesini alçak tutmaya çalışıyordu.

Ve başarısız oluyordu.

Dirseğimi ablamın göğüs kafesine sapladığım sırada Oliver bize baktı. Utancımı yutmaya çalışarak, “Burada kal. Hızlıca selam vereceğim,” dedim.

Topuklu ayakkabılarım yumuşak toprağa sapsansa da çimlerin üzerinde yürümeye devam ettim. Mart ayının sonlarındaydık. Ilık havalar zorlu bir kışın ardından yüzünü göstermeye başlıyor, bize yağmur fırtınaları ve baharın ipuçlarını veriyordu. Ben ona doğru yaklaşıırken Oliver kaskatı kesildi, elleri dizlerine kenetlenmişti. Gözleri tüm hareketlerimi takip ediyordu ama genelde erkeklerin yapmasına alışkın olduğum şekilde şehvet dolu değildi.

“Merhaba, Oliver.” Kendime sarılırken boş kuş yemliğine baktım. “Kuşları izlemeyi seviyor musun?”

Yatak odasındaki duygusal yüzleşmemizin üzerinden iki hafta geçmişti. Birkaç kez onu ziyaret etmiş olsam da Oliver sessiz ve çekingen davranmıştı. Devam eden etkileşimlerimizin sonunda onu kabuğundan çıkarmayı umuyordum. Hikâyesinin kalanını bilmek istiyordum.

Şu ana kadar tek bildiklerimiz polise anlattıklarıydı. Oliver bir psikopatın evinin bodrumunda esir tutulmuş, yalanlarla beslenmişti. Nükleer bombası havamızı zehirledikten sonra hayatta kalan nadir insanlardan biri olduğuna inanması için beyni yıkanmıştı.

Gerçek dışı.

Oliver’in gözleri göğüs dekolteye kaydı ama hemen bakışlarını kaçırdı. “Vahşi hayatı seviyorum,” diye cevapladı.

Genişçe gülümsedim. Bu mutlu, içten bir gülümsemeydi çünkü Oliver benimle konuşuyordu. İlgi çekiciydi. Kendini açıyordu. Sesi hem alçak hem de pürüzlüydü, en sevdiğim şarkı gibi zengin ve güzel hissettiriyordu. Onu tekrar tekrar dinlemekten başka bir şey istemiyordum.

Bir parçam işten izin alıp ektiği bu küçük tohumu sulayabilmeyi diliyordu ancak paraya gerçekten ihtiyacım vardı. Ablamın da bu geceye ihtiyacı vardı. Başımı onaylarcasına sallayarak ona

biraz daha yaklaştım. “Ben de. Bazen sincaplar yemliğe tırmanıp kuşların yemlerini çalıyor.”

Tekrar bana baktı, bakışları bir kez daha aşağıya kaymıştı. Ardından yine gözlerimle buluşmak için hızla yukarı kalktı. Muhtemelen daha önce hiç kadın vücudu görmediğini o anda fark ettim.

Muhtemelen hâlâ bakirdi.

Siktir. Bu gerçeğe nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Neden umursadığıma dair de kesinlikle bir fikrim yoktu.

Boğazımı temizleyip başparmağımla omzumun arkasını işaret ettim. “Oradaki benim ablam, Clementine. Ben ona Clem diyorum. Çocukken hep birlikte oynardık.”

Oliver ifadesiz bir şekilde arkama baktı. Gözlerinde tanıdığına dair hiçbir belirti yoktu.

“Bu gece barda çalışmam gerekiyor. O da benimle gelecek. Boşanma sürecinde ve biraz kafa dağıtmaya ihtiyacı var ve...” Ya anlamadığını ya da ablamın evlilik sorunlarını hiç umursamadığını fark ederek duraksadım. “Her neyse, sadece nasıl olduğunu görmek istemiştım.”

Bakışmamız her zaman olduğu gibi yoğundu, sanki söyleyemediği ne varsa telafi etmeye çalışıyordu.

“Sydney! Burada kırım donuyor. Hadi gidelim.” Clem’in tiz sesi havayı bıçak gibi kesti. Boğazını temizleyip ses tonunu yumuşatarak bize el salladı. “Selam, Oliver.”

Oliver gözlerini kısarken yeni batmış güneşin yarattığı puslu havaya baktı. “Saçları mavi,” diye mırıldanmadan hemen önce bir süre sessizce bekledi.

Bunu o kadar ifadesiz bir yüzle, öylesine tuhaf bir şaşkınlık söylemişti ki gülümsememe engel olamadım. Şaşkınlıkla bana baktı, benim de bu durum karşısında kafamın karışması

gerektiğini bekliyor gibiydi. “Evet, mavi. Bazen. Doksanlardan bu yana saç renkleri biraz değişti,” dedim nazikçe. Gülümsemem hâlâ dudaklarımdaydı. “Benimki de geçen yaz pembeydi.”

Gözlerini kırıştırdı, ardından bunu hayal etmeye çalışırcasına saçlarımı inceledi.

“Syd, hadi ama!”

Çantamın askısını düzeltirken ofladım. “Üzgünüm ama gitmem gerek. Sen, şey...” Yanağımı ısırarak çimenlere baktım. “Yarın uğramamı ister misin? Belki konuşabiliriz ya da televizyon falan izleriz? Bilirsin işte... takılırız?”

Harika. Sanki altı yaşındaydık ve ön kapısını çalıp Bayan Lynch’e, *oyun oynayabilir miyiz?* diye sorduğum ana geri dönmüştüm.

Oliver teklifimi gözden geçirirken kaşları çatıldı. Gözlerindeki altın parıltılar dönüp duruyor, düşüncelerini yansıtıyordu. Ardından sadece, “Hayır,” dedi.

Ah.

Pekâlâ.

Yavaşça başımı sallarken dişlerim birbirine çarpıyordu. Reddedilmenin verdiği korkunç hissi bastırmaya çalıştım. Bunu kişisel algılamamayı, yavaşça kaydettiğimize inandığım ilerlemenin tamamen kaybolduğu hissine kapılmamayı deniyordum. “Tamam... sorun yok. Belki başka bir zaman.” Zoraki bir gülümsemeyle geri çekildim, gözlerinde nasıl çözeceğimi bilemediğim farklı, araştırıcı bir ifade vardı.

Bunu yapmaya cesaret edemedim. Tamamen arkamı dönüp kaldırımda bekleyen ablamın yanına gittim ve birlikte arabama atladık.

Bahar tatili haftasının başladığı, insanların kutlama yapmak için sürüler halinde barlara akın ettiği yoğun bir cumartesi gecesi idi. Parmaklarıma yapışmış şurup ve omzumdaki bezle tezgâhın arkasında bir ileri bir geri kayıyor, siparişleri topluyor, içecekleri rekor sürede hazırlıyordum.

“Bu gece iyi görünüyorsun, Neville.”

Sesi anında tanıdığım için kaynağına bakma zahmetine gir-medim. *Casper*. Utanç verici tek gecelik bir ilişki ve ciddi bir muhakeme hatasıydı.

İş arkadaşım Brant yanıma kayıp omzuyla benimkini dürttü. Casper’ı oldukça iyi tanıyordu. “Bu adamlar bende. Sen saat üç yönündeki Sanderson Kardeşlerle ilgilen.”

Sağıma doğru bir bakış attım. Kızıl saçlı, tavşan dişli bir ka-dının, sarışın ve esmer arkadaşlarıyla kıkırdadığını gördüğümde neredeyse kahkaha atacaktım.

“Yalan söylemiyordum,” diye takıldı Brant. *Smirnoff* şişesi-ne uzanıp ustalıkla çevirirken bana göz kırptı.

Gözlerim tekno müzikle harmanlanmış pop şarkılar ve flaş ışıklarla titreşen dans pistinde gezindi. Bir grup yabancıнын arasında dans eden ablamı görebiliyordum, seksi ve kendinden emin görünüyordu. Otuz iki yaşında, yeni bekâr bir anne gibi değildi. *Zaten amacı da buydu*.

Casper benim olduğum tarafa ilerleyip kollarını barın üstüne yasladığında *Limon Damlası Kokteylinden shotlar* hazırlıyordum. Gözlerimi o kadar sert devirdim ki neredeyse beynim patlaya-caktı. Kayıtsız bir şekilde, “İlgilenmiyorum,” dedim. Varlığı işi-mi yapmama engel olmuyordu.

“Geçen yaz pek de öyle gelmemişti.”

İçkileri bir grup üniversite öğrencisinin önüne koydum, bana cömert bir bahşiş verdiklerinde gülümseyerek teşekkür ettim.

* Bir votka markası.

Gözlerim Casper'a kaydı. "Geçen yaz zor bir dönemden geçiyordum. Biri *Facebook*'ta bana kötü bir şey söyledi. Kedim garip garip miyavladı, ciddi bir şey olabilirdi. Ah, bir de sanırım *Schitt's Creek*'in bölümlerini bitirdiğim ve hayatımda ne yapacağımı bilmediğim bir gündü."

"Komik."

Omuz silkerek başka bir içki hazırlamaya koyuldum. İçkiyi hızlıca bir araya getirip kürdana fazladan kirazlar geçirdim ve şu sevimli kâğıt şemsiyelerden birini ekledim. İçeceği Casper'ın önüne koyup tatlı bir gülümsemeyle ellerimi barın üstüne yasladım. "Bu bizden."

Karşıma ters ters baktı. "Bu saçma kız içkisi de ne böyle? Bunu ben sipariş etmedim."

"O bir *Rum Runner*," derken cilveli bir şekilde göz kırptım. Ardından parmaklarımı yüzünün önünde veda eder gibi salladım. "Koşarak" git yani."

Casper sadece bana bakıyordu.

Başımı yana eğip, "Eh, benim sabrım *koşarak* gidiyor?" diye denedim. Hareketimle birlikte homurdanıp başını iki yana salladı ancak yapışıp kalmış gibi hâlâ bar taburesindeydi.

"Korumamız Brutus'a el sallayıp seni buradan attırmak üzereyim. Yani kısıtlı zamanın da *koşarak* gidiyor."

"Evet, kesinlikle. Hangi gerekçeyle?"

İşaretparmağımla çeneme vurdum. "Hımm. Bir çalışanı üç ay boyunca takip etmek bir gerekçe sayılabilir."

Casper oturduğu yerden kalkarken, "Kendini bir şey sanma," diye çıkıştı. "Takip etmek fazlasıyla abartılı bir ifade."

"İyi. İsteksiz bir hedefi inatla kovalamak?"

* *Schitt's Creek*, 2015'ten 2020'ye kadar CBC Televizyonunda yayınlanan bir Kanada televizyon sitcomudur.

** Yapıtı içinin isminde geçen *runner* yani koşucu kelimesine gönderme yapılmış.

İçkisini bırakıp sessizce küfretti. “Her neyse.”

Bardan uzaklaşmasını izlerken, “Çalılıklarımdan uzak dur!” diye seslendim.

Küçük zaferim karşısında yüzümde bir gülümseme belirdi. Tam o sırada Gabe kolunu ablama dolamış bir şekilde yanıma geldi. *Tanrı hepimize yardım etsin.*

Clementine kokteyle uzanıp sallanırken minnettarlıkla havaya kaldırdı. “Teşekkürler, kardeşim!”

Son derece sarhoştu.

Dikkatimi ablama ve arkadaşşıma çevirmeden önce bir sipariş daha aldım. “Burada ne yapıyorsun, Gabe? Oliver’ı yalnız mı bıraktın?”

Clem’i tuttuğu kolunu çekip boşalan bar taburesine çöktü. “Evet, neden bırakmayayım ki? O yetişkin bir adam, bebek bakıcısına ihtiyacı yok. Ayrıca bence benden daha zeki olabilir. Bu biraz ürkütücü... biraz da aşağılayıcı.”

“Hâlâ alışma sürecinde. Ya kendine zarar verirse?” Oliver’ın tek başına olma ihtimali göğsümde endişe dalgaları yaratmıştı.

Bira kapağını açışımı izlerken ellerini kavuşturdu. “Yalnız olmayı seviyor. Benim de bir hayatım var, Sydney,” dedi Gabe. “Son birkaç haftadır evden çalışabildiğim için şanslıyım ama tatliden sonra geri dönmem gerekiyor. Oliver iyi olacak.”

“Sadece endişeleniyorum.” Biraları uzattım, ruh halim birden değişmişti. Hesabı alırken Oliver’ın beni başından nasıl savdığını düşündüm. “Yarın onunla vakit geçirmek için uğrayabilir miyim diye sordum ama hayır dedi.”

“Hayır mı?”

“Evet... sadece, *hayır*. O kadar.”

Gabe bir nefes verip elini dalgalı saçlarında gezdirdi. “İyi tarafından bakarsak, onu gerçekten konuşturmayı başarmışsın. O konuda şans hiç benden yana olmadı.”

Gabe'e ikram birasını uzatırken dirseklerime yaslandım ve çenemi parmaklarıma dayadım. "Sence ona ne oldu?"

Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi gözlerini bira şişesine dikmişti. "En ufak bir fikrim yok. Bilmek istiyor muyum ondan bile emin değilim."

"Evet..." Başımı sallarken içimde bir ürperti dolaşıyordu. "Muhtemelen haklısın."

Clem, *Rum Runner* etkileyici bir sürede bitirip kolunu Gabe'e doladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Garip. Sadece garipti. Ablam neredeyse tüm yetişkin hayatı boyunca Nate ile birlikte olmuştu, bu yüzden iki dünyanın bir araya geldiğini görmek tuhaflığın sınırlarında geziyordu.

"Her şey yolunda mı, Syd?"

Brant tezgâhı bir bezle silerken yanıma geldi ve Gabe ile Clem'i selamlamak için başını salladı.

Ablam ona açıkça *becer beni* der gibi bakınca sıkıntıyla iç çektim. "Fena değil. Casper' bir hayalet gibi ortadan kayboldu."

Brant kahkaha atarken neredeyse iki büklüm olmuştu. "Kahretsin, Neville. Ben de kurtarılmak için bana ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Sırıtarak başka bir müşteriye yöneldim. "Hayır. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yalan söylemiştim. Yardıma ihtiyacım vardı.

Anahtarı deliğe sokmak üzereyken elim donakalmıştı.

Ön kapım kilitli değildi ve evden çıkarken kilitlediğimden *emindim*. Casper geçen yıl çalılıklarımda lanet olası bir sürüngen

* Aynı zamanda hayalet olarak bilinen bir çizgi film karakteri. Bir sonraki cümlede buna atıf yapılmıştır.

gibi gizlenerek gezinmeye başladığından beri güvenlik konusunda çok titizdim.

Siktir.

O pislik yine mi bana takmıştı? Onu kızdırdığım için şimdi de beni korkutmaya mı çalışıyordu?

Etrafıma baktım, korkunun kalın sesini delip geçen tek ses trafiğin uzaktan gelen gürültüsü ve düzensiz kalp atışlarımdı. 911'i arayıp polisler gelene kadar Lorna'nın evinde saklanmayı düşünsem de ondan hiç hoşlanmıyor olmak korkumun önüne geçiyordu. Ayrıca sadece paranoyakça davranıyorsam bunun için Oliver'ı rahatsız etmek istemiyordum. Kapıyı iterek açtım ve ayaklarım içeriye doğru ilerledi. "Merhaba?"

Sesim alçak ve cılız çıkmıştı. Bunun için kendimden nefret ettim. Güçlü ve bağımsızdım. Kimseden korkmayan bir savaşçıydım.

Yatağımın altında saklanıyor olabilecek tehditkâr ve davetsiz misafir haricinde.

Siktir kere siktir.

Kesik nefesler alırken anahtarlığımdaki anahtarlardan birini geçici bir silah gibi kavramıştım. Gözlerimle oturma odamı, rahatsız edici bir şey olup olmadığını kontrol ederek taradım. Yerinden oynayan bir şey yok gibi görünüyordu.

Belki de sadece paranoyakça *davranıyordum*. Belki de ablam ve Oliver hakkındaki konuşmalarımız yüzünden dikkatim dağıldığı için çıkarken kapıyı kilitlememiştim.

O lanet kapıyı kilitlediğimi biliyorum.

Anahtarlığımyı mutfaktan aldığım bir biftek bıçağıyla değiştirdim, kendimi o sevimsiz korku filmlerindeki aptal genç kız gibi hissederek evin içinde dolaşıyordum.

Kaç. Evden çık. Polisi ara.

Hayır! Merdivenlerden yukarı çıkma.

Ne kadar aptal.

Ama eve zorla girildiğine dair gerçek bir kanıtım yokken polisi aramaya çok utanıyordum.

Her şeyin yolunda görüldüğüne ikna olduğumda tuttuğum nefesi verip ofisime doğru ilerledim. Dizüstü bilgisayarım açıldı, bu da beni tedirgin etti. Öğleden sonra e-postalarımaya yanıt vermemin ardından kapattığıma neredeyse emindim.

Ama yüzde yüz de emin değildim.

Bıçağı masama bıraktım. Odadan çıkmak için arkamı dönceğim sırada gözüme bir şey takıldı. Dikkatim pencereye odaklandı, perdeler hâlâ açıktı ve bu bana Oliver'ın aydınlık odasını mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu.

Bir adım öne çıktığımda... duvarlara çizim yaptığını fark ettim.

Karakterler ve sahneler, kalemi alçıya dokunup resimli kitaba benzeyen bir şeyler yarattıkça hayat buluyordu. Oliver dizlerinin üzerine çökmüştü, sırtı bana dönüktü ve yüzü duvara yakın dururken sanatına odaklanmış durumdaydı. Yeteneği beni çok etkilemişti. Buradan, birkaç metre geriden bile detaylara gösterdiği özeni görebiliyordum. Gölgeler, yüz hatları, canlı manzaralar...

İyi idi. Gerçekten çok iyi idi.

Pencerenin önünde diz çöküp camı iterek açtım ve kollarımı pervaza dayadım. Oliver'ın çizmesini, bir şeyler yaratıp rahatlamasını izliyordum. Onun çalışmasını seyrediyordum ve bu içimi umutlu, tatlı bir hisle dolduruyordu.

En sonunda arkasını dönüp başını kaşıyarak kalemi yere attığında ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Görüş açımdan çıkmak üzereydi. Belki de yatağa doğru gidiyordu... ama aniden duraksadı. Başını kaldırdı ve varlığını hissetmiş gibi bana döndüğünde gözlerimiz birbirine kilitlendi.

Nefesim boğazımda düğümlenerek sıkışıp kaldı.

Beni ona bakarken yakalamıştı. Onu izlerken. *Mahremiyetini ihlal ederken*. Bir yanım perdeyi kapatıp beni hiç görmemiş, her bir kalem darbesine ya da duvar resmine odaklanırken sırtındaki kasların gerilme şekline hiç dikkat etmemiş gibi davranmak istiyordu.

Ancak gözleri yüzünden olduğum yere çakılıp kalmak beni ele veriyordu. Aynı pencereden birbirimize baktığımız, yüzlerimizde gülümsemeler, dillerimizde hikâyeler ve gözlerimizde yaramazlıklar olduğu zamanlara geri döndüm. O aynı küçük çocuk, ben aynı küçük kızdım ve o zamanlar dokunulmazdık.

Uzun süre birbirimize bakmaya devam ettik, aramızdaki görünmez bağı koparamıyorduk. Yorgun gözlerinden, dağınık saçlarına, tavan aramdaki kutulardan çıkan buruşuk kıyafetlerine kadar her detayını içime çektim. Eğer yirmi iki yıl boyunca ortadan kaybolmasaydı, sadece kurgu romanlarda okuduğumuz türden dehşetleri yaşamasaydı her şey nasıl olurdu diye düşünmeye çalıştım. O Oliver Lynch'in şu anda, tam bugün, penceresinde durup benimkine bakarken her şeyin nasıl olacağını hayal ettim.

Göğsümü sıkıştırdığını hissettiğim acıya rağmen gülümsedim.

Ardından perdeleri kapattım.

BEŞ

Oliver

“**S**ana bunları getirdim.”

Bradford'ın bana verdiği özel lambanın yanındaki uyku tulumumun içine kıvrıldım. Lambanın beni güneş ışığı gibi sağlıklı tutacağını söylemişti. Son zamanlarda egzersiz ve beslenmeyi araştırdıkça sağlık hakkında daha çok şey öğreniyordum. Ayrıca Bradford'ın bana kahvaltıyla birlikte verdiği vitaminleri almayı hiç unutmuyordum.

Tam mekik çekmeye başlayacağım sırada Bradford yalayıp yuttuğum kitapların yanına bir yığın çizgi roman koydu. “Çizgi romanlara bayılırım,” dedim hevesle. İçim heyecanla dolmuştu. Aylardır buradaydım ve can sıkıntısı sonunda azalmaya başlamıştı. Çok fazla şey okumuştum. Bir sürü yeni bilgi öğrenmiştim. Collywobbles diye bir kelime vardı ve her düşündüğümde kıkırdıyordum.

Collywobbles!

Bradford maskesini çıkarıp yanıma eğildi. Yanağını kaşıyarak, “Keyfin yerinde gibi görünüyor, evlat,” dedi. “Kitapları seviyor musun?”

Hemen dikleştim. “Bayılıyorum! Bir lazerin suyun içine hapsolabileceğini öğrendim. Bunu biliyor muydun?”

* (İng.) Mide ağrısı, heyecandan/korkudan duyulan karın ağrısı.

“Elbette biliyordum.” Sırt çantasına uzanıp daha fazla malzeme çıkardı. “Büyüdüğümde bir biliminsanı olmak istiyordum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Büyük bir bilim laboratuvarım olmasını ve gizli iksirler yapmayı istiyordum.”

“Neden yapmadın?”

Gözlerini kaçırdı. “Sanırım hayatım başka yöne saptı.”

“Umarım bir gün yine de biliminsanı olabilirsin. Belki dışarıdaki havayı düzeltebilirsin. Bu harika olurdu, değil mi?”

“Evet, evlat.” Bradford çantasından çıkardığı eşyaları bana vermeden önce bir an için duraksadı. “Bunu da sana getirdim. Belki resim ya da başka bir şey yapabilirsin diye düşündüm.”

Parmaklarım eskiz defterinin spiral sırtını kavradı. Çizim konusunda o kadar da iyi olduğumu düşünmüyordum. Sık yaptığım bir şey değildi.

“Teşekkürler. Belki okuduğum hikâyeler gibi kendi hikâyelerimi çizebilirim.”

Bana başını salladı, sessizce geçen birkaç saniyeden sonra konuştu. “Pekâlâ, şimdi seni yalnız bırakayım. İyi eğlenceler, Oliver.”

Bradford yanımdan ayrıldığında ve yukarıdaki kapak kilitlendiğinde elimdeki boş kâğıda baktım. Bradford çizgi roman yığınının yanına bir kutu renkli kalem de bırakmıştı. Eserlerim için kullanacağım araç gereçler. Evet, bu fikri sevmiştim. Buradan çıkana kadar zihnimi meşgul edecek ve gelişmesini sağlayacaktı. Heyecan verici yeni dünyalar, büyük maceralar tasarlayabilirdim.

Sonra da bunları anneme ve Syd’e gösterirdim. Ölümcül hava birçok insanı yok etmiş olsa da onların hâlâ hayatta olduğunu biliyordum. Annem ve Syd, dünyadaki en cesur insanlardı, bu yüzden hayatta olmaları gerekiyordu. Tıpkı Bradford ve benim gibi bir bodrumda saklanan, kurtulan insan gruplarında olmalıydılar. Bu gerçek olmalıydı çünkü bazen neredeyse Syd’i hissedebiliyordum. Adımı söylediğini duyuyordum.

Oliver...

Bir yastığa yaslanıp altdudağımı ısırarak derin düşüncelere daldım. Çizgi romanlarım için bir isme ihtiyacım olacaktı. Bütün harika hikâyelerin, harika isimleri olurdu.

Ama ne olacaktı?

Gözlerim loş odada gezinirken yanımdaki taş duvara takıldı.

Boğazımda bir nefes düğümlendi.

Evet!

Bu mükemmeldi...

Sıçrayarak uyandığımda terden sıırıslıklam olmuşum. Parmaklarım halı kaplı zeminde yanıma aldığım mavi yorganın içinde kıvrılmıştı. Yatak yerine yerde uyumayı tercih ediyordum. Yatak dengesiz ve tehlikeli hissettiriyordu, henüz alışamadığım bir lükstü.

Pamuklu tişört, karmakarışık imgelerin aklımı tehdit ettiği acı dolu nefeslerle hızla ümip kalkan göğsüme yapışmıştı. Rüya-larım ve yalnız kaldığım bodrum katına dair anılar, bana hem kaygı hem de huzur veriyordu. Tuhaf bir şeydi.

Avuçlarımı yüzüme dayayıp öne doğru eğilerek nefesimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Yatak odası karanlıktı, güneş uykuya dalmıştı ve bana hâlâ gecenin bir yarısı olduğunu söylüyordu.

O zaman neden konuşma ve kahkaha sesleri duyuyordum?

Titrek bacaklarımla ayaklanıp yatak odasının kapısına doğru ilerledim. Kapıyı çekip açtığımda sesler daha da yükseldi. Kula-ğa kardeşim ve gizemli bir kadın gibi geliyordu.

Sydney mi?

Koridorda sessizce ilerlerken yarı çıplak bir kadının resmen koşarak, kıkırdayarak ve omzunun üzerinden anlaşılmaz bir şey-ler söyleyerek Gabe'in odasından çıktığını gördüğümde oldu-ğum yerde durdum. Beni gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

“Oliver! Çok üzgünüm. Burada olduğunu unutmuşum.”

Kaşlarımı çatarak kadının, Gabe’in tişörtünü kalçalarının üzerinden aşağı doğru çekişini izledim. Bu Sydney’nin ablasıydı, mavi saçlı ve ismi bir meyveye benzeyen kadın.

*Mandalina** olabiliirdi.

Gabe kapı aralığında belirdi. Üstsüzdü ve başı utangaç şekilde eğilmişti. “Kusura bakma, dostum. Seni uyandırmak istemiştik.”

Mandalina yanımdan geçip koridordaki banyoya kaçarken zoraki bir şekilde gülümsedi. Kardeşime baktım.

Boğazını temizledi. “Biz sadece... bir oyun oynuyorduk. *Twister*. Hani şu renkli noktalar ve garip yoga pozları olan oyun. Oldukça eğlencelidir.”

“*Twister* mı?” Kaşlarım çatıldı. “Seks yaptığınızı sanmıştım.”

Gabe’in kaşları kalkarken ağzı O şeklini aldı, ayaklarını rahatsız olmuş gibi ileri geri yere sürttü. “Doğru. Onu da yaptık. *Twister*den sonra.” Yumruğunu ağzına götürüp öksürdü. “Tüm o *kim kazanacak* hissinin gergin enerjisinden... tam bir cinsel gerilim ortamı ve...”

Mandalina sanki fark edilmeyecekmiş gibi parmaklarının üstüne basarak banyodan çıktı. İnsanlar tuhaftı.

Tam *Mandalina* yanından geçip yatak odasının karanlığında kaybolurken Gabe, “Her neyse, uyandırdığımız için özür dilerim. Daha sessiz olacağız,” diyerek konuşmasını tamamladı.

Bana garip bir şekilde gülümsedikten sonra kapıyı kapattı.

İç çekerek odama döndüm ve yakınlardaki saate baktığımda üçü geçtiğini fark ettim. Saati öğrenmek, eksikliğini hiç fark etmediğim bir kolaylıktı.

Yatak odamın penceresinin önünde durup karşı evin karanlık ve hareketsiz duran penceresine baktım. Sydney’nin de

* Clementine bir mandalina çeşidi.

dünyanın büyük bir kısmıyla birlikte şu anda uyuduğu belliydi. Zihnim son birkaç karşılaşmamıza kaydı ve ona gelmemesini söylediğimde gözlerinde oluşan ifadeye takılıp kaldı. Bir şekilde onu incitmiştim.

Amacım elbette bu değildi ve tepkisi içimde bir huzursuzluk yaratmıştı. Bu tür bir duyguya alışık değildim. İçimde, derinlerde yeşeren küçük bir korku düğümünü andıran türden bir duyguydu. Duygularım her zaman oldukça güvenilir olmuştu. Çoğunlukla var olmayan türde olurlardı. Endişe ya da suçluluk gibi duyguların içime sızdığı tek zaman, etkileyici bir roman okuduğum ya da *Prences Gelin*'i ilk izlediğim zamanlardı.

Fakat açık sözlülüğümün Sydney'ye aynı korkunç hissi verip vermediğini merak etmeden duramıyordum ve bunun düşüncesi bile benim için o korku hissini daha da arttırıyordu.

Arkamı dönüp uzaktaki duvarıma baktım. Kısmen kurşunkalemle çizilmiş, kaçmayı dilediğim tanıdık bir dünyayla kaplıydı. Heyecan verici karakterler, yeni macera ve çatışmalar, kurtarılmayı bekleyen güzel bir genç kız.

Onu kurtaracaktım; onu her zaman kurtarırdım.

Gözlerim yukarı kaydı, yirmi yıl boyunca bana eşlik eden iki kelimeyi okudum. *Lotus Günlükleri*.

Ertesi gün, yine beton basamaktan keyifle kuşları izliyorum. Kanatlarının zarıfçe çırpınma şekilleri, başlarının hızlı ve keskin bir şekilde hareket etmesi beni büyülüyordu.

Gözlerim güneş ışığına alıştıktan sonra güneşin, özgürlüğün en muhteşem parçası olduğunu düşünmüştüm. Ancak doğayı, hayvanları, vahşi yaşamı, sesleri ve kokuları özümstedikçe... fikrimi değiştirmeye başlıyordum.

Sydney ön bahçeye adım attığında dışarı çıkmalı kısa süre olmuştu. İlk başta yanıma geleceğini düşündüm ama bahçede dolanmaya başlamadan önce bana sadece kısa bir gülümseme gönderdi. Onu inceledim. Elinde kauçuk eldivenler ve aletlerle evin kenarına yerleşip küçük çukurlar kazmaya başladı. Bana bahçe ekmeyi öğreten bir kadının belirsiz, puslu imgesi gözümün önünden geçti. Nazik, yumuşak sesli bir kadın. Sıcak ve tanıdıktı.

Belki bir zamanlar rüyamda görmüştüm.

Ön verandada oturup sessizce düşünürken dikkatim kuşlar ve Sydney arasında gidip geliyordu. Kuşlar inanılmaz olsa da gözlerim sürekli sağa kayıyor, benim için en alışılmadık şekilde önemli olduğunu hissettiğim kadına sabitleniyordu. Alnından süzülen hafif ter damlalarını sildi. Toprağın üzerinde diz çökmüş, tohum ve soğan ekiyordu.

Sydney gözlerimi üzerinde hissederek bana baktığında bakışlarımı kaçırdım. Fakat çok geçmeden gözucuyla leke içinde bana doğru yürüdüğünü gördüm. Bakışlarım önüme odaklıydı.

Birkaç adım önümde durup, "Günaydın," diyerek usulca bana selam verdi. "Dışarısı çok güzel. Sebze bahçeme erkenden başlayabilirim diye düşündüm."

Başımı eğerek boğazımı temizledim. Çoğu zaman olduğu gibi kelimeler ortamı terk etmişti.

"Bak, beni görmek istemediğini biliyorum ama..."

"Seni görmek istedim." Yutkunarak ona bakmak için döndüğümde kendi sesim karşısında irkildim. "Sadece görülmek istemedim."

İtirafımın ağırlığı onu anında yumuşattı ve kelimelerimi yaklaştırmak için bir davet olarak kabul etti. Gözlerimi üzerinde gezdirdiğimde önceki gecedan çok daha farklı görüldüğünü fark ettim. Üzerinde tanımadığım bir adamın yüzünü gösteren bir

tişört vardı, ince beline bir lastikle gevşekçe bağlanmıştı. Sarı saçları toplu, yüzü makyajsızdı.

Bir önceki gece giydiği dar ve açık kıyafetler midemde garip bir his uyandırmıştı.

Anlaşılmaz.

Tatlı ve hoş bir şey kokuyordu, ne olduğunu tanımlayamıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp verandada yanıma oturduğunda hâlâ o şekilde koktuğunu fark ettim. Ben biraz uzaklaşmadan önce omuzlarımız hafifçe birbirine değmişti.

Uzun süre sessizce oturduk, ikimiz de tohumları gagalayan kuşları izlemeye dalmıştık. Birkaç saniyede bir merakla ona doğru baksam da bakışlarımı asla uzun süre üzerinde tutmuyordum.

Sydney sessizliği bozarak, “Çok yetenekli bir sanatçısın,” dedi. “Duvardaki çizimlerini gördüm. Kendi kendine mi öğrendin?”

Yavaşça başımı salladım. “Evet.”

“Etkileyici. Ben de bir sanatçıyım... Çoğunlukla resim yapıyorum. Küçükken birkaç ders almıştım ama bence yetenek çoğunlukla pratik ve tutkuya bağlı oluyor.”

Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Sıcak ve sorgulayıcıydılar. Cevap vermemi, ona zihnimde sakladığım dünyaya dair küçücük de olsa bir ipucu vermemi istiyordu.

“Senin her ikisine de sahip olduğun açık,” diye devam etti. “Ne çizdiğini sorabilir miyim?”

Başta daha fazla duvar örmek, herkesi dışarıda tuttuğum gibi onu da dışarıda tutmak istedim. Ama onda farklı bir şeyler vardı. Garip ve çekici bir auraya sahipti. Bu da beni duvar yıkılana kadar tuğlaların her birini tek tek yerinden çekmeye zorluyordu.

Cevabımı düşünürken avuçlarımla dizlerimi sıktım. “Bir çizgi roman. Onu çocukken yarattım.” Bu kadına bir parçamı, kendi hücrelerim dışında kimseyle paylaşmadığım bir parçamı sundum. “Yalnızlığımı bastırdı. Neredeyse... arkadaş gibi oldu.”

Cesaretimi toplayıp ona baktığımda yüzünde tanımlayamadığım bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim.

Bir tür hayranlık ifadesiydi, belki de doğal bir hüznün kalıntılarıydı. Tam konuşmak üzere olduğunu düşündüğüm anda Sydney ayağa kalkarak beni şaşırttı.

“Burada kal. Hemen döneceğim,” dedi gülümseyerek.

Onun iki bahçeyi de geçip evinin içinde kaybolmasını izledim. Elinde bir şeyle yanıma dönene kadar birkaç dakika geçmişti.

Yanakları hâlâ parlak bir sırtışıla gerilmiş durumdaydı ve hafifçe soluk soluğa kalmış bir şekilde elindekini bana uzattı. “Al bakalım. Bunun işine yarayabileceğini düşündüm.”

Bir eskiz defteri ve sivri uçlu kalemle dolu bir kutu boya.

Elinden kalemleri aldım, kalp atışlarım hızlanıyordu.

Heyecan. Heves.

Minnettarlık.

“Duvardan daha kullanışlı,” diye eklerken göz kırptı.

Ellerimde ağırlaşan kâğıdın, yepyeni tuvalin ve gözlerindeki göz kamaştırıcı bakışın tadını çıkarıyordum.

Bu bakışı kesinlikle dün gördüğüm bakışa tercih ettiğime karar verdim.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Ses tonum alçak ve düşünceliydi. “Çok nazıksın.”

Sydney ayağa kalktı, cevabımdan memnun görünüyordu. Gözlüklerini düzeltip başını hafifçe eğerek, “Akıllısın. Bu açıkça ortada,” dedi.

Bacaklarım geçici bir masa oluştururken kalemleri ve eskiz defterini kucağıma koydum. Değerlendirmesini düşünerek başımı salladım. “Eğitiliyim, evet. Bilgi sahibiyim.”

Yine de çoğu zaman kendimi aşırı aptal hissediyordum. Modern teknolojiyi, özellikle de iletişim kurmak için kullanılan

robotik cihazları anlamıyordum. Kaçışım sırasında hatırladığım pencerelerin ardından bana doğrultulan ve video çektiklerini sonradan anladığım cihazlar. Gabe en sevdiği oyuncağıymış gibi sürekli onunla oynuyordu.

Ellerini birleştirerek, “Nasıl öğrendin?” diye sordu Sydney. “Okula gittin mi?”

Kitap yığınları gözümün önünden geçti. Bradford bana yığınla roman, rehber kılavuzlar, ders kitapları ve el kitapları getirmişti. Tek yaptığım öğrenmekti.

Tam cevap vereceğim sırada çimenlerin kenarından fotoğraf çeken bir davetsiz misafirin sesiyle irkildik. Ayağa kalkıp geri çekildim.

Sydney elinde fotoğraf makinesi olan adamın üzerine doğru sinirle yürüyerek, “Bu saçmalık!” dedi. “Bu özel bir mülk. Burada istenmiyorsunuz.”

Bakışlarım, Sydney adama doğru koşup beni onun görüş alanından çıkarırken verandadan karşımda olanlara kitlenmişti. Yabancı onu atlatmaya çalışarak daha fazla fotoğraf çekti.

“Beni duymadın mı? Kaybol.”

“Oliver Lynch!” diye seslendi adam. “Hikâyeyi öğrenmek istiyoruz. Sonsuza kadar saklanamazsın.”

Vücudumun gerildiğini, tuğla duvarımın hızla yeniden bir araya geldiğini hissedebiliyordum. Duvarlar üzerime kapanana kadar geri çekildim. Kapıya uzanıp içeri girdiğimde sesler daha uzaktan gelmeye başladı.

Saklanmak için.

Eşikten geçip gözden kaybolurken Sydney’ye bakmaya cesaret edemedim. Onun bakışlarını küçük hazineler gibi topluyordum ve şu anki ifadesinin toplamak istemediğim bir tane olduğundan kesinlikle emindim.

ALTI

Sydney

Clementine darmadağınık ve suçlu bir ifadeyle ön kapımdan geçerek utanç yürüyüşünü yaptı. “Komşuyla düzüştüm.” Fark etmiştim.

Ağzımdaki çöreği yutmadan cevap verdim. “Artık kimse *düzüştüm* kelimesini kullanmıyor.”

“Bu ciddi, Syd. Adamı yatak odasında *Ren ve Stimpy** izlerken *Super Mario*’lu iç çamaşırlarımızı karşılaştırdığımız zamanlardan beri tanıyorum.” Kızgınlıkla ofladı. “Artık penisinin neye benzediğini de biliyorum. Bu hiç iyi değil.”

“Penisi mi?”

Clem bana dik dik baktı. “Hayır. Penisini *içeren* durum.”

“Tamam, Gabe ile bağlantılı olarak penis kelimesini kullanmayı bırakmalıyız. Bu tür zihinsel imgeler için çok erken.” Yarısı yenmiş çöreği mutfak tezgâhına fırlatıp arkama yaslandım ve ablamın önümde volta atmasını izledim. “Eh, peki ya iyi miydi? Pişmanlık var mı?”

Duraksadı. Önce dudaklarını büzdü, ardından bakışlarını kaçırdı. “Pişman değilim.”

Vay canına.

* Amerikan animasyon televizyon dizisi.

Yanaklarımı şişirip yavaşça üfledim. “İnkâr etmeyeceğim, oldukça garip bir durum.”

“Garip olduğunu biliyorum.”

“Süper garip.”

Clem buruşmuş bluzuyla oynadı, rimeli iki gözünün altına da akmıştı. Kalçasını mutfak tezgâhına dayayıp bana baktı. “Garip demişken ben tuhaf çıkışımı yaptığım sırada Oliver yine verandada oturuyordu. Dün gece onu uyandırdık.”

“Tanrım, Clem. Sanki daha fazla travma geçirmeye ihtiyacı varmış gibi.”

“Orada olduğunu unuttum, tamam mı? Çıplak bir yer görmedi.” Duraksadı, burnu düşünceli bir şekilde kırışmıştı. “Sence daha önce hiç çıplak bir kadın görmüş müdür?”

Telaşla mutfakta bir şeylerle meşgulmüş gibi yaparak ablama sırtımı döndüm. “Bilmiyorum, ablacığım. Bu üzerinde düşündüğüm bir konu değil.”

Tamamen yalandı. Kesinlikle düşünmüştüm.

Clem konuyu değiştirerek, “Bu arada sana ne oldu?” diye sordu. “*Kurt* ve sen bir çamur canavarıyla kapışmış, kışkırlarınıza tekme yemiştiniz gibi görünüyor.”

Kir içindeki *Kurt Cobain* tişörtüme bakıp omuz silktim. “Bahçe işleri.”

“Tam bir ev hanımısın.”

“Sadece benden yemek yapmamı isteme yeter.”

Sonraki yarım saati çene çalarak, portakal suyumuzu yudumlayarak ve bir kutu çöreğin hepsini yiyerek geçirdik.

Clem sandalyeden kalkarken sıkıntılı bir nefes aldı ve masadan çantasını alıp kapıya yöneldi. “Poppy’yi çekilmez babasından almam gerek. Umarım *az önce seviştim* saçlarımı fark eder.” Kendi etrafında dönerken, “Piç kurusu,” diye mırıldandı.

“Merak etme. Cinsel yaşamın aktifliğinin verdiği bir ışıltıyla parlıyorsun.”

Dirseklerimizi birbirimize çarparak vedalaştık, onu uğurladıktan sonra e-postalarımı kontrol etmek için ofisime gittim. Alexis de peşimden geliyordu.

Gün akşama dönerken duş almak ve donmuş bir pizzanın tamamını tek başıma yemek dışında hiçbir şey yapmamıştım. Yine de sorun değildi, sonuçta şu an çevremde beni yargılayabilecek tek varlık kedimdi.

Bir kitaba mı, yoksa vibratörüne mi uzansam diye düşünürken alt kattan gelen bir takırtı duydum. Başımı iki yana sallarken kedimin benim için bu defa ne tür bir karmaşa yarattığını merak ediyordum. Geçen hafta bir saksıyı devirmiş, halı kaplı oturma odamın her yerine toprak lekeli minik pati izleri bırakmıştı.

İlk kitapla başlamaya karar verdim çünkü birkaç bölüm sonra kaçınılmaz olarak vibratörümle zaman geçirme isteğim kesinlikle artacaktı. Kitabımı açıp kaldığım yeri buldum ve yatağın başına yığılı yastıklara tekrar yerleştim. Yatağımın ayak ucunda top gibi kıvrılmış olan Alexis’e de gülümsedim.

“Birazdan seni kovmak zorunda kalacağım. Masum kediciklerin göremeyeceği şeyler yapmak üzereyim.”

Alexis iç çektiğinde kendi kendime kıkırdadım.

Sonra kanım buz kesti.

Anında dikleşirken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Siktir. Kahretsin. Siktir, siktir.

Eğer Alexis yatağımdaysa o zaman alt katta ya bir hayalet vardı ya da bağırsaklarımı çıkarıp onları bir atkı gibi takmayı planlayan eli baltalı, tecavüzcü bir psikopat.

Drama ve yaratıcılığım tam puan.

Yakınlarımda silah benzeri bir nesne aradım. Seçeneklerim vibratörüm ve Noel Baba'nın gerçek olmadığını keşfettiğimden beri Katolik olmamama rağmen yatağımın altında sakladığım bir haçtı.

Haç her ihtimale karşı yanımda tutuyordum. Cehennem, kömür dolu bir Noel çorabından* çok daha korkutucuydu.

Aceleyle yatak odamdan süzülerek çıktım, nemli parmaklarım haç sıkıca kavramıştı. Alexis içeride, güvenli bölgede kalsın diye kapıyı arkamdan kapattım. Ardından yedi yaşındayken öğrendiğim tekvando hareketlerini hatırlamaya çalışarak parmak uçlarımda üç katlı evimin girişine doğru indim.

"Neden elinde bir haç var?"

Hızla döndüm, neredeyse Gabe'i kalbinden bıçaklayacaktım.

"*Siktir*," diye bağırdı. Bileğimi göğsüne çarpmadan yakalamıştı. "Tanrı aşkına. Sakin ol, Buffy".

"Ne sikim oluyor, Gabe?" Göğsüm şiddetle inip kalkarken bacaklarım titriyordu. "Beni korkudan öldürecektin."

Haç elimden çekip aldı ve gözlerini kısarak ona baktı. "*Kelimenin tam anlamıyla*, İsa aşkına. Tekrar soruyorum, neden elinde bir haç var? *Kurt Cobain*'i ölümden döndürmek için başka bir ruh çağırma seansı mı yapacaktın?"

Sinirlerimi sakinleştirmeye çalışarak, "Tanrım... *siktir git*," diye mırıldandım. "Evimde ne işin var?"

"Bu kadar şaşırma. Hep habersiz geliyorum."

"Haneye tecavüze maruz kalırken değil!"

Kaşlarından biri şaşkınlıkla kalktı. "Neyden bahsediyorsun sen?"

* Noel Baba'nın yaramaz çocukların çoraplarına hediye koymak yerine, kömürle doldurduğu söylenir.

** 'Tek başına vampirlerle, şeytanlarla ve karanlık güçlerle savaşmaya çalışan diziye (Buffy Vampir Avcısı) adını da veren karakterdir.

Haçı elinden alıp kanepeye fırlattım ve kollarımı silkeleyerek üzerimdeki tüyler ürpertici histen kurtulmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp, “Bir ses duydum. Kedim bir şeyi devirdi sandım ama odamda benimle birlikteydi. Böyle olunca da ficus ağacımın arkasında maskeli bir adamın saklanmış, beni taciz etmek için beklediği bir görüntü aklımda belirdi,” diye açıkladım.

İkimiz de ficus ağacına baktık ve ortalığın sakın olduğunu gördüğümüzde derin bir nefes verdik.

“Muhtemelen bendim,” diye olayı sonuçlandırdı Gabe. “Paranoyakça davranıyorsun.”

“Üç ay boyunca bir sapıkla uğraştıktan sonra yalnız yaşayan bir kadın olmayı dene de gör.”

Ellerini kaldırdı. “Üzgünüm. Haklısın.” Kanepeye doğru ilerleyip kollarını üzerinde sarkıtarak uzandı. Başını sağa doğru eğerken koyu yeşil gözlerini üzerime dikmişti. “*Always Sunny* maratonunu hiç yapamadık.”

Omuz silktim, ona yaklaşırken hâlâ gergin hissediyordum. Boğazımı temizleyerek yanına otururken, “Ağabeyinin ölümünden dönmesi biraz dikkatimizi dağıttı,” dedim. “Ayrıca şu anda çok meşgulsün.”

Gabe inleyip üç parmağını kaldırıp saymaya başladı.

“Bilirsin, ablamı becermekle falan.”

“İşte geldi,” dedi. İşaretparmağını dramatik bir şekilde bana doğrultmuştu.

Gülümsedim ve dizlerimi göğsüme doğru çekerek başımı iki yana salladım. “Her neyse. Benim için sorun değil. En azından birileri biraz aksiyon yaşıyor.”

“Milton’a ne oldu?”

“Bir kere adı *Milton’dı*,” diye cevap verdim. “Ailesi *ondan* bu kadar nefret ediyorsa, benim şansım hiç yok demektir.”

Arkadaşım bacaklarını uzatırken kahkaha attı. “Haklısın.”

“Hem ben ilişki işine girmem. Beni biliyorsun; bağımsız, dağınık, tutması zor.”

“Okuduğun tüm o seks kitapları yüzünden böyle oluyor. Standartların çok yüksek.”

Buna karşı kıkırdadım ve kumandaya uzanıp *Netflix*’i açtım.

Gabe haklıydı. Belki de gerçek erkeklerle karşı duyarsızlaşmıştım. Belki de beklentilerim, yirmi beş santimlik penisleri, sihirli dilleri olan, karşısındaki kadının ayaklarını yerden kesmek için görkemli jestler yapan erkeklerin olduğu kitapların sayfaları arasında yaşıyordu.

Bana gelenlerse sadece sapıklar ve Milton adındaki adamlardı.

Peki, o zaman.

Hayal dünyamda yaşayıp, çılgın kedili kadın olarak ölmeye de razıydım.

Sıçrayarak uykumdan uyandım. Beni neyin uyandırdığını anlayamamıştım.

Bir rüya mıydı? Ya da başka bir garip ses?

Gabe bir psikopat gibi eve girip çıkıyor muydu?

Karanlık odada kedimi ararken kapı aralığından bana bakan parlayan gözleri gördüm. Onu fark ettiğimde miyavladı. Belki de susamıştı. Gabe’in omzunda uyuyakaldıktan sonra zombi gibi merdivenlerden çıkıp yatağa girmeden önce su kabını kontrol etmeyi unutmuş olabilirdim.

Alexis tekrar mırladığında gözlerimi ovuşturarak yataktan kalktım. Kendimde kedime göz kulak olma motivasyonunu bulmaya çalışıyordum. Ebeveynler böyle hissediyor olmalıydı. “Tamam, tamam, geliyorum. Çok muhtaçsın.”

Merdivenlerden inip oturma odasından geçerek mutfığa doğru ilerledim, hâlâ zombi gibiydim. Lavabonun üzerindeki ışık yanıyordu, bu işimi görmeme yetecek kadar aydınlığı sağladı. Alexis'in mama kabına baktığımda suyunun dolu olduğunu, hatta akşam yemeğinden de biraz mama bıraktığını fark ettim. Esnerken homurdandım ve saate baktım. Gece yarısını biraz geçiyordu.

Evden çalıştığıma şükrettiğim anlardan birindeydik. Yorgun kığım yarın öğlene kadar uyuyacaktı.

“Beni kandırdın, kedicik. Sana bir daha asla inan-”

Arkamı döndüğümde cümlem yarım kaldı, en sevdiğim vazom sehpadan düşmüştü. Su neredeyse tamamen buharlaşmış, bahar çiçekleri parkelerin üzerine saçılmıştı.

Dehşetin ürpertisi, korkunun o tanıdık karıncalanması geri döndü.

Düşen çiçeklere olması gerekenden daha uzun süre baktım, dağınıklığa bir anlam vermeye çalışıyordum. Donakalmıştım. İrkilerek uyandığımda Alexis odamdaydı, yani bu durup dururken olmamıştı. Bu akşam kitap okumak için yukarı çıktığımda çiçekler mükemmel şekilde yerinde ve sapasağlam duruyorlardı.

Takırtı buydu.

Duyduğum lanet olası takırtı buydu ve eğer yapan Gabe olsaydı bundan bahsedeceğini biliyordum.

Gözlerimi kapatıp zorlukla yutkunurken sonraki hamleme karar vermeye çalıştım. Sanırım polisi aramam gerekiyordu. Kendimi güvende hissetmiyordum. İzlendiğimi, tehdit altında olduğumu hissediyordum.

Daha önce e-postalarımı kontrol ederken telefonumu ofisimde bıraktığımı fark ettiğimde titreyen bacaklarımla merdivenlere doğru koştum. Kalp atışlarım göğüs kafesime çarparak gümbürdüyordu. Soluk soluğa kalmıştım, keskin nefesler alırken boğazım kurumuştı.

Basamakların tepesine ulaşıp ofisime giden küçük köşeyi döndüm. Kapıyı iterek açtığımda nefesim tamamen kesildi. Ayaklarım yere sabitlenmişti, midem bulanıyordu. Simsiyah giyinmiş bir adam benimle yüz yüze geldiğinde neredeyse gözlerim yerinden fırlayacaktı. Eldivenli elleriyle bilgisayarımı tutuyordu, kimliğini bir kar maskesiyle gizlemişti. Yabancı beni gördüğüne en az benim onu gördüğüm kadar şaşırmış görünüyordu.

Ne halt dönüyor?

Bir anlığına sanki tamamen yere kök salmıştım, vücudum uyuşmuş haldeydi ve hareket etmek istemiyordu. Görünmez bir güç tarafından hareketsiz bırakılmış gibiydim. Yabancı dizüstü bilgisayarımı bırakıp dikkatle bana yaklaştı. Avuçlarını yukarı kaldırmış, önüne bakıyordu. Sessiz ve sakin kalmam için sessiz bir istekte bulunuyordu. Tam da o anda içgüdülerim devreye girdi ve arkamı dönüp *kaçmaya* başladım. Arkamı dönüp merdivenlere doğru ilerledim, her seferinde iki basamak inerken neredeyse takılıp düşecektim. Bakışlarım çıkışa odaklanmıştı. O ahşap çerçevenin diğer tarafında kaçış yolum vardı.

Ancak ön kapıya varamadım. Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ve bu da tüylerimin dehşetle ürpermesine neden oluyordu. Daha kapı koluna bile uzanamadan dudaklarımdan bir çığlık yükseldi. İki kol belimi sıkıca kavrayarak beni havaya kaldırdı. Kollarından biri yukarı uzandı, deri eldivenlerle kaplı elini ağzıma bastırdı ve çığlığımı başarılı bir şekilde boğdu. Adam beni döndürüp merdivenlere geri dönerken tek yapabil-diğim boğuk bir ses çıkarmaktı.

Lanet olsun.

Bu yaşanıyor olamazdı.

Bacaklarımı var gücümle sallayarak kollarında çırpındım, tırnaklarım ağzıma sabitlenmiş elini tırmalıyordu. Çenemi o kadar sıkıyordu ki zar zor nefes alıyordum. Merdivenlerden yukarı

taşınırken trabzanı kavramaya çalıştım, şiddet görmekten ve tecavüze uğramaktan kurtulmaya çalışıyordum. Olmak üzere olan şey *kesinlikle* buydu, değil mi?

Tutuşum şaşırtıcı derecede güçlü ve adrenaline doluydu. Adam beni trabzanlardan uzaklaştırmak için bir anlığa ağızındaki elini indirmek zorunda kaldı. Tekrar çılgın atarken bu geçici dikkat dağınıklığını kullanarak kasıklarına tekme atmayı başardım. Sendelerken bir hırıltıyla geri çekildi. Kafamda bir kaçış planı kurmayı düşünürken kendimi yatak odasına kilitlemek için basamakları hızla tırmandım. Telefonum ofisteydi ama o odanın kilidi yoktu. Önce onu almaya zamanım olmayacaktı.

Kahretsin.

Ben üst kata ulaşamadan adam bileğimi kavradı ve yüzüstü düştüm. Çenem bir basamağın kenarına çarpınca dişlerim altdudağıma yardı. Yaradan sızan kan ağzımı bakırımsı sıvıyla dolduruyordu. Bir kez daha havaya kaldırıldığımı hissettim.

Kafamı geriye doğru savurup çenesine çarptım. Çatlama sesi içimi delip geçerken beyin sarsıntısı geçiriyor olmam bile umurumda değildi çünkü beni bırakmak zorunda kalmıştı.

İşte karma diye buna denir, orospu çocuğu.

Bu sefer kaçmayı başarabilmiştim, olabildiğince hızlı şekilde yatak odama koştum. Pencereden daha güvenli olan dışarıya atlamaya çoktan karar vermiştim. O hasta herif tarafından tecavüze uğramaktan ve işkence görmektense vücudumdaki her kemiğin kırılmasını tercih ederdim.

Yatak odamın kapısından içeri daldığımda çenemden aşağıya kan akıyor ve atletimi leke içinde bırakıyordu. Kapıyı çarparak kapatmak için döndüğümde çoktan *buradaydı*. Ahşabı iterek içeri girmeye çalışıyordu.

Girmeyi de başardı. Tabii ki. *Tabii ki başarmıştı.*

“Hayır!” diye Çıglık attım. Üzerime uçan kapının ağırlığıyla geriye doğru düşmüştüm.

Adam tepeden tırnağa siyah kıyafetler içindeydi, yüzü kar maskesiyle gizlenmişti. Sadece boncuk gibi olan gözlerini görüyordum ama onları karanlığın içinden zorlukla seçebiliyordum. Saçlarımdan bir tutamı avucunun içine alıp beni yukarı çekerek sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yatağa fırlattı. Vücudum yatağa çarptığında anında üzerime tırmandı, dizleri alt tarafımı yatağa yapıştırırken bileklerimi sabit tutuyordu.

Yüzüme doğru hırladı. “Seni küçük sürtük. Bunu zorlaştırmak zorundaydın, değil mi?”

Bir ıglık boğazımı parçalayarak çıktığında yüzüme sert bir tokat attı, yanağım acıyla yanıyordu. “Kimsin sen? Ne istiyorsun?” diye bağırdım. Gözkapaklarım gözyaşlarıyla kaplanmıştı.

“Cevap istiyorum.”

Altında kıvrandım, vücudum eğilip bükülüyordu. Uzuvarımdan birini tutuşundan kurtarmaya çalışıyordum. Yüzüme doğru eğildi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Başımı yana çevirerek hıçkırıklarımı tutmayı denedim. Sesi alçak ve sertti, muhtemelen gizlemeye çalışıyordu. Nefesi tuhaf kokuyordu... okaliptüs gibi.

Ben mücadele etmeye devam ederken kulağıma doğru hırladı. “Bana, onun ne-”

Adamın kelimeleri, ağırlığının ani bir güçle üzerimden kalktığını hissettiğimde bıçak gibi kesildi. Kısa bir süre kafam karıştı, dehşet ve şokla yatağa yapışıp kalmıştım. Ardından az önce ne haltlar döndüğünü anlayabilmek için kalçamın üzerinde doğruldum.

Karşımda Oliver Lynch'i gördüğümde nefesim kesildi. Saldırganımı yere fırlatmış, tamamen kendinden geçmiş bir şekilde adamın yüzünü yumrukluyordu.

Aman. Tanrım.

Telefonuma ulaşamadığım için ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden hızla pencereye koşup açtım ve gecenin karanlığında yardım çığlıkları atmaya başladım. Lorna Gibson'ın başını ön kapıdan çıkarması için sadece üç çığlık yetmişti. Çaresizlik içinde, "911'i ara," diye bağırdım.

Kargaşanın olduğu yere doğru tekrar koşarken kablosunu duvardan çekerek lambamı kaptım. Yanlarına yaklaşırken onu sıkıca kavramıştım. Saldırgan üstünlüğü ele geçirir gibi olduğu anda lambayı aşağı doğru savurdum.

Ancak bunu yaptığım sırada Oliver onu devirerek üstüne çıktı.

Lamba onun kafasına çarpmıştı.

Siktir!

Oliver, acı dolu bir feryatla başının arkasını tuttuğunda maskeli adam altından sıyrılıp ayağa fırladı.

Sikik bir korkak gibi odamdan kaçıyordu.

"*Siktir. Kahretsin, siktir. Çok özür dilerim.*" Oliver'ın yanına çömelip başındaki yaraya uzandım.

Oliver bir anda doğruldu, beni tutup bileklerimi kavrayarak yere bastırmasına hazırlıksız yakalanmıştım. Yüzü tam üzerimdeydi, dikkatle beni inceliyordu. Karanlık olsa da kötü adam olmadığımı anladığında yüz hatlarının kör bir öfkeden, şoka ve dehşete dönüştüğünü görebiliyordum. Kollarımdaki tutuşunu gevşetti, gözleri yüzümde gezinirken gerçekten ben olduğumdan emin oldu.

Hemen üstümden kalkmadı. Kaşlarını çatarak bana doğru eğildi, ikimiz de hem ağır hem de düzensiz nefesler alırken göğüslerimiz ve kasıklarımız birbirine değiyordu. Gözlerimiz kilitlenmişti ve bedenlerimiz mücadelenin etkisiyle titriyordu. Duygularımız yüzeye saçılmıştı.

Aramızdaki an, polis sireninin sesiyle dağıldı ve Oliver kollarımı alev almış gibi bırakıp başını iki yana salladı. Doğrularak hızla aramızda belirgin bir mesafe olana kadar geri çekildi. Ben de doğruldum, hâlâ ağır nefesler alıyordum. Hâlâ acı, korku ve şaşkınlıkla dolu bir karmaşa içindeydim.

Az önce saldırıya uğramıştım. Birkaç saniye daha geçseydi tecavüze uğrayabilirdim. Patlayan dudağım kan içinde kalmıştı ve çenemde şimdiden bir çürük oluştuğunu hissedebiliyordum.

Oliver Lynch beni kurtarmıştı. Başka bir insana dokunmaktan bile aciz olan adam, saldırganımı bir an dahi düşünmeden uzaklaştırmıştı.

“Hayatımı kurtardın.”

Kelimeler dudaklarımı boğuk bir fısıltıyla terk etti, sesim attığım çığlıklardan dolayı kısılmıştı.

Yatak odamın zemininde karşılıklı oturmuş, karanlığın içinde birbirimize bakarak yaklaşan siren seslerini dinledik.

Oliver o kadar yumuşak bir fısıltıyla cevap vermişti ki, neredeyse onu duyamayacaktım.

“Seni her zaman kurtarırım.”

YEDİ

Oliver

Buz küplerini moraran parmak boğumlarıma bastırırken hâlâ Sydney'nin attığı çığlıkları duyabiliyordum.

Son birkaç gün yanıp sönen ışıklar, polisler, sorular, sorgulamalar, alınan ifadeler ve kahramanca eylemlerime karşı ifade edilen minnettarlık yağmuruyla geçmişti.

Her şey bulanıktı; günler, saatler, dakikalar... hepsi devasa, bulanık bir sisin içinde birbirine karışmıştı.

Ancak zihnimdeki en net ses Sydney'nin çığlığıydı.

Gabe'in söylediğine göre Sydney son birkaç geceyi ablasıyla birlikte geçirmişti, bu yüzden yan taraftaki evi karanlık ve boştu. Üç gece önce yaşanan dehşetle dolup taşıdığı söylenebilirdi. Onu hâlâ nefes nefese bana bakarken görebiliyordum. Gözleri kocaman açılmıştı, saçları darmadağın ve patlayan altdudağından kan sızıyordu. Onu kurtarmış olsam da bu yeterli değildi.

Kendi hikâyelerimde daha hızlı, daha güçlü ve daha cesurdum. O bana asla korkmuş, yanaklarından kanlı gözyaşları süzülürken, titreyerek, çirkin bir lekeyle kalıcı olarak damgalanmış bir şekilde bakmıyordu.

Başarısız olmuşum gibi hissediyordum.

Parmaklarıyla saçlarını karıştırarak mutfığa giren Gabe'in sesi karanlık düşüncelerimi böldü. "Elin nasıl, iyileşiyor mu?"

diye sordu. Buzdolabını açtı ve otuz saniye kadar içine baktıktan sonra kapattı.

“Uygun şekilde.”

“Güzel. Buz tutmaya devam et.” Buzdolabını tekrar açıp sanki sihirli bir şey ortaya çıkacakmış gibi içini inceledi. Hayal kırıklığıyla iç çekerek tekrar kapattı. “Kahvaltı yapmak ister misin?”

Kaşlarımı çattım, isteği karşısında şaşırmıştım. Gabe genelde kahvaltıda mısır gevreği yedi, bu yüzden üst dolabı açıp raftan bir kutu aldım.

Lucky Charms’ı elimden alırken ifadesi şaşkınlığımı taklit ediyordu. Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Kahretsin, özür dilerim. Dışarıda bir şeyler yemek ister misin? Bilirsin işte bir restoranda falan.”

Ah. Eriyen buzları çöp kutusuna atıp ellerimi mavi pantolonumun ceplerine soktum. Gabe bana ta Amazon’dan yeni kıyafetler getirtmişti ve üzerime tam oturuyorlardı. Uzun yolları düşünüldüğünde de beklenenden çok daha hızlı gelmişlerdi.

Teklifini düşünürken boğazımı temizledim. “Bilmiyorum. Bu kulağa... karmaşık geliyor.”

Evden ayrıldığım tek zaman, polis memurlarına Sydney’nin saldırısının detaylarını anlatmak ve ona zarar veren kötü adamı tarif eden bir ifade vermek zorunda kaldığım zamandı. Tıpkı kendi çizgi romanlarımdaki gibi yüzü olmayan bir adamdı. Tüm bu süreç ürkütücü ve rahatsız ediciydi, içeride kendi kendime kalmayı tercih ederdim.

“Hadi, harika olacak,” diye ısrar etti. “İyi bir doz gerçek dünyaya ihtiyacın var. Karakolları içermeyen bir dünyaya.”

“Sanırım bu kaçınılmaz, değil mi?”

“Eğer hayatı deneyimlemek istiyorsan, evet öyle. Büyümek ve öğrenmek istiyorsak hepimizin konfor alanının dışına çıkması gerekiyor.”

Tereddütlü olsam da kendimi başımı sallarken buldum. Kaybolduğunu düşündüğüm bir dünya için yıllarca yas tuttuktan sonra öyle olmadığı gerçeğini kutlamalıydım. “Pekâlâ.”

Gabe ellerini birbirine vurdu. “Harika. Hızlıca üstümü değiştireyim, sonra yola çıkabiliriz.”

Yirmi dakika sonra önümüzdeki masada plastik menüler olan kırmızı bir kabinde karşı karşıya oturuyorduk. Etrafımız pastırma ve yumurta kokuyordu. Bradford ara sıra bana sıcak tabaklarda taze yiyecekler getirirdi, pastırma ve yumurta en sevdiklerimden biriydi. Konserve spagetti ya da soğuk çorbalardan başka bir şeyin tadını almak her zaman keyifli olurdu.

Menüyü incelerken Gabe’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Çok fazla seçenek vardı. Bakışlarım ellerini göğsünde kavuşturmuş beni izleyen kardeşime kaydı. “Söylemek istediğin bir şey mi var?” diye sordum.

“Hayır, sadece ben... okuyabildiğini düşünmemiştim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp tekrar aşağı baktım. “Okuyabiliyorum. Yazabiliyorum. Çizim yapabiliyorum.”

“Şarkı söyleyebiliyor musun?”

“Pek değil.”

Şaka yapma gibi bir amacım yoktu ama Gabe güldü ve eğlendiğini gösteren bir sırıtışla arkasına yaslandı. “Sen gerçekten bambaşka bir şeysin, Oliver. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum...”

O bodrum katına geri dönmemeye çalıştım. Günler geçtikçe önceki konaklama yerimin anılarında daha az teselli bulmaya başlamıştım. “Oldukça yalnızdım.” Ona sunduğum tek şey bu oldu.

Gabe daha fazlasını öğrenmek için ısrar etmedi, bunun için minnettardım. Onun yerine menüsünün soyulmak üzere olan plastiğini kırıştırdı. Dikkati yemek seçimleri ve benim aramda gidip geliyordu. Birkaç dakika sonra sessizliği bozdu.

“Seni aradık bunu biliyorsun, değil mi? Bir gün mutlaka ortaya çıkacağından emindik. Özellikle annen, o...” Duraksadı, üzerinden bir duygu dalgası geçiyor gibi görünüyordu. “Yıllarca mahvolmuş haldeydi. Ama bir gün bulunacağına dair umudunu asla yitirmedi. Şimdi seni göremeyecek olması beni öldürüyor.”

Masamıza yoğun bir ağırlık çökmüştü. O ağırlık etrafımızı sarıp havada asılı kaldı ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bana annemin adının Charlene Lynch olduğu ve on yıl önce erken yaşta, akciğer kanserinden öldüğü söylenmişti. Biyolojik babam ben daha yedi aylıkken ölmüştü ve üvey babam Travis de sınırın hemen ilerisinde, Wisconsin’de yaşıyordu.

Annemi özlemem gerekiyormuş gibi hissediyordum ama hatırlayamadığım biri için yas tutmak çok zordu. Ara sıra gözümün önüne açık kahverengi gözlü, bakır saçlı bir kadının bana masal okuduğu ya da benimle kelebek kovaladığı bulanık görüntüler geliyordu. Hepsinde de gülümsüyordu. Her zaman neşeliydi. Görüntüler içimi sıcaklıkla doldursa da onları asla tam olarak anlamlandıramıyordum. “Onu pek hatırlamıyorum,” diye itiraf ettim. Sesim son kelimedede çatlamıştı. Kucağımdaki kumaş peçeteyi sıktım. “Her şey birbirine karıştı. Anılarım lekelenmiş gibi hissediyorum. Bir bakıma zehirlenmiş gibi.”

“Yirmi iki yıl boyunca beynin yıkandı, dostum. Bu anlaşılabilir bir şey.”

Üzerime çöken endişe dalgasına rağmen başımı salladım. Masanın altında ayaklarımı hafifçe yere vurarak kalabalık restorana baktım, alnım terle ıslanmıştı. Etrafta dolaşan, yüksek sesle ve tiz tonda konuşarak mutfakta çınlayan tabaklarla bardakların gürültüsüyle yarışan insan gruplarını inceledim. Hepsi baş döndürücüydü.

Güneşte hafifçe yanmış, saçı iki taraftan örgülü küçük bir kız gözüme çarptı. Ailesinin masasının etrafında beceriksizce daireler çizerek koşuyordu, kucağında oyuncak ayısı vardı.

Hızlı bir parıltı kısa süreliğine zihnimi delip geçti, oldukça canlı ve neredeyse acı vericiydi.

“Bir sırrım var ama sana söylemeye korkuyorum.”

“Oyuncak ayıma söyleyebilirsin. Sır saklamakta çok iyidir.”

Başımı ellerimin arasına aldığımda Gabe’in öne doğru eğilip koluma uzanmasına neden oldum.

“Dostum, iyi misin? Sorun ne?”

Temas irkilmeme neden oldu, sarsılarak ayağa kalktım ve kolumu ondan kurtararak derinlere gömülmüş bir anının yarattığı şok dalgalarını üzerimden atmaya çalıştım. Görüntülere tutunmaya çalışıyordum ama bilinçaltıma geri döndüler ve diğer pek çok kayıp hatırayla birlikte dağıldılar. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak dişlerimi sıktım. Parmaklarım kalçama saplanmıştı. “Sadece bu ortam beni bunalttı. Etrafımda bu kadar insan olmasına alışkın değilim.”

“Kahretsin, özür dilerim. Bu çok erken oldu.” Gabe çaresizce bana bakıyordu. “Eve gitmek ister misin?”

Yerin altındaki deliğimi değil de Briarwood Yolu’ndaki evden bahsettiğini anlamam birkaç saniye sürdü.

Ev. Artık evim orasıydı.

Başımı hızla iki yana sallayarak teklifini reddettim. “Biraz yumurta ve pastırma yemek istiyorum.”

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde Sydney’yi Gabe’in verandasında otururken bulduk.

Benim verandamda.

Karmaşık duygular içimden geçerken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Tenim ısınıp kaşınıyordu. Sydney dizlerini çenesine kadar çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, sessiz bir melodi eşliğinde sallanıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu.

Arabadan indiğimizde ayağa kalktı ve pantolonunun paçalarını düzeltti. Bize bakarken gülümsemesi, her zaman yüzünün aydınlanmasına sebep olan cinsten değildi.

“Sydney... lanet olsun, senin için çok endişelendim.”

Gabe hissettiğim ama fiziksel olarak gösteremediğim bir aciliyetle ona doğru koştu. Gözlerimi kaçırarak enseme kaşıdım ve arkasından gittim.

Sesi gözlerimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. “İyiyim. Hâlâ biraz sarsılmış durumdayım ama atlatacağım. Polisler bu sabah evimi aramış olsa da içeri yalnız girmekten korktum, bu yüzden kedimi bıraktım ve burada bekledim...” Sydney kollarını kendine doladı, düşüncesi bile onun ürpermesine yetmiş gibi görünüyordu. Ardından bakışları üzerime sabitlendi, yüz hatları yumuşak ve nazikti. “Oliver.”

Basit bir selamlamaydı ama kulağa daha fazlasıymış gibi geliyordu. Yutkundum. “Merhaba.”

Gabe öne doğru adım atıp Sydney’yi kucağına almadan ve onu çılgılık atana kadar sıkmadan önce bakışlarımızı birkaç güçlü saniye boyunca birbirimizden ayırmadık. Eğlenen, hafif ve neşeli bir sestti. Bir an için bile olsa bu kadar kaygısız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

İçimi kıskançlık duygusu kapladı. Aşına olduğum bir duygu olmadığı için onu kenara ittim.

Bir adım daha yaklaştığımda Sydney’nin sol yanağındaki morluğu ve altdudağındaki iyileşmek üzere olan yarayı fark ettim. Midemdeki o korku düğümü yeniden kendini belli etti.

Sydney, Gabe’in kulağına bir şeyler fısıldadığında kardeşim başını sallayarak geri çekildi ve onun bana yaklaşmasına izin verdi. Elleri önünde kenetlenmişti, tıpkı benim gibi gergin görünüyordu. İsteğini dile getirmeden önce dudağını ısırdı. “Benimle içeri gelebilir misin?”

Gözlerim Sydney'den kardeşime kaydı, onun bu görev için çok daha uygun olduğunu düşünüyordum. Ama Gabe teşvik edercesine çenesiyle ileriye işaret etti, ben de dikkatimi Sydney'ye vererek isteksizce onayladım. "Tamam." Elime uzanmak üzereymiş gibi görünse de kendini durdurdu. Minnettar mıydı, yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı emin olamıyordum.

Onun yerine parmak uçlarını arka ceplerine sokup başını evine doğru eğdi, bu takip etmem için sessiz bir davetti. Bahçesinde hiç konuşmadan yan yana yürüdük. Tatlı kokusu bana doğru süzülüyordu. Kokuyu tam olarak anlamlandıramasam da bahar gibi koktuğunu düşünüyordum... Dışarıda oturup kuşları izlerken içime çektiğim, o hoş çiçek kokuları gibiydi.

Sydney uzun kirpiklerinin arasından bana baktı, bugün gözlüğünü takmamıştı. Yüzünün yan tarafındaki morluk neredeyse şakağına kadar uzanıyordu. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında üç küçük, gümüş rengi halka küpesi ortaya çıktı. "Ben, şey, o gece yaptıkların için sana teşekkür etmek istedim. Sen olmasaydın neler olabileceğini hayal dahi edemiyorum..." Ön kapıya yaklaştığımızda hızla hareket eden ayaklarına baktı. "Bu büyük cesaret ister."

"Yine de yaralısın. Daha hızlı olamadığım için pişmanlık duyuyorum."

İtirafım başını kaldırmasına neden oldu, bakışları keskin ve kararlıydı. Kapı koluna uzanan eli havada durdu. "Sen benim hayatımı kurtardın, Oliver. Bir cenaze töreni yerine patlak bir dudağı tercih ederim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sessiz kaldım. Sonunda kapısından içeri adım attığımızda, girişte coşkuyla miyavlayan bir kedi tarafından karşılandık.

Sydney kediye kucağına alıp turuncu tüylerini okşayarak, "Bu Alexis. Ablam beni bıraktığında onu içeri koydum ama zaman kavramı olduğu söylenemez," diye kıkırdadı.

Keşke buna benzer bir şeyler hissedebilseydim. *Zaman kavramım olmasaydı.*

Zaman bildiğim tek şey ve aynı zamanda en büyük düşmanımdı.

“Onu sevmek ister misin?”

“Ah...” Ona yaklaşırken dudaklarımı yaladım, bu yaratık ilgimi çekiyordu. “Eğer sorun olmayacaksa, isterim.”

Sydney gülümsedi, bu defa gülümsemesi parlak ve tanıdıktı. Kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu. “Tabii ki. İnsan canlısıdır. On yıldır benimle, küçücük bir kedi yavrusu olduğu zamandan beri.”

Parmaklarım yumuşak, ipeksi tüylerinde gezindi. Mırlamalardan gelen titreşimler tenimi ısıtıyordu. Çok rahatlatıcıydı. Ne olduğunu anlamadan kedi Sydney’nin kollarından çıkıp benimkine tırmandı, tırnakları gömleğimin kumaşını delip geçiyordu.

“Siktir, üzgünüm.” Sydney küçük pençeleri kumaştan uzaklaştırırken yanakları hâlâ geniş gülümsemesiyle gergindi. “Dediğim gibi, insan canlısıdır.”

Kedi kollarıma iyice yerleşirken orada öylece garip bir şekilde durdum, kollarım hayvanın etrafında kaskatı kesilmişti. Sydney daha da yaklaştı, kediyi kucağımda yeniden konumlandırırken hafifçe kıkırdadı. Eli elime değdi, vücudu benimkinden sadece birkaç santim ilerideydi. Yakınlığına karşılık olarak vücudumun karıncalandığını hissedebiliyordum. Garip ama zorlayıcı bir duyguydu.

Gözlerimiz uzun süre birbirine kilitlendiğinde, “Senden gerçekten hoşlandı,” dedi Sydney.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı, ifadesine verdiğim tepki içgüdüseli.

Hoşlanılan biriyim.

Sydney hızlı bir nefes aldığında gözlerindeki koyu mavi parıltı merakla daha da yoğunlaşmıştı. “Seni daha önce hiç böyle görmedim,” diye mırıldandı usulca. Hâlâ inanılmaz derecede yakınımıdaydı.

Boğazımı temizledim. “Doğru söylüyorsun. İlk kez bir kediye kucağıma alıyorum.”

Gözlerini kırptırdı, ardından keskin bir kahkaha attı. “Öyle değil... *Gülümsemi*ni kastetmiştim. Seni daha önce gülümserken gördüğümü sanmıyorum. Çocukluğumuzdan beri.”

Sanırım haklıydı, en son ne zaman gülümsediğimi hatırlamıyordum.

Belki de *Çavdar Tarlasında Çocuklar*’ı okuduğum zamandı.

Sydney en sonunda birkaç adım geri çekildi, bakışları hâlâ aynı büyüleyici ifadeyle parlıyordu. “Tuvalete gidiyorum. Çıglık attığımı duyarsan ya katil ya da örümcek yüzündendir. İkisi de acil müdahale gerektiriyor.” Gözünü kırparak şaka yaptığını belirtti. “Ve lambalardan uzak duracağıma söz veriyorum.”

Başımın arkası, anı karşısında zonkladı.

Sydney beni Alexis ile yalnız bıraktığında ne yapacağımı bilemez durumdaydım. Kollarım yorulmaya başlamadan önce birkaç dakika heykel gibi olduğum yerde kaldım ve ardından kediye yavaşça yere bıraktım. Hemen ayak bileklerimin etrafına kıvrılıp daha fazla ilgi için mırlamaya başladı.

Kedinin başını okşayarak, “Alexis, etkileyici bir hayvansın,” dedim.

Mutfaktan bir ses duyduğumda irkildim, tüylerim diken diken olmuştu. Kadın sesine benzeyen sesi takip ettim. Sydney’nin ablasının hâlâ orada olup olmadığını düşündüm.

Kedi de peşimden geldi, sanki oyuncaklarından biriymiş gibi ayakkabımın bağcıklarına pati atıyordu. “Alexis, dikkatli ol. Seni ezmek istemem.”

Kadın bana cevap verdi, bu defa sesi daha yüksekti. Tezgâhın üzerinde siyah bir silindir gördüm, sesime karşılık olarak aydınlanıyordu.

“Hımm. Bunu bilmiyorum.”

Garip ve endişe vericiydi.

Sydney arkamda belirerek irkilmeme neden oldu. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Dikkatimi ona çevirmeden önce gözlerimi kısarak tuhaf cihaza baktım. “Kedine her seslendiğimde hoparlördeki kadın benimle konuşuyor.”

Kahkaha atarak karşılık verdi.

Yüksek sesli, neşeli bir kahkahaydı.

Hoparlöre bakıp yeni bir emir verdi. “Alexa, doksanlar müziği çal.”

Alexa itaat ettiğinde hava müzikle doldu.

“Modern teknolojinin ortaya çıkardığı en havalı şeylerden biri,” dedi Sydney. Ben söylediğini düşünürken sırtıışı yerinde duruyordu. “Şarkı dinlemeyi sever misin?”

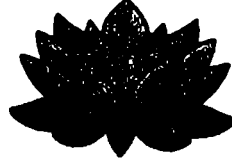
“Pek alışkın değilim. Belki...” Dilimin ucuna gelen beklenmedik istekle kalp atışlarım hızlandı. “Belki beni en sevdiğin şarkıyla tanıştırebilirsin.”

Sydney’nin gözleri büyüdü, asi bir saç teli önüne düşerek şakağında dolaşıyordu. Hevesli bir baş hareketiyle saçını geri itti. “Bunu çok isterim.”

Duvarlarımın çatladığını, zırhımın parçalandığını ve gerginliğimin dağıldığını hissedebiliyordum.

Bunun nedeni hoparlörden süzülen hoş melodiler miydi, ayakkabılarımın üzerine yerleşip ayak parmaklarımı ısıtan kedi miydi, yoksa Sydney’nin gözlerindeki bakış mıydı emin değildim.

Tek bildiğim bunun kesinlikle saklayacağım bakışlardan biri olduğuydu.

SEKİZ

Sydney

“**B**enimle arkadaş olur musun, Oliver Lynch?”

Verandasının ön basamağında oturmuş, ağzına kurabiye tıkıştırarak ve komşumuz olan çocuğa yaklaştım. Yaz güneşinden alınına yapışmış bir tutam açık kahverengi saçıyla bana bakarken kırıntılar kucağında dağılıyordu.

Ağız dolusu kurabiyenin arasından gözlerini kıstı. “Kızların bitleri oluyor.”

“Hayır, olmuyor.” Kurabiyelerini benimle paylaşmasını umarak kollarımı kot tulumumun üzerinde kavuşturdum. Gerçekten güzel görünüyorlardı.

“Evet, oluyor. Anthony bana öyle söyledi.”

“Anthony koca bir yalancı. Belki de bitli olan odur.”

Oliver omuz silkti. “Belki de.”

Yanına, beton basamağa oturmaya karar verdim. Benden gitmemi istemediği için mutluydum. Gerçekten bir kurabiye istiyordum, annemin yulaf ezmesi gibi kokuyorlardı. “Bunları annen mi yaptı?”

“Evet.”

“Bir tane yiyebilir miyim?”

Oliver cevabını düşünürken beni inceledi. "Bitin olmadığına yemin edersen, olur."

"Yemin ederim," dedim. "Gerçekten. Geçen Noel'den beri hiç hasta olmadım."

Cevabım onu memnun etmiş gibi görünüyordu, bu yüzden tabağını alıp havaya kaldırdı. "Yulaf ezmeliler. En sevdiğim."

Evet!

"Yulaf ezmesine bayılırım!" Son birkaç dakikamı garaj yolu boyunca adımı yazarak geçirdiğim için tebeşirle kaplı elimi tulumuma sildim ve kurabiyelerden birini kapıp hiç vakit kaybetmeden mideme indirdim. "Çok güzel."

Dizindeki bir kırıntıyı silkelerken, "Kaç yaşındasın?" diye sordu Oliver.

"Beş."

"Ben altı yaşındayım."

Gülümseyerek, "Harika," dedim. Yan yana ve omuz omuza sessizce otururken önümüzden geçen bisikleti izledik. Haziran ayındaydık, sıcak bir öğleden sonraydı ve annem sonunda komşunun evine tek başıma gitmeme izin vermişti. "Sence arkadaş olabilir miyiz?"

Cevap vermesi çok uzun sürmedi, neredeyse gözlerini kapatacak kadar uzun koyu sarı saçlarını geriye savurdu. "Sanırım olabiliriz. Küçük kardeşim kadar sinir bozucu değilsin."

Tiz bir çocuk çığılığı paravan şeklindeki kapıdan dışarı süzülürken ikimiz de gülerek birbirimize baktık.

"Benim de bir ablam var. O çok sinir bozucu."

"Sence biti var mıdır?" diye sordu Oliver. Yüzünde aptalca bir sırıtış belirmişti.

"Kesinlikle."

Tekrar kıkırdadık ve Oliver yerden bir çubuk alıp beton çatlakların üzerinden geçmeye başladı. "Arka bahçeye gidip trambolinimde zıplamak ister misin?"

"Elbette!" diye haykırdım. Neredeyse heyecanla yerimden sıçrayacaktım. "Hadi gidelim."

Evin etrafında koşturduk, kapıdan geçtik ve gülerek, nefes nefese tramboline tırmandık. Gün alacakaranlığa dönene ve yaz güneşi dağınık bulutların ardına batana kadar saatlerce zıpladık. Geceyi yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarak, omuzlarımız birbirine yaslanmış halde hikâyelerimizi ve tak tak şakalarımızı birbirimizle paylaşarak bitirdik. Ateşböcekleri etrafımızda vızıldıyordu.

İçimde Oliver Lynch'in yeni en iyi arkadaşım olacağına dair bir his vardı.

Clementine ve Poppy, Oliver için minnettarlık hediyesi olarak bir tepsi yulaflı, geçen gün o psikopatla dövüştüğün için teşekkürler, kurabiyesi pişirmeme yardım ediyorlardı. Artık nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun meyve sepetinden daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Kimsenin meyve sepeti sevdiğini düşünmüyordum.

Ayrıca, Oliver'ın annesi harika yulaflı kurabiyeler yapardı. Oliver onlara bayılırdı. Tadının çocukluğuna dair anılarını tetiklemesine yardımcı olacağını umuyordum.

Hediye seçimimle gurur duysam da işin ilginç yanı kedimin bile kabul edeceği bir kurabiye pişiremememdi. Üstelik kedim zamanında fare bile yemişti.

Bu yüzden yanımda bir destek ekibi vardı.

"Syd teyze, bana bak!"

Una bulanmış ellerini yüzünde koca bir gülümsemeyle havaya kaldıran Poppy'ye baktım. Beş yaşındaki yeğenim küçük bir

dans figürü sergileyerek etrafında döndü ve komik bir yüz ifadesi yaptı. Sarı atkuyruğu da onunla birlikte hareket ediyordu. Yumurğumu belime dayayıp hayranlıkla el becerisini izlerken, “Oldukça lezzetli kurabiyeler yapıyor gibi görünüyorsun,” dedim.

O anda zamanlayıcı öterek kurabiyelerin ilk tepsisinin piştiği haberini verdi. Başyapıtlarımı görme hevesiyle fırına koşup kapagını açtım ve karşılaştığım manzarayla kaşlarım çatıldı. “Bunlar da ne böyle? Neden dümdüzler?”

Clem hemen yanıma geldi, iki tutacak kullanarak fırından çıkardığım başarısız kurabiye tepsisine bakarken gözlerini kırıştırdı. “Yumurta koymayı unutmadın, değil mi?”

Küçümseyici bir tavırla ona baktım. “Tabii ki... yumurta koymayı *unuttum*. *Tanrım!* Benim sorunum ne?”

“Bence oldukça tatlı, yassı küçük paneklere benziyorlar.”

“Tatlı falan *değiller!* Yirmi dokuz yaşında olup da sıfır pişirme yeteneğine sahip olmanın tatlı bir tarafı yok. İşte bekâr olmamın nedeni de bu.”

Clem başını iki yana sallayarak, “Bu çok saçma,” diye karşı çıktı. “Standartların Büyük Lebowski'den* daha yüksek olduğu için bekârsın.”

“Böyle travmatik bir zamanda en sevdiğim filmi bana karşı kullanmaya kalkma.”

“Siktir, kimse İsa'yla uğraşamaz!” diye bağırdı Poppy. Yaşananlardan tamamen habersiz küçük hamur toplarını yuvarlıyordu.

Görünmez olmak için elimden geleni yaparken Clem ile sessizliğe büründük. Ablam kıpkırmızı kesilmiş yanakları ve ölümcül bakışlarıyla yavaşça bana döndü.

* Büyük Lebowski (özgün adı: *The Big Lebowski*), 1998 ABD-İngiltere ortak yapımı suç-komedi filmi.

** Bahsedilen filmde geçen oldukça ünlü olan bir repliktir.

Siktir.

“Şu anda senden fena halde nefret ediyorum.”

Yüksek sesle, “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Gözlerim taburesinde masumca zıplayan Poppy’ye kaydı. “Dikkat etmiyor sanmıştım.”

“O bir *sünger*. Ve görünüşe göre bir papağan.” Clem kollarını göğsünde kavuşturdu, hayal kırıklığıyla mızıldanıyordu. “Harika. Şimdi Regina dışında bakıcım kalmadı.”

İç çekerek yumurtasız kurabiyeleri yağlı kâğıtla birlikte çöpe attım. “Bu biraz dramatik oldu, ablacığım. Dışarıda bir sürü nitelikli bebek bakıcısı olduğuna eminim.”

“Hayır, yok.”

“Ama-”

“*Yok*,” diye tekrar etti. Sesindeki şakacı ton ortadan kaybolmuştu. “Sadece sen ve Regina varsınız. Bu kadar.”

Tanrım. Clementine, Poppy’yi kiminle bırakacağı konusunda hep seçici olmuştu ama onu bu konuda asla böyle gergin görmemiştim. “İyi. Her neyse. *Lebowski* olayı için özür dilerim.”

Kurabiye pişirme günümüz çok daha az eğlenceyle devam etse de ikinci tepsim şaşırtıcı derecede iyi çıkmıştı. Yumurtalar kesinlikle gözle görülür bir fark yaratmıştı. Ablama ve yeğenime sarılıp veda ettikten sonra duşa girerek saçlarımdaki unu temizledim ve Oliver için bir sepet el yapımı kurabiye hazırladım.

Asla bana *uymayan* bir rol olan *Betty Crocker** edasıyla Oliver’ın evine yöneldim. Kapıyı hâki renk pantolon ve çalıştığı yerin polo tişörtünü giyen Gabe açtı. Bir inşaat şirketinde proje müdürüydü ve Oliver döndüğünden beri evden çalışıyordu. Bu ofise döneceği ilk haftaydı. “Selam. Çok şık görünüyorsun.”

* Betty Crocker, yiyecek ve tarifler için reklam kampanyalarında kullanılan bir marka ve kurgusal karakterdir.

“Bok gibi görünüyorum. Eve daha yeni geldim. Sen de...” Gabe beni süzerken kaşlarını kaldırdı. “*Target*’tan aldığın kurabiyelerle büyükannenin evine gidecekmişsin gibi görünüyorsun.”

Omzuna hafifçe vurup içeri girdim. “Bilmeni isterim ki, bunları kendi ellerimle yaptım.”

“Saçmalık.”

“İstersen Clem’e sor.”

“Yani bunları Clem yaptı.”

Spor ayakkabılarımı çıkarırken gözlerim kısıldı, ardından salonlarına baktım. “Oliver nerede?”

Ellerini başının arkasında birleştirdi. “Odasında. İşten eve geldiğimde selamlaştık, resim yapıyordu.” Birlikte iki katlı evin merdivenlerini çıkıyorduk. En tepeye geldiğimizde Gabe duraksadı. “Gerçekten inanılmaz yetenekli. O çizimleri hiç gördün mü?”

“Sayılır. Ben ona eskiz defterimi vermeden önce duvarlara çiziyordu. Bir çizgi roman olduğunu söyledi.”

“Harika bir şey. Çok yetenekli.”

Başımla onaylayarak koridora baktım, dizlerim endişeyle titriyordu. “Sence uğramamdan rahatsız olur mu? Yalnız kalmaktan hoşlandığını biliyorum.”

Yapmak istediğim son şey onu rahatsız etmek ya da mahremiyetini ihlal etmektir. Dün evime gelip dolapları, hatta yatağımın altını kontrol etmeme yardım ettiğinde ilerleme kaydetmiş gibi gelmişti. O gülümsemeyi ya da Alexis’e karşı ne kadar tatlı davrandığını düşünmeden edemiyordum.

Daha fazlasını arzuluyordum.

Gabe omuz silkip ensesini kaşıdı. “Anlaması zor biri olsa da denemeye değer.” Fazla uzaklaşmadan arkamdan seslendi. “Hey... sen iyisin, değil mi?”

Boşta kalan elim içgüdüsel olarak dudağıma gitti, unutulmaz anılar korkunç bir rüya gibi içimi kasıp kavuruyordu. Yabancı-
nın hırıltılı, boğuk sesini hatırlarken tüylerim diken diken oldu.
Sesi kötüydü. *Şeytaniydi*. Sert vücudunun beni kolayca yatağıma
yapıştırışını hâlâ hissedebiliyordum. Sanki oynayabileceği bir
tür oyuncaktım.

Beni dört duvarımın güvenli ortamı arasında, kendi evimde;
bir daha asla tamamen güvende hissedemeyeceğim yerde, döv-
meye ve küçük düşürmeye nasıl *cüret* edebilirdi?

Gabe koruyucu yeşil gözleriyle bana bakarken bir kardeş gibi
gösterdiği endişe içimi ısıtıyordu. Kendimi gülümsemeye zorla-
yarak başımı salladım. “İyiyim. Sarsılmam için ölmemi isteyen
öfkeli, maskeli, süper güçlü bir deliden daha fazlası gerek.”

Yumruğunu havaya kaldırırken bana göz kırpıp gülümsedi.
“Yalancı.”

Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra koridor boyunca
Oliver’ın yatak odasına doğru ilerledim, kurabiye sepeti bile-
ğimden sarkıyordu. Hafifçe kapıya vurup açtım ve içeriye baktı-
ğımda onu Gabe’in misafir odasından getirildiği belli olan ahşap
masanın başında derin bir konsantrasyon içinde buldum.

Oliver bana baktı, hafif bir şaşkınlıkla çattığı kaşları yüzün-
den alını kırışmıştı. Bölünmeyi beklemiyordu. Ardından ayağa
kalktı ve yüzündeki ifade rahatlamaya benzer bir şeye dönüş-
tü. “Sydney,” diyerek beni selamladı. Odanın içine tereddüdü
adımlar atarken gözleri beni takip ediyordu.

Parmaklarımla saçlarımı düzelterip gülümsedim, gözlerinden
rahatladığı belli oluyordu. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş
gibi görünüyordu ve bu çoktan zayıf düşmüş kalbimi iyice ye-
rinden oynatmaya yetmişti. “Merhaba. Umarım seni rahatsız
etmiyorumdur, sadece bunları getirmek istemiştım.” Kurabiye

sepetini elime aldığımda yüzündeki ifadeyi izledim; sıcak, rahatlatıcı anıların kokusu etrafımı sarmıştı.

Oliver yanıma yaklaştı, gözleri kurabiyelerin üzerindeydi. “Bunları benim için mi yaptın? Neden?”

“Çünkü inanılmaz havalı bir şekilde hayatımı kurtardın. Kahramanlar kurabiyeleri hak eder.” Sepeti daha yükseğe kaldırdım. “Bir tane denesene.”

Yığından bir kurabiye aldı. Bakışları bana kaymış, dudaklarında bir gülümseme belirmişti. Bir ısırık aldığı anda sırtı genişledi.

Tam isabet.

“Fena değil, ha? Sadece iki denemeye ve az miktarda gözyaşına mal oldu.” Kaşlarımı havaya kaldırdım ve kendi kurabiyemden bir ısırık alıp sepeti masaya koydum. “Bu tarifi bana annen vermişti. Yulaflı kurabiyeler senin favorindi.”

Oliver’in neşesi hafifçe azalırken çiğnediği lokmanın ortasında duraksadı, bakışları yere kaymıştı. “O anıyı hatırlayamıyorum.”

“Sorun değil,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Kurabiye yi ısırırken tanıdık bir sızı kalbimi sıkıştırmıştı. “Belki bir gün hatırlarsın. Hafızanı canlandırmak için sana bir sürü kurabiye yapmam gerekecek.”

“Sanırım bundan keyif alabilirim. Tatları oldukça güzel.”

Gözlerimiz birbirine kenetlendi, ikimiz de büyülenmiş gülümsemelerle kurabiye yi çiğnemeye devam ettik.

Lanet olsun, yüzündeki o ifadeyi tekrar görebileceğim anlamına geliyorsa yeryüzündeki bütün kurabiyeleri pişirirdim. Onun için *kurabiye kraliçesi* bile olurdum.

Dudaklarını işaret ederek, “Bunu yapman çok hoşuma gidiyor,” diye mırıldandım yumuşakça.

“Yiyecek tüketmem mi?”

Aman Tanrım. Zihninin bu şekilde dümdüz çalışması komik miydi, yoksa büyüleyici miydi karar veremiyordum. Cevap vermeden önce kıkırdadım. “Gülümsemen.”

“Ah.” Oliver ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı, ardından lokmasının kalanını yuttu. “Ben de senin gülümsemenden hoşlanıyorum. Bende daha çok gülümseme isteği uyandırıyor.”

Büyüleyici. Yüzde yüz büyüleyiciydi.

Hırkamı çıkarırken neredeyse kızardığıma yemin edebildim. Oliver’ın bakışlarının üzerimde gezindiğini, dar bir bluz ve dar kot pantolon giydiğimi fark ettiğinde kararan gözlerini görebiliyordum. Hırkamı sandalyesinin üzerine katlayarak koydum, saçlarımı bir yana savurdum ve gözlerinin yavaşça yüzüme kayışını seyrettim. Gözleri daha koyuydu, yakıcıydı ve bir merak ışıltısıyla parlıyordu.

Sanırım gördüklerinden hoşlanmıştı.

Bu düşünce boğazımda bir yumru yaratırken dudaklarımı ıslattım. Daha fazla sıcaklamadan önce konuyu değiştirmeliydim. “Eh, ne çiziyordun? Görebilir miyim?”

Oliver gözlerini kırptırdı. Kısacık bir an tereddüt ettikten sonra çizim masasına yaklaştı ve eskiz defterine uzandı. Hareketlerinde gözle görülür bir şüphe; utangaçlığın, hatta belki de mahcubiyetin izleri vardı. Bu çizgi romanların onun için ne kadar kişisel olduğunu tahmin edebiliyordum. Onlara *arkadaş* demişti.

Ona doğru yaklaşırken ifadem yumuşadı. “Henüz paylaşmaya hazır değilsen bunu anlayışla karşılarım. Senin için çok özel olduklarına eminim.”

“Evet ama sebebi bu değil...” Oliver duraksadı. Gözleri kâğıdın üzerinde gezinip tekrar bana döndü. “Onları çocukça bulabilirsin.”

Orada karşılıklı durup birbirimize bakarken benim ne düşündüğümü umursadığı gerçeğiyle derinden etkilenmiştim. Çizimleri hakkındaki görüşlerimin olumlu olmayacağından endişeleniyordu ve bu bir şekilde kalbime dokunmuştu. “Oliver... yeteneğini çoktan gördüm. Olağanüstü.”

Oliver Lynch’in çocuksu olan hiçbir tarafı yoktu. Her ne kadar derin bir masumiyeti olsa da asla *çocuksu* değildi. Oliver kaslarından, sert hatlı çenesine, pürüzlü ve alçak sesinden, zekâsının parlaklığına kadar her noktasıyla tamamen erkeksiydi.

Cevabım onu memnun etmiş gibi görünüyordu. Bana eskiz defterini uzatıp sabırla yorumumu bekledi.

Vay canına.

Daha önce *heyecan uyandıran* kelimelerini bir şeyi tanımlamak için kullandığımdan pek emin değildim ama aklıma ilk gelen şey bu olmuştu. Parmak uçlarımla eskizlerin ana hatlarının üzerinden geçtim. Hikâyesi, kahramanları neredeyse üç boyutlu bir haldeydi. Nefesim kesilmişti. “Vay canına...” Resimleri sindirmeye çalışarak genç bir adamın yanında yürüyen, pelerinli turuncu tekir kediye odaklandım.

Oliver açıklamak için boğazını temizledi. “Bu Alexis. Yeni ortağım. Bu sahnede onun karakterini tanıtmaya çalışıyorum.”

Kelimeleri artık kontrol edemediğim duygularla parlayan gözlerimi yukarı çevirmeme neden oldu ve tekrar, “Vay canına,” dedim.

Harika. Şimdi de okuma yazması olmayan bir ahmağa dönüşmüştüm.

Oliver eliyle boynunu kaşıyarak çorabını halıya sürttü. “Saçma bir şey.”

“Bu inanılmaz. Tıpkı ona benziyor.” Bakışlarımı tekrar çizgi romanlara çevirdim, farklı renkli sahnelerle dolu kutucuklar arasında gezinirken altın saç örgülü küçük bir kızda duraksadım.

Göğsünde yıpranmış bir oyuncak ayı tutuyordu, üzerinde yüzü olmayan bir figür belirmişti. “Bu kim?”

Önümde rahatsızca kıpırdanan Oliver’ın yanakları pembeleşti. “Lotus Kraliçesi,” diye cevapladı. “Ve Yüzsüz Adam. Çizgi romanlardaki kötü adamlardan.”

Lotus Kraliçesi.

Kalbim hızla atıyordu, içimde sıcak ve bulanık bir his belirdi. “Bu... *ben* miyim?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet... sanırım öyle.”

“Vay canına.”

Tamam, gerçekten bir eşanlamlılar sözlüğüne ihtiyacım vardı.

Oliver biraz dağılmış gibi görünerek eskiz defterini elimden aldı ve masanın üzerine koydu. “Henüz bitmedi. Umarım daha iyi bir hale gelir.”

Karşımdaki adamı incelerken duygularımı dizginlemek adına dudaklarımı birbirine bastırdım. Kilitli kaldığı, kaybolup hapsoldüğü ve korktuğu yıllar boyunca aklımdan hiç çıkmadığımı fark ettim. Tıpkı onun benimkinden hiç çıkmadığı gibi. Birbirimize bağlı kalmıştık. Beni elle tutulur, güzel ve gerçek bir şeye dönüştürmüştü.

Beni, bildiği tek yolla hayata döndürmüştü.

“Seni üzdüm.”

Oliver’ın sesi içine daldığım sisi delip geçtiğinde gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüp çenemde biriktiğini fark ettim. Burnumu çekerek onları uzaklaştırdım. “Hayır... hayır, özür dilerim. Üzgün değilim.”

Söylediğini doğrulamak ister gibi kaşlarını çatarak, “Ağlıyorsun,” dedi.

“Mutlu ve şaşkınım.” Gözyaşlarıyla ıslanan gülümsememle ona bunu gösterdim. “İnsanlar sadece üzgün olduklarında ağlamazlar.”

“Öyle mi?”

Başımı iki yana salladım. “Duygular oldukça tuhaf şeylerdir.” Dudağımı ısırdım ve başımı merakla yana eğip beni dikkatle izlemesini seyrettim. “Peki... neden çizgi romanlarında hâlâ çocuğum?”

Bir anlığına dikkati düşünceli bir duraksamayla dağıldı ama sonra arkasını dönüp yatağa doğru yürüyüp üstüne oturdu. Yatak odasının diğer ucundan beni inceleyen bronz bakışları düşüncelerle kararmıştı. “Ben büyüsem de sen aynı kaldın. Seni başka türlü hayal edemedim.”

Yatakta ona doğru ilerlerken gülümsemem genişledi. “Mantıklı.” Yanındaki boş alana baktım. “Oturabilir miyim?”

“Evet.”

Sol tarafına yerleştiğimde kalçalarımız birbirine sürtündü ama bu defa geri çekilmedi. “Neden *lotus*? Niye bu ismi seçtin?”

Asıl sorulması gereken en önemli soru buydu.

Ellerini iki dizinin üzerine koymuş, başını düşünceli bir şekilde eğmiş olan Oliver konuştuğunda sesi kısıktı. Gözleri tekrar bana kaymıştı. “Kolumda yazılıydı. Sanırım... Tam olarak hatırlamıyorum. Muhtemelen Bradford yazmıştı.” Anıları yüzeye çıkarmak için umutsuzca çabalarken kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı. “Bunu yanımdaki taş duvara kazıdım. Kelime bir şekilde önemli hissettiriyordu, onu unutmak istemedim.”

“Anlamını net olarak hatırlamıyor musun?”

Başını hayal kırıklığı içinde iki yana sallayarak, “Hayır,” diye mırıldandı. “Her şey zihnimde çarpık bir durumda. Sadece hayal meyal koluma mürekkeple karalandığını hatırlıyorum.”

Lotus. Neden onu esir alan kişi koluna bunu yazmıştı ki?

Bu gizemin bir gün çözülp çözölemeyeceğini merak ettim.

Oliver'ın bakışları tekrar bana döndü. Gözleri beni yakan bir yaz günbatımı gibi yüzümde geziniyor, yanağımla çenemdeki yeşile dönen morlukları içine çekiyordu. Benzer, acı verici bir renkle lekelenmiş parmak eklemlerine hızlı bir bakış attım. Ona dokunma ihtiyacıyla dolup taşıyordum. Onu *hissetme* ihtiyacıyla. Parmaklarımın hafif, titreyen okşayışla ona teşekkür etme ihtiyacıyla.

Gururumu yutarak kucagında yumruk yaptığı sol eline uzandım ve kaçınılmaz bir geri çekilmeye, reddedilişe kendimi hazırladım.

Ama gelmedi.

Hafif bir irkilme, ufacık bir kıpırdanma olsa da beni reddetmedi. Geri çekilmedi ya da parmak uçlarımdan dokunuşundan kaçmadı. Benden uzaklaşmadı.

Oliver elimi onunkinin üzerinde tutmama izin veriyordu. Başparmağımlı çürüklerle dolu parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek onu konfor alanının dışına çektim ve başka bir insana güvenmesi için cesaretlendirmeye çalıştım. Derin, titrek bir nefes alırken bu elin korkunç bir kâbusu engellediği fikrine kapılmadan edemedim.

Ardından Oliver elimi bırakıp kendi elini yüzümün yanına doğru kaldırdığında donakaldım.

Nefesim kesildi, dilim tutulmuştu. Hareket etmeden durdum, gözlerim yanağımla birleşen elini takip ediyordu. İşaret-parmağı uzanıp morluğum boyunca görünmez bir çizgi çizerek hafifçe yüzümü okşadı. Dokunuşu vücudumu titretti. Çoğunlukla beklenmedik olduğu içindi ama aynı zamanda açıklayamadığım nedenlerden de kaynaklanıyordu. Tüylerim diken diken olarak ürpermeme neden oldu. Yeni hisler ve beklenmedik bir... rahatlık duygusuyla kaplanmıştım.

Tatmin. Aidiyet.

Evimdeymişim gibi.

Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde ikimizin de ağır nefesler aldığını, yüzlerimizin birbirinden birkaç santim uzakta olduğunu fark ettim. Karşılıklı pencerelerimizden birbirimize bakarken hissettiğim o elektrik akımı içimde dolaşıyordu ancak şu anda bunun on kat daha fazlasını hissediyordum. Elimi kaldırıp onunkinin üzerine koydum, bakışlarımız birbirine kilitlenmişken parmaklarını avucumun içine aldım.

Usluca ve neredeyse çekingen bir şekilde, “Arkadaşım olur musun, Oliver Lynch?” diye sordum. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi.

Sonra hafifçe gülümseyerek yaşadığımız anının ağırlığını biraz hafifletmeye çalıştım.

Tavırlarında fark edilir bir duraksama yaşandı. İçsel korkuları ve onları yenme arzusu arasında yaşanan kısa, sessiz bir mücadele vardı. Yıllar süren izolasyonu, gerçekten bildiği tek şey ve... *ben* arasındaki bir savaş vardı.

Cevabını beklerken kalp atışlarım hızlandı. Parmaklarım onun parmaklarındaki yaralarda geziniyor, elini yanağıma daha da bastırıyordu.

Oliver teslimiyet dolu bir nefes verdi ve dudakları benimkine benzer bir gülümsemeyle kıvrıldı. Üzerimden bir yükün kalktığını hissettim. “Bunu çok isterim.”

Görünüşe göre artık bitli değildim.

DOKUZ

Oliver

Geçirdiğim birkaç ayda yemek pişirmeye karşı garip ve yeni bir tutku keşfetmiştim. Bu durum Gabe'in de oldukça hoşuna gidiyordu. Bazen sırf işten eve döndüğünde hazırladığım akşam yemekleri ve düzenli olma isteğim yüzünden mi bana katlanıyor diye merak ediyordum. Fark ettiğim şeylerden biri de oldukça iyi anlaşmamıza rağmen pek fazla ortak noktamızın olmamasıydı.

Sydney hariç.

Komşumuz olan o kıza duyduğumuz karşılıklı sevgi kesinlikle ortak bir özelliğimizdi.

“Vay canına, burası harika kokuyor. Ne pişiriyorsun?”

Gabe küçük merdivenleri çıkıp mutfığa girdi, aç gözleri yemek ararcasına tezgâhı tarıyordu. Koyu renk tişörtünü pantolonundan çıkardı, arabasının anahtarını mutfak adasına atınca içeride bir tıkırtı yankılandı. Dikkatimi ocağa çevirmeden önce ona bir bakış attım. “Lazanya. Beşamel sos yapıyorum.”

Omzumun üzerinden beyaz hamura baktı ve etkilenmiş bir şekilde başını salladı. “Az önce ne dediğine dair hiçbir fikrim yok ama bayılacağıma eminim.” İçeri getirdiğim postaları

incelemeye başladı. “Babam Dört Temmuz’dan” sonra seni ziyaret etmek istiyor. Yeni düzenine alışman için uzak duruyordu ama sonunda seni göreceği için çok heyecanlı.”

Travis Wellington, üvey babam. Geriye kalan tek aile üyelerimden biriydi.

“Sanırım, olur.” Dürüst olmak gerekirse, yeni insanlarla tanışmak yorucuydu. Son üç ayda önemli adımlar atarak ilerleme göstermiş olsam da kalabalıklar ve yeni yüzler hâlâ gerilmeme neden oluyordu. Markete ya da birkaç restorana gitme cesaretini göstermiştim ama bunun dışında sosyalleşmemi, kardeşim ve Sydney ile sınırlı tutuyordum.

Sydney’nin ebeveynleri Aaron ile Justine, Mayıs ayında bir öğleden sonra beni ziyarete gelmişlerdi ve bu son derece rahatsız ediciydi. Onlara dair en ufak şey bile hatırlamıyordum, bu yüzden samimi kucaklamaları ve coşkulu sohbetleri beni çok yormuştu. Neyse ki çok kalmamışlardı. Sydney rahatsızlığımı hissederek ben saygısızca bir hareket yapıp kendimi yatak odasına kilitlemeden önce ziyaretlerini kısa kesmişti.

Yine de komşunun ailesinin üvey babamdan önce uğramış olmasını tuhaf buluyordum. Fazla meşgul bir adam olmalıydı.

“Öyle mi?” Gabe ellerini birbirine vurdu. “Güzel. Ona haber veririm. Yarın evde Dört Temmuz partisi vereceğim ama belki sonraki hafta sonu bir şeyler ayarlayabiliriz.”

Ah, evet. Aşırı heyecanlı olduğu o sosyal buluşma.

Kesinlikle gece boyunca kendimi odama kilitleyecektim.

Sosu karıştırıp aromasını içime çekerken, “Peki,” dedim. “Nasıl biri?”

Gabe yanıma geldi. Sırtını tezgâha dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Babam oldukça havalı biridir. Sekiz yıl önce

* 4 Temmuz, Amerikan Bağımsızlık Günü’dür. Her sene düzenli olarak kutlanır ve o gün resmi tatil sayılır.

yeniden evlendi ve birkaç kez görüştüğüm iki üvey çocuğu daha var. Onlar da fena sayılmazlar. Bir işinsanı ve Lake Geneva civarında bir sürü restoranı var. Göl kıyısında kocaman bir evde yaşıyorlar.”

“Başarılı birine benziyor,” diyerek sonuca vardım. “Oldukça tatmin edici bir hayatı olmalı.”

Kardeşim ilgisizce omuz silkti. “Pek benim tarzım değil. Sanırım aynı değerleri paylaşmıyoruz. Onun tek derdi para ve statü. Benim önceliklerim ise arkadaşlar ve eğlence.”

“Aranızda neden fikir ayrılığı olabileceğini anlayabiliyorum.”

Yaslandığı tezgâhtan uzaklaşmadan önce dudaklarından onaylayan ses yükseldi. “Her neyse, duşa gireceğim. Sydney’yi de akşam yemeğine davet etmelisin.”

Sosu ocaktan alıp yemeği hazırlayabilmek için kalan malzemeleri bir araya getirmeye başladım. “Evet. Uğrayıp onu davet edeceğim.”

Dağınık saçlarını karıştırırken kıkırdadı. “Ya da sadece mesaj atabilirsin.”

Hımm. Sanırım Gabe’in benim için satın aldığı telefonda ona bir mesaj *gönderebilirdim* ama henüz tam olarak çözebilmiş değildim. Çok fazla imge vardı. Gabe cihaza renkli baloncuklardan oluşan bir sürü şey eklemiş, bunlara *uygulama* dendiğini söylemişti. Yazılım uygulamaları olduğunu keşfetmiştim. Hepsinin farklı işlevleri vardı. Çoğu *Bookface** gibi eğlence amaçlıydı... ki adı böyle olsa da kitaplarla hiç alakası yoktu.

Hayal kırıklığıydı.

Makarnadan yaprakları seramik tepsiye yerleştirirken, “Yüz yüze iletişimi tercih ederim,” dedim dalgınca.

* Karakter, *Facebook* uygulamasına tam hâkim olmadığı için *Bookface* diyor. Bir sonraki cümledeki *kitap* göndermesinin sebebi ise *book* kelimesinin İngilizcede kitap anlamına gelmesidir.

Tekrar omuz silktikten sonra koridorda gözden kayboldu. “Nasıl istersen.”

Lazanyayı fırına koydum ve piştiği sırada yan eve uğramaya karar verdim. Sydney’nin evinin girişine adım attığımda onu ziyaret ederken kapıyı çalmayı unutmak gibi korkunç, kaba bir alışkanlık edindiğimi fark ettim. *Tıpkı kardeşimin yaptığı gibi.* Yine de geri çekilmedim çünkü tiz bir müziğin duvarları titrettiğini fark etmiştim. Sydney’nin yüksek sesi de gururla müziğe eşlik ediyordu. Kapıyı çalsam da duyacağını düşünmüyordum.

Melodiyi takip ederek yukarı çıktığımda Sydney’yi sırtı bana dönük şekilde çılgınca dans ederken buldum. Bir boya fırçasını mikrofon gibi kullanırken daireler çizerek sallanıyordu. Tuhaf ve eğlenceli bir sahneydi, kapı aralığında duraksarken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Vücudunun ritme uyumla sallanışını, kalçalarını hareket ettirirken saçlarını sağa sola savurmasını izledim.

Dinlediği grubun *Nirvana* olduğunu o anda fark ettim. Bu Sydney’nin en sevdiği gruplardan biriydi, ayrıca üç ay önce uzun zamandır kayıp olan arkadaşlığımızı resmi olarak yeniden canlandırdığımızdan beri beni tanıştırdığı ilk gruptu.

Sydney’nin varlığımdan hâlâ habersiz olması beni rahatsız ediyordu. Onun mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissediyordum. Ama şimdi kendimi gösterirsem, onu korkutup keyif aldığı açıkça ortada olan bu kaygısız anı mahvedeceğimden de endişeleniyordum. Bir dakika daha beklemeye karar verdim. Saçındaki lastik tokayı çözüp başını aşağı yukarı sallamaya başladığında ve sarı bukleleri bin bir farklı yöne uçuştığında kahkahamı zar zor bastırıyordum.

Başka ne yapacağımı bilemediğim için telefonumu çıkardım. Sanırım onu biraz da olsa kullanmam gerekiyordu. Çok sayıda

imgeyi tarayarak mesaj göndermemi sağlayacak olanı buldum. Sydney'nin adını bulduktan sonra mesajımı yazmaya başladım.

Selam, ben Oliver. Panik yapma ama tam arkanda duruyorum.

Gönder tuşuna tıklayıp karşımdaki kadının arka cebine uzanmasını izledim. Titriyor gibi görünen cihazı çıkardı.

Büyüleyici.

Her ne kadar daha az karmaşık olan iletişim araçlarını tercih etsem de bu yeni gelişmenin ne kadar etkileyici olduğunu inkâr edemezdim.

Sydney mesajı okuduktan sonra hızla arkasını döndü. Yanakları kıpkırmızıydı, saçları karmakarışık olmuştu. Ardından *Alexa* makinesine müziği kapatmasını söyledi. Göğsü şiddetle inip kalkıyor, gözleri kocaman açılmış şekilde bana bakıyordu. “*Siktir, Oliver. Ne zamandan beri orada dikiliyorsun?*”

Sesi boğuk çıkıyordu. Nefes nefeseydi. Ellerimi ceplerime sokarak mahcup bir edayla onu inceledim. “Yaklaşık üç dakikadır.”

Sydney gözlerini kırptırdı. “Kusura bakma. Gidip ölmem gerek.”

“Lütfen bunu yapma.” O daha sert bir karar alamadan odaya dalarcasına girip yanına gittim. “Özür dilerim. Performansını görmezden gelemedim.”

“Performansım...” Sydney avuçlarını iki yanağına bastırırken yanakları öncesinden de kırmızı görünüyordu. “Yerle pencere arasındaki mesafe sence ne kadardır? Göz kararı tahmin et. Sence ölür müyüm, yoksa bacaklarımı kırıp rezilliğimin kalanını tekerlekli sandalyede mi geçiririm?”

“Hımm... Hemen hemen dört buçuk metrelik bir düşüş olacağını tahmin ediyorum ve ölmektense bacaklarını kırma ihtimalin daha yüksek. Ancak kafa üstü düşersen boynunu

yaralama ihtimalin daha yüksek olur, bu da seni ya öldürür ya da felç bırakır.”

“Harika. Diğer tarafta görüşürüz.”

Sydney dönüp açık pencereye doğru koşmaya başladığında uzanıp parmaklarımı bileğine dolayarak onu tutmaya çalıştım. Histerik bir şekilde kıkırdarken göğsüme yaslandı. Ardından başını çevirip bana göz kırptı. Aralanmış dudaklarımın arasından endişeli bir nefes verdim.

Bana bakarken kocaman bir şekilde, alayla sırıtıyordu. Göbek deliğinin görüneceği kadar yüksek kesimli bir tişört giymişti, terden hafifçe parlayan bronz teni kumaşın altından görünüyordu. “Şaka yapıyorum. Kusura bakma.”

Hâlâ espri anlayışına alışmaya çalışıyordum.

Elimin hâlâ bileğini gevşekçe kavramaya devam ettiğini fark ettiğimde onu bırakıp geriye doğru adım attım ve bakışlarımı karnının açıkta kalan kısmından uzaklaştırdım.

Yatağımın üzerinde oturduğumuz sırada kendimi ona açmamın üzerinden üç ay geçmişti. Onu duvarlarımın içine almıştım, arkadaşlığımızın organik olarak gelişmesine izin vermiştim. Sydney şu ana kadar karşılaştığım en şaşırtıcı, sevimli, karmaşık, güzel ve büyüleyici insandı. Birçok yönden ona çekiliyordum. Bizi birbirimize bağlayan şeyin geçmişimiz mi, yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değildim.

Gabe ile vakit geçirmekten hoşlanıyordum, hatta Sydney’nin ablasının yanında olmak bile katlanılabilirdi. Fakat dağılmış saçları ve hafifçe yukarı doğru kıvrılmış dudakları gibi hâlâ pembe olan yanaklarıyla karşımda duran bu kadında farklı bir şeyler vardı. Bana kırılıp paramparça olacak bir cam parçasıymışım gibi davranmıyordu. Sokaktaki yaşlı bir kadın ya da toplum içinde kim olduğumu bilen yabancıların yaptığı gibi beni aşağılamıyordu.

Sydney'nin kendisine has büyüleyici ve saf bir enerjisi vardı. Onun yanında değilken bile kendimi onu düşünürken ve tıpkı şu anda yaptığım gibi ona uzun uzun bakarken buluyordum. Başını eğip utangaç bir hareketle göz temasımızı kesti. Buna karşılık içimde bir şeyler ısındı. "Rahatsız ettiğim için özür dile-
rim," dedim. Boynumu kaşıyarak şövaletine doğru başımı salladım. "Resim mi yapıyordun?"

İkimiz de odanın sol tarafındaki bitmemiş tuvale baktık. Sydney başını onaylarcasına salladı. Eğilip yere attığı tokayı alıp dağınık bir topuz yaptı. "Evet," dedi neşeyle. "Resim yapıyordum. Çıldırılmış gibi dans ediyordum. İsteddiğini seçebilirsin."

"Çok güzel."

"Çılgın dans hareketlerim mi, resim mi?"

Gözlerim onunkilerde gezinirken birbirimize gülümsedik. "İkisi de etkileyiciydi."

Sydney burnunu kırıştırarak bana doğru yaklaştı ve göğsüme şakayla hafifçe vurdu. "Çevremde olman hoşuma gidiyor. Ego-
ma iyi geliyorsun." Alnındaki dağınık saçları düzelterek derin bir nefes aldı. "İş için hazırlanmam gerekiyor. Bu gece barmenlik yapacağım."

"Seni akşam yemeğine davet etmek için uğramıştım," diye açıkladım. Ses tonumdaki hayal kırıklığını gizleyememiştim. Sonra kelimelerini tam olarak idrak ettiğimde içim huzursuzlukla kaplandı. Hafta sonlarının çoğunda içki mekânında çalışıyordu ve önceki cuma gecesi ona dokunmaya kalkışan müşterilerinden biri yüzünden eve panik halde dönmüştü. "Orada güvende olduğundan emin misin? Sana eşlik etmeli miyim?"

Sydney endişeyle dudaklarını dişlerinin arasına aldığı anda gözlerim hareketine odaklandı. "İyi olacağım. Ama kıyafet seçmeme yardım edebilirsin."

"Kendimi yeterince nitelikli hissetmiyorum..."

Beni çalışma odasından çıkarıp odasına doğru çekmek için parmaklarını bileğime doladı. “Sen bir erkeksin. Yani bu yeterince nitelikli oluğun anlamına gelir.”

Cinsiyetimle onun moda tercihleri arasında nasıl bir bağlantı olduğundan emin değildim ancak kendimi onun yanında, açık dolabına bakarken buldum. Kazaklardan elbiselere, kışlık giysilere kadar rengarenk kıyafetlerle doluydu. Sydney hafta sonu çalışacağı zaman genellikle vücudunu ortaya çıkaran dar kıyafetler giyiyordu. Bu, hafta içi giysilerine tam bir tezat oluşturunuyordu.

Kıyafet çeşitlerini gözden geçirirken dudaklarını büzdü. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu yüksek sesle.

Neden bilmiyordum ama dikkatim dolabın diğer ucuna kaydı. Askılardan birine uzanırken, “Bu küçük takıma ne dersin?” diye önerdim. “Çekici ama muhafazakâr.”

Sydney bana boş boş baktı, tek kaşı endişeyle kalkmıştı. “Oliver, bu bir kar kıyafeti.”

“Eh, pembe ve kadınsı. Ayrıca son derece rahat görünüyor.”

“Belki de yeterince nitelikli olduğun konusunda yanıltıcıdır...” diye kıkırdarak giysiyi elimden kaptı ve dolaba geri koydu. Diğer kıyafetlerini inceleyip baştan çıkarıcı siyah bir elbisede karar kıldı. “Buna ne dersin?”

Tuttuğu elbiseyi memnuniyetsizlikle inceledim. “Hiç uygun değil. Ama *bu*...” Aradan büyük beden bir parka çıkardım.

Kahkahası kulaklarımı doldurdu. “Tamam, hayır. Aspen’de kayak yapmaya gitmiyorum, şımarık üniversite çocuklarına kokteyl hazırlayacağım. Kıyafet yönetmeliği şık ve seksi olmayı gerektiriyor.”

O siyah elbiseyi giymeye karar verirken ben de bu tartışmayı kazanamayacağım için yenilgiyle kollarımı göğsümde kavuşturdum. Doğrusu, neden bu kadar umursadığımdan bile emin

değildim. Sydney'nin o elbisenin içinde muhteşem görüneceğine hiç şüphe yoktu. Bütün gözler onun üzerinde olacaktı.

Belki de *yanlış* gözlerin onun üzerinde olmasından korkuyordum.

"Sana eşlik etmemi istemediğinden emin misin?" O kadar kalabalık bir mekânda bulunma fikri aklıma geldiğinde teklim neredeyse fiziksel olarak canımı yaktı. Yine de Sydney'nin güvenliği kendi rahatsızlığımdan daha önemliydi. "Yemekten sonra sana katılabilirim."

Önerim karşısında gözleri parladı. Buz rengi, soluk mavi gözleri olsa da her zaman çok sıcaklardı.

Çelişki diye buna derlerdi.

"Gerçekten çok tatlısın, Oliver. Kalabalığı sevmediğini biliyorum."

Sydney öne doğru hızlı bir adım atarak beni şaşırttı, eli dengesini sağlamak için omzuma uzanmıştı. Çeneme bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. Bu jest karşısında hazırlıksız yakalandığımdan dolayı başımı hafifçe ona çevirdim ve dudakları çenem yerine dudaklarımın köşesine dokundu. İkimiz de bir anlığına donakaldık. Göz göze geldiğimizde nefesim şurup gibi boğazıma yapışıp kalmıştı.

Ayaklarını tekrar yere basarken parmakları gömleğimin kolunu kavradı. "Özür dilerim." Kumaşı aceleyle bırakıp uzaklaşırken yanakları pembeleşmişti. "Şey, gidip hazırlansam iyi olur. Teklifin için minnettarım ama kendine böyle işkence çektirmene gerek yok. Gürültülü ve fazlasıyla çılgın bir yer, yanıp sönen ışıklar, kötü bir DJ... kendini birilerinin üstüne atan sarhoşlar var. Bundan nefret edersin."

Yutkundum, dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu. "Kulağa pek hoş gelmiyor."

“Alışkanlık meselesi,” diye onayladı. Tekrar dudağını ısıtırken gözlerini üzerimde gezdiriyordu. “Bu arada akşam yemeği için üzgünüm. Kelimenin tam anlamıyla yemeklerinle ilgili hayaller kuruyorum.”

İltifatı karşısında gülümsemeden edemedim. Aklıma bir şey koyduğumda onu hızlı öğrenirdim ve yemek pişirmek son zamanlarda kesinlikle ilgimi çekiyordu. “Teşekkür ederim. Belki benim de *sana* öğretecek bazı şeylerim vardır.”

“Buna inanamıyorum.” Sydney gücenmiş gibi yaparak ellerini kalbinin üzerinde kenetledi. “Aşçılık yeteneklerimi mi küçümsüyorsun?”

“*Yetenek* cesur bir kelime seçimi.”

Alaycı tonumu anlamış olduğunu umuyordum. Ne de olsa bunu en iyilerinden öğrenmiştim ve söylediğim gibi hızlı öğrenirdim.

Neyse ki kahkahaları iki katına çıktı, karnını ağrıyormuş gibi iki koluyla kavramıştı. “Oliver Lynch,” dedi sahte bir ciddiyetle. “Bazı kötü alışkanlıklar ediniyorsun. O günahkâr komşu kızı yüzünden olmalı. Çok kötü bir örnek.”

Ellerimi ceplerime soktum, başımı kısa bir süreliğine eğip ardından ona baktım. “Evet, şey... itiraf etmeliyim ki ondan oldukça hoşlanıyorum.”

Masum iltifatım kulağa daha çok flört eder gibi gelmişti ve dudaklarım onun beceriksiz öpücüğünü hatırlarken karıncalanıyordu. Sydney’nin hafif gülümsemesi, onu rahatsız edip etmediğimi ya da aynı şeyi düşünüp düşünmediğimizi merak etmeme neden oldu.

“Ben de senden oldukça hoşlanıyorum, Oliver.” Aramızdaki yoğun anı bölerek siyah elbiseyi bir kolunun üzerinde katladı ve odasında koşturarak aksesuar aramaya başladı. “Bu gece için

bana şans dile. Dört Temmuz olduğu için çok kalabalık olacak. Gabe'in yarınki partisi konusunda nasıl hissediyorsun?"

Topuklarım üzerinde sallandım. "Tedirgin. Havai fişekler ve yabancılardan oluşan kalabalıklar beni oldukça geriyor, ikisinin birleşimi muhtemelen tüm akşamı odama kapanarak geçirmemi sağlayacak."

Sydney elinde saç fırçasıyla duraksadı. "Siktir. Bu hiç aklıma gelmemişti..." Gözleri benden çıplak ayak parmaklarının altındaki halı zemine kaydı. "Dört Temmuz. Tanrım, bu şeyin yıl dönümü..."

Kelimeleri *sesli söylenmeden kalması daha iyi olan şeylerin* boşluğunda kayboldu.

Bir kez daha bana yaklaşarak, "Unutmadım, Oliver," diye devam etti. "Gabe'in her yıl parti vermeye başlamasının tek nedeni sendin. Trajik bir günü olumlu ve unutulmaz bir şeye dönüştürmek istedik. Sadece... şimdi geri döndüğüne göre böyle bir şeyin seni nasıl etkileyebileceğini düşünemedim."

Başımı sallayarak boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım. Kaçırılışımı çok net hatırlamasam da o geceki havai fişek gösterilerini, gökyüzünü güzel renklerle aydınlatan o patlamaları ve sesleri hatırlıyordum. Aldatıcı bir güzellikti. Yabancı bir adamın aracının arka koltuğunda oturuyordum, gözlerim pencerenin dışındaki gösteriye sabitlenmişti. Diğer herkes arkadaşları ve ailesiyle gösteriyi izliyordu. Ben de neden kollarımın arkamda bağlanmış olduğumu, kaybolmuş ve kafası karışık bir halde olduğumu merak ediyordum.

Havai fişekler, gözlerim bir kumaşla kapatılmadan ve yeni, yalnızlıktan oluşan bir hayata sürüklenmeden önce o geceye dair hatırladığım son şeydi.

“Bir kişinin acısı, başkalarının zevk alabileceği şeyleri elinden almamalı,” dedim. “Eğer durum böyle olsaydı dünya çok daha üzücü bir yer olurdu.”

Sydney’nin gülümsemesi yeniden ortaya çıktı ama bu defa o gülümsemeye hafifçe dolan gözleri de eşlik ediyordu. “Senin çektiğin acı, benim için elli tanıdık ve yabancının neşesinden daha kıymetli. Umarım bunun farkındasındır.”

Sydney derin bir nefes verene kadar aramızda yoğun ama anlamlı bir sessizlik yaşandı. Elbisesini ve tarağını kaldırarak konuşmayı sonlandırması gerektiği işaretini verdi. “Yarın görüşürüz. O kadar da kötü olmayacak. Birlikte karanlık bir köşede takılıp sessizce herkesi yargılayabiliriz.”

Göz kırparak yanımdan ayrıldı.

Kısa bir süre orada oyalandım, duş başlığının açılmasını ve suyun çıkardığı sesi dinledim. Sydney’nin onun altında nasıl görünebileceğini hayal etmemeye çalışıyordum. Görüntü tenimi ısıttığında, bunu eve dönmek için bir işaret olarak kabul ettim. Lazanya neredeyse pişmiş olmalıydı.

Merdivenlerden inerken ayak bileğimin etrafında dönüp duran Alexis’in başını birkaç kez hafifçe okşadım. Bu hareketiyle gitmeme engel olmaya çalıştığını gayet iyi biliyordum. Kalbim sıcacık oldu. Tüylerini okşamak için birkaç dakikamı daha ayırdım. Kuyruğunun ve arkasının sakın okşamalarımınla yukarı kalktığını görünce gülümsedim.

Dizlerimin üzerine çökmüşken Alexis benden uzağa, bir tuvalin yaslanmış olduğu duvara doğru koştu. İleri geri gezinip vücudunu tuvale sürtmesi merakımı arttırdı.

Ayağa kalkıp tuvale doğru birkaç adım attım ve arka tarafında kurşun kalemle yazılmış işaretleri okumak için eğildim.

Oliver Lynch - 22.01.2017

Kalbim göğsümü yumrukluyordu. Tarih yıllar öncesinde, döndüğüm zamandan çok daha eskiye aitti. Tuvale uzanıp çevirirken ellerim titriyordu. Bir anlığına gözlerimi kapattım ve ardından tekrar açtım.

Alexis yumuşak bir miyavlama sesi çıkararak dudaklarımdan çıkan keskin nefesi maskeleydi. Bu benim portremdi. Gerçi yetişkin bir insan olarak fiziksel görünüşümü nasıl belirleyebildiği benim için başka bir muammaydı. Detaylar muazzam, benzerlik inanılmazdı. Hafifçe yukarı, sola baktım. Saçlarım fazla uzamıştı; kahverengi, kırmızı ve altın tonlarıyla gölgelendirilmişti. Gözlerim saçlarımdan rengine uyuyordu, içlerinde tam olarak adını koyamadığım bir ifade vardı.

Endişeli, tuhaf... belki de *huzursuzdu*.

"Sonsuza kadar en iyi arkadaşlar olacağız, değil mi?"

"Evet. Öldüğüm güne kadar."

"O zaman bile seni geri getirmenin bir yolunu bulurum."

Geriye doğru sendelediğimde ellerimi arkaya uzatarak yere düşmemi engelledim, gözümün önüne gelen görüntü içimi keskin bir bıçak gibi delip geçmişti. Göğsüm hem ağrıyor hem de yanıyordu. Başım korkunç bir ağrıya zonklarken aynı zamanda çok uzun yıllardır gömülü olan bu imgeye sıkı sıkı tutunmak için mücadele ediyordu.

Bu bir rüya mıydı, yoksa bir anı mı?

Her şey hâlâ çok karışık ve dolambaçlıydı, derinlere uzanan kıvrımlı kökler gibi iç içe geçmişti.

Çok derine.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkarken düzensiz bir nefes aldım. Alexis'i tekrar okşayıp kapıdan çıkmadan önce son bir kez portreye döndüm.

"Ben de seni geri getirmenin bir yolunu bulurum."

ON

Sydney

Yan evde Gabe ile birlikte mutfakta parti için misafirlere ikram edilecek kaliteli aperatifler ve tatlılar hazırlamaya çalışıyorduk. Tezgâhtan bir adım geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla inceledim. *Hiç fena değil.*

Gabe alkol şişelerini düzenlerken bana baktı ve hemen ardından hızla tekrar döndü. “Bunlar ne böyle?”

“Gördüğün gibi kapkek.” Ona *anlamamış olamazsın* anlamına gelen bir bakış attım. “Neye benziyorlar ki?”

“Bilmek istemezsin.”

“Ne? Sakın şu an benimle uğraşma. Bunları yapmak için sabahın üçüne kadar uyumadım.” Gabe’in ne gördüğünü anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Kırmızı, beyaz ve mavi kapkekler pişirmiştım. Çok tatlı göründüklerini düşünüyordum.

Gabe avucuyla çenesini ovuşturarak işine geri döndü. “Sorun değil. Zaten insanlar garip meme ucu keklerine benzediklerini umursamayacak kadar sarhoş olacaklar. Umarım tatları güzeldir.”

Meme ucu keki mi? Başımı yana eğerken yüzümdeki gülümseme soldu.

Siktir. Gerçekten onlara benziyorlardı.

“Ve kırmızı renk biraz rahatsız edici. Kan gibi duruyor.”

“Aman Tanrım. Kanlı meme ucu keki yapmışım.”

“Kısmen.”

Kendimi dramatik bir şekilde tezgâhın üzerine atıp kollarımı alnıma dayayarak, “Clem birazdan burada olacak. O ne yapacağını bilir,” diye mırıldandım. Gabe cevap vermedi. Başımı çevirip ona baktığımda kaşlarının çatıldığını ve gergin şekilde durduğunu gördüm.

Sonunda boğazını temizleyip bir bira açtı ve cevap vermeden önce yarısını kafasına dikti. “Geleceğini sanmıyorum.”

“Neden?” Tezgâhtan kalkarken gözlerim kafa karışıklığıyla kısılmıştı. “Daha dün onunla konuştum. Çok heyecanlıydı.”

“Bu, dün gece seksin ortasında beni bırakıp gitmesinden hemen önceydi. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Ne demek istiyorsun? Bana mesaj atmadı.”

Gabe omuz silkti, hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli oluyordu. Ardından birasının kalanını içti. “Her şey iyi gidiyordu. Eğlenceliydi. Gerçekten ne olduğunu anlamıyorum.”

Bu çok garipti. Clementine son birkaç aydır Gabe ile vakit geçirmekten mutlu görünüyordu. Hatta bu *eski sevgiliyi unutma* durumunun daha fazla bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etmeye başlamıştım. “Kahretsin. Ne yapıyordun? Ne dedin?”

Tek kaşını kaldırdı. “Madde madde mi anlatayım, yoksa kısa özetini mi geçeyim?”

“İğrençsin. Belirgin bir şey oldu mu demek istemiştin?”

“Evet. Mavi hayalarım.”

Başımı iki yana sallayarak abartılı öğürme sesleri çıkarırken ondan uzaklaştım. “Her neyse. Ben onunla konuşurum.”

Koridorun sonundaki duşun kapandığını ve kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Ayak sesleri bize doğru yaklaşırken Oliver'ın sesi de onu takip ediyordu.

“Yeni bir deodorantı nerede bulabileceğimi biliyor musun?”

Gabe ile arkamızı döndüğümüzde ağzım kurudu.

Oliver beni görünce irkildi ve gözleri büyürken beline sarılı olan havluyu daha da sıkı kavradı.

Üzerindeki tek şey oydu.

Hain gözlerimin, *Thristy McThristin*' gibi onu tepeden tırnağa süzmesine engel olamadım. Cildi sağlıklı bir şekilde ışıltıyor, üzerindeki su damlaları parlıyordu. Nemli saçları dağınıktı ve kasları açıkça onu süzmeme tepki olarak kasılıyordu.

Kasları...

Lanet olsun.

“Bu uygunsuz durumum için özür dilerim,” dedi Oliver zorlukla. Sesi çatlıyordu. “Burada bir hanımefendinin olduğunun farkında değildim.”

Sürtük gözlerim seni bir bardak su gibi içtiği için ben özür dilerim.

Gabe *hanımefendi* kelimesine karşılık olarak güldüğünde hemen kaburgalarına dirsek attım.

“Gayet iyisin,” diye cıyıkladım. Scsim kulağa acınası geliyordu. “Yani *iyisin* derken iyisin ama... o anlamda değil.”

Oliver'ın gözleri seğiriyordu, dudakları şaşkın bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Gabe sonunda Oliver'ın sorusunu cevaplayarak, “Lavabonun altında,” dedi. Bu nazik hareketiyle beni çektiğim ıstıraptan kurtarmıştı. Oliver başıyla onaylayıp koridorda kaybolduğunda bana döndü. “Utanmazın tekisin.”

* İnsanların karşısındaki kişiyi çekici bulduğunda kullandığı İngilizce bir deyim.

Yabanmersini torbasını kavrayıp panikle keklerin üzerine atmaya başlarken yanaklarım alev alev yanıyordu. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Ağabeyimi baştan aşağıya süzmenden bahsediyorum. Bu gerçekten garipti.”

“Hayır, onu süzmüyordum.”

“Kelimenin tam anlamıyla meme ucu keklerine salyalarını akıttıyordun.”

Ona bir avuç yabanmersini fırlattım.

Müzik gürültülü, konuşmaların uğultusu ise ondan daha yüksekti.

Birbirine çarpan camlar, tiz çığlıklar ve kahkahalar, en popüler parti şarkılarının derin, gürleyen basları neredeyse duvarları sarsıyordu.

Oliver’ın odasından çıkmış olması bile beni şaşırtmıştı.

Elleri cebinde mutfğa doğru ilerlemesini izledim, bir şişe su alırken bakışları yerdeydi. Akşamın erken saatlerinde odasında ona eşlik etmeyi denemiştim ama kapıyı çalmama rağmen cevap vermemişti. Uyuduğunu ya da kulaklık takmış olabileceğini düşünmüştüm.

Şimdiyse buradaydı ve elindeki plastik şişeyle oynarken karsız adımlar atıyordu. Gözleri kalabalığı tarıyor, yüzler arasında geziniyordu.

Sanırım beni arıyordu.

Onun yanına gidemeden Gabe’in arkadaşlarından biri -hiç tanımadığım bir adam- tarafından durduruldu.

“Syd, harika görünüyorsun. Neler yapıyorsun?”

Belli ki seni hatırlamıyorum, demek istesem de kendimi gülümsemeye zorladım. Bu sohbeti çabucak bitirmenin bir yolunu bulmak için uğraşırken gözlerimi Oliver'dan ayırmamaya çalışıyordum.

Bakışlarımız sonunda odanın diğer ucundan birleştğinde ona el salladım. Oliver'ın yüzündeki rahatlama, gülümsemesiyle daha da belirginleşti ve o tebessüm beni tepeden tırnağa okşadı.

Önümdeki adamın sözünü kesip aceleyle geri çekilerek, "Affedersin," diye mırıldandım. Biramdan bir yudum alıp Oliver'a doğru koşar adımlarla ilerledim. O da bana doğru ilerlemeye başladığında yüzümdeki gülümseme kocaman bir sırıtışa dönüştü.

Ama bu sefer durdurulan o oldu.

Yanına, ileri geri sallanırken kokteyli bardağından hafifçe taşan ve biraz müzikle biraz da bariz sarhoşluğundan dengesini kaybeden bir kadın yaklaştı. Kalabalığın arasından sıyrılıp konuşmalarını duymaya çalıştım.

Boşta kalan eliyle saçlarıyla oynarken, "Sen *osun*, değil mi? Kayıp çocuk?" diye sordu. Kısa süre sonra kızıl buklelerini bırakıp Oliver'ın çizgili gömleğinin yakasıyla oynamaya başladı. Oliver, kadının hareketlerini takip ettikten sonra hafifçe geri çekilerek rahatsızlığını belli etti. "Harika görünüyorsun. Seni haberlerde de görmüştüm ama... vay canına. Çok çekicisin."

"Ah, ben... iltifatınızı takdir ediyorum."

Kadın başını geriye atarak kıkırdadı. "Konuşman çok komik." Oliver tekrar geri çekilse de kadın mesajı bir türlü almıyordu. "Sana bir içki hazırlayabilir miyim? Ya da konuşmak için başka bir yere de geçebiliriz?"

Bu, olaya el atmam için bir işaretti.

İkiliye doğru ilerleyip kolumu Oliver'ın beline doladım. Pek de kısık olmayan bir ses tonuyla, "Konuştuğumuz o karanlık köşeye gitmek ister misin?" diye sordum.

“Çok isterim.”

Kadın kaderini kabullenerek mahcup bir şekilde gülümsedi. “Kusura bakma. Onun kapıldığını bilmiyordum.”

Kadın kalabalığın içinde kaybolduğunda Oliver bana döndü, kolum hâlâ gevşekçe beline sarılıydı. “Kapılmak mı?” diye sorarken kaşları merakla havaya kalkmıştı. “Kaçırılmamdan mı bahsediyordu?”

Gülümseyerek, “Yattığımızı varsaydı,” diye açıkladım.

“Ah.” Soru dolu ifade yüzünü terk etmemişti. “Birlikte yuduğumuzu mu düşündü? Garip bir sonuca varmış.”

Bağlamı anlamadığını fark ettiğimde kıkırdadım.

Dudaklarım tekrar kıvrılırken, “Seks yaptığımızı düşündü,” diye açıkladım.

Yanakları pembeleşti.

Kahretsin, bu çok sevimli.

Oliver başını göğsüne doğru eğip, “Ah,” diye tekrar etti.

“Hadi,” diye sıırıttım. Parmaklarımızı birleştirmek için kolumu indirmiştim. Onu iki kat merdivenden aşağı, sadece birkaç küçük insan grubunun kendi aralarında sohbet ettiği çalışma odasına yönlendirdim. “Karanlık köşe konusunda ciddiydim.”

Elim hâlâ Oliver’ın geniş avucunun içindeydi, kısa süreliğine çocukluğumuza geri döndüm. Ateşböceklerini, kuşları ve dileklerle dolu karahindibaları kovalarken de ellerimiz sık sık böyle kenetlenirdi. Geçmişten gelen bu anılar zihnimi ele geçirirken onu boş bir kanepeye götürdüm. İkimiz de sonunda ellerimizi bırakarak oturduk. Dizlerimi yastığa gömerek onunla yüz yüze geldim. Bira şişesinden onunkilere bakan gözlerim parlıyordu. “Partiye katılmamı sağlayan şey neydi? Seni gece boyu görmeyeceğimi düşünmüştüm.”

Oliver’ın bakışları şişeyi takip ederek dudaklarıma çevrildi, ardından dilini çıkarıp hafifçe altdudağını yaladı. “Önerdiğin

şarkıları dinliyordum ve seni görmek istedim,” diye cevapladı usulca. Bakışları hassas bir takdirle üzerimde geziniyordu. “Çok güzel görünüyorsun.”

İltifatı karşısında başımı eğdim. Mavi yazlık elbisemi ve beyaz sandaletlerimi incelerken söyledikleri karşısında karnımda mutlu kelebekler uçuşuyordu. Dudaklarım kıyafetime neşeli bir hava katan kiraz kırmızısı rengindeydi. Alçakgönüllülükle, “Fena değilimdir,” diye omuz silktim. “Sen de çok iyi görünüyorsun. *Strawberry Shortcake*’i” üzerinden kazımak zorunda kalacağımı düşündüm.”

“Oldukça dost canlısıydı.”

Bir yanım müdahale ederek haddimi aşıp aşmadığımı merak ediyordu. Belki de Oliver bu ilgiden hoşlanmıştı. Belki de kabuğundan daha fazla çıkmasına yardımcı olmak için ihtiyacı olan şey tam da buydu. *Bir kadının onunla flört etmesi*. Son birkaç ayda etkileyici bir ilerleme kaydetmiş olsa da hâlâ son derece çekingen ve içe dönüktü.

Tabii şey değilse...

Aniden, “Evet... garip sorular sorma zamanı,” dedim. Dizlerinden biri hafifçe sallanırken bacaklarını açarak oturmuştu. “Kadınlardan mı, yoksa erkeklerden mi hoşlanıyorsun?” Boğazım bir yumruyla düğümlendi, yanaklarım yanıyordu. “Yoksa ikisi birden mi?”

Bana döndü. Kaşları çatılmış, çenesindeki bir kas seğirmeye başlamıştı. “Kadınlardan.”

Cevabıyla garip bir şekilde rahatlayarak başımı salladım. “Tamam. Peki... bir tipin var mı?” Kanepedeki oturuşumu değiştirirken öksürdüm. “Demek istediğim, aklında belli biri var mı?”

* Popüler bir çizgi film ve oyuncak markasıdır. Karakter, bahsettiği kişinin samimi tavırlarına gönderme yapmak için bu ifadeyi kullanmıştır.

Oliver kaşlarını çatmaya devam ederken başını hafifçe yana doğru eğdi. Sorduğum soruyu ayrıntılarıyla düşündüğü belli oluyordu. “Mastürbasyondan mı bahsediyorsun?”

Ayak parmaklarımdan saç diplerime kadar beni saran bir sıcaklık dalgasıyla vurulduğumu hissettim.

Tanrı aşkına. Bu cevabı beklemiyordum.

Hem de hiç.

“Ah, şey, yani...” *Siktir.* Kendimi seks eğitimi dersinin ortasında kıpkırmızı kesilmiş bir ergen kız gibi hissediyordum. Boğazımı temizledim. “Evet. Galiba.”

İçimi delip geçen gözleri alev alev yanıyor, tüm kıvrımlarımın üzerinde geziniyordu. Cevabını hiç zorlanmadan verdi. “Bazen seni düşünüyorum.”

Bayılmamak için inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekiyordu. Dudaklarımdan gülünç, tiz bir ses çıktı. Ağzımın kuruduğunu hissediyordum. Oliver tepkimi incelerken başını eğik tutmaya devam etti, yüzünde en ufak bir utanç ya da mahcubiyet ifadesi yoktu. Sanki az önce söyledikleri tüm dünyamı altüst etmemiş, ciğerlerimdeki havayı çekmemiş gibi tamamen soğukkanlıydı.

“Bu bir sorun mu?” diye sordu. Kaşları çatılmıştı. Meraklı, muhtemelen beni üzmüş olma ihtimali yüzünden de biraz endişeli gibi görünüyordu.

Kendimi toparlayıp bir nefes verdim. “Hayır. Bu... sorun değil.”

Oliver gülümsedi. *Rahatlamıştı.* “Sen ne düşünüyorsun?”

Artık beni kurtarabilecek tek şey alaycı olmaktı. Ona bakıp, “Danny DeVito,” dedim.

“Ah.” Ayaklarına bakarken gülümsemesi soldu. “İyi biri olduğuna eminim.”

Kafamda, “*Beni Tuhaf Bir Cehennemden Kurtaracak Yeni Konu Başlıkları*” adlı dosyalar arasında hızla gezinirken pencerenin dışında havai fişekler patlamaya başladı. İkimiz de aynı anda irkildik.

Dizlerimin üstünde doğrulup koltuğun üzerindeki cam bölmeden dışarı baktım. Evin hemen yanında küçük bir havai fişek gösterisi vardı. “Oliver, şuna baksana...” Ona döndüğümde Oliver’ın kanepeden kalkıp aceleyle çalışma odasından çıktığını görünce sözlerim yarıda kesildi. Adımları merdivende yankılanırken kalbimin endişeli atışları da onlara uyum sağlıyordu.

Bu çok garipti. Belki de bir şeyler içmeye gidiyordu.

Birkaç dakika daha pencereden dışarıya baktıktan sonra geri gelmeyeceğini fark ettim.

Siktir.

Yoksa havai fişekler onu ürkütmüş müydü?

Koltuktan fırlayarak merdivenlerden yukarı koştum ve Oliver’a dair bir iz bulmak için kalabalığı taramaya başladım. Ne yazık ki kayda değer tek şey Gabe’in salondaki kanepede bir esmerle oynaşmasıydı. Söz konusu esmer ise kesinlikle ablam değildi.

Pislik herif!

Onu daha sonra yumruklamayı aklımın bir kenarına not ettim.

Odasına gitmiş olduğuna karar vererek koridorda ilerledim ve parmak eklemlerimi yavaşça ahşap çerçeveye vurdum. “Oliver?”

Cevap yoktu.

Kapının tokmağını çevirmeden önce iki kez daha vurdum. Kilitli olmadığını fark ettiğimde rahatlamıştım. Oliver’ın durumu için duyduğum endişe, mahremiyeti için duyduğum endişenin önüne geçtiğinden içeri girip odasını inceledim. Onu göremeyince dışarı çıktığını düşünerek geri çekileceğim sırada

sol taraftaki bir şey dikkatimi çekti. Gözlerim aralık dolap kapısına takıldı. Kalbim hızla atarken sinirlerim gerilmişti. Hızlı adımlarla dolaba doğru ilerledim ve meşe kapıyı sert bir nefesle çekip açtım.

Karanlık ve kapalı alanın içinde büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, ileri geri sallanırken başını ellerinin arasına gömmüştü.

Ah, Tanrım.

Hızla ona doğru koştum. Bir an bile düşünmeden sadece koştum. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve yüz yüze gele ne kadar bacaklarının arasına doğru ilerledim. “Oliver. Konuş benimle.” Ses tonum kısık ve cesaret vericiydi. Parmaklarım göğsünden boynuna kıvrılana kadar ilerledi. Sonunda gözlerini bana çevirdiğinde kalbim bin parçaya bölündü.

Korkmuştu. Paramparçaydı.

Başka bir yerdeydi.

“Hey, hey...” Çenesini kavrayıp bakışlarını benimkilere sabitleyerek odağının kaymasına izin vermedim. “Oliver, güvendesin. *Yemin ederim* ki güvendesin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Oliver kızarmış gözlerle bana baktı, teni solmuş ve hafif bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Sertçe yutkunurken sessizce başını salladı. Tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordum.

Ben başparmaklarımı elmacıkkemiklerinde gezdirirken elleri bileklerimi tuttu. “Bir daha asla oraya dönmek istemiyorum.”

Kararlı bir şekilde başımı salladım. “Dönmeyeceksin. Her şey bitti ve sen hayatta kaldın. Bana güveniyor musun?”

Başını tekrar yavaşça salladı. “Güvendiğim tek kişi sensin.”

Oliver’ın sesi pürüzlü ve gergindi ama kelimeleri paramparça olmuş kalbimi yeniden bir araya getirmişti. “Güzel çünkü seni bir daha kaybetmeyeceğim.”

Uzun ve etkileyici bir an boyunca bu pozisyonda hareketsiz kaldık. Ellerim yüzünde, onun elleri ise beni bırakmaya

korkuyormuş gibi bileklerime kenetlenmişti. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti, nefeslerimiz birbirine karışmış ve ruhlarımız iç içe geçmişti. Sanki böyle olmak için tasarlanmış gibilerdi.

Topuklarım üzerinde geriye yaslanıp parmaklarımı önce yüzünde sonra da göğsünde gezdirdim, ardından kalçalarına gelince durdum. Bileklerimi serbest bıraktı. "Seni bir yere götürmek istiyorum. Bu sorun olur mu?"

İlk başta reddedeceğini düşündüm. Neden tereddüt ettiğini, direncini, bilinçaltında yatan korkuyu anlıyordum. Kendi odasının rahatlığında, inzivaya çekilerek şeytanlarıyla savaşmak istiyorsa bunu da anlayışla karşıladım.

Ama bunun yerine ayağa kalkıp elini uzatarak beni şaşırttı. Bu bir kabul işareti, bir tür güven göstergesiydi.

Elini tutup sakın bir gülümsemeyle ayağa kalktım ve el ele tutuşarak evden gizlice çıktık.

Oliver ile göle bakan çimenli bir tepenin kenarında oturmuştuk, gökyüzünün dalgalanan suya yansiyarak bir dizi renge bürünmesini izliyorduk.

Ama bu, Oliver'ın gözlerince yansıyan renkler ve dikkatini temkinli bir hayranlıkla gökyüzünü izlemeye vermesi kadar büyüleyici değildi.

Onu tepeye kadar sürüklemiştim. İkimiz de soluk soluğa kalmıştık, neredeyse kahkaha atmaktan boğulacaktık. Uzun tepe, boş bir oyun parkının hemen yakınındaydı ve burayı gayet iyi biliyordum. Kendi başıma dışarı çıkabilecek yaşa geldiğimden beri her yıl Dört Temmuz'da bu tepeye doğru kısa bir yürüyüş yapar, havai fişekleri tek başıma izlerdim. Oliver'ı düşünürdüm. Onun da güvenli ve sıcak bir yerde aynı gösteriyi izlediğini hayal ederdim.

Onun da beni düşündüğünü hayal ederdim.

Bu anın büyüğü nefesimi kesiyordu... Kalbimin en büyük parçasını kaplayan çocukla burada, eskiden yan yana uzandığımız gizli tepemizde havai fişekleri izliyor olmak... Soluma, çocuktan bir erkeğe dönüşmüş olan adama baktığımda gözlerimde beliren ifadenin, gökyüzündeki havai fişekleri izleyen Oliver'ın gözlerinde beliren ifadeye şaşırtıcı derecede benzediğini biliyordum. Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklarım karıncalanıyordu. Ama umurumda değildi.

Gergin olduğunu biliyordum.

Öyle olmamak için çok çabaladığının da farkındaydım.

Ona doğru eğilerek şakağımı geniş omzuna yasladım ve derin bir iç çektim. "Örümceklerden korkuyorum. Demek istediğim donup kalma seviyesinde korkuyorum," diye mırıldandım koluna karşı. "Çok mantıksız bir korku ama gerçek ve çok güçlü." Ani bir patlama Oliver'ın sıçramasına neden olduğunda yanığımı ona biraz daha yapıştırdım. "Bir gün dışarıda, evimin yanında kocaman bir bahçe örümceği gördüm. Ağ örüyordu. Tüm içgüdülerim çığlık atmamı ya da kaçmamı söylese de bir şekilde cesaretimi topladım ve durup onu izlemeye başladım. O örümceğin şimdiye kadar gördüğüm en karmaşık, nefes kesici ağı örmesini izledim. Beni büyülemişti."

Oliver dikkatini havai fişeklerden bana çevirdi. Nefesi saçlarım sanki narin bir esintiyle süzülüyormuş gibi hissettiriyordu. "Çok güzel olmalı."

"Öyleydi." Başımı salladığımda gömleğinin koluna sürtünmüş oldum. Çenemi kaldırıp gözlerine baktım. "Her yerde bir güzellik bulmak mümkün... Bizi korkutan şeylerde bile."

Tekrar canlı gökyüzüne bakıp düzensiz bir nefes alırken kelimelerin onda bir şeyleri değiştirdiğini gördüm. "Sydney, ben..."

Oliver'ın cümlesi yüksek şekilde çalan zil sesiyle yarıda kesildi. Şaşkınlığı yerini temkinli bakışlara bırakırken Oliver sesin kaynağını bulmaya çalışarak etrafına bakındı. Son noktada

kendinde durduğunda kaşlarını çatı. “Görünüşe göre pantolonum şarkı söylüyor.”

Gölüp parmaklarımı ön cebine sokarak telefonunu çıkarma cüretini gösterdim. Telefonunu önünde sallayarak, “Onun gibi bir şey,” diye takıldım.

“Ah.” Utangaç bir sırıtışla telefonu elimden aldı. “Teşekkür ederim.”

Oliver telefonu kulağına götürüp bekledi ancak telefon çalmaya devam ediyordu.

“Çok şapşalsın. *Cevapla* tuşuna basman gerek.” Telefonu kendime çevirip arayanın Gabe olduğunu fark ettiğimde hâlâ kıkırdıyordum. Onun yerine ben cevapladım. “Hey, seni pislik. Ablam yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yerinin doldurulduğunu biliyor mu?”

Bir sessizlik oldu, arka planda bir kargaşa yaşanıyordu. “Sydney? Hangi cehennemdesiniz? Polisler geldi.”

“Ne?” Yattığım yerden hızla doğrularak ayağa kalktım, gerginliğim tekrar ortaya çıkarken olduğum yerde volta atmaya başlamıştım. “Lorna yine gürültü yüzünden şikâyet mi bulundu?”

Gabe telefonun öbür ucundan bitkin bir şekilde iç geçirdi. “Hayır, Oliver için geldiler.”

Bana umursamaz bir gülümsemeyle bakan bahsi geçen adam döndüğümde göğsüm sıkıştı. “Her şey yolunda mı?” diye sordum Gabe’e.

“Adamı bulmuşlar, Syd. Onu kaçıran herifi bulmuşlar.”

“Aman Tanrım. Hayatta mı?”

Ayağa kalkarken Oliver’ın kaşları çatılmıştı. Gabe bana cevap verirken birbirimize bakıyorduk. “Hayır, onu kafası ezilmiş halde bulmuşlar.”

ON BİR

Oliver

ZZIIIPPP.

Bu ses daha önce binlerce kez kulaklarımda yankılanmıştı ama hiç böyle olmamıştı. Hiçbir zaman kanla ıslanmış parmaklarımdan gelmemişti.

Fermuar kolaylıkla yukarı kaydığına ellerimi indirdim, vücudum endişeyle titriyordu. Maskenin içindeki nefeslerim hızlı ve boşuktu. Hiç kıpırdamayan Bradford'a baktım, başındaki yara korkunç görünüyordu.

Yardım bulmam gerekiyordu. Onun tek umudu bendim.

Etrafıma bakarken kısa süreliğine çizgi romanlarımı yanıma almalı mıydım diye tereddüt ettim. Sahip olduğum tek şey onlardı. Tek teselli kaynağımdı.

Ama geri döneceğimi biliyordum. Yalnızca Bradford'ın müttetiklerini bulmam ve bir doktor getirmem gerekiyordu. Bradford bana, bizim gibi hayatta kalan başka insanların da bölgeye dağıldığını ve benzer koşullarda yaşadıklarını söylemişti. Müttetiklerden biri yiyecek kaynağımızdı, bu yüzden Bradford'ın hayatta kalma ihtimaline karşı onu mutlaka bulmam gerekiyordu. Hayatta kalmak için erzağa ihtiyacım olacaktı.

Merdivene doğru sendeleyerek ilerlerken yerdeki vücuda takılmamaya çalıştım. Ellerim metal trabzanlara dolandı, ağırlığımı yukarı çekerken bacaklarım titriyordu.

Bulanık gözlerle yukarı baktım, tepeye yaklaşırken gözlerim istemsizce kısılmıştı. Yukarıda beni bekleyen karanlık hem korkutucu hem de uğursuzdu. Bu da çürük merdivende duraksamama neden olmuştu.

Bunu yapabilirdim.

Kendimi basamakları çıkmaya, bilinmeyene ve yedi bin sekiz yüz yetmiş altı gündür korunduğum korkunç dünyaya girmeye zorladım.

Bradford kendi sığınağının benimkinin hemen yanında olduğunu söylemişti ama merdivenin tepesine çıkıp başımı dışarı uzattığımda kafam anında karıştı. Görünüşe göre birinin yatak odasının parkesinin altındaki delikten dışarı çıkmıştım. Sağımda bir yatak, solumda mobilyalar vardı. Bir gece lambası, bir yığın kitap ve duvarda görüntülerle yanıp sönen büyük, siyah bir ekran vardı. Yatağın yanındaysa yarısı yenmiş bir yemek kutusu duruyordu.

Bu odada biri yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Kafamın karıştığını hissediyordum. Bu şeyler kime aitti ve nasıl oluyordu da bunca zamandır, tüm bunlar hemen üzerimde duruyordu? Kapının diğer tarafında beni beklediğini düşündüğüm şey olmadığı netti.

Etrafımı daha dikkatli incelediğimde yatağın başucunda duran ve fazlasıyla tanıdık olan bir çift bot gördüm.

Bradford'ın botları.

Burası... Bradford'ın yatak odası mıydı?

Ben mahzende soğuk ve yalnızken o neden rahatlık içinde yaşıyordu?

Midemin bulandığını hissediyordum, bedenim kafa karışıklığıyla karıncalanıyordu ancak şu anda bununla vakit harcayamazdım. Yardıma ihtiyacım vardı. Diğerlerini bulmalıydım.

Kendimi delikten dışarıya çekip ayağa kalktım. Mahzenin kapısı sertçe çarparak kapandığında neredeyse geriye doğru tökezleyecektim. Zeminin geri kalanıyla aynı ahşap tahtalardan yapılmış bir kapıydı. Düşmanı kandırmak için mükemmel bir kamuflajdı. Kimse orada olduğumu anlamazdı.

Hızla atan kalbimi yatıştırmaya çalışarak yatak odasının çıkışına doğru yaklaştım. Bu kapının beni korkutucu, yeni bir dünyaya çıkaracağına emindim.

Oliver Lynch, korkudan donup kalmış durumdaydı ama şu anda o olamazdım.

Ben Siyah Lotus'tum.

Siyah Lotus her şeyi yapabiliirdi.

Onu bulmuşlardı.

Bradford'ı bulmuşlardı.

Sadece... tam adı Raymand Bradley Ford'du. Adı da bana söylediği yüzlerce iğrenç yalana dahildi.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Nasıl böyle kolayca etkilenebilmişim? Her zaman sahip olduğum bilgiyle ve zekâmla gurur duyardım. Hayatımda değişmeyen, iyi olduğum tek konu buydu.

Ona güvenip inanmıştım.

Badem şekilli, kahverengi gözlerine bakmış ve gerçeği görmüştüm.

Görünüşe göre edebiyat, gerçekler ve boş bilgiler konusunda bilgili olsam da söz konusu insan doğası olduğunda son derece cahildim.

Ayaklarım ritmik olmayan bir şekilde kaldırıma vuruyor, saç çizgimden aşağıya ter süzülüyordu. Koşuyordum çünkü bunu

yapabiliyordum. Koşuyordum çünkü yirmi iki yıl boyunca koşmamıştım. Bunu yerine hücremde şınav, mekik, ip atlama ve kitaplardan okuduğum bir dizi güçlendirme rutinine odaklanarak egzersiz yapmıştım. Egzersiz yapmayı seviyordum çünkü hem iyi hissettiriyordu hem de bedenim kontrol edebildiğim sınırlı şeylerden biriydi.

Bu yüzden koşuyordum. Çünkü keyifli ve özgürleştiriciydi, ayrıca belki de bir şekilde kaçamadığım tüm o şeylerden uzaklaşıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Dedektifler bana Bradford'ın ölüm nedeninin kafa travması olduğunu ve muhtemelen yaralanmasından birkaç dakika sonra hayatını kaybettiğini söylemişlerdi. Onu orada bıraktığımda bir parçam çoktan öldüğünü biliyordu. Uzuvarları hareketsizdi, nabızı atmıyordu. Belki de beni o köhne basamakları çıkıp kaybolduğunu düşündüğüm bir dünyaya yönlendiren şey duyduğum merak ve özgürlük beklentisiydi.

İşin aslı şuydu ki, Bradford düşmüştü. Ona zarar vermemiştim. Tanıdığım ve güvendiğim tek insana asla isteyerek zarar vermezdim. Metal basamakların tepesindeyken Bradford'ın ayağı takılmış, beton zemine kafa üstü çakılmıştı ve kafası çatlamıştı. Ben sessiz bir dehşet içinde onu izlerken kan üzerime sıçramıştı. Olanlar sadece bir kazadan ibaretti.

Korkunç bir kazaydı.

Sydney ile o çimenli tepede oturduğumuz zamanın, elimi tutup beni ağır bir sessizlik içinde eve götürdüğü anın üstünden üç gün geçmişti. Bakışlarım yüz hatlarının belirgin bir endişeyle kırıışmasını izlemişti. Ona neden aniden dönmemiz gerektiğini sormamıştım. Üzerinden yayılan endişeyi hiç sorgulamamıştım. Eve yürürken yaptığım tek şey elini tutmaktı. Ta ki garaj yolumda yanıp sönen polis ışıklarına yaklaşıp ve sorgulanmak üzere karakola götürülene kadar. *Tekrar.*

Raymond Bradley Ford, doksanlı yılların sonunda karısının ve tek oğlunun ölümünden beri gözlerden uzak bir çiftlik evinde yalnız yaşayan, içine kapanık bir insandı. Ailesinden biri mart ayında kayıp ihbarında bulunmuştu ancak cesedinin gizlenmiş bir kapağın altında olması yüzünden evinde yapılan ilk hızlı aramada nerede olduğu bulunamamıştı.

Hiç hoşlanmadığım, bıyıklı dedektif beni tekrar sorguya çekmişti. “Sence *seni* neden seçti? Seni onun için özel yapan neydi?”

Bir neden bulmaya çalışıyorlardı ama bana göre bu açıkça ortadaydı. “Ona ölen oğlunu hatırlatmış olabilirim.”

Dedektif elini kırışmış bıyığında gezdirdi, gözleri neredeyse suçlayıcı bir ifadeyle beni süzüyordu. “Kaçırılma olayının detaylarını tekrar gözden geçirelim.”

Gerginlikle iç çektim.

Havai fişekleri hatırlıyordum. Bradford’ın ellerinin direksiyonu parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkması gibi arabada geçen uzun zamanımdan ufak tefek parçalar hatırlıyordum. Radyoda çalan şarkı neşeli ve eski bir şeydi, ortamın karamsarlığına tezat oluşturuyordu.

Bradford kendi kendine mırıldanıyor, yorgun ve keyifsiz görünüyordu.

“Her şey yolunda, evlat. Her şey yoluna girecek.”

Söyledikleri, alnındaki ter birikintisiyle çelişiyordu.

Bundan sonrasında hatıralarım parça parçaydı. Zamanlama da düzensizdi. Öncesi, sonrası ve arada olan her şey bulanıktı.

“Hiç kaçmaya çalışmadın mı?” diye sordu bıyıklı adam.

“Başta denedim ama kapak her zaman kilitliydi ve küçük bir çocuk, onun büyüklüğündeki bir adamla boy ölçüşemezdi. Ardından ona güvenmeye başladım. Bana saldırıya uğradığımızı, dışarıdaki havanın zehirli olduğunu söylediğinde ona inandım.” Hüznü ve pişmanlığı yuttum. “Şimdi kulağa aptalca geliyor ama

beni koruduğunu sanıyordum. Davranışları ikna ediciydi... ve hep giydiği o koruyucu kıyafetler...”

Yavaşça başını salladı. “Peki sana hiç uygunsuz bir şekilde dokunmadı mı?”

Bu soruya çoktan cevap vermiştim. Bunun düşüncesi mide-mi bulandırıyordu. “Hayır.”

Bıyıklı adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve hayal kırıklığı içinde mırıldanarak arkasına yaslandı. “Bu hiç mantıklı değil. Bay Ford, işin içinde sapkınlık olmadan neden bir çocuğu yirmi yıldan fazla süre bodrumunda tutmak için bu kadar zahmete girsin ki? Sapıklar bunu yapabilir. Tarikat üyeleri bile bunu yapabilir. Ama sabıkası olmayan yalnız bir çiftçi?” Başını iki yana salladı, siyah gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Bu hiç mantıklı değil. Neden mantıklı değil, Oliver?”

Kendimi tutamadım, bunun için Sydney’yi suçluyordum. “Açık sözlülüğümü bağışlayın ama sanırım bunu çözmek sizin işiniz, efendim.”

Bıyıklı adam cevabımdan hiç hoşlanmamıştı.

Neyse ki birkaç saat sonra serbest bırakılmıştım ama sorgu odasından çıkmadan önce sormam gereken bir şey vardı. “Çizgi romanlarımı buldunuz mu?”

Başka bir dedektif içeri girerek beni uzun koridorda yönlendirdi. “Bulduk ama şu anda kanıt olarak inceleniyorlar. Tüm kişisel eşyalar dava kapandıktan sonra iade edilecek.”

O anda içimi kaplayan boşluk hâlâ yerli yerindeydi.

Dava asla kapanmayacaktı. Asla herhangi bir cevap bulamayacaklardı çünkü onları verebilecek tek kişi ölmüştü.

Nefesim tükenene, daha fazla devam edemeyecek hale gelene kadar koşmaya devam ettim. Eve ulaştığımda girişte neredeyse yere yığılacaktım. Eğildim, ellerim dizlerimdeydi. Göğsüm ya- nıyor ve sızlıyordu. Tanımadığım bir ses irkilmeme neden oldu.

“Oliver?”

Doğrulup merdivenlerden yukarıya, oturma odasına baktım. Gümüş çerçeveli gözlük takan, sakallı bir adam trabzanların üzerinden beni inceliyordu. Sağ elindeki bardakta kehribar rengi bir sıvı vardı.

Gabe bir bira şişesinin kapağını açarak mutfaktan çıktı. “Oliver, selam. Babam ziyarete geldi. Bu civarlardaymış.”

Travis Wellington, bulunması güç olan üvey babam. Kesik nefeslerim arasında, “Ah,” dedim. “Merhaba.”

Terden sıırıslıklam olmuşum, dağınık saçlarım alnıma yapışmış ve kulaklarımın arkasına kıvrılmıştı. Tek yapmak istediğim uzun bir duş almaktı ama kendimi zar zor merdivenlerden yukarıya taşıırken zihinsel olarak bu karşılaşmaya hazırlanmaya çalıştım.

Tepeye ulaştığımda Travis hareketlendi. Bakışları beni delip geçiyordu. Yüzü sanki bir şey bekliyormuş gibi ifadesizdi. Bu durum beni biraz huzursuz etmişti.

Hafifçe iç çekti. “Beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

O anda tanınmayı beklediğini fark ettim. Fakat bunu başaramamıştım. Başım neredeyse özür dilercesine iki yana sallandı. “Üzerine alınma ama neredeyse hiç kimseyi hatırlamıyorum.”

Bardağını dudaklarına götürerek, “Sorun değil. Uzun zaman olduğunu biliyorum,” dedi Travis. “Ayrıca, artık yaşlı bir adamım.”

Gabe yanına yaklaşp babasının sırtına vurdu ve kanepeye yığılmadan önce omzunu sıktı. “Bir de şu sakalın var. Hayranı olduğumu söyleyemem.”

Parmakları söz konusu sakalla oynamaya başlayan Travis kahkaha attı. “Karımın hoşuna gidiyor. Bu konuda söz hakkı ona ait.”

“Oy çokluğuyla reddedilmeli,” diye dalga geçti Gabe. “Ayrıca, elli yaşında birine göre oldukça iyi görünüyorsun, ihtiyar. Hiç de yaşlı sayılmazsın.”

Gözlerim baba-oğul arasında gidip geliyordu, bu çabasız şakalaşmayı anlıyordum. Gabe haklıydı. Üvey babam hiç de yaşlı görünmüyordu. Kusursuz bir vücudu vardı, dar gömleğinin altındaki kasları belli oluyordu. Saçları Gabe’inki gibi koyu sarıydı ve aralarında çok nadir gri teller görülebiliyordu. Kaliteli bir görünümü vardı ve puro kokuyordu.

Bradford da puro içerdi. On sekiz yaşıma girdiğimde bana da bir tane ikram etmişti.

Korkunçtu. Boğazıma kaçmış, sonrasında da midem bulanmıştı.

“Ne düşünüyorsun?”

Gözlerimi kırpıştırarak üvey babama baktım. Dalıp gitmiş olmalıydım. “Pardon?”

“Bu akşam birlikte yemek yiyelim. Umarım planlarınızı bozmuyorumdur.”

“Bozmuyorsun. Şu anda programımın pek yoğun olduğu söylenemez.”

Travis tekrar güldü, göğsü inip kalkarken viskisi bardağın kenarlarına çarpıyordu. “İyi bir espri anlayışın var. Sana oğlumdan bulaşmış olmalı.”

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle hareketlendi. “Evet, bir de Sydney’den.”

“Ah, evet.” Onaylayan bir ses çıkarıp arkasını dönerek kanepedeki Gabe’e katıldı. “Komşu kız. Neville kardeşler bugünlerde nasıl? Onları görmeyeli uzun zaman oldu.”

Birasından sertçe bir yudum alan Gabe, “Clem bilinmeyen nedenlerden dolayı beni görmezden geliyor. Syd de Clem beni

görmezden geldiği için benden kaçıyor,” diye araya girdi. “Kadınların nasıl olduğunu bilirsin.”

Kenarda durmuş ve ellerimi kalçalarımaya dayamıştım, Travis’in bardağını parmaklarının arasında çevirmesini izliyordum. “Syd,” diye gülümsedi sevecen bir şekilde. “O çocuk tam bir çılgındı. Hep ikinizin birbirinize çok uygun olduğunuzu düşünmüşümdür.”

Midem düğümlendi. Verdiğim bu tepkiyi oldukça garipse-dim.

Keskin bir kahkaha atarak, “Neredeyse aynı kişiyiz,” diye alay etti Gabe. “Asla yürümez. Arkadaş olarak daha iyiyiz.”

Midemdeki düğüm çözüldü.

Yine de bu, Gabe ve Sydney’nin daha önce hiç... yakınlaşıp yakınlaşmadığını merak etmeme engel olmadı. Bunca yıldır yakın arkadaş ve komşu olduklarına göre bu gözüme doğal bir süreç gibi görünüyordu.

Sonra da kendimi neden bunu merak ettiğimi merak ederken buldum.

“Gel otur, dostum. Biraz bizimle takıl.”

Gabe eliyle işaret ederek oturma odasına girmemi söyledi, ben de çekingen adımlarla karşı kanepeye yürüyüp oturdum. İlk başta kendimi garip ve uyumsuz hissetsem de Gabe ile Travis beni sohbetlerine dahil ettiler, istemeden yaptığım şakalara güldüler ve kendimi ailenin bir parçası gibi hissedene kadar rahatsızlığımı hafiflettiler.

Bir süre sonra fark ettim ki... gerçekten de *öyleydim*.

“Oliver?”

Sydney kalçasını zar zor kapatan uzun bir tişörtle karşımda duruyordu. Saçları dağınık, siyah çerçeveli gözlükleri kırışmış

burnunun üzerindeydi. “Bu defa kapıyı çalmayı unutmadım,” dedim. Bakışlarımın açıkta kalan bacaklarına kaymasına izin vermeyerek doğrudan karşıma baktım. “Sana biraz tatlı getirmek istedim. *Brownie* yaptım.”

Elimdeki çikolatalı tatlı tabağını gördüğünde gözleri parladı. “Harika. Hemen içeri gel.” Sydney kapıyı sonuna kadar açıp abartılı el hareketleriyle beni içeri davet etti. “Hızlı ol. Şekere ihtiyacım var.”

Eşikten adımımı atarken gülümsemem genişledi. Kek tabağını hızla kapıp plastik ambalajı açtı ve hiç vakit kaybetmeden bir ısırık aldı. “Gelmiş geçmiş en iyi komşusun,” diye mırıldandı bir ağız dolu kekin arasından. “Lorna’dan çok daha iyisin.”

Tanrım, çok sevimliydi.

Sydney bir anda çiğnemeyi bıraktı ve ağızındaki tatlıyla bana gülümsedi.

Belli ki düşüncelerimi sesli söylemiştim.

“Demek sevimliyim?” Tabağını masaya koyup yutkunmadan önce parmaklarını tek tek yaladı. “Sanırım kaba ve itici diyecektin.”

“Hayır.” Ellerimi cebime sokup topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. “Habersiz geldiğim için özür dilerim. Umarım bir şeyi bölmüyorumdur.”

“Sadece *pantolonsuz salı* günümü. Yani sorun yok.”

“Ah.” Bu defa kendime engel olamadım, gözlerim içgüdüsel olarak aşağı kaydığında yutkundum. “Pekâlâ, seni yalnız bırakayım. Umarım *brownieleri* beğenirsin.”

Ben fazla uzaklaşmadan Sydney kolumu tutup beni oturma odasına doğru çekti. “Otur ve rahatına bak. Bir dakika içinde geri geleceğim.”

“Peki.”

Merdivenlerden yukarı, odasına koşmasını izlerken koltuğa oturdum. Alexis zıplayıp kucağıma memnuniyetle yerleşmeden

önce yalnızca birkaç saniye geçmişti. Bu kediyi giderek daha çok sevmeye başlıyordum.

“Şu çifte de bakın,” dedi Sydney büyüleyici bir sesle. Köşeyi dönerken tişörtünün altına tayt giymişti. Tişörtünün önündeysen kafası futbol topu şeklinde olan garip bir karakter vardı.

Göğsüne baktığımı fark edip boğazımı temizledim ve yerimde kıpırdandım. “Tişörtünü beğendim.”

Yanıma oturarak, “Bu, *Hey Arnold!*” diye açıkladı. “O çizgi filmi hatırlıyor musun? Çocukken izlerdik.”

Nedense yakınlığı tenimi ısıtıyordu. O kadar yakınımda oturuyordu ki kalçalarımız birbirine değiyor, omzuma değen saçları beni ürpertiyordu. Varlığı beni neden birdenbire bu kadar etkilemeye başlamıştı? “Ah, şey... hayır. Korkarım hatırlamıyorum.”

Sydney dudaklarını büzdü. “Bir ara doksanlar çizgi film maratonu yapmamız gerek.”

“Çok isterim. Benim en sevdiğim film *Prenses Gelin*.”

“İnanamıyorum, ciddi misin?” Bana bakmak için döndüğünde boynu büküldü. “O filme bayılırım.”

Anında yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamamıştım. “Gerçekten mi? Birlikte izlemeliyiz.”

Ellerini kalbinin üzerine koyup dramatik bir sesle, “*Emrin... olur...*” dedi. Omzuma yığılırken performansını bir kahkahayla bitirdi.

Gözlerim üzerinde gezinirken tatlılığını, tuhaflığını, onu o yapan her şeyi içime çektim. Bakışları benimkilere döndüğünde mavi gözleri eğlenen bir ifadeyle parlıyordu, yanakları hafifçe kızarmıştı... Karşı konulmaz bir duyguya kapılmıştım. Eşi

* *Hey Arnold!* Amerikan yapımı çizgi film dizisidir. Nickelodeon kanalında yayınlanmaktadır. Türkiye’de de bir dönem CNBC-E’de yayınlanmıştır.

** *Prenses Gelin* filminde ana erkek karakterin sık sık ana kadın karaktere söylediği bir söz.

benzeri görülmemiş ve şaşırtıcı derecede yabancı' bir histi. Tuhaf bir şekilde büyülenmiş, mest olmuş hissediyordum.

“Ne?” diye sordu. Mavi gözleri neşeyle parlarken gülümsemesi hâlâ yerindeydi. “Yüzünde tuhaf bir ifade var.”

“Evet... sanırım öyle.”

Sydney dilini çıkarıp gözlerini şaşı yaptı. Bence bunu beni güldürmek için yapıyordu ama tek yapmak istediğim onu öpmekti.

Ah.

Aniden aldığım nefes boğazımda düğümlendi. “*Siktir.*”

Doğruldu, gözleri kocaman açılmıştı. Kısa bir süre geçti; korkunç derecede uzun ve acı verici bir andı. Ardından tekrar gülmeye başladı. “Sen az önce *siktir* mi dedin?”

Öyle mi demiştim?

Ben de gülmeye başladığımda başımı öne eğip bakışlarımı ondan kaçırdım. Dikkatimi başka yöne çevirerek Alexis'in yumuşak başını, kulaklarının arasını okşamaya başladım. “Sen ve kardeşim, bunu sürekli söyleyip duruyorsunuz.”

“Evet,” diye onayladı. Benim beklenmedik farkındalığımdan habersizdi. “Sadece senden duyunca kulağa farklı geliyor. Sen çok... düzgün konuşuyorsun.”

Değerlendirmesine karşı omuz silktim. “Sıkıcı demek istiyorsun.”

“Hayır.” Sydney başını iki yana salladı, elini uzatıp bir şeyi vurgulamaya çalışır gibi kolumu sıktı. “Tanıdığım *en az* sıkıcı olan insan sensin.”

“Yalan söylemek sana hiç yakışmıyor, Syd,” diye alay ettim. Hâlâ bakışlarına karşılık veremiyordum.

Hâlâ kolumda olan avucu, kalbime küçük titreşimler gönderiyordu. Kesik bir nefes aldığımı duydum.

“Bana *Syd* dedin.”

En sonunda cesaretimi toplayıp başımı kaldırdığımda yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. “Sorun olur mu?”

Başını iki yana salladı. “Hiç de bile.”

“Pekâlâ.”

Tekrar birbirimize gülümsedik. Bu an fazla uzun sürerek içimin karmaşık ve heyecanlı bir duyguyla dolmasına neden oldu.

Neler oluyor?

Konuyu değiştirmenin benim için en iyisi olacağına karar verip dikkatimi onun kristal gibi parlayan gözlerinin büyüleyici etkisinin dışında bir yere yöneltmeye çalıştım. “Üvey babam beni görmeye geldi. Travis. Onu hatırlıyor musun?”

Sydney yanımda kıpırdandı. Ayak parmakları pantolonunun paçasına hafifçe dokunana kadar bacaklarını yukarı çekti. “Tabii ki. Onu pek görmezdik, kelimenin tam anlamıyla sürekli çalışırdı. Bazen annen için çok üzülürdüm.”

“Yalnız mıydı?”

Sydney cevabını düşünerek başını iki yana salladı. “Annen fazla bağımsız bir kadındı. Ona hep hayranlık duydum... Aslında belki beni etkilemiş bile olabilir. Çok fazla ortak noktamız vardı.”

Hiç tanıyamadığım annemi düşündüğümde içim hüznle kaplandı. “Keşke onun hakkında daha fazla şey hatırlayabilseydim.”

“Evet...” Derin bir iç çekti. “Ama Travis de iyiydi. Evde olduğu zamanlarda bizi bahçeye çıkarıp *Bayrak Kapmaca* oynatırdı.”

Başımla onayladım. “Sempatik biriydi. İş için seyahat ettiğini, ülkenin dört bir yanındaki restoranları yönettiğini söyledi,” diye açıkladım. “Bu takdir edilesi bir başarı.”

“Takdir edilesi bunu tanımlayacak kelimelerden biri olsa da ben gösterişsiz bir yaşam tarzını tercih ederim.”

“Kardeşim gibi.”

“Evet. Biz neredeyse...”

“... aynı kişisiniz,” diye tamamladım cümlesini.

Sydney parmağını yüzümde sallayıp dilini şaklatarak, “Tam isabet,” dedi.

İçimde beliren garip rahatsızlık hissini bir kenara ittim. “Bir de... Travis bana iş aramaya başlamam gerektiğini söyledi. Niteliklerim az olsa da belki şimdilik acemilere uygun bir iş bulabilirim.” Otuz yaşında bir adam olarak muhtemelen hiçbir zaman kayda değer bir iş bulamayacağımı bilmek içimde bir güvensizlik duygusu yaratıyordu. Bunun benim suçum olmadığına farkında olsam da bu hisse engel olamıyordum. Sydney’nin benden etkilenmemesi fikri beni huzursuz ediyordu.

Onun fikri önemliydi.

Ama o bacağıma şakacı bir şekilde vururken hiçbir acıma belirtisi göstermedi. “Bu harika, Oliver. Yarın uğrayıp iş ilanlarına bakmak ister misin? Özgeçmişin konusunda sana yardım ederim,” diye teklif etti. “Sonra da *brownielerinden* yiyip *Prences Gelin*’i izleyebiliriz.”

Alexis gözleri kapalı bir şekilde kucağımda yumuşakça mır-larken sıcak bir tebessümle Sydney’ye baktım. Günümü geçirebileceğim daha iyi bir yol düşünemiyordum. “Sen nasıl istersen.”

ON İKİ

Oliver

Gabe kendisine bir kupa kahve doldururken ben ocağın başında durup omleti ikiye katlamış, peynirin kenarlardan sızmasını izliyordum.

“Harika kokuyor,” dedi Gabe. İşe her geç kaldığında yaptığı gibi telaşla mutfakta dolanıyordu.

“Bu bir *Denver omleti*. Senin için yapıyorum.”

“Öyle mi?” Kahvesinden bir yudum aldı ve dili yanınca ırkıldı. “Sağ ol, dostum. Yanıma alırım, bu sabah alarmımı çok erteledim.”

O saatin uygun olmamasına rağmen belirli bir saate alarm kurmanın amacını anlamıyordum.

Gerçekten tuhaf bir alışkanlıktı.

Bakışlarım seramik kupasına üfleyerek sıcak kahveyi soğutmaya çalışan Gabe’e odaklandı. “Biraz yorgun görünüyorsun.”

“Bok gibi uyudum.” Sıkıntılı bir nefes verirken şekillendirdiği saçından düşen birkaç tutamı düzeltti. “Clem dün gece bana mesaj atıp geçen hafta kaçtığı için özür diledi ve sadece arkadaş olmak istediğini söyledi.”

“Düşüncelerinin değişmesinin nedeni neymiş?” diye sordum.

“Hiçbir lanet fikrim yok. Söylemedi. Sanırım bunu düşündüğümünden daha kötü karşıladım, birlikte iyi olduğumuzu düşünmüştüm.”

“Üzücü bir durum.”

Gabe elinde tuttuğu kupaya dalıp giderken anlaşılmayan bir ses çıkardı. “Her neyse, bunun üstesinden gelebilirim. Peki ya sen?” Ben kahvaltısını tabağa koyarken dirseğiyle beni dürttü. “Flört dünyasına dalmaya hazır mısın?”

Önerisi karşısında kaskatı kesilirken ocağı kapatıp gözlerimi kaçırdım. “Hiç sanmıyorum.”

“Hayır mı? Aslında anlıyorum, dış dünya karmaşık bir yer,” dedi keskin bir kıkırdamayla. “Ama fikrini değiştirirsen sana bir *Tinder* profili açabilirim.”

Gabe parmaklarını yüzümün önünde şıklatarak kaşlarımı çatmama neden oldu. “*Tınar* profili mi?”

“*Tinder*,” diye açıkladı. “Basitçe söylemek gerekirse insanlar sevişebilsin diye kurulmuş bir internet sitesi. Tüm kadınları sağa kaydırırsın.”

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum, o yüzden sadece başımı salladım. “Kulağa ilginç geliyor.”

Kahvesinden bir yudum daha alıp tabaktaki omlete uzandı. “Onu tanımlayacak kelimelerden biri de bu. Bugün ne yapmayı planlıyorsun?”

Planlarımı düşündüğümde yüzüme istemsiz bir gülümseme yayıldı. Tezgâha yaslanıp Gabe’in yumurtayı büyük lokmalar olarak çatalıyla ağzına tıkuşturmasını izlerken bir yandan da saati kontrol ettim. “Öğlen Sydney’ye uğrayacağım. İş bulmam konusunda bana yardım edecek. Travis haklıydı, daha üretken olmam gerekiyor. Özellikle de devlet yardımımı neredeyse tüketmek üzere olduğum düşünülürse.” Çenem gerilirken bakışlarımı

çoraplı ayaklarıma indirdim, içim utançla alevlenmişti. Sırtımı başkalarına dayamak hiç hoşuma gitmiyordu.

Kardeşim endişemi anında yatıştırdı. “Eğer bu konu hakkında endişeleniyorsan, burada olmanda hiçbir sorunum olmadığını bilmen gerek,” diye cevapladı. Lokmasını çiğnerken kelimeleri neredeyse anlaşılmasa bir hal almıştı. “Her şeyi temiz tutuyor ve bu konuda profesyonelmışsin gibi yemek yapıyorsun. Ayrıca senin etrafımda olman da hoşuma gidiyor.” Gabe tekrar saate baktı. “İş demişken, biraz daha geç kalırsam beni etrafında isteyen bir patronum kalmayacak ve Howard kıcıma tekme basacak. Gitmem gerekiyor.”

Kardeşim yarısı yenmiş omleti kenara bırakıp omzuma içten bir şekilde vurdu, sonra da aceleyle merdivenleri inip ön kapıdan çıktı.

Öğlen olmasını beklerken tekrar gülümsediğimi fark ettim, gözlerim saatteydi.

Sydney omzumun üzerinden eğilmişti, o kadar yakındı ki yanaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. Önümdeki ekranda duran meslek listelerinde gezinirken bu durum biraz dikkatimi dağıtıyordu. Dikkatimin, saatlik maaş oranları ve Sydney’nin çiçekli saç ürününün duylarımı okşayan kokusu arasında bölündüğünü fark ettim.

“Ah! Bu restoran aşçı arıyor,” diye heyecanla başlığa tıkladı. Ardından hayal kırıklığıyla ofladı. “*Daha önce restoranda çalışma deneyimi gerekli.*”

Birkaç engelle karşılaşmıştık. Görünüşe göre çoğu iş deneyim gerektiriyordu. Ancak kimse beni dikkate almazsa nasıl deneyim kazanacaktım ki?

Bu bir kısır döngüydü.

Sydney'ye yapmaktan hoşlandığım şeylerin bir özetini vermiştim. Yemek pişirmek, resim yapmak, okumak, kuşlar, doğa, temizlik ve organizasyon. Yeni hobiler ve ilgi alanlarıyla tanışmam hâlâ devam ettiği için liste oldukça kısıtlıydı.

“Okumak!”

Tam şakağının hemen altındaki bir çile odaklanmışım ki Sydney birden neşeyle parlayan safır gözleriyle bana döndü. Cevabımı beklediğini anlamam biraz zaman aldı, gerçi tam olarak soru sormuş sayılmazdı. “Okumaktan keyif alıyorum.”

“Aklıma harika bir fikir geldi,” dedi karşı konulamaz bir coşkuyla. “Kütüphane. Yerel kütüphanemiz her zaman yardıma ihtiyaç duyar.”

Önerisini gözden geçirdim.

Evet... bu *gerçekten* harika bir fikirdi. Her zaman bir kütüphaneyi ziyaret etmek istemiştim ve bunu neden henüz yapmadığımı merak ediyordum. “Sanırım bu hoşuma gidebilir. Gidip biriyle konuşalım mı?”

Sydney başıyla onayladı ve doğrulup kollarını esnetmeye başladı. “Geçen hafta yeğenimi oraya götürdüğümde, birkaç yerde *Yardımcı Aranıyor* ilanları gördüm. Aynı liseye gittiğim kızlardan biri de kütüphaneci. Senin için bir şeyler ayarlayacağına eminim.”

“Çok iyi olur.”

Bu yeni olasılık heyecan vericiydi ama bir yanımda aynı zamanda da biraz... yetersiz olup olmadığımı düşünmeden edemiyordu. Bir kütüphanede başlangıç seviyesindeki pozisyon pek kayda değer görünmüyordu. Profesyonel anlamda nasıl ilerleyeceğim belli olmasa da sanırım koşullarım konusunda yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi nasıl geçindirebileceğim ya da kurabileceğim aileye nasıl bakacağım konusunda endişeleniyordum.

Bir *eşe*.

Sydney bir elini sandalyenin arkasına dolamış, diğerini kalçasına koymuş şekilde bana bakarken neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu. Beni dürterek, “Şu anda tam olarak ne düşündüğünü bilmem gerek,” dedi.

Hiç düşünmeden aklımdan geçenler ağzımdan çıkıp gitti, kaşlarım endişeyle çatılmıştı. “Eğer bir kütüphanede çalıştığımı, *sevişmek* için açılmış bir internet sitesinin veri tabanında görseydin, sağa kaydırır mıydın?”

Sydney kelimeler dudaklarımdan döküldüğü gibi öksürmeye başladı, aldığı nefeste boğuluyor gibiydi. “Bekle, *ne?*”

“İyi misin?” Koltuğumdan kalkıp ona baktım ve durumunu inceledim. “Seni üzdüm mü?”

Sydney’nin öksürük nöbeti çılgın bir kahkaha nöbetine dönüştü. Bir elini ağzına götürdü, gözleri yaşarmıştı. “*Siktir*, Oliver. Gabe sana neler öğretiyor?”

“*Tinder*’ı. Sende de o şeyden var mı?”

Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve altdudağını dişlerinin arasına alarak soğukkanlılığını geri kazandı. “Şey, evet. Bende de o şeyden bir tane var.”

“Uygun bir eş bulmak için,” diye tahmin ettim.

“Eh...”

Bu garip yeni öncelikler içime işlemeye başladığında saçlarımı karıştırdım. “Bir gün eşim ve çocuklarım olsun istiyorum. Bir kadının gözünde yeterli olamamaktan korkuyorum.”

Sydney’nin neşesi solarken ifadesi daha yumuşak ve anlayışlı bir hale büründü. Gözleri hafifçe yaşardı ve kaşlarının arasında ufak endişe kırılgılığı oluştu. “Oliver...” Elime uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi. “Her şeyden önce diğer insanların ne düşündüğünü *siktir et*. Eğer bir kadın senin *yeterli* olduğunu düşünmüyorsa o zaman aptalın tekidir ve ona bir saniye bile ayırmana değmez. İkincisi, bence biraz acele ediyorsun. Şu anda

öğrenmeye, büyümeye ve *iyileşmeye* odaklanmalısın. Kendini bulmaya. *Kim* olduğunu anlamaya.”

Şu anda odaklanabildiğim tek şey parmaklarının benimkiyle bir bütünmüş gibi hissettirmesiydi. “Kim olduğumu biliyorum,” diye mırıldandım usulca. “Kendimle yirmi iki yıl geçirdim. İnsanları neyin harekete geçirdiğini, onları neyin yönlendirdiğini öğrenmek istiyorum. Diğer insanlardan ilham alarak o ham duyguları deneyimlemek istiyorum. Aşk, tutku, arkadaşlık.”

Sydney elimi daha sıkı tuttu. “Bu o kadar basit değil. Bazılarımız bunun için hayatı boyunca bekler ve yine de bu tür şeyleri asla deneyimleyemez.”

Bu çok saçma gelmişti. “Neden?”

“Çünkü biz kendini sabote etmeye, temeli olmayan güvensizliklere ve her zaman kenarda daha iyi bir şey olduğu fikrine inanmaya yatkın, berbat, karmaşık bir türüz. Sürekli hayali hedeflerin peşindeyiz, bir şeyleri kaçırdığımızı düşünüyoruz, *daha fazlasını* istiyoruz. Asla gerçek anlamda anı yaşamıyoruz.” Gülümsemesi hüznünlüydü. Biraz umutsuz, hatta belki de utangaçtı. “Gerçek şu ki, bazen seni kıskanıyorum. İnsanlar seni duyar-sızlaştırmadı. İlişkiler seni kırmadı. Toplum seni zehirlemedi.”

“Kıskanıyor musun?” Bu düşünce çok anlamsızdı. “Beni mi?”

“Sana berbat ve karmaşık bir tür olduğumuzu söylemiştim.” Göz kırparak elimi bıraktığında çevremize yerleşmiş olan kasvetli havayı dağıttı. “Ama bil diye söylüyorum... Evet, tabii ki sağa kaydırırdım.”

Yüzü o ıslıl ıslıl gülümsemesiyle yeniden aydınlanırken burununu şakacı bir şekilde kırıştırmıştı. Sonra arkasını döndü ve atkuyruğu da ardından sallanırken odadan çıktı.

Ah.

Sağa kaydırmanın başka bir insanı fiziksel olarak çekici bulmakla doğrudan ilişkili olduğu sonucuna varmıştım.

Peşinden giderken benim yüzüme de bir gülümseme yayıldı.

“Belki sen bana öğretebilirsin.”

Sydney’nin oturma odasının zemininde karşı karşıya oturuyorduk. Alexis aramızda sırtüstü yatmış, bir oltaya benzeyen oyuncağını patileriyle yakalamaya çalışıyordu. Sydney fare şeklindeki oyuncağı turuncu tekirin üzerinde aşağı yukarı oynatıyor, bazen ulaşamayacağı bir yere çekiyordu.

Sydney hareketlerine ara verip Alexis’in oyuncağı patilerinin arasına almasına izin verdiğinde gözlerim onunkilerle buluştu.

Ellerini arkasına koyarak bağdaş kurmuş bir şekilde geriye yaslanıp, “Bu konuda gerçekten kararlı mısınız?” diye sordu. “Sence çok erken değil mi? İlk sefer için fazla yoğun gelmez mi?”

Alexis oyuncağı alıp uzaklaştığında bacaklarımı uzattım. Kütüphaneden eve döneli çok olmamıştı. Sydney’nin arkadaş olduğu kadın kütüphaneciye kendimi tanıtırken bir iş başvuru formu doldurmuştum. Oldukça iyi geçmişti. Bu görüşme bana, son zamanlarda merakımı uyandıran diğer alanlara yönelmek konusunda da yeni bir güven vermişti.

Ya da belki de kendime olan güvenimin artmasının sebebi *oydu*.

Onunla tekrar göz göze gelirken, “Bu kadar uzun süre içinde çok az şey yaptım,” diye açıkladım.

“Kabul edilebilir bir gerekçe.” Sydney başını onaylarcasına sallarken dudaklarını ıslattı. “Yine de neden ben? Bu tür işler için pek de iyi bir geçmişim ya da niteliklerim olduğu söylenemez.”

“Çünkü sana güveniyorum.”

Bu çok açık bir sonuçtu. Başka kimse yoktu.

Yutkundum. “Tamam. Sanırım elimden geldiğince yardım edebilirim. Sadece... flört etmenin öznel bir şey olduğunu bilmelisin. Bir kadın belli şeylerden hoşlanırken, diğeri bambaşka bir şey isteyebilir.”

“Anlıyorum. Sen nelerden hoşlanırsın?”

Başını eğerek dudaklarını büzmesi sorumu düşündüğünü gösteriyordu. “Yemek yemekten. Gülmekten. Kanepede film izlemekten.”

“Bunu halledebilirim. Sana yemek yaparım,” diye önerdim memnuniyetle. Lüks restoranları, limuzinle gezmeyi ve gösterişli hediyeleri tercih edebileceği düşüncesi beni strese sokmuştu. Ancak gözlerim tekrar Sydney’nin eski püskü tişörtünü, dağınık saçlarını saklayan siyah beresini ve köprücük kemiğinde kalan kurumuş boya lekesini bulduğunda... onun öyle bir kadın olmadığını anladım.

Sydney aklına parlak bir fikir gelmiş gibi işaretparmağını kaldırdı. “Ben de yemek yapmana *yardım ederim*. Gülme durumu tam da burada başlamış olur.”

En sonunda tavuklu *cordon bleu** yapmaya karar verdik fakat İsviçre peyniri yerine mozzarella peyniri kullandık. Sydney, İsviçre peynirinin ıslak çorapla legoya basmaya eşdeğer bir şey olduğunu iddia etmişti.

Benzetmeyi pek anlamasam da kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu.

Sydney dondurulmuş brokoli torbasını çözülmesi için mikrodalgaya koyma görevini yerine getirdi ve akşam yemeğine sağladığı katkıdan gurur duyarak sahnedeymiş gibi bir selam verdi. Bütün akşam kahkahalar havada uçuşmuştu. Özellikle le hoparlörden bir şarkı çalmaya başladığında... Sydney şarkının sesini açtı, beni oaktan uzaklaştırdı ve bizi bir dizi beceriksiz, oldukça uyumsuz hareketle dans etmeye zorladı.

Şarkıya eşlik ederken, “Bu şarkının her lanet kelimesini biliyorum!” diye cıvıladı. Kollarımızı sallayıp dururken ayak

* Şinitzelden türetilen İsviçre kökenli bir yemektir.

parmaklarıma bastı. “*What is Chinese chicken? No one knows. But we’re all here for it?*”

Sydney geri çekilerek etkileyici bir solo performans sergiledi. Her kelimeyi tekrar ediyor, hiçbir ritmi kaçırmıyordu. Doğaçlama mikrofon olarak bir spatula bile kullanıyordu. Saçları havada uçuşuyorken bütün vücudu enerjiyle hareket ediyordu. Gülümsemesi kalbimin içine doğru yol alırken büyülenmiş gibi hissediyordum.

Zamanlayıcı öterek yemeğin hazır olduğunu haber verdiğinde nefes nefese kalmış haldeydi. “*The Barenaked Ladies*’ten *One Week*,” diye bilgilendirdi beni. Ben güveç kabını fırından çıkarırken yüzünden ter damlaları süzülüyordu. “Bir doksanlar klasiğidir. Sana tüm sözlerini öğreteceğim.”

“Bunu ezberleyebileceğimden emin değilim. Oldukça yorgundu.”

“Pratik yap, Oliver. Sana inanıyorum.”

Otuz dakika sonra Sydney’nin istiridye tonlarındaki koltuğunda, solumda miyavlayan bir kedi, sağımda mest olmuş bir kadınla yemeğimizi bitirmek üzereydik. Zevkle oturmamızın sebebi, yemekten ve *Prenses Gelin*’deki Westley karakterinden kaynaklanıyordu.

“Tanrım, ona kovayı verdiği sahne...” dedi Sydney sersemlemiş bir iç çekişle. Gözleri ekrana kilitlenmişti.

Boğazımdan yukarıya doğru bir şaka tırmandı. “Seni memnun etmenin bu kadar kolay olduğunu bilseydim...”

“Oliver!” Başını bana doğru çevirip kahkaha atmaya başladı, sonra da geriye doğru kucağıma yığıldı. Kahkahaları tüm vücudunun bacaklarımin üzerinde titreşmesine neden oluyordu. “Komiksin, çekicisin ve yediğim en iyi yemekleri yapıyorsun. Yapamayacağın herhangi bir şey var mı?”

“Şarkı söylemek. Özellikle de şu garip şarkını.”

Keyifli gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Elim farkında olmadan neredeyse sahiplenici bir şekilde kalçasına yerleşti. Gözlerinde şimşek gibi çakan bir duyguyla birlikte gülümsemesi kayboldu ve yerini yabancı bir ifadeye bıraktı. Elimi çekmeden televizyona dönerek diğer elimi de kalçasına yerleşmesini sağlayacak bir şekilde kayd. Etrafımızı rahat bir sessizlik sardıktan sonra, “Bunu izlemekten hiç bıkmıyor musun?” diye sordu Sydney.

“Bıkkın mı? Yok hayır, yorgun hissetmiyorum.” Cevabımın ardından kıkırdaması sorusunun bağlamını tekrar değerlendirmeme neden oldu. *Ah*. “Hayır, bundan sıkılmıyorum.”

“Kaç kere izledin ki?”

“Yaklaşık altı yüz kez.”

“Vay canına.”

Avucumu kalçasına hafifçe bastırırken, “En sevdiğim filmdi,” dedim. “Zaman geçirmek için izlediğim bir dolu kasetim vardı ama en sık izlediğim film buydu. Fantastik dünyada ve büyük aşk hikâyesinin içinde kaybolurdum.”

Sydney bacaklarıma doğru hareket ederken yumuşak bir nefes vererek dizimi ısıttı. Bir parmağını kaldırıp aynı dizimin üstünde belirsiz şekiller çizmeye başladı. Hareketi damarlarımda hafif bir ürperti yaratmıştı. Artık filmi neredeyse hiç izlemiyordum. Tüm dikkatim kucağıma uzanmış kadının, üst bacaklarıma dalgalar halinde yayılan saçlarındayken film sadece bir arka plan sesinden ibaretti.

O anda karşı koyulmaz bir istekle sarsıldığımı hissettim.

“Eğer gerçek bir randevuda olsaydık ve her şey yolunda gitsaydı...” diye başladım. Sinirlerim gerilmiş, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. “Şu anda seni öpmem uygun olur muydu?”

Kirpikleri titreşirken bana baktı. Gözbebekleri büyümüşü, mavi irisleri ışıltıyordu. “Şey, sanırım bu bahsi geçen kıza göre değişir.”

“O kızın sen olduğunu varsayalım.”

Ani kıpırdanışına bir baş sallaması eşlik etti. “Bu durumda, evet. Uygun olurdu.”

Onu kaybetmeden önce cesaretimi kontrol etmeye çalışırken gergin bir şekilde gülümsedim. Ona bakıp elimden geldiğince cesur bir şekilde, “Her şeyin iyi gittiğine inanıyorum. Sence de öyle değil mi?” diye sordum.

Kastettiğim şeyi anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Gözlerini kırptırdı ve ardından onları açtı. Kucağımda doğrulup otururken kaşları neredeyse saç çizgisine değecekti. “Ne ima ediyorsun, Oliver?”

Ne ima ettiğimin farkındaydı. Bu elmacıkkemiklerinin hafifçe kızarmasından anlaşıyordu. “Seni öpmek istiyorum. Eğer bu tüm o randevu sürecinin bir parçasıysa, nasıl yapılacağını bilmem gerekir, değil mi?”

Sydney’nin bedeni tamamen bana döndü. Şaşkın bir ifadeyle, “Bunun tuhaf olacağını düşünmüyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Bunu bir gün yapmam gerekecek... Güvendiğim ve değer verdiğim birinden öğrenmeyi tercih ederim.”

“Pekâlâ, kahretsin. Daha fazla şaraba ihtiyacım var.” Sydney gözlüğünü çıkarıp yandaki kanepenin minderine koyduktan sonra içkisine uzandı. Birkaç hevesli yudum aldıktan sonra derin bir nefes verip boş bardağı kenara bıraktı. “Bundan emin misin? Aramızı şey yapmak istemiyorum...” Parmağını ikimiz arasında oynattı. “Garip.”

“Böyle bir şeyi öngörmüyorum,” diye cevapladım. “Seni görsel olarak çekici buluyorum. Bunun nasıl aramızda bir sorun yaratabileceğini anlamıyorum.”

Sydney siyah ojeli parmaklarının kenarını kaşırken dudaklarından bir kıkırdama yükseldi.

“Sen de aynı şeyi hissediyor musun?”

“Seni görsel olarak çekici buluyor muyum?” diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. “Elbette. Çok ateşlisin, Oliver.”

Kıpkırmızı kesilmişim gibi hissediyordum. “Pekâlâ. Bana ne yapacağımı göster.”

Sydney’nin gülümsemesi altdudağını ısırmağa başladığında kayboldu. Başını eğmeden önce gözleri dudaklarıma kaydı. “Siktir, daha önce bunu yaparken hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.” Gerginliğinden fiziksel olarak kurtulmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallayıp derin bir nefes aldı.

Ardından kucağıma tırmandı ve dizlerini kalçamın iki yanına koydu.

Keskin bir nefes alırken ellerim pantolonumu kavradı. Bu hareketi beklemiyordum. Memelerinin kıvrımları göz hizamdaydı ve bu da talimat beklerken neredeyse acı çekerek dişlerimi sıkırmama neden olmuştu.

“Öncelikle,” dedi Sydney. Kasıklarımız birbirine çok yakındı. Üç parmağını gözüme düşen saçlarımin arasından geçirdi ve alnıma bir öpücük kondurmak için onları kenara çekti. “Rahatla.”

Güçlkle, “Kesinlikle bunu deniyorum,” dedim. En sonunda bakışlarımı göğsünden çekip bebek mavisi gözleriyle buluşturabilmişim. “Daha önce bir kadına hiç bu kadar yakın olmamıştım.”

Sırtışı geri döndü, yumuşak ve tatlıydı. Güven vericiydi. “Bu an için bana güvenmen gerçekten çok şey ifade ediyor. Sonrasında aramızda bir tuhafılık olmayacağına söz veriyor musun?”

Tek yapabildiğim hızlıca başımı sallamak oldu. Çenem dişlerimi sertçe sıkıttığım için ağrıyordu.

Sydney iki avucuyla yanaklarımı kavradı, dokunuşu nazik ve kibardı. Boğuk bir sesle, “Gözlerini kapat,” dedi.

Söylediğini yaptım.

Ve bekledim.

Güm. Güm. Güm. Güm.

Duyularım aşırı hassaslaşmıştı. Kalp atışlarım kulaklarımda cınlıyor, nefesinin aralık dudaklarıma değmesi sırtımdaki tüyleri ürpertiyordu. Sydney ellerimi tutup kalçasına yerleştirdi. Parmaklarım içgüdüsel olarak belinin etrafına kıvrıldı, ince pamuklu tişörtünün altında sutyen yoktu. Bu hareketim göğüslerimizin birbirine değmesine ve sutyen takmadığı için belirgin göğüs uçlarının benimkini sıyırmasına neden olmuştu.

Vücudumdaki kanın tamamının güneye hücum ettiğini ve bedenimin sertleşerek tepki verdiğini hissedebiliyordum.

Bunu fark etmemesini umuyordum.

Bu garipleşemez.

Gözlerimi açmadan önce dudaklarının dudaklarıma dokunduğunu hissettim. Tüy kadar hafifti. Baharın ilk günlerindeki hafif bir esinti, parmak uçlarımdaki arasındaki bir çiçek yaprağı gibiydi. Sydney daha da eğilerek teması derinleştirirken saçları bizi bir perde gibi sararak çevremizi bal ve çiçek kokularıyla doldurdu.

Dudaklarım içgüdüsel olarak aralandığında dili yavaşça içeri girdi. Bu his beni şaşırttı. Dili benimkine dokunduğu anda bedenimde hissettiğim derin, fiziksel tepki boğazımdan bir inleme çıkmasına neden oldu. Ellerim vücudunun kıvrımlarını sıkıca kavrarırken içgüdülerim beni ele geçirdi ve dilim sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışım gibi onunkiyle dans etmeye başladı.

Sydney'nin elleri boynumu buldu, saniyeler geçtikçe beni daha sıkı kavıyordu. Kasıkları benimkiyle aynı hizadaydı ve üzerimde yarattığı etki kesinlikle hissediliyordu. Onun da hissedip hissetmediğini merak etmeden edemedim. Onun da dudaklarından zevk aldığını belli eden sesler çıkıyor ve bu dokunuşlarını daha da cesur hale getiriyordu.

Bu bir oyun ya da ders gibi hissettirmiyordu. İlkeldi. Vahşiydi.

Sanki bunun için yaratılmıştık.

Hava almak için geri çekildiğinde, nefes almasına zar zor izin verebildim. Sağ elim sırtına doğru kıvrılıp omurgasından yukarı çıktı ve ensesinde duraksayıp saçlarına dolandı. Onu bir kez daha kendime çektim. Ağızlarımız şiddetli bir güçle birleşti, bedenim alev alev yanıyordu. Sydney gömleğimin yakasını sıkıca yumruğunun arasına alırken göğüslerimiz birbirine yapıştı ve dillerimiz birbirine dolanmaya devam etti. Daha fazla inleme, daha fazla dokunma, daha fazla itip çekme...

Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Altdudağımı dişlerinin arasına aldığı anda kalçalarım sürtünme ihtiyacıyla ileri atıldı.

“Oliver...” Sydney tekrar geri çekildi ama hâlâ dudaklarıma adımı fısıldayacak kadar yakın duruyordu. Güçlülükle nefes alıyorduk, anın ağırlığı neredeyse elle tutabilirdi. “Artık durmalıyız.”

Ne dediğini zar zor duyuyordum. Onu daha fazla, daha derinden, *tamamen* tatmak istiyordum. Ama talebi en sonunda kulaklarıma ulaştı ve şiddetle atan kalbimin önüne geçti. “Evet,” diyebildim ama sesim daha çok inler gibi çıkmıştı. “Pekâlâ.”

İçimde durmak isteyen tek bir parça bile olmasa da boynuna sarılmış olan elimi dizimde durana kadar gevşettim.

Gözlerimiz buluştuğunda, bakışlarında benimkileri yansıtan o tutku parıltısını görebiliyordum.

Sydney’nin parmakları göğsümde gezindi, ardından alnını benimkine bastırdı. “Kahretsin, Oliver.” Şişmiş dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sen doğuştan yeteneklisin.”

“Öyle miyim?”

Küçük burnunu kırıstırarak, “Ah, evet. Bunu daha önce yapmadığına emin misin?” diye sordu alayla. Gözlerindeki şehvetli ifade biraz azalmış, yerini eğlence almıştı.

Yoksa tüm bunları sadece hayal mi ediyordum?

Sol elimi belinden çektim, bunu şimdi yapmazsam asla bırakamayacağımdan korkuyordum. “Böyle hissettirebileceğinin farkında değildim.”

“Sana nasıl hissettirdi ki?”

Zihnim hâlâ karmakarışık, düşüncelerim baş döndürücü ve bulanıktı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu yüzden karşılaştıracak çok az şeyim vardı ama elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. “Galaksideki tüm yıldızlar Dünya’ya yuvarlanmış ve derimin altına girmiş gibiydi.”

Aramıza derin bir sessizlik çöktüğünde acaba yanlış bir şey mi söyledim diye düşündüm.

Ama sonra Sydney’nin gülümsemesi daha da genişledi ve yüzünü parlak bir ay ışığı gibi aydınlattı. Sanki o yıldızları dudaklarımdan koparıp kendi içinde saklıyormuş gibiydi. Bana doğru eğildi ve kucağımdan kalkmadan önce alnıma son bir öpücük bıraktı.

Onun sıcaklığını güneş ışığını özlediğim gibi özliyordum.

Sydney kanepede yanıma yerleşti ve titreyen elimi iki avucunun arasına alarak omzuma yanağını yasladı. “En iyisi de böyle hissettirenlerdir.”

ON ÜÇ

Sydney

Mahvolmuş durumdaydım.
Onu öpmemeliydim.

Oturma odamdaki kanepede, çocukluğumdaki en iyi arkadaşımın üstüne çıkıp ata biner gibi oturduğum zamanın üzerinden neredeyse kırk sekiz saat geçmişti ve hâlâ her bir saniyesini hatırlıyordum.

Özellikle de kadınlığımı hatırlıyordu.

Hapı yutmuştum.

Günü teslim tarihlerime yetişmeye çalışarak ve dolabımı düzenlemekle geçirdim. Bunlar Oliver'ın garip bir şekilde yetenekli olan dilinin anısını düşünmemek için dikkat dağıtma yöntemlerimdi. Bu gece kulüpte çalışmayacağım için duş alıp akşam planları yapma zamanı gelmişti.

Şifoniyerimin üstündeki telefonumdan bir ses geldi ve boya lekeli atletimi başımdan çıkarmadan önce onu elime aldım.

Clem: *Selam, sürtük*

Ben: *Naber, kaltak*

Clem: *Poppy bu gece Nate ile birlikte. Çalışıyor musun?*

Mükemmel.

Ben: *Hayır. Rum Runner* içmeye ve sonrasında pişman olmaya ne dersin?*

Clem: *EVETTT. Bu gece hangi boktan hayat sorunlarımızı içerek unutacağımıza şimdi karar verelim. Önce sen.*

Ben: *Oliver'ı öptüm.*

Uzun, dramatik bir duraksama yaşandı ve bu endişemin daha da artmasına sebep oldu.

Clem: *Üzerinde düşünülüyor.*

Kahretsin. Üzerimde sutyenim ve spor şortumla yatağımda geriye doğru yığılıp gelecek olan kaçınılmaz azarı beklerken telefon ekranına dik dik baktım.

Clem: *Tamam, düşünülüyor. Lütfen detay ver.*

Ben: *Dostum, durum kendi kendini açıklıyor zaten.*

Dudaklarımız ve dillerimiz temas etti. Ve bu düşündüğümünden çok daha fazla hoşuma gitti. Benden ona nasıl öpüşüleceğini öğretmemi istedi ama kesinlikle rehberliğe hiç ihtiyacı yoktu. Şimdiyse aramızın tuhaf olacağından endişeleniyorum :(

Clem: *Siktir. Bu çok seksi.*

Ben: *Hiç yardımcı olmuyorsun.*

* Bir kokteyl çeşidi.

Clem: *Bu gece daha çok konuşacağız.*

Şimdi Poppy'yi bırakmaya gidiyorum.

Seni seviyoruuuum.

Tam kapı çalarken ona öpücük emojişi gönderiyordum.

Atletimi tekrar başımdan geçirdim ve merdivenleri koşarak indim, bu sırada uçuşan saçlarımı düzeltiyordum. Oliver'ın kapının diğer tarafında durduğunu görünce tam olarak şok olmasam da koyu renk koşu şortu ve göğüs kaslarını vurgulayan bembeyaz bir tişört giydiğini görünce kalp atışlarımın hızlanması *beni* biraz şaşırtmıştı.

Ardından başparmağı ve işaretparmağı arasında yuvarladığı çiçeği fark ettiğimde kalbim neredeyse kendi kendine patlayacaktı.

Yüzünde sevimli, gamzeleri gösteren bir gülümsemeyle, "Merhaba," diyerek bana selam verdi.

Gözlerimi kırıştırdım. "Of... Sik-"

Oliver'ın kaşları saç çizgisine kadar kalkarken yanakları pembenin mahcup bir tonuna büründü. "Affedersin?"

Başımı iki yana sallayıp beceriksizce seçtiğim kelimeye lanet okuyarak onu eve soktum ve yüzüme düşen saç tutamını geriye ittim. "Özür dilerim, öyle demek istemedim... Bu arada burada ne işin var? Daha da önemlisi neden elinde bir çiçek var?"

"Bu senin için. Havai fişekleri gördüğümüz göle doğru koştum. Orada bir sürü Amerikan Lotusu vardı. Bunun duruma tam olarak uyduğunu düşündüm." Yumuşak sarı yaprakları olan yemyeşil çiçeği bana uzattı. "Beğendin mi?"

Tabii ki beğenmiştim. Hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi ve her an gözyaşlarına boğulabilirdim.

Başımla onaylayarak hediyeği kabul ederken sapını tembel daireler çizerek döndürdüm. Şaşkın bakışlarımı ve dikkatle tepkimi izleyen Oliver'a baktım. "Oliver... Neden buradasın?"

"Seni tekrar öpebilmeyi umuyordum."

Kalbim resmen patladı. Önce çatladı, ardından ani bir şekilde infilak etti. Tıpkı havai fişekler gibiydi, korlar havada uçuşuyordu.

Elveda, kalbim.

Dudaklarımın arasından bir ses çıktığında keskin bir nefes daha verdim. "Bu iş öyle yürümüyor. Hem böyle şeyleri öylece söyleyemezsin."

Masumca, "Neden söyleyemem?" diye sordu.

Vücudumun bunu kaldırmayacağını söylemek üzereydim ama onun yerine, "Çünkü biz arkadaşız. O... *alıştırmaydı*, unuttun mu? Sadece araştırma amaçlı tek seferlik bir şeydi," dedim.

"Ama ben son derece zevk aldım."

Vücudumdaki her parça ona hak verircesine kızardı. "Güzel." Boğazımı temizledim. "O zaman sanırım sana iyi öğretmişim."

"Sen zevk aldın mı?"

Dürüst olmayı seçtim. Oliver dürüsttü ve bu en sevdiğim özelliklerinden biriydi. "Şey... evet, aldım."

Dün gece çarşafın altında... kullandığım şeyle daha da çok zevk aldım.

"Sevindim."

Gülümsemesi gurur ve rahatlamayla parlıyordu, bu ifadesi kalbimde kalan küllerin sızlamasına sebep oldu. "Ama bu bir daha yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor. *Aslında* birlikte değiliz, unutma."

Kısa bir süre geçti. Ruhumu emen bir andan sonra o değerli gülümsemesi dağıldı ve bakışları yere çevrildi. Oliver kendini

tekrar gülümsemeye zorlarken başını salladı. Kelimelerini sanki bu işte uzmanmış gibi *sanki bizden biriymiş* gibi taklit ederek söyledi. “Evet, haklısın. Böyle cüretkâr varsayımlarda bulunduğum için özür dilerim. Şimdi seni yalnız bırakacağım.”

Parmaklarım uzanıp bileğine dolandı ve fazla uzaklaşmadan onu yakaladı. “Oliver...” Gözlerimiz buluştu. Mavi ve kahverengi. İkimizin bakışları da biraz yaralıydı. “Dinle, benim için çok önemlisin. Arkadaşlığımız benim için çok şey ifade ediyor. Bunun gibi şeyler... Öpüşmek, seks yapmak, romantizm her şeyi karıştırır. İnsanların ayrılmasına sebep olur ve ben seni tekrar kaybetmeyi kabul etmiyorum. Şu anda sahip olduğumuz şey iyi. Bunu mahvetmeyelim.”

Oliver’in dikkati, parmaklarımız iç içe geçene kadar bileğinden aşağı kayan elime sabitlenmiş durumdaydı. Elimini nazikçe sıktı ve bana bakmadan önce dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdandı. “Anlıyorum, Sydney.”

“Gerçekten mi?”

Bilmeye ihtiyacım vardı. Onu kaybedemezdim.

“Evet.” Fısıltıyla dudaklarının arasından çıkan kelime; yenilgiyle dolu, gergin bir kabullenme gibiydi. Gitmeden önce bakışlarında meraklı, keskin bir şeyler parladı. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette,” diye cevapladım. Tereddütüm belli oluyordu. Ona yalan söyleyemeyeceğimi zaten biliyordum.

Lütfen bana o gece sen gittikten sonra ne yaptığımı sorma...

Oliver gözlerini kaçırırken elimi bırakıp kendi dağınık saçlarının arasından geçirdi. Bu görüntüyü, çocuksu bir şekilde çekici olduğu kadar seksi de buluyordum. Saçları ilk bulunduğu zamankinden daha kısaydı ama hâlâ dağınık, biraz dalgalı ve elini attığında tutabileceğin kadar uzundu.

Dur, Sydney!

“Gabe ile hiç romantik bir ilişki yaşadınız mı?”

Oliver'ın sesi uygunsuz düşüncelerimi böldü ve beklemediğim bu soru karşısında bir anlığına afalladım. "Tanrım, hayır. Aramızda öyle bir şey yok. Yani yıllar önce birkaç kez öpüştük ama hepsi sarhoşken oldu ve her defasında da pişman olduk."

Oliver beni inceledi, gözleri altın gibi parlıyordu. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Kollarımı savunmaya geçerek göğsümde kavuştururken alınmaktan kendimi alamadım. "Nedenmiş o?"

"Birinin seni öptükten sonra pişman olacağına inanmakta güçlük çekiyorum."

Gerginliğim anında dağıldı ve ördüğüm tüm duvarlar ayaklarımın dibinde yıkılarak kalbimin kalıntılarının hemen yanına indi. Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"İyi akşamlar, Sydney."

Oliver veda eder gibi başını eğdi ve bu gerçekten de bir *veda* gibi hissettirdi. O ön kapıdan çıkarken paniklemeye başlamıştım. Bir elim kapı pervazına kenetlenerek beni geride tutarken sesim bana ihanet etti. "İyiyiz, değil mi?"

Söz vermişti.

Oliver taşlı patikamda yürümeye başlarken bana döndü, hâlâ çimenlerin üzerinde geri geri ilerliyordu. "Elbette."

Benim çaresiz gülümsememe, teslim olan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Lotus çiçeğini göğsüme bastırdım. Bunun neden bu kadar canımı yaktığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Acı verici derecede yüksek olan dört topuklu ayakkabı, tanıdık bar tezgâhına doğru ilerliyordu. Kollarımız bağlı, vücutlarımız sadece *Justin Timberlake* ile dans ederken üretebileceğiniz türden seksi bir terle parlıyordu.

Brant şampiyon gibi aynı anda birden fazla iş yaparken bize göz kırptı. “Neville. Orada vücudunu çılgınca sallayan kişinin sen olduğunu anlamıştım.” Ardından ablama başıyla selam verdi. “Seni tekrar görmek güzel, Clem.”

Clementine bana doğru eğildi, dudakları kulağımı okşuyordu. “Eşcinsel olduğuna emin misin?”

İş arkadaşımın, yanımızdaki kız grubuna içkilerini dağıtma-
dan önce ela gözleri bir an için üzerimde gezindi. *Hımm*. “He-
nüz tam olarak karara varılmadı,” diye fısıldadım.

“Naber!” Rebecca bu gece Brant ile birlikte barda çalışıyordu. Neon yeşili, *pixie** tarzda kesilmiş saçları ve delinmiş kaşlarıyla *punk rock* tarzının çarpıcı bir örneği-
ydi. Ufak tefek yapısı ve na-
rin yüz hatları onu karşısındakini fena halde mahvedecek belalı
bir *Tinkerbelle* gibi gösteriyordu. “Seni bir kez olsun diğer tarafta
görmek güzel. Size ne verebilirim, kızlar?”

Tezgâhta öne doğru eğilmiş, akşam için içeceğimiz zehri seç-
meye çalışırken Brant araya girip bardakları kaydırarak bize doğ-
ru iki *shot* gönderdi. Sonra göz kırıp göğüs dekolteme hızlı bir
bakış attı. *Çifte hımm*. Başka bir gruba hizmet etmek için karşı
tarafa geçtiği için teşekkürüm sırtına çarptı.

Clem gizemli içkiyi koklarken burnunu kırıstırarak, “İğrenç.
Tanrım, bu da ne böyle?” diye sordu. Benim ve başka bir müş-
terinin arasına sıkışmıştı. “Narenciye ve akü asidi gibi kokuyor.”

Ben kendi içkimi anında tek dikişte bitirmiştım, yalnızca ha-
fifçe irkilmeme neden olmuştu. “Kamikaze.”

“Bunun üstüne hafif bir şeylere ihtiyacım olacak. Sanırım
shot atmak için fazla yaşlıyım.” Clem’in havası sönmüştü, içkiyi
kafasına dikmeden önce yüzünde kendine acıyan bir ifade be-
lirdi. “Siktir, bu çok iç karartıcı. Biraz daha *shot* alalım, lütfen.”

* *Pixie*, genellikle başın arka ve yanlarında kısa, üstte biraz daha uzun ve çok kısa kâküllü
kısa bir saç modelidir.

Rebecca, *Jägerbomb** oluşumlarının arasında sıırttı. “Bana bırak, kızım.”

Bir saat sonra yüksek bir masanın üzerinde toplanmıştıık. Karşılıklı sarhoşluğumuz, kurbağalar hakkında duygusal olarak yüklü bir tartışmayı ortaya çıkarmıştı.

Clementine’in gözleri akmayan yaşlarla buğulandı. “Anlamıyorsun, kardeşim.” Masanın üzerinden kollarımı sıktı. “Onlara ne olduğunu asla öğrenemeyeceğim. *Asla*.”

“Elinden gelen her şeyi yaptın,” dedim inatla.

Clem, çocukluğunda gölden bir kova kurbağa larvası yakaladığı travmatik bir anıyı yeniden yaşıyordu. Haftalar boyunca her gün onlarla ilgilenmiş ve dokuzuna da isim vermişti: Birden dokuza kadar Tad.** Çok zekiceydi.

Kasvetli bir yaz sabahı, Clem sürüngen çocuklarını kontrol etmek için dışarı çıkmıştı ve hepsinin ortadan kaybolduğunu görmüştü. Öylece gitmişlerdi. Nedense bu anı on yedi yıl sonra bile hâlâ aklımdaydı ve sarhoşken yaptığımız neredeyse her sohbet de aklıma geliyordu.

Clem melankolik bir şekilde iç çekerek kollarımı bıraktı. “Bilmemekten nefret ediyorum.”

“Muhtemelen küçük bacakları büyüdü ve kurbağalara özgü hayallerden oluşan bulanık bir bataklığa zıpladılar.”

“Ya da adi bir tilki tarafından yendiler.”

“Kesinlikle daha olası bir senaryo.”

Ardından ikimiz de iç çektik ve bitmek üzere olan içkilerimize uzandık. Bakışlarım onun yana taranmış, hâlâ mavi olan ve kısmen alnına dökülmüş saçlarına takıldı. “Bilmemekten bahsetmişken...” Bardağımı parmaklarımin arasında döndürerek konuya giriş yaptım. “Bana Gabe ile neler olduğunu anlatacak mısın?”

* Jägerbomb, enerji içeceğine bir shot Jägermeister(likör) konularak yapılan sert bir içecektir.

** Tadpole/ tad kurbağa yavrusu anlamına gelmektedir.

Önce irkildi, ardından omuz silkti. “Eh, açıkçası önemli bir şey değil.”

“Seksin ortasında kaçtığını, sonra da partisine gelmediğini anlattı. Bana önemli bir şey gibi geldi.”

Gözlerinde bir şeyler titreşti, kobalt mavilerinin ardında saklı bir gerçeğin parıltısı vardı. “Hâlâ alışmaya çalışıyorum. Hazır olduğumu sanmıştım ama o bana sadece şeyi hatırlatıyor...” Clem’in sözleri kulübün gürültülü denizinde kaybolup gitti, dikkati artık sulandırılmış *Rum Runner*’ındaydı. “Boş ver.”

Kaşlarımı çattım. Nate asla kırıışmayan takım elbiseleri ve şehir kulübü üyesi tavırlarıyla Gabe’e *hiç benzemiyordu*. “Gabe seni bilerek incitmez, kardeşim. O tanıdığım en iyi adam.”

“Oliver da öyle.”

İrkilme sırası bendeydi. “Evet,” diye cevapladım bastırılmış bir nefesle. “Oliver da öyle.”

“Bütün gece öpüşme seansınız hakkında bilgi almak için beklediğimi biliyorsun. Dökülme zamanı geldi, Syd.”

Kalemle çizilmiş kaşlarını bana doğru aşağı yukarı hareket ettirerek oturduğum yerde doğrulmama neden oldu. “Konuyu güzel dağıttın.”

Clem dilini şaklattı. “Detaylar. Hemen şimdi, lütfen.”

Son birkaç yudumu kalan şekerli romumu yudumlarken, “Alıştırma yapmak istedi,” diye mırıldandım. Hatıralar bir orman yangını gibi içimi kasıp kavururken siyaha boyanmış tırnaklarım masanın üzerine vuruyordu. “Kabul etmem gerekiyor gibi hissettim.”

Gözleri kısık ve ilgiyle doluydu. “Bundan zevk aldın,” diyerek durumu netleştirdi.

“Belki.” Boğazımdaki tıkanıklığı temizleyip duruşumu düzelttim. “Ama gerçekten, düşündüğün gibi değil. Oliver çok

çekici bir adam. Onu öpmekten zevk *almamak* için kör olmam ve bir şeylerimin bozuk olması gerekir.”

Clem’in sırtışı büyüdü, gülümsemesinin ardındaki niyet ise alaycıydı. “Sence daha fazla pratiğe ihtiyacı var mı?”

“Aklından bile geçirme.”

Ani bir nefes aldı. “Ona karşı bir şeyler hissetmeye başlıyorsun, değil mi?”

Benim kesilen soluğum da hemen onun arkasından geldi. “Hayır.”

Dudakları yana doğru büzüldü, gözleri öncesinden de kısıktı. Beni içimden dışıma kadar okuyordu. “Savunmacı yaklaşıyorsun, kızarıyorsun. Pipetinle oynuyorsun.” Clem tatmin olmuş bir nefesle arkasına yaslandı. “Ondan hoşlanıyorsun.”

Hoşlandığım falan *yoktu*.

Ben kimseden hoşlanmazdım. Bağlanmazdım. *Bir şeyler hissetmeye* başlamazdım.

Ablam bunu biliyordu.

Herkes bunu biliyordu.

Birileriyle çıkardım. Arada sırada tek gecelik ilişkiler yaşamaktan da keyif alırdım. Bazen bir gece ikiye, sonra da üçe dönüşürdü ama asla gündelik seksin ötesine geçmezdi. Ben de bu şekilde olmasını tercih ediyordum. Duygulardan yoksun değildim, sadece temkinliydim. İlişkiler kalp kırıklığını doğururdu ve kalp kırıklığında hiçbir saygınlık yoktu.

Ben saygınlığımı seviyordum.

Oliver Lynch’i de onun güzel kalbini kıramayacak kadar çok seviyordum.

Clem parmaklarını yüzümün önünde şaklatarak, “Dünyadan kardeşime,” dedi. “O çocuğun bekâretini nasıl çalacağını düşünüp duruyorsun, değil mi?”

“Pek sayılmaz,” diye homurdandım.

Ama şimdi düşünüyorum.

Sanki markette kimin lanet bir terfi alacağını tartışıyormuşuz gibi, “Yani, neden sen *olmayasın* ki?” diye devam etti. “Sonuçta utangaç biri sayılmazsın. Eminim bekâretini onun iyiliğini düşünen birine vermek isteyecektir.”

“Sana öpüşmeden asla bahsetmemeliydim,” diye homurdandım tekrar. Konuşmanın bu yöne çevrilmesinden gerçekten nefret etmiştim. Sarhoşluğum Lorna Gibson’ın Kutsal Kitap Kulübü’ne olan ilgimden daha hızlı azalıyordu. “Oliver ile aramızdaki öyle bir şey değil. O... her yönden mükemmel biri ve onu yoldan çıkaracak kişi ben olmayacağım.”

“Onun iyiliğini hiç *düşünmeyen* bir kaltak olacağına sen ol. Kadınların onun verandasında sıraya girmeye başlayacaklarını biliyorsun. Oliver gibi adamlar artık yok.”

Bu konuda haklıydı. Oliver’ın öylesine kızlarla çıktığını ya da kendisini tanımayan ve onu benim *anladığım* gibi anlamayan bir kadınla yattığını düşündüğümde dişlerimi sertçe birbirine bastırdım.

Bu saçma, yersiz ve beynimin içinde dolanmaya hakkı olmayan bir düşünceydi.

Oliver yetişkin bir adamdı; her geçen gün daha da güçleniyor, kendine güveni artıyordu. Bir iş bulacak, yuva kuracak, evinin önünden hayranlıkla izlediği kuşlar gibi özgürce uçacaktı.

Gelişecekti. Muhtemelen bir gün tüm dünyayı değiştirecekti.

Ve ben buna engel olamazdım.

Bakışlarım ahşap masaya yapışmış şekerli sıvıya takılıp kalmışken, “Onunla yatmayacağım,” dedim alçak ama kararlı bir sesle. “Bu son birkaç ayda yeniden inşa ettiğimiz bütün ilişkiyi paramparça eder.”

Clem'in alaycı bakışları üzerime dikilmişti, omuz hizasındaki saçlarını etrafında savurdu. "Benim potansiyel gördüğüm yerde sen yıkım görüyorsun," dedi dokunaklı bir ifadeyle. "Ama senin geri kalmış düşünce tarzını kabul edeceğim. Bu konuyu bir daha açmayacağım." Clementine sandalyesinden kalktı, mini eteğini düzeltti ve başını sallayarak barı işaret etti. "Biraz daha içki?"

Tanrım, evet. İğnelemesini görmezden gelerek onu takip ettim ve tezgâhtaki boşluğa yerleştik. Rebecca karşı taraftan bize el salladığında dudak hareketleriyle *acelem yok* dedim. Ama o Brant'in omzuna vurup bizi işaret etti ve göz kırparak rahatça sırtıttı.

Otuz saniye sonra taze kokteyllerimizi yudumlarken dans pistine bir tur daha çıkmaya hazırlanıyorduk. Ancak yanıp sönen DJ ışıkları bizi yanına çağıramadan, Clem'in çantasındaki telefonu çalmaya başladı. Arayana baktığında gözlerini devirmesi telefonun ardındaki kişinin Nate olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

"Çabuk söyle. Burası çok gürültülü," dedi Clem telefonu açar açmaz. Kulağına götürdüğü telefonu dikkatle dinlerken yüz hatları ürpertici bir hal aldı. "*Ne?*"

Anında tüm dikkatim onun üzerinde yoğunlaşırken teni küle dönmüş kardeşimi izledim. Clem gergin parmaklarını saçlarında gezdirirken köklerini geriye doğru çekti. Nate'in söylediği her neyse onu sindirmeye çalışıyordu.

"Tamam. Geliyorum. Tanrı aşkına... onu götür. Seninle hastanede buluşuruz."

Siktir.

"Az önce ne oldu öyle?" diye sordum sarsılmış bir şekilde. "Poppy iyi mi?"

Clem telefonunu çantasına geri koyup para bulmak için cüzdanını karıştırdı. Elleri titriyordu. "Bu gece parkta düşüp başını

çarpmış ama Nate biraz ağladığını sonra iyi gözüktüğünü söylemişti. Şimdiyse kusuyormuş ve baş ağrısı olduğunu söylüyormuş. Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorum.”

“Aman Tanrım.”

“Çok üzgünüm, kardeşim. İşte Uber için biraz para.” Clem parayı bana doğru itmeye çalıştı ama reddettim. “Lütfen al. Seni burada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Asla olmaz. Ben iyiyim. Gidip çocuğunla ilgilen.”

Brant tam önümüzde, avuçlarına yaslanarak öne doğru eğilmiş duruyordu. “Ben onu eve bırakırım,” diye teklif etti. “Sorun olmaz. Vardiyam bir saat içinde bitiyor.”

“Harikasın,” dedi Clem aceleyle. Çoktan tezgâhtan uzaklaşmıştı, korkusu dalga dalga yayılıyordu. “Seni seviyorum, sürtük.”

“Ben daha çok seviyorum, kaltak. Beni haberdar et.”

Başını sallayıp gözden kayboldu.

Brant’e dönüp içten bir tavırla gülümsedim. “Beni götürmenin sakıncası olmadığına emin misin? Şehrin diğer tarafında yaşamıyor musun?”

“Sorun olmaz. Önemli bir şey değil. İç ve eğlenmene bak.” İşine geri dönmeden önce parmak eklemlerini tezgâha vurdu, dar tişörtü gerilen kaslarını vurguluyordu.

Eşcinsel olduğuna yemin edebilirdim.

Komik olan şeydu ki...

Brant gay değildi.

Bunu biliyordum çünkü çakıtaşlı yolda, kıpırdayan eller ve beceriksiz adımlarla tökezleyerek yürürken dudaklarımız birbirine kilitlenmiş durumdaydı.

Nefes almak için geri çekildim. Gergin bir kahkaha atarken, “Gay olduğuna kesinlikle emindim,” diye mırıldandım. Brant saçlarımı yumruğuna dolayıp sırttı.

“Neden böyle düşündün?”

“İşe ilk girdiğimde üniversiteli, havalı bir çocukla flört ediyordun.”

Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu, eğlendiği her halinden belliydi. “Bahşiş, Neville. Ortamı anlamayı öğrenmen gerek.”

Haklı.

Tekrar öpüşmeye başladık ve Brant beni tuğla duvara yaslanana kadar döndürdü. İlk başta her şey hoşuma gidiyordu. Brant seksiydi; tamamen benim tipimdi, ağzı sıcak ve yetenekliydi. Tadı nane gibiydi, üstelik harika bir gece vaat ediyordu.

Ama elleri kalçalarımı kavradığı anda kendimi kırk sekiz saat öncesinde, oturma odasındaki kanepeme geri dönmüş bir şekilde buldum. Oliver’ın elleri aynı pozisyonda üstümdeydi. Beni aynı şekilde kavramıştı. Erimiş günbatımı gibi kırmızı ve altın beneklerle parlayan gözleri beni içine çekiyordu.

Ve bu anı güzel gecemin üzerine sertçe basıp zihnime yerleştiği anda nefesim kesildi. Olduğum yerde donakalırken başımı yana çevirdim ve Brant’in dudakları yanağıma çarptı.

Kısa bir süre daha beni öpmeye devam etti, ateşli dilini boynumda gezdiriyordu ama ben çoktan kopmuştum. Kollarım iki yanıma düşerek gevşediğinde yenik düşmüş bir nefes verdim ve Brant bunu fark etti.

Parmakları bluzumun altına kaymak üzereyken duraksadı. “Seni kaybettim, değil mi?”

Sertçe yutkunurken boğazım yanıyordu. “Hayır, ben... sanırım sadece yorgunum. Özür dilerim.”

Lanet olsun. Siktir. Lanet olsun.

Brant geri çekilirken gözlerime baktı, gerçekler açık mavilerde oldukça net görünüyordu. Başını eğdi ve kendini küçümseyen bir kıkırdamayla beni serbest bıraktı. “Siktir. Ben de burada durmuş ortamı anlamaktan bahsediyorum...”

“Brant, ortamı gayet iyi anladın. Bu gece sana bir ağaçmışsın gibi tırmanmayı planlıyordum.”

Bir adım geri çekildiği anda o sıcaklığı özlemeye başladım ama özlediğim şeyin *onun* sıcaklığı olup olmadığından emin değildim.

Parmaklarını simsiyah saçlarının arasından geçirerek yanaklarını şişirdi ve sert bir nefes verdi. “Sorun yok, Neville. Kırgın değilim.”

“Tanrım, berbat biriyim. Gerçekten özür dilerim,” dedim hızlıca. Kelimelerim alkol ve suçluluk duygusuyla birbirine girmişti. Kolunu kavrayarak özrümü fiziksel olarak da belli etmeye çalıştım. “Yemin ederim ki seninle alakası yok. Sadece yorgunum ve yeğenim için endişeleniyorum. Belki başka bir zamana erteleyebiliriz?”

Brant bir parmağını çenemin altına yerleştirdi, başparmağı çene çizgimi sıyrırken delici bakışlarıyla daha derin bir şey görmeye çalışıyor gibiydi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Özür dileme, Syd. Kalbinden geçenler gözlerinden okunuyor ve onu birine kaptırdığın belli.”

“Ne? Hayır-”

Alnıma bir öpücük kondurdu. “Haftaya görüşür müyüz?”

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Brant bana o meşhur göz kırpmasını atıp uzaklaştı. Anahtarlarını havaya fırlatarak arabasına doğru gözden kayboldu.

Ayaklarım evimin önündeki ahşap talaşlara yapışmış durumdaydı, çenem gerginlikten ve asla söyleyemediğim kelimelerden dolayı ağrıyordu.

Kalbimi birine mi kaptırdım? Bu nasıl bir saçmalıktı böyle?

Belki de gerçekten ortamı anlama konusunda berbattım.

Kendimi toparlayarak tuğlalara yaslanmayı bıraktım ve Poppy ile ilgili gelişmeleri beklerken yalnız geçireceğim, atıştırma-
lık bir şeyler yiyip kitap okuyarak geçireceğim geceye teslim
oldum.

Sorun değildi. Alexis iyi bir arkadaşı.

Verandaya varmadan önce gözümün ucuyla sağımda bir hareket gördüm ve başım o tarafa döndü. Oliver'ın verandada başını eğmiş, dizlerinin arasından aşağıya bakarak oturduğunu gördüğümde vücudum kaskatı kesildi.

Siktir.

Efsanevi bir öpücük paylaşmıştık ve bundan iki gün sonra beni iş arkadaşım ile ön bahçemde öpüşürken görmüştü. *Berbat* biriydim.

Oliver bana bakmıyor olsa da gördüğünü biliyordum. Aramızda geçen öpücüğün bir anlamı olmaması gerektiğini biliyordum ama onun için bir anlam ifade ettiği ortadaydı.

Benim için de bir anlam ifade ediyor.

Altdudağımı ısırarak güçsüz bir nefes aldım. "Merhaba," diye seslendim ve karanlıkta beni bulmak için başını kaldırmasını izledim. "Hâlâ uyumamışsın."

Bir yanım ifadesinde düşmanlık görmeyi bekliyordu. Kıskançlık. Öfke.

Ama Oliver gülümsüyordu. Lanet olası şekilde *gülümsüyordu* ve bu çok daha kötü hissettirmişti.

"Uyuyamadım. Zihnim huzursuz olduğunda cırcırböceklerinin ve ağustosböceklerinin sesini dinlemek hoşuma gidiyor."

Dar topuklu ayakkabılarımdan dışarı fırlayan ojeli ayak parmaklarıma baktım, kollarımı bir zırh gibi etrafıma dolamıştım. "Yaz gecelerini çok severim," diye karşılık verdim aramızdaki çitlerin üzerinden. "Serin nemi. Yapış yapış esintiyi. Doğanın canlı ve hareketli seslerini."

Saçmalıyordum. Neredeyse gece yarısı olmak üzereydi ve saçmalayarak Oliver dilimi başka bir adamın boğazına soktuğumu görmemiş gibi davranmaya çalışıyordum. Bunun sebebini bilmiyordum. Neden bu acı suçluluk duygusunun kırgınlığının içimi sardığını anlamıyordum ama *hissedişiyordum*.

Sadece hissediyordum.

“Sakinleştirici,” diye onayladı Oliver. Sesi bana ulaşırken gece rüzgârından dolayı belli belirsizdi. Sonra ayağa kalktı, iki elini de ceplerine soktu ve yıldızlı gecenin içinde gözlerini mahcup bakışlarımla birleştirdi.

“Sana nasıl hissettirdi ki?”

“Galaksideki tüm yıldızlar Dünya’ya yuvarlanmış ve derimin altına girmiş gibiydi.”

Yutkundum. “İyi geceler, Oliver.”

“İyi geceler, Syd.”

Durumun farkında olduğu belli olsa da hafifçe gülümsedi ve içeri doğru döndü.

Ben de aynısını yaptım.

Çantamı yere atıp saçma topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek bütün gece tuttuğumu hissettiğim nefesimi dışarı verdim.

Yanlış bir şey yapmamıştım. Oliver kızgın değildi.

Her şey yolundaydı. Bunlar sadece alkolün etkisiyle ortaya çıkan çirkin duygulardı.

Değerlendirmemden tatmin olmuş bir şekilde yukarı çıktım ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Arkamda deri ve ucuz parfüm izleri bırakıyordum. Yatak odama girdiğimde Alexis yatağımın kenarında huzur içinde uyuyordu. Bu görüntü içimi ısıttı.

Daha iyi görebilmek için loş ışıkta gözlerimi kısarak baktığımda, Alexis’in solmak üzere olan bir lotus çiçeğinin yanında kıvrılıp yattığını fark ettim ve o sıcaklık baş döndürücü bir çarpıntıya dönüştü.

ON DÖRT

Sydney

“O na *bebek kız* dedim.”

Gabe ile birlikte en sevdiğimiz Meksika restoranında, cips ve *guacamole* sos için kavga ediyorduk. Benim tercih ettiğimi bildiği ekstra büyük cipse uzanmaya çalıştığında elini ittim. Tortilla cipsimin üzerine abartılı miktarda *guacamole* koyarken koyu turuncu masanın üzerinden ona baktım. “Kim? Ne?”

Çenesindeki hafif kirli sakalı kaşdı. Dikkati dağılmış, omzumun hemen ilerisine kilitlenmişti.

Cipsimi burnunun dibinde sallayarak, “Heeey,” diye seslendim. Bakışlarıma karşılık verdiğinde gülümsedim. “Tekrar hoş geldin.”

“Siktir, özür dilerim. Sadece düşünüyordum.”

Cipsimden bir ısırık alırken, “Yeni bir kız hakkında mı?” diye sordum.

“Clem hakkında,” diye açıkladı. “Neden birdenbire gittiğini anlamaya çalışıyordum ve aklıma gelen tek bir şey var. Ona *bebek kız* dedim ve bir anda donup kaldı, sonra da kaçtı.”

Kaşlarım çatıldı, çiğnemelerimi yavaşlatarak söylediğini gözden geçirdim. “Bu çok garip.”

“Evet, öyle. Ama aklıma gelen tek şey bu.”

“Belki de senin bir çeşit babacık fantezin olduğunu düşündüğü için paniklemiştir.”

“Benim bir çeşit babacık fantezim falan yok.”

“Ben kimseyi fantezilerinden dolayı utandırmam. Bu sadece bir tespitti.”

“Dostum.” Gabe bana dik dik baktı. “Babacık fantezim yok. Siktir, o anın etkisine kapılarak söyledim işte. Bilmiyorum.”

Gerçek şuydu ki, sebebi hakkında benim de bir fikrim yoktu. Clem, Nate ile olan cinsel hayatı konusunda fazla konuşmazdı ve benim de tek bildiğim eski kocası dışında pek deneyimi olmadığını biliyordum.

“Hiçbir fikrim yok.” Ağzıma bir cips daha atıp arkama yaslandım ve yine dalıp giden arkadaşımı inceledim. “Belki de ona biraz zaman vermen gerekiyordur. Hâlâ boşanmaya çalışıyor ve bekâr bir anne olmaya alışıyor. Biraz erken davranmış olabilirsiniz.”

Başıyla onaylayıp iç çekti. “Evet,” dedi fazla inandırıcı olmayan bir sesle. Cips sepetine uzandı. “Her neyse, en iyisi bu. Yani, beni Poppy’nin üvey babası olarak hayal edebiliyor musun? Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olurdu.”

Gabe’in bir baba figürü rolünü üstlendiğini hayal ettiğimde onun alaycı gülümsemesi benimkini de ateşledi. Bu hem korkutucu hem de sevimli bir fıkirdi. “Scni seviyorum ama haksız değilsin. Poppy zaten benimle ve dengesizliklerimle uğraşmak zorunda kalıyor.”

“Aynen öyle. Bir de *senden iki tanenin* o çocuğun geleceğini şekillendirdiğini düşün.”

Kahkaha attık.

Gerçekten de korkutucu olurdu.

Clem bu sabah erkenden bana mesaj atarak Poppy’nin iyi olduğunu söylemişti. Yeğenim hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş olsa da tomografisinde ciddi bir travma ya da potansiyel bir

endişç görünmcmiştı. Güneş doğarken kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı bile. *Tanrıya şükür.*

Ebeveynlerin bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Sürekli endişelenmek, gece yarısı acil servisi ziyaret etmek zorunda kalmak, soğuk algınlığı ya da beyin yiyen bulaşıcı bir hastalık olabilecek ateşler... Ben Alexis hapşırdığında bile paniğe kapılıyordum.

Nihayet tabaklarımız geldi. Her biri *ranchero** sosuna bulanmış *enchiladalarla*** süslenmişti. Gabe tavuklu, ben de kırmızı etli sipariş vermiştim. Bir ısırık aldıktan sonra tıpkı şık bir hanımefendinin yapacağı gibi ağzım dolu halde konuşmaya başladım. "Oliver nasıl?"

Gabe kırmızı bir pipetle suyunu yudumluyordu. Gözleri benden bardağında dans eden buz küplerine kaydı. Omzunu silkerken, "Sanırım iyi. Kütüphaneci pozisyonunu kaptı, bu yüzden oldukça heyecanlı," diye cevapladı. Suyundan biraz daha içmek için duraksadı. "Oliver ne kadar heyecanlanabilirse o kadar işte. *Bu çok arzu edilen bir haberdı gibi bir şeyler söyledi.*"

Kıkırdadıktan sonra gülümsemem düştü.

İşi aldığını bana söylemedi.

Oliver ile birlikte geçirdiğimiz o kaliteli zamanın üzerinden bir hafta geçmişti ve yalan söyleyemeyecektim, bu beni öldürüyordu. Onun düzenli olarak dışarıda kuşları izlediği ya da koşuya çıktığı, benim de boş zamanlarımda sık sık bahçeyle ilgilendiğim göz önüne alınırsa birbirimizden tam anlamıyla kaçıyor sayılmazdık. Ayaküstü sohbetler, sıcak el sallamaları ve içten gülümsemeler yaşıyorduk.

Rahat. Kolay. Kaygısız anlar.

* Kuzey Meksika'ya özgü, baharatlı ve domates bazlı bir sostur.

** Tortillaya farklı iç malzemeler konulup rulo şeklinde sarılan ve üzerine acı biber sosu eklenen bir yemektir.

Dün ağaçlarla çevrili sokağımızda koşarken beni saçma bir şekilde kendisini izlerken yakalamıştı. Terlemişti, gri bir atlet giyiyordu ve ayakları kaldırımı döverken kasları muhteşem bir şekilde esniyordu. Çalılarımın arasına tünediğimi fark ettiğimde onu röntgenci gibi izliyor olmama rağmen bana dostça el sallamıştı.

Ben de elimdeki çit makasıyla, seri katil gibi görünerek el sallamasına karşılık vermiştim.

Seks yapabilmiş olmam bile bir mucizeydi.

Gabe pirinç ve fasulyesini karıştırırken bana meraklı bir bakış attı. “Az önce bir yerlere gittin. Olmak istediğim bir yer miydi?”

“Sanmam,” diye homurdandım. Kavuşturdüğüm kollarımı masanın üzerine yasladım. “Oliver neden bana kütüphane işinden bahsetmedi?”

“Nereden bileyim? Öylesine sohbet etmekten o kadar hoşlanmıyor.” Gabe lokmasını yutup çatalını bir takırtıyla tabağına bıraktı. “Yoksa kavga mı ettiniz?”

“Daha çok... savaştık diyelim.”

Kaşları çatıldı. “İrade savaşı mı?”

“Dillerin savaşı.”

“Tanrım, Sydney...”

“Ne var?” diye karşılık verirken savunmaya geçerek ellerimi havaya kaldırdım. “Benden nasıl öpüşüleceğimi öğretmemi istedi. Aramızın garipleşmeyeceğine söz vermişti. Ve şimdi her şey garip.”

“Neden acaba?”

“Anlamayacağını biliyordum...”

Gabe başını iki yana sallayarak burnunun kemerini sıkı. “Oliver şu anda çok savunmasız bir halde. Etkilenebilir durumda. Lanet olası bir çocuk gibi.”

“O bir çocuk *değil*.”

“Beyninin çalışma şeklinden bahsediyorum. Yirmi iki yıl boyunca betondan bir deliğe kapatıldı, Syd. Kendi ayaklarının üzerinde durması yeterince zorken senin dilinin işleri daha karıştırmasına ihtiyacı yok.”

İrkilerek geri çekildim, kırgın ve biraz da öfkeliydim. “Birincisi...”

Parmak listemi saymaya başladığımı fark eden Gabe inledi.

“... Oliver tanıdığım en zeki insan.”

“Evet, teorik olarak zeki ama hayat tecrübesi yok.”

Onu görmezden gelerek, “İkincisi,” diye devam ettim. “Oliver’ın öğrenmesinin ve *kendi ayakları üzerinde durmasının* tek yolu zaten tecrübe kazanması. Onu öpmemi *isteyen* kendisiydi, Gabe.”

“Sydney...”

“Ve üçüncüsü,” diye hırladım. İşaretparmağımı diğer yüzükparmağıma bastırırken gözlerimden ateş fışkırıyordu. “Dilim hakkında böyle konuşma.”

Gabe kollarını göğsünde kavuşturarak kabinde arkasına yaslandı. Çenesi gergindi, tek kaşını kaldırmıştı. “Bitirdin mi?”

Gabe’in aptal yüzüymüş gibi hayal ederek *enchiladamı* bıçakladım. “Evet.”

“Hıyarlık etmeye çalışmıyorum,” diye ısrar etti, ardından teslim olmuş gibi iç çekti. “Güzel bir dilin var.”

“İğrençleşme.”

Bıçakla.

Yüzünde anlık bir gülümseme belirip kayboldu. “Dinle... Seni *tanıyorum*, Sydney. Duvarların var. Kimseye bağlanmıyorsun ve bu harika. Seni daha da güçlü kılıyor ama...” Sanki tepki mi görmekten korkuyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. “Oliver’ın duvarları seninkinden çok daha ince. Onları yıkmak için pek fazla bir şey yapmana gerek yok.”

Çatalımı sıkıca kavrarken sert bakışlarımı masanın diğer tarafına diktim. “Bu ne anlama geliyor?”

Bana keskin bir bakış attı. “Şu anlama geliyor... Çekici tutan sensin, Syd. Tek bir yanlış hamlede her şey paramparça olacak.”

Boğazımda bir yumru oluşarak sesimin çatlamasına neden oldu. “Aşırı tepki veriyorsun. Onun üzerinde o kadar da gücüm yok.”

“Sana nasıl baktığını gördüm. *Tüm* güç sende.”

Çatalım düşerek masaya çarptığı anda cüzdanımı karıştırmaya başladım. Bulduğum yirmi doları çıkarıp Gabe’e fırlattım. “Güven oyu için teşekkürler. Nerede durduğunu netleştirmiş oldun.”

“Hadi ama bunu kişisel algılama. Ben sadece ağabeyime göz kulak oluyorum.”

Çantamın askısını omzuma atıp masadan kalktım. “Ben de öyle.”

“Sydney...”

“Yapma!” Ani bir şekilde dönerek müşterilerin ve garsonların dikkatini çeksem de umurumda bile değildi. “Herkes pes ettikten sonra onu *hâlâ arayan* tek kişi bendim. Şimdi bana ona göz kulak olduğunu söyleme.”

Gabe’in normalde parlak ve sıcak olan yeşim gözleri buz kesiti. “Adil davranmıyorsun.”

Kalbim sıkışırken bir parça pişmanlık yavaşça kalkanımdan sızmaya başladı. Kelimelerimi geri almak istesem de yapamıyordum. “Yemeğinin tadını çıkar, Gabe.”

Restorandan fırtına gibi çıkıp gittim.

Sikerler.

Oliver Lynch'i geri almak için yirmi iki yıl beklemiştim, artık garip etkileşimler ve yüzeysel konuşmalarla geçecek bir günü daha kabul etmiyordum. Özellikle de bu kadar yol katetmişken.

Bu kadar yol kateden *oydu*.

Yan eve gittiğimde Gabe'in arabası henüz garaj yolunda değildi ve bunun için minnettardım. Bu öğleden sonraki tartışmamızın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Biz *hiç* kavga etmezdik. Tartışırđık, birbirimize laf atar ve didişirdik ama asla böyle pis bir şekilde kavga etmezdik.

Kaygı hissim tehlikeli seviyelere yükselmiş durumdaydı, yani bu dağınıklıklardan birini toplamanın zamanı gelmişti.

Parmak eklemlerimi tanıdık kahverengi kapıya vurdum, bir süre sonra yaklaşan ayak seslerini duyduğumda içimdeki gerginlik iyice arttı. Oliver kapıyı aralayıp dışarı baktı, diğer tarafta kimin olduğunu öğrenmeye çekiniyor gibi görünüyordu.

Sadece sorunlu dili, yıkıcı çekiciyle, bildiğı ve tanıdığı Sydney Neville'di.

Yüz hatları gevşeyerek kapıyı daha da aralarken rahatladığı belli oluyordu. Yakışıklı yüzünü aydınlatan bir gülümseme sundu. "Sydney."

Adımı öylesine sıcak, öylesine sevecen bir şekilde söylemişti ki Gabe'in Meksika yemeğı sırasında söylediğı kelimeler zihnimde yankılandı.

Tüm güç sende.

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Selam."

"Merhaba."

Gülümsemesi hâlâ orada, sabit ve tatlı bir şekilde duruyordu.

Kahretsin.

Daha fazla zaman kaybetmeden içeri dalarak kollarımı boynuna doladım ve yanağımı sertçe göğsüne gömdüm. Oliver

neredeyse geriye doğru sendeliyordu. Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü. "Seni özledim."

Oliver'ın kolları belime dolandı. Tutuşu ilk başta tereddütlü, dikkatli ve narindi. Ama sonrasında kavrayışı güçlendi ve beni tamamen kendine çekti, belki de olması gerekenden daha da yakına... Nefesi başımın tepesine vuruyor, saç derimi gıdıklayarak tenimi ısıtıyordu.

Sağ eli tüyler ürpertici bir aşinalıkla sırtım boyunca yukarı ilerledi. Aynı elle boynumun arkasını kavrayışını, saçlarımdan arasına dolanan parmaklarını, talepkâr ve sıcak dudaklarını bir kez daha hatırladım.

Sakin ol, kızım.

"Beni mi özledin?" diye sordu dağınık topuzuma doğru.

Göğsüne doğru başımı onaylarcasına salladım. "Evet."

"Ama..." Oliver bocaladı, seçeceği kelimeleri düşünüyordu. "Sadece... bir hafta oldu."

Bir anlık duraksama.

Kısa bir sessizlik.

Sindiriliyor, indiriliyor.

Şakasını anlamamla birlikte kahkahalara boğuldum. Ona daha da yaslanırken vücudum neşeyle titriyor, ayaklarım ağırlığımı zar zor taşıyordu. Bu sadece Oliver'ın bana daha sıkı sarılmasına neden oldu, kendi eğlencesi benimkine karışıyordu.

"Lanet olsun, Oliver. Az önce bana gerçekten *Barenaked Ladies*"ten alıntı mı yaptın?"

"Öyle görünüyor."

Çenemi göğsüne dayayarak başımı kaldırıp yukarı baktım, gözleri mizahla ışıltıyordu.

Bir hafta.

* Yemek yapıp dans ettikleri bölümde dinledikleri şarkıdan bahsediliyor. O şarkıda da *"It's been one week"* yani "Sadece bir hafta oldu" anlamına gelen bir şarkı sözü bulunuyor.

Onun yakınlığından, tuhaf huylarından, cazibesinden, içime yayılan güzel ruhundan sadece bir hafta uzak kalmıştım ve bir parçam solup gitmiş gibi hissetmiştim.

Yirmi iki yıl boyunca nasıl hayatta kaldığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Oliver sertçe frene bastığında öne doğru öyle bir savrulduğum ki, alnım neredeyse gösterge paneline çarpacaktı.

“Oliver!”

“Küçük bir memeli vardı.”

Soluklarımı düzene sokup ön camdan dışarı baktığımda komşunun ağacına tırmanan bir sincap gördüm. “Sadece bir sincaptı. Sincaplar intihara meyillidir.”

“Affedersin, ne dedin?”

Saçlarımı geriye doğru düzeltirken kalp ritmimi yavaşlamaya zorladım. “Tamam... Bu kadar sert fren yapmana gerek yok. Pedala daha hafif dokun.”

“Beklenmedik bir durumdu. Panikledim.” Oliver’ın göğsü sert nefesleriyle genişlerken parmakları direksiyonu sanki hayata tutunuyormuş gibi sıkıca kavramıştı. “Belki de geri dönmeliyiz.”

“Yani, evet, *bu* yasadışı ve inanılmaz derecede tehlikeli...” Bana doğru çevrilen büyümüş gözlerine karşı kıkırdadım. “Oliver, sadece mahallemizin sokağında saatte on bir kilometre hızla gidiyoruz. Bunda büyütülecek bir durum yok. On beş yaşındayken babam bana ve ablama aynı yolda pratik yaptırmıştı.”

Oliver bembeyaz kesilmişti, ne kadar gergin olduğu gözle görülebiliyordu. Kısacık buluşmamızdan iki gün sonra onu araba sürme pratiğine götürmeyi teklif etmiştim. Gelecek hafta yeni işine başlayacağı için bir noktada ulaşım konusunu da çözmesi gerekecekti. Şimdilik onu kütüphaneye götürüp getirebileceğimi söylemiş olsam da bu kalıcı bir durum olamazdı. Bunu

yapmayacağımdan değildi. Yanımda terli avuçlarıyla direksiyonu kavrayan, saçlarının önleri kirpiklerine değen, vücudu endişeyle gerilmiş adam için her şeyi yapardım.

Çünkü buna ihtiyacı vardı.

Oliver iki hafta sonra başlayacak olan bir sürücü kursuna kaydolmuştu ve mahallenin etrafında turlayarak ona pratik yaptırmanın bir zararı olmayacağını düşünmüştüm.

“Siz çocuklar posta kutumu ve cüce çobanpüsküllerimi ezip geçeceksiniz!”

Tabii Lorna Gibson bizi budama testeresiyle köşeye sıkıştırmazsa.

Yaşlı kadın küçümseyen gözlerini çoktan üzerime dikmemiş gibi koltuğuma daha da gömülerek, “*Siktir,*” diye inledim. Camım biraz açıldı ve bu da Lorna’nın çiçekli geceliğiyle benim tarafıma yaklaşması için istenmeyen bir davet gibiydi. “Günaydın, Bayan Gibson.” Ses tonum doğal olmayan bir şekilde nazikti.

Yaklaşırken, “*Bayan**,” diye homurdandı. “Dulum ben. Tanrı ruhunu şad etsin.”

Edgar. Mahallenin sapığı. Çocuk olmama rağmen Lorna’nın kocasının tam bir sürüngen olduğunu hatırlıyordum. Bikini giymiş genç kızlara bakar, kaba sözler söyler, uygunsuz şakalar yapardı. O bahçe işleriyle uğraşırken annem evden çıkmamıza bile izin vermezdi.

Lorna haç işareti yaptıktan sonra yasadışı sürücüyü incelemek için başını arabanın içine soktu.

Oliver kusacak gibi görünüyordu. “İyi günler, hanımefendi.”

“Ah, Oliver!” Lorna’nın tüm kötü enerjisi ve tavrı; bir anda güneş ışığına, köpek yavrularına ardından da cennetin meleklerinden oluşan bir koroya dönüştü. “Seni serseri kardeşin zannettim.”

* İngilizce kullanımda, Ms. (Evli, bekâr, dul veya boşanmış olan tüm kadınlara hitap ederken kullanılır) ve Mrs. (Evli kadınlara hitap ederken kullanılır). Karakter burada kendisine Ms. Şeklinde hitap edildiği için açıklama yapıyor.

Boğazımı temizledim. “Oliver’ı pratik yapmaya çıkardım. Ehliyet almaya hazırlanıyor.”

Bana doğru dudak büktü ve hemen solumdaki adama dönüp kaldığı yerden devam etti. “Son zamanlarda çok iyi görünüyorsun. Annen seninle gurur duyardı.”

“Neredeyse bir sincabı eziyordum.”

Kıkırdamadan edemedim.

“Evet, eh, sonuçta onlar haşaratlar. Yemlikten her zaman kuş yemlerimi alıyorlar. Gerekirse hepsini ez,” diye cevapladı Lorna. Çizilmiş kaşları, kırışmış alnına doğru kalkmıştı. “Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeyim. Sana ev yapımı yemekler hazırlamaktan mutluluk duyarım.”

“Aslında, Oliver gerçekten iyi bir aşçı-”

“Eğer paraya da ihtiyacın olursa ev işleri ve bahçe projeleri için sana seve seve ödeme yaparım. Dizlerim artık eskisi gibi değil.”

“Zaten kütüphanede yeni bir işe-”

“Eminim bu kötü geçmişinle iş bulmaya çalışmak tam bir kâbus olmuştur. Devlet sana maddi destek falan sağlıyor mu?”

İç çekerek koltuk başlığına yaslandım ve kaba bir karşılık vermemek için kendimi tutmaya çalıştım.

Oliver yanıt vermekte zorlandı, rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanıyordu. “Nezaketiniz için minnettarım. Teşekkür ederim.”

Lorna’nın gülümsemesi ışık saçıyordu. “Ne kadar kibar bir genç adam.” Bana döner dönmez gülümsemesi yüzünden silindi. “Arkadaşlarına dikkat et, Oliver. Seni yanlış yola sürüklemelerini hiç istemem...”

Arabadan uzaklaşırken kemikli elini salladı. *The Beatles*’ın *All You Need Is Love* şarkısını söyleyerek ağır ağır evine doğru gitti.

“Senden pek hoşlanmıyor, değil mi?” diye sordu Oliver. Lorna’nın gidişini izlerken gözleri şaşkınlıkla kısılmıştı. “Onu bu kadar kızdıracak ne yapmış olabilirsin ki?”

Umursamaz şekilde omzumu silkerken, “Bu sorunun cevabını ben de bilmek isterdim,” dedim. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Şey...”

“Hey, Sydney.”

Acaba bir araba boyundan daha ileriye gitmeyi başarabilecek miydik? Yukarı bir bakış attığımda, kızı Summer ile birlikte yürüyen komşumuz Evan’ı gördüm. Muhtemelen yeni romanı için notlar alıyordu: *Sydney Neville’in Din Dışı Maceraları*. “Merhaba. Kızın ne kadar büyümüş.”

Summer kulaklıkları hâlâ takılıyken etrafında döndü, bol tişörtünün etekleri o dönerken dans ediyordu.

Ruh ikizim.

Evan elini siyah saçlarından geçirirken, “Gerçekten de öyle,” dedi. “Pekâlâ, aslında bu cumartesi gecesi çocuk bakıcılığı yapabilir misin diye merak ediyordum. Konsere gideceğim ve her zamanki bakıcım meşgul.”

“Tabii ki bakarım.” Cuma günü kulüpte çalışacaktım ama hafta sonumun geri kalanı boştu. “Ama sadece Lorna’ya benim hakkımda iyi şeyler söylersen.”

Evan kıkırdadı, gülümsemesi ıslı ıslıldı ve *Paul Newman*’ı andıran gözleri, Lorna’nın bu adama neden bu kadar hayran olduğunu açıkça gösteriyordu. “Beni sadece çimlerini biçtiğim için seviyor.”

Kesinlikle. Eminim ondandır.

Eğilip ellerini dizlerine dayayarak Oliver’a açık pencereden başıyla selam verdi. “Selam, dostum.”

Oliver tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu. “Merhaba.”

Vedalaştık ve Summer babasının önüne geçip zıplayarak ilerlediğinde camı kapatırken gülmeden edemedim. Oliver ile

birbirimize neşeli bir bakış attık. “Normalde araba gezileri bu kadar olaylı olmaz,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Oliver vitesle oynarken küçük bir gülümseme yüzünü aydınlatıyordu. “Seninleyken her şey olaylı.”

Kalbim.

Bir saat sonra kavurucu yazın sıcağından kaçmak için kanepeye uzanmıştık. Klimadan gelen hoş serinliğe rağmen Oliver’ın yanına sokulup dizlerimi baldırına bastırduğımda ve omuzlarımız birbirine yapıştığında hissettiğim sıcaklıktan kurtulamamıştım.

O da gergindi, elleri kucağında sıkıca birbirine kenetlenmişti. Bir yanımda ona dokunarak ve bu kadar yakın olarak karışık sinyaller verip vermediğimi merak ediyordu. Gerçi bu benim normal halimdi. Her zaman sarılan, hissedilen, kişisel alanı işgal eden biri olmuştum. Kuru kalmak istediği günlerde bile sahile çarpan bir gelgit dalgası gibiydim.

Belki de sadece Oliver’ı olabildiğince içime çekmek istiyordum.

Odanın diğer ucundaki televizyon açıktı, bir *reality* şovun draması bu sakin anımıza arka plan gürültüsü oluyordu. Oliver’ın bakışlarının arada bir bana kaydığını hissedebiliyordum. Yirmi yıl boyunca *onun* varlığını nasıl hissettiysem, bunu da aynı şekilde hissedebiliyordum. Altıncı his gibiydi. Tenimin altında, sinir uçlarımla sık sık, habersizce dans etmesini tetikleyen doğal bir karıncalanmaydı.

Başımı kaldırıp onun meraklı bakışlarıyla göz göze geldiğimde tarçın rengi gözlerini karartan bir dizi duyguyu izledim.

Sana nasıl baktığımı gördüm.

Tanrım, ben de görüyordum.

O an daha yoğun bir şeye dönüşmeden önce ön kapı açıldı ve alttaki girişten Gabe’in sesi duyuldu.

“Tatlım, ben geldim. Gelmiş geçmiş en iyi pazartesiydi. Ben-” Beni kanepede, Oliver’ın yanına uzanmış bir şekilde gördüğünde ayak sesleri kesildi. “Ah. Selam.”

Başımı çevirdiğimde gözlerini benden ayırıp mutfağa doğru ilerlediğini ve arabasının anahtarlarını tezgâhın üzerine fırlattığını gördüm. “Selam.”

Oliver bile az önce yüzeye çıkan gerginliği hissedebiliyordu. Kaşlarını çatarak soru sorarcasına bana baktı.

Hasar kontrolü yapmaya karar verdiğimde dudaklarımdan derin bir nefes kaçtı. Ayağa kalkmadan önce hafifçe Oliver’ın baldırını sıktım ve bu hareket karşısında tüm bedeninin kaskatı kesildiğini fark ettim. “Hemen dönerim. Gabe ile bir konu hakkında konuşmam gerek.”

Başıyla onayladığında mutfağa doğru ilerledim, kollarımı ileri geri sallayarak gerginliğimi boşuna bir çabayla bastırmaya çalışıyordum. Gabe bana kısa bir bakış atıp ardından dolaplardan birini karıştırmaya başladı. Bir şey aramadığına emindim.

“Konuşabilir miyiz?” Parmaklarımin amaçsızca sallanmasını durdurmak için elimi arka cebime koydum.

Gabe anlamsız arayışına ara verdi, göğsü verdiği sıkıntılı nefesle genişlemişti. “Evet, tabii.”

Başımı koridora doğru eğerek beni takip etmesi için işaret verdim. Kısa süre sonra yatak odasının kapalı kapısının ardında yüz yüze duruyorduk. Sessizliği hemen bozdum. “Bu şeyi bitirebilir miyiz? Berbat bir durum.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir şekilde beni inceliyordu.

Altdudağımı büzerken bakışlarım yalvarıyor ve özür diliyordu, kirpiklerimi kırıştıtararak onu teslim olması için zorlamaya çalıştım. “Bana kızgın kalamayacağını biliyorsun.”

“Sen de beni hafife alıyorsun.”

Yeniden acınası şekilde kirpiklerimi kırıştırdım, dudaklarım etkileyici bir çabayla daha da asılmıştı.

“Kahretsin, Sydney.” Direnci bir meteor gibi düştü ve ayaklarımızın dibine çarpıp yanmaya başladı. Sonraki göz kırpmam enkazın altından bir gülümseme ortaya çıkardı. “Buraya gel.”

Sert bir sarılmanın içine çekildim, Gabe kollarını sıkıca bana sararken çenesini başımın üstüne dayadı. Dostumu geri aldığımı bildiğim için endişem yavaşça vücudumu terk etti. “Özür dilerim,” diye mırıldandım pembe polo tişörtüne doğru.

“Ben de,” diye iç geçirdi. “Sen benim her koşulda yanında olacağım dostumsun, Syd. Kavga edemeyiz.”

Söylediklerini başımı sallayarak onayladıktan sonra geri çekildim, rahatlığım gözlerimden okunuyor olmalıydı. “Yani, dilimden nefret etmiyor musun?”

Gözlerini devirirken kıkırdadı. “Harika bir dilin var. Endişelendiğim şey de bu zaten...” Gabe başparmağını omzunun üzerinden kapağa doğru uzattı, iması açıkça ortadaydı. “Dikkatli ol, tamam mı? İkinizin de yetişkin olduğuna biliyorum. Birbirinize ilk günden beri hep değer verdiğinizizi de biliyorum. Sadece daha tam olarak bir araya gelemeden bir şeylerin onu parçalamasından endişeleniyorum.”

Tüm savunma mekanizmam bir anda harekete geçip iğneleyici kelimeler boğazıma dizilse de Gabe’in neden endişelendiğini anlıyordum... En başta Oliver’ı asla öpmemiş olmam gerektiğini de *biliyordum*.

Oliver gerçekten de kolay *etkilenecek* durumdaydı. Savunmasızdı. Saftı, insani duygulara karşı hassastı ve niyetim ne kadar iyi olursa olsun, onun duygularıyla oynamaya hakkım yoktu.

Gururumu bir kenara bırakıp çenemi kaldırdım. “Onun canını yakmayacağım, Gabe.”

Gabe yumruğuyla omzuma hafifçe vurdu, kapı koluna uzanırken yüzünde beliren gülümseme hüznüydü. “Bunu isteyerek yapmayacağını biliyorum.”

ON BEŞ

Oliver

Bir rakun vardı.
Yavruydu, o kadarını anlayabiliyordum.

Hayattaydı ve mısır saplarının arasından bana bakıyordu. Gözleri meraklı olsa da benimkiler kadar değildi. Gözlerimi belli belirsiz öğle ışığına alıştırmaya çalışırken kaskatı ve hareketsiz durmaya devam ettim. Bu keşfi sindiriyordum. Karşımdaki rakun bu toksinleri soluyarak nasıl hayatta kalabiliyordu? Hayvanların havadaki kimyasallara karşı bağışıklığı mı vardı?

Prences Gelin'deki Westley gibi akik gözleri, siyah bir maskeyle boyanmıştı ve dost canlısı bir yüzü vardı. Patileri bir parça yiyeceği kavramıştı, beni incelerken bir yandan da yiyeceğini kemiriyordu. Koruyucu kıyafetim ve garip maskemle oldukça ilginç görünüyor olmalıydım.

Ama o korkmuş görünmüyordu.

Yaratıkla kısa ama anlamlı bir anı paylaşıyordum. Bu rakun yaklaşık yirmi iki yıldır Bradford dışında karşılaştığım tek canlıydı. Eğer bu durumdan sağ çıkarsam, bu parlak gözlü, kuyruğu çizgilerle dolu, beklenmedik arkadaşı asla unutmayacaktım. Ben yoluma devam ederken patisini neredeyse veda eder gibi kaldırdı.

Tepemde süzülen kuş sürülerine bakarken göğsüm adını koymadığım bir hisle gerildi. Bir şeyler çok yanlış geliyordu. Yaşamın olduğu her halinden belli olan yatak odası. Su tesisatı, taze yiyecekleri ve çeşitli lüksleri olan küçük ahşap ev. O merdiveni tırmandığımdan beri kalbim göğüs kafesimin içinde sertçe atıyordu. Şüphe ve korku, midemde birbirine karışarak düğümlenmişti.

Ama devam etmeliydim. Bu mısır sapları sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve ne yaptığım ya da yolculuğumun beni nereye götüreceği hakkında hiçbir bilgim yoktu.

İlerlemeye devam ederek uzun sapların arasından geçerken maskemin içinden yavaşça nefes alıyordum. Arkamdan kulağıma alışılmadık bir ses geldiğinde hemen arkamı döndüm. Pek bir şey göremiyordum. Maskem buğulanmıştı, sinirlerim beni sersemletiyordu ama uzakta, ters yönde sürekli bir hareketlilik var gibi görünüyordu. Sanırım bir bip sesi, bir siren ya da tiz bir korna duyuyordum. Belki de diğerlerini uyarmak için bir sinyaldi. Hareket dolambaçlı, çakıllı bir patikaya bağlıydı. Uzun bir araba yoluydu. Belki de bu bir labirentti.

Onu takip etmek zorundaymışım gibi hissediyordum.

İleride bir hareketlilik olduğuna göre diğerlerini bulabileceğim yer de orası olmalıydı. Kararımı vermiştim, umutlarım öncesine göre daha yüksekti. Arkamı döndüm ve garip bilinmezliğe doğru yürümeye başladım.

Rakuna veda etmek için arkama baktığımda çoktan gözden kaybolduğunu fark ettim.

Yalnızdım.

Aylar ilerledikçe yaz yerini sonbahara bırakıyordu ve bu geçiş oldukça keyifliydi. Hava serinliyor; yapraklar altın rengine bürünüyor, her hafif esintinin arasında şenlik ateşlerinin kokusu

etrafta dolaşıyordu. Yapış yapış sıcaklar yerini daha ılıman bir havaya bıraktığı için sabah koşularım da çok daha keyifli hale gelmişti. Hatta yatak odamın penceresini bile açık tutmaya başlamıştım. Özellikle de çizgi romanlarım üzerinde çalışırken. Pencereden giren hava hem beni rahatlatıyor hem de kafamdaki düşünceleri sakinleştirip odaklanmama yardımcı oluyordu.

“Tak-tak!”

Sesini duyduğum anda gülümsedim.

Penceremi açık tutmamın başka nedenleri de olabilirdi.

Çalışma masamın sandalyesinde dönerken onu kollarına yaslanmış ofis penceresinden bana sırtırken buldum. Saçları, sonbahar rüzgârının sessiz şarkısıyla dans eden karışık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Kendi pencereme yaklaştım, yüz yüze geldiğimizde tenimde hissettiğim sıcaklıkla titredim. Bana ne zaman gülümsese böyle hissediyordum. “Kim o?” diye seslendim.

“Yoda Lady.”

“Yoda Lady de kim?”

İşaretparmağını bana çevirdi. “*Yodel* söyleyebildiğini bilmiyordum, Oliver Lynch.”

Aman Tanrım.

Sydney kendi şakasına kahkaha attığında kalbim sıkıştı.

Rüzgârda savrulan saç tellerini gözlerinden uzaklaştırırken, “Bekle, bekle... bir tane daha var,” diye kıkırdadı. “Tak-tak.”

“Kim o?” diye cevapladım.

“Gerilim.”

“Gerilim de kim?”

Sydney sessizleşti, bana bakan gözleri gizemli bir şekilde parlıyordu.

* Yodel, trilli şarkı söylemek anlamına gelir.

Kaşlarımı çatarken, “Gerilim de kim?” diye tekrar ettim. Bana bakmaya devam ederken aramızdaki gerilim artı-
Ah.

Ensemi ovarken içten bir şekilde gülüp başımı iki yana salladım. “Bu şakalarda gittikçe daha iyi olmaya başladın.”

“Evet. *Google*’da çok başarılıyım,” diye göz kırptı. “Peki, bugün ne üzerinde çalışıyorsun? Alexis, Yüzsüz Adam seni terk edilmiş bir depoda tutarken gelip beni kurtarabildi mi?”

Çizgi romanlarımdan bahsediyordu ve onun bu ilgisi başımı eğip utanmama neden oldu. Aslında bundan çekinmiyordum ama çizgi romanları o kadar uzun zamandır kendime saklamıştım ki, bir başkasıyla paylaşmak hâlâ son derece savunmasız hissettiriyordu.

Gabe çizgi romanlarıma biraz göz atmış olsa da henüz ayrıntılarıyla paylaşmamıştım. Sydney o sayfalarda hayat bulan hikâyeleri bilen tek kişiydi.

Yanağımın içini ısırarak, “Alexis de benimle birlikte yakalandı,” diye açıkladım. “Bizi kurtaracak yeni bir karakter tanıtmayı planlıyorum. Potansiyel olarak, genellikle iyi amaçları olmayan ancak önemli anlarda kahramanların yanında yer alabilecek kurtarıcı bir karakter.”

Birkaç metre ileriden bana bakan Sydney’nin gözleri gerçek bir coşkuyla parlıyordu. “Kahretsin, bu fikre bayıldım. Kötü karakterlerin kişiliklerini kurtarıcı hikâyelerde okumaya bayılıyorum. Her zaman anti-kahramanları desteklerim,” dedi. Biraz daha öne eğildiğinde, bluzu de birkaç santim aşağı kaydı.

Gözlerimi ekim güneşinin altında beni tahrik eden göğsünün üst kısmından uzaklaştırdım. Üzerimdeki etkisi, son birkaç aydır hem fiziksel hem de duygusal olarak kafa karıştırıcı bir seviyeye ulaşmıştı.

Birlikte çok fazla zaman geçiriyorduk. Gabe'in durumumuz için kullandığı terim *ayrılmaz ikiliydi* ve kesinlikle ona katılıyordum. Yürüyüşe çıkıyor, kedisiyle oynuyor, birbirimize fazlasıyla yakın oturarak filmler izliyorduk. Favorisi olan doksanlı yılların şarkılarını dinliyorduk, bazen yatağıma uzanıp bambaşka bir hayattan kalma, tavana yapışmış karanlıkta parlayan yıldızları seyreliyorduk. Artık kendi yatağımda uyumaya alışmıştım, bu da Sydney ve onun bir yaz günü, öğleden sonra birlikte kestirmeyi istemesi sayesinde olmuştu. Sydney ve onun vücut ısısı yakınımdayken, kokusu dibimde öylesine güçlüyken, farklı enerjisi beni sakinleştirirken uykuya dalma aşamasına geçişi çok daha kolay hale getirmişti. Artık yatağı, çarşafı, bazayı *Sydney* ile özdeşleştiriyordum ve yer artık o kadar da çekici gelmiyordu.

Şakalaşüyor, birbirimize takılıyor, hikâyelerimizi paylaşıyorduk. Sık sık beni izleyip incelediğini, mavi gözlerinin alevler gibi titreştiğini yakalıyordum. O bakışlar beni de yakıyor, kemiklerime kadar kavuruyor, arkalarında duman ve yanık izleri bırakıyordu.

Ama ben bakışlarına aynı derecede hevesli bir merakla karşılık verdiğimde her zaman geri çekiliyordu. Sanki aşırı ısınıp yanacağımızdan korkuyormuş gibi daha soğuk bölgelere kaçıyordu.

Komşuma duyduğum ilginin son zamanlarda daha cinsel yönler evrildiği belliydi. Sydney'yi fiziksel olarak hep çekici bulmuş olsam da daha az sağlıklı hayallerimde görüldüğü sıklık, bu şehvetli duyguları zaman geçtikçe arttırıyordu. Bu duygular, dudaklarının benimkilerle buluştuğu, vücutlarımızın görünmeyen güçler tarafından birbirine kilitlendiği, gözlerindeki ateşin ikimizi de tükettiği andan itibaren kaynamaya başlamıştı.

Ama Sydney dışarı çıkabilmişti. O yanan binadan kaçarken ben içeride mahsur kalmıştım, zar zor nefes alabiliyordum. Hâlâ

oradaydım, benim için geri dönecek mi diye merak ederek bekliyordum. Böylece alevlerle birlikte yüzleşebilirdik.

Sydney pencereden kalkarken, “Daha sonra uğrayabilir miyim? *Ucuz Roman/Dövüş Kulübü* film gecesi yapar mıyız?” diye sordu. “Şu internet sitesini bitirmem gerek ama sonra tamamen seninim.”

Bunun doğru olmasını o kadar isterdim ki...

Onunla geçirdiğim her ana minnettar olarak başımla onayladım. Elimdeki çizim kalemini havaya kaldırarak, “Seni programıma dahil edebilirim,” diye karşılık verdim.

İki parmağıyla selam verip pencereden uzaklaştı.

“İkiniz gerçekten mide bulandırıcısınız.”

Sandalyemin tekerleri üzerinde döndüğümde gözlerim, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde eğlenen bir sırıtışla kapımın pervazına yaslanan Gabe’e çevrildi. Boğazımı temizledim. “Ona biraz tutulmuş durumdayım,” diye itiraf ettim. Ancak bu hiç şaşırtıcı değildi.

Yaklaşık bir ay öncesinde, bir cumartesi akşamı Gabe’in yatağında yeni bir kadın vardı. Sydney’nin ablasıyla birbirlerine kur yapmaları sona erdiğinden beri bir sürü kadın gelip gitmişti ama o kadın oldukça... sesliydi. Kadının gürültülü zevk seslerine karışan yatak başlığının duvara vurma sesi, o gece gizemli kadın gittikten sonra Gabe’in özür dilemesine neden olmuştu.

“Üzgünüm, dostum,” demişti bana. O akşam boyunca içtiği alkol ve esrarın etkisiyle kafası hâlâ iyiydi. “Muhtemelen bu oldukça garipti. Hâlâ yalnız yaşamıyor olmaya alışmaya çalışıyorum.”

Şu andaki haline benzer bir şekilde kapımın önünde durmuştu ve ben de elimdeki kalemi sıkarak çizimlerime bakmıştım. “Eğlenmene sevindim. Özür dilemene gerek yok, burası senin evin.”

Altın rengi saçlarını karıştırırken, “Burası *bizim* evimiz. Daha düşünceli olmalıydım,” diyerek karşılık vermişti. “Biliyor musun... bunu bir ara sen de denemelisin.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırmış, bu önerisi karşısında gerilmiştim. “Hiç tanımadığım biriyle seks yapmayı mı?”

“Eh, istersen öncesinde onları tanıyabilirsin.” Hafifçe kıpırdanıp koluna doğru öksürmüştü. “İstersen yardım edebilirim. Tanıdığım bir sürü bekâr kadın var.”

“Belli oluyor.”

“Büyük bir olay olmak zorunda değil, Oliver. Belki de yara bandını hızla söküp atman gerekiyordur.”

Bunu düşünürken gözlerim kısılmıştı. “Bu oldukça kaba bir tanım oldu.”

“Belki öyledir,” diye omuz silkmmişti. “Ama bu hep filmlerde gördüğün gibi büyük aşk hikâyeleri ve dramatik müziklerle gerçekleşmiyor. Bazen sadece... *eğlence* içindir. Bence senin de eğlenmeye ihtiyacın var.”

“Eğleniyorum zaten,” demiştim.

“Aynı zamanda *dikkat dağınıcıdır*.”

Gabe’in gözleri belirli bir şeyden bahsediyormuşçasına imayla parlamıştı. O anda neyi kastettiğini anlamış ve iç çekerek sandalyemde arkaya yaslanmışım. “Sydney’nin dikkatimi potansiyel adaylardan uzaklaştırdığını düşünüyorsun.”

Yutkunarak gözlerini *Simpons*’lı çoraplarına çevirmişti. “Bence bu yoldan yürümeye devam edersen canın yanacak,” diyerek beni onaylamıştı.

Bakışlarımı bol tişörtü, eşofmanı, çocuksu yüz hatları ve dağınık saçları olan üvey kardeşimin üzerinde gezdirmiştim. Yakışıklı biriydi ve cinsel zaferlerinde hiç zorluk çekmediği belliydi. Yatak odasının duvarında aşırı kullanılan yatak başlığının açtığı sayısız delik buna kanıt sayılabilirdi.

Fakat gözlerindeki o oyuncu ışıltı yapay görünüyordu. Bu sahte görünüşünün ardında saklanmak için hazırlanmış güzel bir perdeydi. Gabe kaygısız biri olsa da gerçekten *mutlu* olduğuna inanmıyordum. Kadınlar, alkol, uyuşturucu... hepsi yalnızlığını hafifletmek için kullandığı kötü alışkanlıklardı.

Bu nedenle onun görüşü bana geçersizmiş gibi geliyordu.

Ona, "Düşüneceğim," diye cevap versem de bunu gerçekten yapmaya niyetim yoktu.

Bu söylediğim ilk yalan olabilirdi.

Gabe şimdi de ayaklarının üzerinde sallanırken bana kaygısız bakışlarla bakıyordu. Güneşli bir cumartesiydi, rahat kıyafetler giymişti ve babasıyla golf oynamaya hazırlanıyordu. Beni de davet etmişlerdi ama spor ilgimi çekmemişti. Travis beni *YouTube* uygulamasında birkaç golf videosu izlemeye teşvik etmiş olsa da en sonunda uyuyakalmıştım.

Gabe bilmiş gözlerini benimle açık pencerem arasında gezdirerek, "*Tutulmak* bunu tanımlayacak kelimelerden biri," dedi. "Sydney'nin kesinlikle kendine has bir tarzı var."

Sandalyeden kalkıp masama doğru ilerledim, kalemi yerine bırakırken bu cümlesi dikkatimi çekmişti. "Ona karşı romantik hislerin var mı?"

"Siktir, hayır. Kesinlikle hayır... O benim kız kardeşim gibi. Ne yazık ki bu gerçeği dilimi onun boğazına soktuktan *sonra* keşfettim." Gabe yüzünü buruşturdu. "Tabii ki çok seksi ama aramızda öyle bir şey yok. Demek istediğim, o kıza âşık olan bir sürü erkek gördüm ama Sydney sonunda tamamına karşı duvar ördü ve hepsi geride kırık kalplerle kaldılar. Bunu yapmak istemese de ilişkilere alerjisi var."

"Bu oldukça garip bir alerji." Çalışma masamdaki çizimleri toplayıp bir manila dosyasına yerleştirirken söylediklerinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. "Endişeni takdir

ediyorum ama ben senin gibi değilim. Duygularımı açıp kapamıyorum.”

“Çünkü sürekli birliktesiniz. Belki biraz ara vermen gerekiyordur. Kütüphanede sosyalleşebileceğin arkadaşların var mı?”

Dosyayı masamın çekmecesine yerleştirirken duraksadım. Doğrusu, işyerinde pek arkadaşım yoktu çünkü içime kapanıktım. Herkes nazik ve arkadaş canlısıydı, beni sosyal çevrelerine dahil etmeye çalışıyorlardı ama ben hâlâ alışma sürecindeydim. Mesafemi koruyordum. Ortam sakin ve huzurluydu, yaptığım işten keyif alıyordum ama yine de çok insan vardı. Fazlasıyla koşuşturma, anahtar sesleri, ağlayan çocuklar ve sayısız fısıltı bulunuyordu.

Programım şimdilik yarı zamanlıydı, haftada sadece yirmi saat çalışıyordum. Bu da bana istesem bile bağlantı kurmak için çok büyük bir fırsat sunmuyordu. Zaten öyle bir isteğim de yoktu. “Pek sayılmaz. Oldukça çekingenim.”

Gabe dudaklarını büzerek beni başıyla onayladı. “Evet, acele etme. Sadece bir öneriydi.” Parmak uçlarıyla kalçalarına vurdu. “Benimle ve ihtiyarla golf oynamaya gelmek istemediğine emin misin? Biraz temiz hava alırdık.”

Hızlıca reddettim. “Hayır, teşekkür ederim. Biraz koşup kuşları seyretmeyi planlıyorum. Siz günün tadını çıkarın.”

Kardeşim mesajı alarak gitmek için arkasını döndü. Ayak sesleri koridorda yankılandı, *sonra görüşürüz* diye seslendi ve ardından oturma odasına doğru gözden kayboldu.

Koşu kıyafetlerimi giymeden önce çekmecedan dosyayı çıkardım ve *Yüzsüz Adam* tarafından esir tutulan bir kadın resmine gelene kadar eskizleri karıştırdım. İşaretparmağım, kurşunkalem ve renkli gölgelendirmelerle işaretlenmiş taslağın üzerinde gezinirken karakterinin bu güncel versiyonuna karşı gülümsedim.

Lotus Kraliçesi artık eski püskü bir oyuncak ayıyı tulumunun cebinde tutan, saçları iki yanından örülmüş küçük kız değildi.

Güneşli ışıltılara sahip olan dağınık saçları, siyah gözlükleri ve belinde lastikle bağladığı *Nirvana* tişörtüyle yetişkin bir kadındı. Gözleri bulabildiğim en mavi kalemle gölgelendirilmiş, burnu küçük, dudakları dolgun, vücudu ince ama kıvrımlıydı. Mizahı; diyaloglarında, çeşitli küfürlerle ve esprili karşılıklarıyla parlıyordu.

Vahşiydi.

Şapşaldı.

Güzeldi.

O, Syd'di.

Bir rakun vardı.

Sekiz kilometrelik koşumdan sonra nefesimi toparlamaya çalışırken komşunun bahçesinden benimkine doğru koşmasını, sonra da evin arkasına geçmesini izledim. Hayvanın arka bahçeye topallayarak girdiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı, saç çizgim terle kaplanmıştı.

Ardından gözlerim geride kalan kan izlerine takıldı, küçük kırmızı damlacıklar çakıllı garaj yoluna damlamıştı.

Olamaz. Hayvan yaralıydı.

Bir an bile düşünmeden endişeyle arka bahçeme doğru hızla koşarak yarattığı takip ettim. Adımlarımı yavaşlatmaya ve dikkatle yaklaşmaya başladığımda rakunun bir selvi ağacının yanına yığıldığını gördüm. Biraz daha yaklaştığımda hayvanın kafası bana doğru çevrildi, gözlerimiz birkaç metre öteden birbirine kilitlenmişti.

Gençti, hatta muhtemelen hâlâ yavruydu. O koyu renk gözleri tanıdık gelse de bunun kaçarken karşılaştığım rakunla aynı olduğunu düşünmek mantıksızdı. Bölgede, bu memelilerden on binlerce vardı. Çok saçma bir ihtimaldi.

Ama yine de hissettiğim çekime, o garip bağlantıya, yardım etmek için duyduğum ezici arzuya engel olamıyordum.

Veteriner olmasam da bu konuda sayısız kitap okumuştum.

Yere çöküp gözle görülen yaralanmasının dışında bir sıkıntısı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Rakunlar gecceci hayvanlardı, bu yüzden gündüz saatlerinde aktif olması kuduz ya da hastalık belirtisi olabilirdi.

Yine de bu sonuca varmadım ve nazik bir şekilde ilerleyerek şansımı denedim. “Merhaba, dostum. Benim adım Oliver.”

Sesimi kısık tuttum. Aynı zamanda yumuşak ve davetkârdı. Bu vahşi hayvanın korkup kaçması, hatta stres altında bana saldırması gerekirdi ama o sadece orada yatmakla yetindi. Minik pençeleriyle toprağı tırmalıyordu.

“Sana yardım etmek için buradayım.” Şansımı zorlayarak dizlerimin üzerinde ona biraz daha yaklaştım. “Seninle daha önce tanışmış mıydık?”

Aptalca davrandığımın farkındaydım, vahşi bir memeliye sanki cevap verebilecekmiş gibi sorular soruyordum. Ama akik rengi gözlerinde bir cevap gördüğümünden neredeyse emindim. O kısa süreli, tanıdığı biriymişim gibi gözlerinde beliren ifade çabalarımı sürdürmem için davet gibi görünüyordu. Denemeye devam etmek istiyordum. Bu rakuna yardım edecektim.

Seçeneklerimi gözden geçirip yarattığı güvenli bir şekilde yakalamak için eldiven ve havluya ihtiyacım olduğuna karar verdim. İçgüdülerim bana zarar vermeyeceğini söylese de emin olamıyordum ve güvenlik her şeyden önce gelirdi. “Burada kal, ufaklık. Hemen döneceğim.”

Birkaç dakika sonra Gabe’in kışlık eldivenleri ve çamaşır dolabından aşırđığım bir banyo havlusuyla geri döndüm. Rakun yer değıştirmemişti, bu da onun benim dönüşümü beklediğini düşünmeme sebep oldu. Aptalca olabilirdi ama akıllı gözleri vardı. Bu hayvan bana güveniyordu, bundan emindim.

Yaklaşırken ellerimdeki devasa eldivenlere daha da sinirle söylensem de hayvanla yatıştırıcı bir tonla konuşmaya devam ediyordum. Rakunun kokumu almasını tercih ederdim ama bir ısırik ya da çizik riskini göze alamazdım. “Seni iyileştireceğim, küçük rakun. Her şey yoluna girecek.” Eğildiğimde hayvan hafifçe irkildi, ardından temas beklediği için ellerini ve ayaklarını yere doğru uzattı.

Bir hamlede hayvanı beyaz havluya sarıp aldım, onu göğsüme dayadığımda dışarıda olan tek parçası başıydı. Nefesleri hızlı ve ağırdı, hem gerginlikten hem de yaralı olmasından kaynaklı bir tepkiydi. Bir kolum rakunu sararken sol elim başını okşamak için uzandı, ipeksi tüyleri parmaklarımı gıdıklıyordu. “İyi olacaksın. Sana yardım edeceğim.”

Hayvanın nefeslerinin dokunuşumla yumuşamaya başladığına kesinlikle inanıyordum.

Rakunu içeri taşıyıp yatak odama girdim ve yarayı incelemek için hevesle kapıyı kapattım. Ancak daha doğru düzgün yerleşmeden kapım açıldı ve Sydney bir fırtına gibi içeri daldı.

“Oliver?”

Ben ona dönüp, “Kapıyı kapat. Hemen,” diye emrederken rakun bana karşı mücadele ediyordu.

Sydney ses tonumdan dolayı ürkmüş gibi görünüyordu, dediğimi yapmadan önce bir an tereddüt etti. “Özür dilerim... Buraya geliyordum ve havlu içinde bir şey taşıdığını gördüm. Birini çağırmamı ister misin? O bir hayvan mı?”

“Bir rakun, evet. Yaralanmış.”

Sydney çekingen adımlarla bana yaklaştı, dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. “Araya girmek istememiştim. İstersen gidebilirim.”

“Hayır, hayır... kal. Sorun değil.” Hayvanı okşayarak fısıltılarım ve sessizliğimle onu yatıştırdım. “Sadece yaralı.”

“Veteriner çağırmalı mıyım? Ya da bir vahşi yaşam merkezini arayabilirim?”

“Hayır, ben hallederim.” Rakunu halı kaplı zemine indirdim ve örtüsünü dikkatlice açtım. Kan lekeli havluyu bir kenara atıp rakunu yan yatırdığımda karnında iki deliğin oluşturduğu yarayı fark ettim. “Isırık izi var. Belki de bir çakaldandır.”

“Dikiş atılmalı mı?” Sydney yanımda diz çökmüş, ellerini kalçasının üzerine koyarak temkinli bir merakla izliyordu.

“Hayır. Delinmiş yaralara dikiş atılamaz. Enfeksiyon riski çok büyük.”

“Ah...”

Yardım edip edemeyeceğini merak ederek ona baktım. “Elinde bir kafesin ya da taşıma kutun var mı? Alexis’in kullanmış olabileceği bir şey?”

Sydney başını salladı, çoktan ayağa kalkmıştı. “Evet. Hemen döneceğim.”

“Teşekkür ederim.”

O gittiğinde rakunu banyoya taşıyıp yarasıyla ilgilenmeye başladım. Temiz, nemli bir havluya kanı durdurmak için delinme izlerine hafifçe baskı uyguladıktan sonra yarayı ılık su altında duruladım. Küvete girdiğimizde hayvan kaçmaya çalışmamıştı, onu göğsüme yaslayarak ben de açık kahverengi fayanslara yaslandım. Dişi olduğuna karar vermiştim.

Kürkünü okşarken meraklı sesler çıkardı, bana tırmanmaya çalışırken kolları pazuma dolanmıştı. Tırnakları koşu tişörtümü delip geçiyordu, küçük elleri gerilip hafifçe titredi.

Kalp atışlarım hayvanı sakinleştiriyordu, bir süre sonra huzur içinde hareketsizleşti. “Her şey yolunda,” dedim yavaşça. “İyi olacaksın.”

Banyo kapısı çalındığında Sydney’yi içeri aldım. Gözleri porselen küvetin içinde benimkilerle buluştuğunda yüz hatlarını kaplayan şaşkınlık ifadesine gülümsemeden edemedim. Rakun

göğsüme sokulmuş, kömür burnunu koltuk altımın kıvrımına dayamıştı. Bu oldukça garip bir görüntü olmalıydı.

Sydney parmak uçlarını arka ceplerine sokarak, “Kafes odanda ve hazır.” Bakışları sessiz sorularla üzerimde geziniyordu, yaklaşırken adımları kararsızdı. “Yapabileceğim bir şey var mı? Bu durum uzmanlık alanımın biraz dışında olsa da yardım etmek isterim...” diye teklif etti.

Ecza dolabına doğru yaptığım baş hareketini takip etti. “Aynalı dolapta bir ilk yardım çantası var. Onu bana getirebilir misin?”

Sydney hemen harekete geçti, çantayı aldı ve küvetin yanında diz çöktü. Fermuarı açıp istediğim antiseptikle bandajı çıkardı. Sağ elimle ince bir antibiyotikli krem sürerken rakun sol elime sıkıca tutundu. Hayvan bir an için kıpırdansa da hemen sakinleşip eski haline dönerek göğsüme gömüldü. Sydney birkaç saniye sonra bandajı yapıştırırken parmakları titriyordu. Ben bu kadar sakinken onun gergin olduğunu görmek garipti. Durumlarımız tersine dönmüş gibi hissediyordum.

Sydney işini bitirip uzaklaşırken ellerini küvetin kenarına koydu. Merakla göğsüme küçük bir çocuk gibi yaslanmış, huzur içinde duran rakuna bakıyordu.

“Bu inanılmaz. Sen rakunlara fısıldayan adamsın,” diye fısıldadı. Her kelimesi büyüleyiciydi. “Kuduz olmasından korkmuyor musun?”

Başımı iki yana sallayarak hızla bu teoriyi reddettim. “Hayır. Küçük kız hiçbir hastalık belirtisi göstermiyor.”

“Bir dişi mi?”

“Evet. Sence ona bir isim bulmamız gerekmiyor mu?”

Birbirimize bakarken Sydney gözlerinin önüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Tekrar rakuna döndüğünde gülümsemesi parlaktı. Başını biraz sağa eğerek, “Akıllı görünüyor,” diye karar verdi. “Bilge gözleri var. Aynı senin gibi.”

İltifatını resmen kalbimde hissettim ve bu benim de gülümsememe neden oldu. *Bilge gözler.* Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. “Athena,” dedim. “Bilgelik Tanrıçası.”

Sydney’nin gözleri hak verircesine parladı ve eli küvetten kollarımdaki hayvana doğru uzandı. Duraksayarak izin almak için bana baktı. “Onu sevebilir miyim?”

Yanaklarındaki pembeliğe, altdudağını ısırtışına, saçlarının omzumun üstünü sıyrışına odaklandım. İzin vermeden önce yutkundum. “Evet. Çok uysal.”

Yüzü aydınlandığında gamzeleri ve dudağının altındaki minik çukur belirginleşti. Parmaklarının ucu, Athena’nın kulağının arkasındaki kürke temas ettiğinde Sydney o an kendisi için çok derin bir anmış gibi kesik bir nefes aldı.

Bana döndü, yüzlerimiz o kadar yakındı ki gözlerimi onun kilere dikmeye korkuyordum. Çekim çok güçlüydü ve aramızdaki mesafe de bir o kadar azdı. Eğer şimdi ona bakarsam kaybolacaktım.

Yine de baktım. Ve kayboldum.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken kalp atışlarımın bocalandığını hissettim. Bunun nedeni kollarımda vahşi bir memeliyle küvete uzanmış olmam değildi. *Hayır.* Sydney’nin sıcak bakışlarının içimi kavurmasından, yakıcı maviliklerinden, büyüleyici gülümsemesinin bambaşka bir şeye dönüşmesinden kaynaklanıyordu.

Bakışları dudaklarıma kaydı, hareketi sadece bir an için sürse de kalbimin etrafında kenetlendi ve onu öpme dürtüsüyle savaştırmak beni yerimde tuttu. *Rakunun canı cehenneme.*

Sydney’nin eli hayvanın başından geçip benimkine uzanarak alnımdaki bir tutam saçı parmağına dolayıp hafifçe okşadı ve ardından geri çekildi. Bu sürede hissettiğim dürtü iyice şiddetlenmişti. Onun dokunuşuyla tenim uğulduyor, gözlerim kapanıyordu. Havada sihir gibi dolaşan bu baş döndürücü yükü

hayal bile etmediğimi biliyordum. Athena bile kıpırdanıyordu, huzursuzlanmıştı.

Dudakları tatlı bir öpücükle alnıma dokunurken eliyle yanagımı kavradı. Ondan gelen gül ve kır çiçeklerinin kokusu etrafımı sarıp beni sarhoş ediyordu.

Saçlarıma doğru, "Sen inanılmaz bir adamsın, Oliver Lynch," diye fısıldadı.

Göğüslerinin şişkinliği yüzüme ve ağzıma fazlasıyla yakındı, o çekingenliğimin dağıldığını hissediyordum. İçgüdüsel olarak dudaklarına uzandığımda Athena göğsümden omzuma doğru tırmandı ve küçük kollarını boynuma doladı.

Bu, Sydney'nin aniden geri çekilmesine, Athena pençelerini derime geçirdiği için benim de irkilmeme neden olarak tüm ortamı bozdu. *Yaramaz şey.*

Sydney sert zeminden kalkarken utangaç bir kahkaha attı. Gergin öksürüğü, kıpır kıpır elleri ve gözlerini bana çevirmeyi reddetmesi, niyetimin farkında olduğunu düşünmeme neden oldu.

Kızarması ise niyetlerimizin benzer olabileceğini söylüyordu.

"Odandan bir battaniye getireceğim," dedi Sydney titrek bir sesle. "Athena üşümüş gibi görünüyor."

Ben cevap veremedim banyodan çıktığında uzun, derin bir nefes verdim. Rakunun pençelerini boynumdan çekip hayvanı indirerek tenimi değil de gömleğimi kavramasını sağladım. Başım seramik duvara yaslanırken parmaklarımı yumuşak kürkünde gezdirdim. "Bilgeliğine ihtiyacım var, Athena. Komşuyla aramda neler oluyor?"

Rakun keskin pençesindeki hançer gibi tırnaklarından birini tam kalbime bastırarak cevap verdi.

Şah, mat.

ON ALTI

Oliver

“**A**ffedersiniz, acaba bir kitabı bulmama yardımcı olabilir misiniz?”

Tatlı, alçak bir ses dikkatimi çektiğinde odağımı raflardan çikolata rengi gözlere doğru çevirdim. Saçları koyu renkli bir saten gibi omuzlarına dökülüyordu, yüzünde samimi bir ifade vardı. “Ah, merhaba. Evet, elbette.”

Birkaç saniye birbirimize baktık, gülümsüyordu. “Kitabın ismine ihtiyacın var mı?”

Gözlerimi kırptırdım, sonra da neden bu kadar aptalca davrandığımı merak ederek başımı eğdim. Genelde müşterilerden uzak durmaya çalışır, rafların arasında kendimi meşgul ederek kitapları alfabetik bir şekilde sıralardım. “Lütfen,” diye cevapladım mahcup bir gülümsemeyle. Elleri, içinde derin uykuya dalmış gibi görünen bir bebeğin bulunduğu bebek arabasını kavramıştı.

“*Fareler ve İnsanlar*,” diye yanıtladı yumuşak bir sırıtişla. “Arkadaşım ısrarla bu kitabı okumam gerektiğini söylüyor ve elindeki başkasına vermiş.”

Bakışlarım sol tarafa kaydığında saçları Gabe’in rengine olan, burnunu bir kitaba gömmüş minyon bir sarışın gördüm. Tekrar önümdeki kadına döndüm. “O kitabı okudum. Oldukça

iç karartıcı.” Kollarımı göğsümde kavuşturmuş, sohbet başlatmaya çalışıyordum.

“Acı, her kıymetli şeyin bedelini öder,” diye yanıtladı sarışın arkadaşı. Beni inceleyen bakışları dostçaydı.

Alıntıyı tanıyarak hafifçe güldüm. “Shakespeare hayranı mısınız?”

Kitabı kapatıp yerine geri koydu ve göz kırparak bize doğru ilerledi. “İngilizce öğretmeniyim.”

“Bu çok saygıdeğer bir meslek.” Gözlerim iki kadın arasında gidip geldi, ikisi de kendi içlerinde büyüleyicilerdi. Her birinde farklı bir düzeyde, fiziksel güzelliklerinin ötesinde konuşan bir şeyler vardı. Bakışlarında acı dolu, ham hikâyeler yatıyordu. Bu bakışları daha önce görmüştüm.

Onları her gün görüyordum. Banyo aynasından bana bakıyorlardı.

Sessizliğin rahatsız edici boyutlara ulaşmasından korkarak boğazımı temizledim ve başımla omzumun arkasını işaret ettim. “Bu taraftan.”

Kadınlar bebek arabasıyla birlikte beni takip ederken arkamdaki fısıldaşmalarına kulak misafiri olmamaya çalışıyordum. Doğru rafa ulaştığımızda roman dizisinin arasından istediği kitabın bir kopyasını aldım. Kadın onu benden alırken yüzündeki tebessüm sabitti. Omzunun üstünden işaret ederek, “Buyurun. Ana kasadaki Melanie ödeme konusunda size yardımcı olacaktır,” diye açıkladım.

“Teşekkür ederim. Yardımın için gerçekten minnettarım, Oliver.”

Kaşlarımı çatarak takılmamış isimliğime baktım. “Affedersiniz?”

Parlak saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken yanakları mahcubiyetle pembeleşmişti. “Özür dilerim. Kulağa ürkütücü geldi.”

Arkadaşı kahkaha atarak başını iki yana sallarken atkuyruğu da sallandı. “Hatalı bir girişim. Kesinlikle ürkütücü.”

“Kusura bakmayın ama anlayamadım. Daha önce tanıştık mı?” diye sordum. Kaşlarım çatılmıştı ve şaşkındım.

Neşeli hava bir anda kaybolurken gülümsemeler silindi. Kuzgun rengi saçları olan kadın bana elini uzattı. “Ben Tabitha. Tabitha Brighton. Bu da arkadaşım Cora.”

Bir an tereddüt ederek az önce duyduklarımı sindirip ardından elini sıktım. “İkinizle de tanışmak bir zevk. Sanırım beni haberlerde gördünüz.” Varılacak tek mantıklı sonuç buydu. Bakışlarım iki kadın arasında gidip geldi, sorduğum soru karşısında duruşlarının gerildiğini fark etmiştim. “Çok fazla dışarı çıkmıyorum, eminim sizi hatırlardım.”

Sözlerimin flörtöz algılanacağını fark ederek elini bıraktım ve yerimde kıpırdanırken başımın arkasını kaşıdım.

Tabitha tekrar gülümsedi, bebek arabasının tutacağını sıkıca kavramıştı. “Hikâyeti biliyorum,” diye onayladı. Yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. “Kızım Hope ile haftada bir kez kütüphaneyi ziyaret eder, sesli kitaplara bakar ve tahta yapbozlarla oynarız. Seni hemen tanıdım ancak kendimi tanıtmanın doğru olup olmadığından emin olamadım.”

“Ah. Kendini tanıttığına sevindim.”

Garip olsa da doğruyu söylüyordum.

Yumuşak bir iç çekişle rahatladığını belli eden Tabitha, “Güzel,” dedi. “Ben... şey, ben de benzer bir şey atlattım. Ben de kaçırıldım ama gördüğüm kadarıyla durumum seninkinden çok farklıydı. Cora da ben de kötü bir adamın ellerinde acı çektik ve sonrasında hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Bu da en az yaşadıkların kadar korkutucu bir durum, en az onun kadar sarsıcı olabiliyor.”

Kelimeleri yavaşça içime işlendi, ardından kör bir bıçak gibi saplandı. Terlediğimi hissederken neredeyse boğazımdaki yumruyu yutamayacak hale geldim, ağzım en az bir çöl kadar kuruydu. Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek dudaklarımı yaladım ve spor ayakkabılarımın altındaki zemine baktım. Sıcak bir avuç uzanıp bileğimi sıktı.

“Seni üzdüysem çok özür dilerim,” dedi Tabitha yumuşak bir ses tonuyla. Sesindeki tatlılık özür dolu bir yoğunluk taşıyordu. “Sadece yalnız olmadığını bilmeni istedim. Cora ve ben paylaştığımız trajedi sayesinde bağ kurduk ve şimdi o benim değerli bir arkadaşım. İyi şeyler her yerde bulunabilir... En kötü kâbuslarımızda bile.”

Yutkunup kendimi zorlayarak başımı salladım. “Evet, ben... teşekkür ederim. Duyarlılığın için minnettarım.”

Tam bebeği uyanıp lavanta rengi battaniyenin altında küçük ayakları kıpırdanmaya başladığında beni bıraktı. Tabitha çocuğun ayak parmaklarını gıdıklarken, “Hope bunun bir kanıtı,” diye mırıldandı. Sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyamıyordum. “Her neyse, çalışırken seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama konuşacak birine ihtiyacın olursa, her salı saat on birde buralardayım.”

“Çok nazıksın,” diye cevapladım. Bakışlarım Cora’nın kilerle buluştuğunda onun yüzünde de bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki ifade Tabitha’nın sözlerini yineliyordu. “İkinizle de tanışmak çok güzeldi. Belki bir ara kahve içerken konuşabiliriz.”

Teklif ağzımdan beklenmedik bir şekilde dökülmüştü ve kulağa romantik bir buluşma gibi geldiğini çok geç fark etmiştim.

Gabe benimle gurur duyardı.

Tam söylediklerimi geri alacaktım ki Tabitha’nın gözlerinin parladığını gördüm.

“Öyle demek...”

“Çok isterim.”

Yutkundum. “Pekâlâ. Gelecek hafta tekrar değerlendiririz.”

Tekrar değerlendirmek. Berbat kelime seçimleriydi. Bu işi kesinlikle yüzüme gözüme bulaştırıyordum.

Cora telefonuna bakarken iki kadın da gülüştü, sonra Tabitha’ya döndü. “Dean öğle arasında, beni aramak üzeredir. Her şey yeni ve karmaşık olduğu için bu haftaki Şükran Günü planlarını belirliyoruz. Bir saniyelğine dışarı çıkmam sorun olur mu?”

“Ben de seninle geleyim. Hope’un acıkmaya başladığını görebiliyorum,” dedi Tabitha arkadaşına. Geri çekilmeden önce bana baktı. Sıcak ve kahverengi gözleri, kar gibi beyaz teniyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. “Haftaya görüşürüz, Oliver.”

“Tabii, burada olacağım,” diye onayladım. Dudaklarım gergin bir gülümsemeyle kıpırdanırken ellerimi pantolonumun cebine soktum. “İyi günler, kitabın tadını çıkarın.”

El sallayarak vedalaştılar ve beni kitap raflarının arasında karmaşık hayatımı anlatan bir hikâye yazılıp yazılmadığını merak eder halde bıraktılar.

Biraz yönlendirilmek kesinlikle işime yarayabilirdi.

O öğleden sonra vardiyamdan eve döndüğümde, iki kadınla karşılaşmanın etkisinden hâlâ kurtulamamış bir halde polar ceketimi çıkarıp Athena’nın endişeyle dönüşümü beklediğini bildiğim yatak odasına girdim.

Rakun son üç hafta içinde tamamen iyileşmişti. Yarayı temizleyip her gün yeni bandajlarla tekrar sarmama izin vermişti ve neyse ki enfeksiyon oluşmamıştı. Meraklı, sevecen ve yaramaz küçük bir şeydi. Aslında Gabe onu bu kadar uzun süre yanımda tutma fikrinden pek hoşlanmamıştı. Kaçıp evi mahvedeceği

konusunda ısrarcıydı ama şimdilik rakunu yeterince eğlendirmeyi başarmıştım. Sadece ben isteyken ya da Sydney'yle birlikteyken kafesinde kalıyordu. Onun dışında yatak odasında serbestçe dolaşmakta özgürdü.

Onu tekrar doğaya bırakmanın zamanının geldiğini bilsem de bu konuda biraz zorluk yaşıyordum. Bağlanmak insana en çok zarar veren duygu olabilirdi ve artık bunu birçok farklı şekilde anlamaya başlamıştım.

Orta büyüklükteki kedi çantasına yaklaştığımda parmaklıkların arasından oynamaya ve beslenmeye sabırsızlanan küçük eller dışarı uzandı. Kâsesini ahududu, yumurta, bebek havuçlar, kajularla doldurdum ve su kabını değiştirdim. Ardından onunla biraz yerde vakit geçirdim. Ben sırtüstü uzanırken Athena göğsümün üzerine yayıldı, dikenli pençeleri içimi sızlatıyor, çıkardığı cıvıltılar beni kahkahalara boğuyordu.

Bu akşam Sydney ile bir randevum vardı. Görünüşe göre *Komik Tuzak* adında bir film izleyecektik ve bu filmi benimle izleyecek olmaktan hayli mutluydu. Bana nedenini söylememişti ama birlikte izlerken yemek için bolca yulaflı kurabiye yaptığından bahsetmişti.

Saatler ilerlediğinde hızlıca bir duş alıp kıyafetlerimi değiştirdim ve yan eve geçmeye hazırlandım. Yola koyulmadan önce duraksayarak Athena'ya baktım. Karanlık ve yalvaran gözleri ince metal parmaklıkların arasından parlıyordu. Kolunu çıkarıp bana uzattı ve o anda kesinlikle irade gücünden yoksun olduğumu anladım.

Sandığının kilidini açıp hayvana uslu durması için sessizce yalvarırken, "Pekâlâ, Athena," diye iç geçirdim yenilgiyle. "Birkaç saat içinde döneceğim. Sorun çıkarma."

Kapının kapandığından ve kilitlendiğinden emin oldum. Athena şimdiden evcilleşme belirtileri gösteriyordu, uslu duracağından oldukça emindim.

Birkaç dakika sonra Sydney'nin evine girdiğimde bir kat yukarıdaki düşün çalıştığını duydum. Telefonuma bakıp biraz erken geldiğimi fark edince o duştayken zaman geçirmek için Sydney'nin yatak odasına yöneldim. Koyu gri ve su yeşili tonlarında, mandala desenli nevresimlerden oluşan yatak toplanmıştı. Oda onun tarzını yansıtan eğlenceli posterler, yeşilin en açık tonundaki duvarlar, sütun mumlar, çeşitli biblolar ve ilginç dekorlarla süslenmişti. Her şey *Sydney'yi* yansıtan şekilde bir araya gelmişti.

Yatağın kenarına oturup ellerimi kucağımda birleştirdim ve odanın içinde dalgınca göz gezdirerek beklemeye başladım. Bakışlarım bir an için yatağının başucundaki komodinin üzerinde duran hipnotize edici lav lambasına takıldı. Ardından ayraç izinden yarısına kadar okunduğu belli olan kitaba kaydı. Üstünde tuhaf şekilli bir cihazın bulunduğu kitap merakla kaşlarımı çatmama neden oldu.

Merakım galip geldiğinde nesneye uzanıp onu şaşkınlıkla inceledim. Başparmağım bir düğmeye dokunduğu anda cihaz aniden çalışmaya başladı, elimde titreyip vızıldıyordu. İrkilerek tutuşumu gevşettiğimde alet parke zemine düşerek bir gürültü çıkardı. Bir çeşit elektronik masaj aleti olmalıydı.

Büyüleyici.

Cihazı almak için eğildim ve aceleyle kapatmaya çalıştım. Sonra hızla komodinin çekmecesine koydum. Kitap dikkatimi tekrar üzerine çektiğinde hemen onu kaparak Sydney'nin hoşlandığı türden hikâyeleri keşfetmek için sayfaları çevirmeye başladım.

Gerçek çok fazla okumama gerek kalmadan ortaya çıktı ve kitabı titreyimli aletle birlikte hiç görmemişim gibi çekmeceye

mi koyacağımı, yoksa okumaya devam mı edeceğimi bilemez hale geldim.

Tanrım.

Yanaklarımın alev aldığını hissedebiliyordum ve bu hisle eşleşen bir dizi yakıcı sorum vardı. Özellikle de bir tanesi öne çıkıyordu.

Nemli bir kek ne demekti?

Erotik düzyazıya o kadar dalmıştım ki, ne düşün kapanışını ne de ardından gelen ayak seslerini duymuştum. Duyduğum ilk şey yatak odasının kapısından gelen şaşkınlıkla alınmış kesik bir nefesin sesiydi.

Başımı hızla kaldırdığımda birkaç adım ötemde, üzerinde sadece bir tişörtle gözleri kocaman açılmış olan Sydney'nin bana baktığını gördüm. Hâlâ ıslak olan saçları, tişörtünün pamuklu kumaşını lekeliyor ve parkenin üzerine damlıyordu.

Boğazımı temizleyip dekoratif yastıklara yaslandım. "Kusura bakma... Kendi kendime içeri girdim."

Gözlerini kırptırdı, ayakları yerine sabitlenmişti. "Odaya çıplak da girebilirdim."

"Evet, bu muhtemelen son derece garip bir durum olurdu." Onu söylediği şekilde hayal etmemek için fena halde çabalıyordum. "Kitabını gördüm ve dikkatimi çekti."

Dudakları hafifçe bükülürken titrek bir nefes aldı. "Anlıyorum."

"Edebiyat zevkin... beklenmedik." Beni azarlamasından korksam da Sydney'nin duruşu yumuşadı, çenesi göğsüne doğru düşerken dudaklarından bir kahkaha döküldü. Hâlâ elimde tuttuğum kitaba bakıp bir bölümü yüksek sesle okumaya başladım. "*Titreyen elleriyle onun sıcak hayalarını kavradı...*"

Sydney bana doğru yaklaşırken ıslak saçları arkasında damla damla bir yol oluşturdu, yanakları anında kıpkırmızı olmuştu.

Kitabı elimden kapmaya çalıştığında onu uzaklaştırdım. “Sıcaklığın ne gibi bir önemi var?” diye sorguladım hafif bir gülümsemeyle.

Biraz bıkkınlıkla, biraz da utanarak ofladı. “Buna betimleme deniyor, Oliver. Okuyucuyu sahnenin içine çeker.”

Tekrar uzandığında kitabı bir kez daha ondan kaçırdım. Artık başımın üzerinde, onun kısa boyunun ulaşamayacağı kadar yüksekte tutuyordum. “Yaklaşık yirmi iki derece sıcaklıktaydı,” diye dalga geçtim.

“Oliver!” Sydney parmak uçlarında zıplayıp kahkahalar eşliğinde kitabı almaya çalışsa da başarısız oldu. Gülüşü yanaklarını boyayan kızarıklıkla büyüleyici bir tezat oluşturuyordu.

Sydney’nin çırpınan ellerinden kurtulmaya çalışırken benim kahkahalarım da onunkilere karıştı. Üstüme tırmanıp bacaklarımın üstüne oturduğunda daha da geriye yaslanarak kolumu olabildiğince arkaya uzattım. “Nemli kek nedir?”

“Dur!” Kahkahalar tüm bedenini sarsarken göğsü yüzümle aynı hizadaydı, kitabını geri almak için son bir çabayla kucağımda zıpladı. Şakayla karışık azarlayıcı bir sesle, “*Berbat* birisin,” dedi. Soğuk saçları yanağıma çarparken hâlâ boş olan elleriyle üzerime yığıldı.

O anda pozisyonumuzu fark ettim. Vücudum onun alt kısmının sadece ince bir iç çamaşırıyla kaplı olduğu gerçeğini beynimden önce algılamıştı. Bacaklarının arası, pantolonumun altındaki sertlikle çarpıştığında keskin bir nefes alıp boğuk bir şekilde inlediğimde ikimiz de kitabı unuttuk.

Sydney donakaldı. Yüzündeki gülümseme harika bir yaz gününün ardından ufukta batan güneş gibi yavaşça silindi. Elleri omuzlarıma yerleşmişti; parmakları sönmüş olan o rahat ve neşeli havaya sıkı sıkı tutunmaya çalışıyormuş gibi gömleğimin kollarının kumaşında dolaşıyordu. Elimden kayıp yatağa düşen

kitap, serbest kalan ellerime onun kalçasını kavramak için bir fırsat verdi. Bu, kışkırtıcı derecede tanıdık bir dokunuştı.

Titrek bir nefes verme sırası ondaydı. Dudaklarının arasından çıkan ses arzuyla dolu, hafif bir inlemeydi. Sesi, kasıklarımın doğrudan gönderilen bir ateş gibiydi. O anda kararımı verdim. Kitabındaki sahnelerinden birini bile yeniden yaratabilirim mutlu bir adam olarak ölecektim.

Gözleri kapalıydı, karanlık gözbebeklerinde göreceğimi bildiği gerçeği maskeliyordu. "Syd..." Ellerimi kalçasından beline doğru kaydırırken ismini mırıldandım. Tam göğüslerine ulaştığımda ellerimi tutarak beni durdurdu.

Gözleri büyümüştü, üzerimdeki vücudu titriyordu. Ortam kimyasal bir enerji patlamasıyla çaresizce çatırdıyordu ve tutuşturulmaya hazır. "Filmi başlatmalıyız." Kelimeleri zoraki, sahte... *korku* doluydu. Nemli avuçlarıyla benimkileri kavrayıp eğilerek çenemin kenarına bir öpücük kondurdu. "Biz arkadaşsınız, Oliver."

Saçları ıslanmış tenimde dans eden buzlar gibi titrememe neden oldu. Ellerini kendi avuçlarıma içine alarak geri çekilemeden onu tamamen kendime yaklaştırdım. "Daha fazlası olmak istiyorum," diye fısıldadım kulağına doğru.

Tereddütü etrafıma dolanmış bacaklarının beni sıkıştırmasından, titrek nefeslerinin boynumu ısıtmasından ve sadece bir anlığına, zamanı dondurmak istediğim o büyü, uzun andan belli oluyordu.

Yine de kararlılığı galip gelerek az önce onu yakmışım gibi hızla geri çekilmesine neden oldu. "Yapamayız," dedi. Gergin kelimesi neredeyse acı vericiydi. Sydney üstümden ve yatağından kalkıp dengersiz bacaklarının üzerinde zar zor durmayı başardı. Sonra da konuyu değiştirdi. "Kurabiye yaptım."

Sırtım yatak başlığıyla aynı hizaya gelene kadar doğruldum, bu sırada dişlerimi sertçe birbirine bastırmıştım. Başımı eğerek

mandala desenli yatak örtüsünün karmaşık desenine dalıp git-tim. Ona aramızda bir tuhaflık olmayacağına, *daha fazlasını* is-temeyeceğime dair söz vermiştim ama bu sözü tutmak giderek zorlaşıyordu. İsteddiği her şey bana bakışında, yürüyüşe çıktığı-mızda elimi tutuşunda ve televizyonda *Rugrats* izlerken omzuma yaslanıp uyuyuşunda gizliydi. Gülüşünde, şakalarında, her ya-kınlaştığımda teninin ısınmasında ve pembeleşmesinde gizliydi. Yanıma geldiğinde gözlerinin içinde, titreyen bacaklarında, dü-zensiz nefeslerinde ve öpülmeyi talep eden aralık dudaklarında ne istediğini görebiliyordum.

Sakladığını bildiğim onca şeyi söylemek yerine, “Giyinip aşağı ineceğim,” diye mırıldandı. “Orada buluşuruz.”

O arkasını dönerken, neden söylediğimi bilmediğim bir keli-me dizisi ben durduramadan dudaklarımdan döküldü. “Bugün bir kadınla tanıştım. Kütüphanede.”

Sydney sırtı bana dönük, başı önüne eğilmiş bir şekilde du-raksadı.

Bu gerçek durumumuzla tamamen alakasız olsa da paylaş-mak zorunda hissetmiştim. “Çok güzel bir kadındı. Yumuşak bir sesi ve nazik bir tavrı vardı. İsmi Tabitha, o da benim gibi kaçırılmış.”

Yavaş bir daire çizerek bana döndü, gözleri bilinmeyen bir duyguyla parlıyordu. “Tabitha Brighton mı?”

“Evet.” Birbirimize bakarken bir tepki beklediğimi fark et-tim. *Herhangi bir şey*. Nedenini bilmiyordum. “Onu tanıyor musun?”

Hafifçe başını salladı. “*Çöpçatan*. Buradan çok uzak olmayan bir yerde on bir kişiyi katletti. Üçü hayatta kaldı ve onlardan biri de oydu. Cora Lawson ve Dean Asher da diğer ikisi. Cle-mentine, Dean ile aynı üniversiteye gitmiş. Korkunç bir olaydı.” Sydney kolunun üstünü kaşıdı, çenesi gerilmişti. “Bir ara onun seni kaçıran adamla aynı kişi olup olmadığını merak etmiştim

ama kafamda bir türlü oturtamadım. Duyduğum hikâyeleri düşününce de öyle olmadığına şükrediyorum...”

Duyduklarım içime dalga dalga yayılarak beni huzursuzca yerimde kıpırdanmaya zorladı. Beni esir alan kişi asla zalim ya da şiddete meyilli değildi. O insanların neler yaşadığını hayal bile edemiyordum. “Önümüzdeki hafta kahve içeceğiz. Benimle benzer şeyler yaşamış biriyle bağ kurmak güzel olacak.”

Sydney’nin gözleri hafifçe irileşti ve acıyı andıran bir ifadeyle parladı. Bu sadece kısacık bir an sürdü, ardından ifadesi sanki en başında hiç görünmemiş gibi ortadan kayboldu. “Bu harika, Oliver. Senin adına sevindim.”

Yalan söylediğinden neredeyse emindim.

Az önce gözlerinde gördüğüm ifadenin, o yaz akşamı Sydney’nin dudaklarını başka bir adamın dudaklarının üzerinde gördüğümde hissettiğim şeyle aynı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ona kalbimin nasıl acı verici, ağır vuruşlarla kasıldığını, boğazımın düğümlendiğini, tenimin garip ve nahoş bir hisle karıncalandığını hiç anlatmamıştım. O gece ön verandamda yeni bir duygu keşfetmişim ve bu, bana toprağın altındaki yalnız sığınağımı özleten türdendi. “Evet, nasıl geçtiğini sana bildiririm,” diye yanıtladım en sonunda. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. “Bu işlerde pek iyi değilimdir.”

Mavi gözlerindeki ısırap geri döndüğünde söylediğim cümledeki çifte anlamın farkına vardım. Ama geri adım atmadım ya da kendimi düzeltmedim.

“İyi iş çıkaracağına eminim.”

Sydney bu veda kelimeleriyle odadan çıkıp beni yatağında yalnız bıraktı. Başımı yatak başlığına yasladım. Midem endişeyle burkulmuş, kalbim yorgun ve bitkin hissediyordu.

Sadece arkadaş olmak istiyordu.

Ve daha fazlasını arzulamak, istemek, *bağlanmak* böyle bir şeyse... belki de Sydney başından beri haklıydı.

Bunun gibi şeyler insanların ayrılmasına neden olur.

Şimdiden ayrılıyormuşuz gibi hissediyordum ve bu sadece bir öpücükle olmuştu.

Birkaç saat sonra *Komik Tuzak* olmayan bir film izlememizin ardından ön kapıma doğru yürüyordum. Sydney fikrini değiştirmişti, biz de onun yerine *Büyük Lebowski*'yi izlemiştik. Eğlenceli olsa da aklımız başka yerdeydi. Aramızdaki mesafeyi, havada süzülen dikkatsizliği ve kafamızdaki karışıklığı hissedebiliyordum.

Kurabiye yememiş ya da kanepede birbirimize sarılmamıştık. Gülüşmemiş, şakalaşmamış ya da en sevdiği şarkılarda dans etmemiştik. Film bitene, jenerik ekrana gelene kadar sessizce oturmuştuk ve sonra da ben oradan ayrılmıştım.

Bunun gibi şeyler insanların ayrılmasına neden olur.

İç çekerek, umutsuzca ilerlerken anahtarı kilide yerleştirip kapıyı iterek açtım. Merdivenlerden yukarı çıkarken ışığı da açtığım da kaskatı kesildim. Yüzümün solduğunu hissedebiliyordum.

Yıkım. Toplu bir yıkım.

Parçalanmış koltuk minderleri, her yere saçılmış dolgu malzemeleri, kemirilmiş ahşap, çizilmiş duvarlar, dağılmış çöpler, fayansların üzerine saçılmış mısır gevreği, yırtık yastıklar, kırık camlar...

Ve mutfak tezgâhının üzerinde Athena oturuyordu, dünyayı umursamadan bir muz yiyordu.

Sanırım bu *siktir* kelimesini kullanmak için uygun bir zamandı.

"Siktir."

Gabe beni öldürecek.

Düzenleme

Ny.ozlem

ON YEDİ

Sydney

Oliver, donmuş çimenlerin üzerinde, Athena göğsüne yaslanmış haldeyken arka bahçesini çevreleyen ağaçlara bakıyordu. Ben de ofisimin penceresinde duruyordum.

Onu izliyordum.

Gabe, bana dört gün önce Oliver onu yere sermişim, sonra da her ihtimalle karşı tekmelemişim gibi gözüükerek evimden ayrıldıktan sonra meydana gelen ‘*Rakun Fiyaskosu*’ndan bahsetmişti. Hayatımda ilk kez kanepenin iki ucunda sessizce *Büyük Lebowski* izlemekten pek keyif almamıştım. Hiç konuşmadan koltuğun iki ayrı ucunda otururken aklımda sürekli yatak odamda olanlar dönüp durmuştu.

Daha fazlası olmak istiyorum.

Bu açık, saf kelimeler o zamandan beri geceleri uyanık kalmamı sağlıyor, içimdeki kullanılmayan parçalarımın daha da derinlerine iniyordu. İnsanların duygularının etrafında dolaşmasına, gerçekleri saptırmalarına alışkındım. Bilmeceleri ve tekerlerimin ardındakileri bulmak benim için zor değildi. Yalanları ortaya çıkarabilirdim.

Ancak Oliver Lynch nasıl yalan söyleneceğini bilmiyordu.

Ayrıca kasıklarımız yatağımızda birleştğinde, vücudumun verdiği tepkiyle kendi gerçeklerimin de ortaya çıktığından oldukça emindim. Onun sertliği bana baskı yapmıştı, meraklı elleri üzerimde geziniyordu. Ama dudaklarım bana ihanet etmişti, korkum galip gelmişti ve ona *sadece arkadaş* olduğumuzu söylemiştim.

Yalan söylemek öğrenilen bir sanat dalıydı ve ona bunu iyi öğretiyordum.

Buz tutmuş camın arkasından ona bakarken gözlerim parladı. Son birkaç gündür hava sıcaklığı düşmüş, tenimde zaten var olan soğukluğa bir yenisi daha eklenmişti. Oliver kırmızı renkli polar bir mont giyyordu. Athena'nın küçük kafası fermuarın arkasından dışarı çıkmıştı. Onu sevgiyle okşadı. Uzun, geniş gövdesi narin tavırlarına karşı sevimli bir tezat oluşturunuyordu ve bu beni ona çeken pek çok şeyden biriydi.

Çekilmek.

Bu ölümcül, son birkaç aydır Oliver'a karşı hislerim artmaya ve kabarmaya devam ederken ısrarla kaçınmaya çalıştığım bir kelimeydi. *Çekici* ve *çekim* kelimeleri arasında anlaşılır bir fark vardı ve ben *ona* her yaklaştığımda bu çizgiyi aşıyordum.

Aramızdaki çekimi ya da gözlerimiz buluştuğunda okyanusun günbatımına çarpması gibi parlayıp küçük közler gibi yanan kıvılcımları inkâr etmek mümkün değildi. O benim arkadaşım-
dı, en iyi arkadaşımdı ama aynı zamanda bundan çok daha fazlasıydı. Hep öyle olmuştu. Bir anıdan ibaretken bile.

Benden alındığı ayda, ona bir gün onunla evleneceğimi söylemiştim. Düğünümüzü planlamıştım ve *Lisa Frank* günlüğümde de belgelemiştim. Giyeceğim elbiseden, çiçek aranjmanlarına, Maui'de gideceğimiz denize bakan balayına kadar.

* Okul malzemeleri ve çıkartmalar, renkli tasarımlar üreten şirketin adı.

Bunaltıcı bir yaz sabahı pencereden eğilerek ona benimle evlenmek isteyip istemediğini sormuştum. Oliver, “Başka kiminle evlenebilirim ki?” diye cevap vermişti.

Geleceğimiz kesinleşmişti. Hayat *güzeldi*.

Sonra o gitmişti.

Bir anda, göz açıp kapayıncaya geçen zamanda hiçbir uyarı olmadan Oliver ellerimden alınmıştı. Tepemde havai fişekler patlarken, o gece içimde bir şey ölmüştü. Bunu *hissetmiştim*. Kayıp, küçük ateş karıncaları gibi tenimin her yerinde geziniyor, sokuyor ve ısıırıyordu. Beni sonsuza dek damgalayacak izler bırakıyordu. Şimdi bu kadar mükemmel ve güzel bir halde geri dönmüş olsa da bu kaybın etkisinden tam olarak kurtulabildiğime inanmıyordum.

O günün tek kurbanı Oliver değildi.

Kaburgalarım ağrıyordu, ben üzerinde delikler açtıkça kalbim genişleyerek iki kat büyüyordu. Oliver hâlâ bahçesindeydi, o rakunu benim her bir parçamı tuttuğu gibi şefkatle tutuyordu.

Yanına gitmeye karar verdim. Buruşmuş *Cranberries** tişörtümle eşofman altım, makyajsız yüzüm ile dağınık topuzların en beteriyle hiç şık olmasam da şişme montumu ve botlarımı giyip ön kapıdan hızlıca çıktım. Nefesim buz gibi havaya karışırken görünür hale gelmişti. Ellerimi montumun sıcak ceplerine sokup ayak tabanlarımın altındaki çimenleri çıtırdatarak Oliver’a yaklaştım.

Beni duyuyor olabilirdi. Ya da belki de benim onu hissettiğim gibi o da beni *hissediordu*.

Arkasından ona doğru yaklaşılmaya devam ederken sırtı hâlâ diğer tarafa dönük bir şekilde, “Bu gerçekten zor bir şeymiş,” dedi. Havaya yayılan soğuk nefeslerini görebiliyordum.

* 1989’da İrlanda’da kurulmuş rock grubudur.

Artık onun yanındaydım, omuzlarımız hafifçe birbirini öpüyordu. *Sadece sıcaklık için.* “Ne?” diye sordum.

Oliver, Athena’nın kulaklarının arkasını okşadı. Hayvanın pençelerinin gömleğinin ön kısmına yapışmasını izlerken bakışları kederle doluydu. “Bırakmak.”

Zorlukla yutkunurken boğazım acıyordu. Gözleri aynı ifadeyle bana kaydı. Hüznü hâlâ açıkça görünüyor, arkalarındaki birçok anlamla parlıyordu. Boştaki eline uzanıp sanki sözlerine fiziksel bir karşılık veriyormuşum gibi parmaklarımızı kenetledim. “İyi olacak mı? Hava çok soğuk.”

“O vahşi bir hayvan. Şartlara uyum sağlayacaktır.” Oliver bakışlarını yere indirdi. “Hepimiz uyum sağlamayı öğreniriz.”

Elini sıktım. “Uyum sağlamak ve dolu dolu yaşamak birbirinden çok farklı şeyler.”

Bu defa bakışlarını kaçırın kişi ben oldum, dolup taşıdığım savunmasızlığı görmesine hazır değildim. Parmaklarının seğirip tutuşuma karşılık verircesine benimkilere dolandığını hissedebiliyordum. Yakınlığımızın sıcaklığı bir şekilde çevremizdeki soğukla rekabet ediyordu.

Oliver o anda elimi bıraktı. Rakunu iki avucunun arasına alarak yukarı kaldırdı. Hayvanın minik kolları ve bacakları dışa doğru gerildi. “Güle güle, Athena. İyi yolculuklar.” Hayvanı yere bırakıp geriye doğru küçük bir adım attı. “Artık özgürce koşabilirsin.”

Athena, Oliver’a doğru gidip pençelerini onun bacaklarına doladı. Sanki ona tırmanmaya çalışıyormuş gibi arka ayaklarının üzerinde duruyordu.

Aralarındaki bağ beni duygulandırmıştı. Kıkırdarken, “Ben de kalmak istiyor,” dedim.

Oliver benimle aynı tepkiyi göstermedi. Kederle karışık bir hayal kırıklığıyla nefesini verip hayvanın kollarını bacaklarından

çekse de Athena hemen bacaklarına tekrar sarıldı. "Athena, gitmelisin. Ait olmadığın bir yerde kalamazsın."

Neden her konuştuğunda kalbim sıkışıyor muş gibi hissediyordum ki? Neden kelimelerinin ardından farklı anlamlar çıkarıyordum?

Görünüşe göre bunun için sebeplerim vardı.

Son birkaç gündür birlikte pek vakit geçirememiştik, tatil ikimiz için de hoş bir kafa dağıtıcı olmuştu. Şükran Günü'nü ailelerimizle geçirdikten sonra yan komşum olan en sevdiğim iki adamla gece geç saatlerde balkabağı turtası yemiştik. O akşam ailemin evinden döndükten sonra onlara uğramıştım. Kremalı turtayı mideye indirirken oturma odasındaki kanepede Gabe ve Oliver'ın arasına yerleşmiştim. Bu, Gabe ve benim aramdaki yıllık bir gelenek haline gelmişti. Noel sezonunu karşılamak için turta yiyip *Noel Baba'yı* izlerdik. Çok fazla konuşmasak ya da hep yaptığımız gibi birbirimize sarılmasak da bu yıl Oliver'ın geleneğimize katılabildiği için fazlasıyla minnettardım. Sadece onun varlığı için minnettardım. İkinci şansa sahip olmasına.

Hayatta kalmasına.

Ancak aramızdaki bu mesafe beni öldürüyor, içimi kurutuyordu. Bunun benim hatam olduğunu da biliyordum.

Keşke bunun onun iyiliği için olduğunu anlayabilseydi.

"Belki Gabe'i onun kalmasına izin vermesi için ikna edebilirim," diye teklif ettim. İçim içimi yiyordu. Gabe geldiğinde, evini harap olmuş halde bulmaktan *hiç* mutlu olmamıştı. Yıllar önce annem ve Charlene ile seçtiğimizi hatırladığım büyük koltuk, diğer mobilyaların bazılarından daha iyi durumdaydı. Yemek odası sandalyeleriyle birlikte kanepenin de değiştirilmesi gerekiyordu. Neyse ki Travis ortaya çıkan bu beklenmedik masraflara katkıda bulunmuştu ve yardım etmişti. Oliver kendini çok kötü hissediyordu.

Öneriyi hemen reddetti. “Hayır, yapılacak en doğru şey bu. Athena’nın yalnız olması gerek. Sonsuza kadar onun dayanak noktası olamam.”

Peki. Bu durumu fazlasıyla üstüme alınıyordum. “Hey...” Eli ni tekrar kendime çektim, rakun hâlâ bacağının etrafına kıvrılmış durumdaydı. “Konuşmak istediğin herhangi bir şey var mı?”

Oliver duraksadı, gözleri Athena’dan ayrılıp yavaşça dans eder gibi bana kaydı. Çenesi, söylemeyi reddettiği kelimelerle gerilmişti. “Teşekkür ederim ama iyiyim.”

Hissettiğim acıya rağmen zorlukla başımı sallayarak elini bıraktım. “Tamam. Ama umarım burada olduğumu biliyordur. Her zaman burada olacağım.”

“Bunu takdir ediyorum, Sydney.” Oliver dikkatini rakuna çevirdi ve eğilip ayak bileğindeki uzuvlarını çekti. “Şimdi git, Athena. İsrar ediyorum.”

Hayvan tereddüt etti, ardından arkasını dönüp ağaçlara doğru koştu. Sadece bir an için duraksadı, dönüp küçük ellerini bir uğurlama gibi kaldırıp çalıların arasında kayboldu.

Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım. “Seni gerçekten seviyor.”

Bakışları hâlâ ileriye sabitlenmiş olan Oliver, “Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “Ama her sevgi kalıcı değildir. Bazen sadece geçici bir amaca hizmet eder.”

Gözlerim titreşerek kapandı, birkaç isyankâr gözyaşı gözpınarlarımdan sızmıştı. Onları anında silerken arkalarında bıraktıkları ürpertiyle titriyordum.

“Umarım hafta sonun güzel geçer, Syd.”

Oliver gitmek için hamle yaptığında içgüdüsel bir şekilde ona doğru uzandım ve elimi daha fazla uzaklaşmadan bileğine doladım. “Lütfen benden nefret etme. Bunun üstesinden asla gelemem.”

Kelimelerim onu durdurdu ve yüzüne kazınmış bir dehşet ifadesiyle, kaşlarını çatarak bana dönmesine neden oldu. “Senden nefret etmek mi? Tanrı aşkına, bunu asla yapamam... Neden böyle düşündün ki?”

“Ben...” Acıyla dolu gözleri, dudaklarımdan dökülen her bir kelimeyi yakalıyor ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyordu. *Zavallı*. Kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak başımı iki yana sallayıp bakışlarımı kaçırdım. Hâlâ elini tutuyordum. “Özür dilerim. Sanırım hormonlarımın dengesi bozuldu.”

Dudakları hafifçe kıpırdadı. Ardından, “Senden nefret etmeme neden olacak hiçbir şey yapamazsın, Syd. *Hiçbir şey*.” Oliver parmak boğumlarını çenemde yumuşakça gezdirerek ikimizin de iç geçirmesini sağladı. “Lütfen bunu bil.”

Tüm vücudum bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Lanet olası bir sıcak hava dalgası gibiydi. *Kutup girdabının canı cehenneme*. Gözlerim tekrar onunkilere çevrildi, ayaklarımı çimlere sürüyerek yanına yaklaştım. Yanakları hafifçe pembeleşmişti, soğuktan öpülmüş gibi görünüyorlardı. Gözleri bir şeyler arıyordu. Saçları yataktan yeni çıkmış gibi enfes bir düzensizlikteydi, parmaklarımı bakır rengi saç tellerinde gezdirmekten başka hiçbir şey istemiyordum. Bunu yapmamak için ellerimi yumruk haline getirince istemeden onu daha da yakınımaya çektim. “Oliver...”

“İçeri girip ısın. Dışarısı oldukça soğuk.”

Elini yanağımdan çektiğinde bileğini serbest bıraktım. Böylesi daha mı iyiydi, yoksa ondan beni kendi sıcaklığıyla ısıtmasını mı istiyordum emin değildim. “Peki... tamam.”

Oliver bana o dizlerimin üstüne çökmek istediğim, gamzelelerini belli eden parlak gülümsemesini sundu.

O uzaklaşmadan önce bir kez daha arkasından seslendim. “Ailem Şükran Günü’nden sonraki hafta sonu her zaman Noel Partisi düzenler. Ailemin, iş arkadaşlarımın ve yakın

arkadaşlarımın katıldığı büyük bir etkinlik.” Sözümlü bitirmemi beklerken Oliver’ın gözlerinin nasıl parladığını izledim. “Bu yıl benimle gelmeni çok isterim.”

“Ah.” Düşünceleri nefesimizi çalan bir rüzgârla birlikte dağıldı ve birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Teklifimi geri almak üzereydim. Haddimi aşıp aşmadığımı merak ediyordum ki sonunda cevap verdi. “Evet. Bunu çok isterim.”

“Gerçekten mi?”

Hafif bir gülümsemeyle, “Gerçekten,” dedi.

“Harika.” Beklenti karnımda bir çiçek gibi açarken yanaklarımın gülümsememle gerilmesine engel olamadım. “Gelecek cumartesi, saat dörtte. Clem ve Poppy de bizimle gelecek.”

“Heyecanla bekliyorum. Davetin için teşekkür ederim.”

Oliver arka bahçesini çevreleyen ormana son bir kez baktıktan sonra bana başını salladı.

Gülümseyerek ona veda ettim. O köşeyi döndükten sonra bakışlarım arkamdaki ağaçlara yöneldi. Puslu sabahın içinde kısık gözlerle etrafı incelerken ani bir nefes aldım.

Athena, bir selvi ağacının yanında oturmuştu ve uzaktan bizi izliyordu.

Gözümü tekrar kırptığımda gitmişti.

ON SEKİZ

Sydney

Maskaramın son dokunuşlarını yaparken Poppy, “Kibar erkek-olan-arkadaşın burada!” diye seslendi aşağıdan.

Maskaramın kapağını sıkıca kapatıp kırmızı ve beyaz çizgili elbisemle uyumlu olması için nane şekeri kokulu bir vücut spreyi sıkarak son kez aynadan kendime baktım. Bu yıl her zamankinden daha şık giyinmeye karar vermiş, çirkin Noel kazağı geleneğimi bir kenara bırakıp ellili yılların tarzına uygun, fiyonk yakalı ve geniş etekli bir elbise giymeyi tercih etmiştim. Saçlarım parlak kırmızı rujlu dudaklarımla uyumlu bir şekilde kıvrılmıştı, sonucu hayranlıkla izliyordum.

Oliver’ın alt katta yeğenimle sohbet ettiğini duyduğumda içimde küçük bir mutluluk kıpırtısı belirmesine engel olamadım. Sadece bir kez, ben komşumuzun kızı Summer’a bakıcılık yaparken dışarı çıkıp kedi mamasını alabilmem için kısa süreliğine kızlara göz kulak olduğu zaman onu böyle görmüştüm. Döndüğümde üçünü oturma odasının ortasında bir daire oluşturmuş ve kitap okurken bulmuştum. Kızlar ona doğru eğilmiş, tamamen anlattıklarına odaklanmış haldelerdi. Alexis de Oliver’ın kucagındaydı ve dönüşümü hiçbir şekilde umursamamıştı. Aslında bu asla onun yapacağı bir hareket değildi.

Oliver'ın hem büyüleyici hem de bağımlılık yaratan özel bir varlığı vardı.

Banyodan çıkıp merdivenlerden inmeye başladığımda yakut kırmızısı ojeli parmaklarım merdiven korkuluğuna tutunuyordu. Varlığımın onun üzerinde benzer bir etkisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Oliver cümlesinin ortasında durdu. Ablamla yaptığı konuşmayı çoktan unutmuştu; gözlerini bana dikmişti ve beyaz topuklu ayakkabılarım merdivende ilerlerken dikkatle beni inceliyordu. Dengemi koruyabilmek için trabzanı daha sıkı tutarken tepkisine karşılık göğsüm sıkıştı.

Bana binlerce farklı şekilde baktığını görmüştüm ama bu yeniydi. Hayranlık, huşu ve dizlerimi titreten *arzunun* ölümcül karışımıyla yıkanıyordum. Hava yollarım daralırken beni dik tutan tek şey olan trabzanları daha sıkı kavradım.

Gözlerimiz odanın iki ucundan birbirine kilitli kalmıştı. Üzerimize çöken sessizlik odada öyle yankılanıyordu ki Clementine, Oliver'ın neden hem sessizleşip hem de bir anda donup kaldığını anlamak için kanepede arkasını döndü.

“Kahretsin, kardeşim,” dedikten sonra abartılı bir ıslık çaldı ve beni tepeden tırnağa süzdü. “Keşke bu kadar şık olacağımızdan haberim olsaydı. Senin yanında evsiz gibi görünüyorum.”

Gözlerimi Oliver'dan ayırıp tek kolunu koltuğumun arkasına atan ablama bakmak tahmin ettiğimden çok daha fazla çaba gerektirdi. “Son dakika kararıydı. Bu elbiseyi öyle kenarda bulunca kullanmam gerektiğini düşündüm.”

Ben küçük, pis bir yalancıydım. Elbiseyi panikle internetten satın almıştım ve iki günde kargoya verilip gelmesi için utanç verici miktarda para ödemiştim.

“Çok güzel görünüyorsun, Syd.”

Oliver'ın sesi beni kendime getirdiğinde kıpkırmızı dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim, Bay Lynch. Siz de oldukça şık görünüyorsunuz," diye cevap verdim sofistike bir ses tonuyla. Havada çatırdayan elektriği umutsuzca dağıtmaya çalışıyordum.

Ve lanet gerçeği söylüyordum.

Adeta vücuduna yapışmış, benimle alay eden göğüs ve kol kaslarını ortaya çıkaran orman yeşili kazağı, bacaklarını saran koyu gri pantolonuyla günahkâr bir şekilde yakışıklı görünüyordu. Dalgalı saçları hafifçe şekillendirilmişti, kirli sakalları güçlü çenesini kaplıyordu. Kahverengi ve çelik gibi gözleri, en sonunda merdivenden inerek dengesizliğimi düzelttiğimde resmen bana ateş ediyorlardı.

Vay canına...

"Bir prenses gibi dönebilir misin, Syd teyze?" diye cıvıladı Poppy. Kendi zümrüt rengi elbisesini iki yana sallıyordu.

"Elbette, sevgili yeğenim. Benim için bir zevktir." Görünüşe göre hâlâ İngiltere Kraliçesi'yle çay saatindeymişim gibi konuşuyordum. Bu giyinme olayı iyice kafama girmişti. Elbisemin eteğini etkileyici bir şekilde çevirerek etrafımda döndüm. Poppy kanepede dizlerinin üzerinde doğruldu ve onaylayarak beni alkışlayınca reverans yaptım.

Tamam, bu kadar asillik yeterli. Alkol alma ve argo konuşma zamanı.

"Hazır mısınız?" Kalın montuma uzandığımda herkes hazırlanmaya başladı. Kollarım montumun kollarına girdiğinde ellerini cebine koymuş Oliver yanıma doğru kaydı. Şimdiye kadar yaşadığım tüm cinsel fantezilerin çamla karışmış hali gibi kokuyordu. Dudaklarımda gergin bir gülümseme belirdi. "Bu gece geldiğin için mutluyum. Eğer akrabalarım seni soru yağmuruna tutmaya başlarsa gidip yatak odalarından birine saklanabiliriz."

Yutkunan Oliver'ın âdemelması hareket etti. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bir anlığına dudaklarıma takılı kalmıştı. "Bunun akıllıca olacağından emin değilim."

Kelimelerinin ardındaki anlam beni anında baştan çıkardı ve bacaklarımın kendi akılları varmış gibi titremeye başlamasına neden oldu. Ağzım kurumuştı, iç çamaşıırımsa kuru olmaktan epey uzaktı. Benim tek yapabildiğim yavaşça gözlerimi kırpıştırmak olurken Oliver çekingen bir şekilde gülüp arkasını dönmenden önce göz kırptı.

Clem koluma bir dirsek atarak arkamda belirdi. "Üşüdün mü? Titriyorsun."

Aptal bacaklar!

Kendimi toparlayarak onu geçiştirdim. "İyiyim. Hadi gidelim."

Ön kapıdan çıkarken ablam kulağıma alaycı bir sesle, "Potansiyel," diye fısıldadı.

Çantamdan arabamın anahtarlarını çıkarırken, "Yıkım," diye karşılık verdim. Yanımda yürüyen Oliver'a baktım. "Oliver ön koltuğa oturacak."

Algılamaya çalışırken kaşları çatıldı. "Ateşli silahlar" konusunda bir yetkinliğim yok."

Arabama yaklaşırken kızlarla kıkırdadık.

Önümüzden fırlayıp arka koltuğa dalan Poppy, "Bu sadece Syd teyzeyle ön koltukta oturacağın anlamına geliyor," diye açıkladı.

Oliver ile arabaya binerken gülümseyerek birbirimize baktık ve hazırlıklarımızı yaparak Nevillelerin evine doğru bir saatlik yolculuğumuza başladık. Hoparlörlerden yükselen Noel şarkıları yolculuğumuza eşlik ederken hikâyelerimizi ve şakalarımızı paylaşıyorduk. Ortamın havası hafif ve eğlenceliydi. Oliver bile konuşkan bir moddaydı; sorular soruyor ve bizimle kahkahalar

* *Shotgun* (İng) kelimesi hem ön koltuğa oturmak hem de av tüfeği anlamına gelir.

atıyordu. Duvarları her geçen gün biraz daha yıkılıyordu. Bunda benim de bir payım var mı diye merak ediyordum ve bunun düşüncesi bile kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu.

Tanıdık sokağa girip park ettik. Parlak ışıklarla göz kamaştıran ön bahçede yürürken Oliver'ın eline uzandım. Parmaklarını hafifçe sıkıp sessizce iyi olacağını söyledim ve kapıya ulaştığımızda kendimi zorlayarak elini bıraktım.

Clementine'in sesi anında kulağımdaydı. "Potansiyel."

"Dostum. *Seni* yıkıp mahvetmeme çok az kaldı," diye cevapladım gergin bir fısıltıyla.

Kapı açıldığında kahkahası yarıda kesildi, babam ren geyiği kazağı ve ışıklı boynuzlarıyla çoktan çakırkeyif olmuştu. "Benim güzel kızlarım gelmiş," derken gülümsedi. Gözleri fazla romdan bulanıklaşmıştı. Sonra arkasını dönüp bağırdı. "Tatlım! Güzel kızlarımız geldi!"

Annem ortaya çıkıp hepimizi içeri soktu ve hemen Poppy'yi kollarının arasına aldı.

Tekrar Oliver'ın eline uzanıp ona güven vermek istesem de tüm akşam fısıltı ve dedikoduların kaynağı olmak istemiyordum. Bunu yapmak yerine annem ona neredeyse zehirli olan parfüm kokusuyla tüm gücüyle sarıldığı sırada hızlıca kolunu sıktım.

Oliver'ın kaskatı kesilmiş uzuvları kucaklaşmaya karıllık vermek için kalktığında, "Ah, Oliver. Senin de geleceğini düşünmemiştim. Burada olduğun için çok mutluyuz," dedi.

"Davet edilmekten onur duydum. Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Annem geri çekilirken parlak sırtışı yüzündeydi, omuzlarına dökülmüş sarı saçlarında gümüş çizgiler vardı. Grubumuzu inceledi. "Bu yıl Gabe yok mu?"

Clementine boğazını temizledi, Poppy'nin bileğini tutup onu arkadaşlarının ve ailesinin arasına karışması için kalabalık evin içine götürdü.

Başımı iki yana salladım. "Clem ve Gabe arasında bir şeyler vardı. Artık yok."

Annem başını salladı, ima ettiğim şey açıkça belliydi. "Sorun değil. Gidip kendinize bir içki alın. Sydney, eminim Oliver, Rory amcayla tanışmak ister."

"Rory amca oldukça korkutucu."

Oliver'ı, Rory amcanın Bronx'ta uyuşturucu satan bir çete üyesi-yken Hristiyan bir papaza dönüştüğü zamana ait bitmek bil-meyen hikâyelerine maruz bırakmamın imkânı yoktu. *Sıkıcılardı*.

Ama bir içki kulağa harika geliyordu.

"Buralardayız anne. Mezeler ve *eggnoglar** bizi çağırıyor."

Ben Oliver'ı sürükleyerek götürürken arkamızdan, "Keyfini çıkarın!" diye seslendi.

Onun ceketini alıp kendiminkini de çıkardıktan sonra boş bir sandalyenin üzerine astım. Tüm bunları yaparken içki tep-sisini süzüyordum. Oraya doğru yürüdüğümde burnuma gelen rahatsız edici bir koku sırtımın ürpermesine neden oldu. *Oka-liptüs*. Geçmiş anıları uzakta tutmaya çalışarak kurumuş yaprak-lara baktım ve yutkunurken travmatik anıyı bir kenara bıraktım. "*Eggnog?*" diye sordum Oliver'a. Huzursuz bacaklarını ve etra-fında gezinen gözlerini inceledim. Rahatsızlığı belli oluyordu ve bunun için onu suçlamıyordum. *Ben* bile deli akrabalarımın arasında rahatsız hissediyordum ve benim... *ben* olduğum düşü-nülürse bu çok şey ifade ediyordu.

Oliver dudaklarını yalayıp isteksizce başını salladı. "Pekâlâ."

İki büyük bardak alıp birini ona uzattım. "Şerefe."

* Yumurta likörü olarak da bilinen şekerli ve süt bazlı içine alkol katılarak hazırlanan bir içkidir.

“Evet. Şerefe.” Bardaklarımızı tokuştururken kendini gülümsemeye zorladı, sonra da içeceğinden büyük bir yudum aldı.

Hemen bardağa geri tükürdü.

Gülerek, “Beğenmedin mi?” diye sordum.

İrileşmiş gözlerini bana çevirdi. “Sanırım içkiyle oynanmış. Diğerlerini uyarmalıyız.”

Burnumdan bir ses çıkarken daha çok güldüm. “Oliver, o sadece rom. Alkollü bir *eggnog*.” *Tanrım*, cevabımı değerlendirirken yüzünde oluşan ifade... Rahatlama, mizah, biraz da utanç. Hiçbir şey, *hiç kimse* kalbimi Oliver Lynch gibi etkileyemezdi. “Ama beğenmezsen sana *Pepsi* ya da başka bir içecek getirebilirim.”

Ensesini kaşırken bakışları bana doğru kaymıştı. “Sorun yok. Artık bunun beni öldürmeyeceğinin farkındayım.”

Karşılıklı gülümsediğimizde tenim ısındı.

Ablam durumu hissederek yanıma yaklaşıp arkama vurduğunda boğazımdan bir çığlık yükseldi. Kaşlarını aşağı yukarı imayla yukarı kaldırdı. “Bir adım sola geç ve yukarı bak. İstersen seni itebilirim.”

Dik bakışlarım ölümcüldü. “Ökseotu. Harika. On beş yaşında değilim, Clem.”

Oliver bardağını uzun parmaklarının arasında çevirirken, “Ökseotu mu? Tuzak gibi mi?” diye sordu. Ardından içkisinden bir yudum daha aldı, yutkunurken yüzünü buruşturdu.

“Sadece bir Noel öpücüğü geleneği. Ona aldırma, çocuğun teki.”

“Ah.” Yavaşça bir yudum daha alırken söylediklerimizi biraz daha düşündü. “Bir tuzağın öpüşmeyle ya da Noel ile ne ilgisi olduğunu pek anlayamadım.”

Yanımızdaki Clem kahkaha attı. Bizi eve bırakmaya gönüllü olduğu için soda içiyordu. “O bir bitki. Eğer ökseotunun altında dururken yakalanırsanız öpüşmek zorundasınız. Bu bir

gelenek,” diyerek ısrar ederken gözlerini kıstı. “Syd, eğer geleneklere uymazsan senin yerini alması için kuzen Hattie’yi buraya çağırmak zorunda kalacağım ve meyveli brendi içtiğinde dilinin nasıl olduğunu *biliyorsun*.”

Bu yaptığığın intikamını nasıl alacağımı planlarken, “Sen tam bir şeytansın,” dedim dişlerimin arasından. Dikkatim beni ilgiyle izleyen Oliver’a kaydı. Kaşları çatılmış, dudakları hafifçe soru sorar gibi aralıktı. “Tamam.”

Çok fazla düşünmeden parmak uçlarımda yükselerek sakallı çenesine zarif bir öpücük kondurdum. Bir süre orada oyalandım, Oliver’ın başını çevirip dudaklarımı yakalamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Onun öpücüğü de aynı derecede yumuşak ve tatlıydı, neredeyse hiç baskı uygulamıyordu.

Ama daha sıkı sarıldığımızda o baskıyı hissettim. Duyularım hızla uyanırken koklayabildiğim, tadabildiğim ve dokunabildiğim tek şey o oldu. Kalp atışlarını duyabildiğime yemin edebilirdim.

Ya da duyduğum kendi kalbimdi.

Belki ikimizin kalbi de mükemmel bir ritimle, birlikte ve tek vücut olmuş şekilde atıyordu. Belki de her zaman öyle atmıştı.

Kendimi yere bıraktığımda Oliver’ın gözleri kapalı, dudakları hâlâ aralıktı ve kırmızı rujla hafifçe lekelenmişti. Küçük lekeyi çıkarmak için başparmağımı altdudağına uzattım. Parlak gözleri tamamen alev almış halde açıldı, yanan irislerinde yazılı kelimeler bana o öpücükle söylemek istediği her şeyi anlatıyordu.

Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyordum.

Elimi geri çekerken başparmağım karıncalandı ve Clem bu etkileşimi hemen böldü. Omzuyla benimkini dürtüp göz kırparken, “Aferin kızım,” diye takıldı. Mutfaktan çıkarken tek bir kelime fısıldadı. “Potansiyel.”

Oliver bana baktı, duyduğu özlem açıkça görülüyordu ve ben baskının altında parçalandığımı hissediyordum.

Yıkım.

Oliver'ın çakırkeyiften sarhoşluğa geçişini izlemek bütün akşam gülümsememin silinmemesini sağlayan eğlenceli bir gelişmeydi. Onun yanından ayrılmak konusunda isteksiz olsam da *eggnog* etkisini gösterdiğinde Oliver kendine... ve Rory amcaya daha çok güvenmeye başladı.

Neyse ki Oliver, hayatım boyunca yaklaşık sekiz milyon kez tekrarını dinlediğim hikâyeye odaklanmış gibi görünüyordu. Herhangi bir şekilde tehlike sinyali almamıştım, bu yüzden onu rahat bıraktım ve uzaktan izledim. Kendi kokteylimi yudumlayarak alkolün vücudumu ısıtmasına izin veriyordum.

Oliver odanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladığında bu sıcaklık, hararetle yanan bir ateşe dönüştü. Beni hissetmişti. Üzerindeki gözlerimi hissetmişti.

Rory amca gevezelik etmeye devam etti, Oliver'ın sohbetten koptuğunu ve on adım ileride benimle tamamen ayrı bir sohbetin ortasında olduğundan habersizdi. Sessizdi ve kelimeler yoktu, gereken konuşmayı gözlerimiz yapıyordu. Benim gözlerimin ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama *onunkilerin* ne söylediğini kesinlikle biliyordum, tam merkezimde bir sızlama hissettiğimde bacaklarımı birbirine bastırdım.

Oliver içkisinden yavaş bir yudum aldı, bakışları hâlâ sıcak ve tereddütsüzdü. Alkol onu daha cesur yapıyordu, bu ortadaydı. Hiç bu kadar uzun süre, bu kadar utanmazca ve pişmanlık duymadan gözlerimin içine bakmamıştı.

Siktir, soluklanmam gerekiyordu.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleştirerek hızla arkamı döndüm ve kendimi toparlayana kadar orada saklanmak için merdivenlerden çıktım. Karışık hisler ve çelişkiler arasındaki bir çıkmazda sıkışıp kalmıştım. İçimdeki mantık ve sağduyu geri çekilmem için yalvarıyor, arkadaşlığımızı lekeleyip asla geri dönemeyeceğimiz bir şeye dönüştürmekten korkuyordu.

Gündelik ilişki diye bir şey vardı ama Oliver ile olan ilişki-
min gündelik olmakla uzaktan yakından alakası yoktu.

O her şeydi.

Kalıcı hasar riski çok büyüktü ve ben bu çizgiyi geçmeyi reddediyordum.

Kapıyı arkamdan kapatarak şifoniyere doğru ilerledim ve ellerimi komodinin üstüne yaslayarak öne eğildim. Kalp atışlarımı daha kontrol edilebilir bir hıza düşürmeye çalışıyordum. Bir elimi göğsüme bastırıp gözlerimi kapattım, nefes alış verişlerim sakinleşene ve yatışana kadar bekledim.

Kapı kolunun tıktırması başımı kaldırmama neden oldu. Oliver'ın, gözlerinde aşağıda gördüğüm aynı alevle kapıda durduğunu fark ettiğimde kalbim tekrar düzensiz ritmine geri döndü. Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak, "Selam," dedim kısık sesle.

Kapıyı arkasından kapatıp bana doğru ilerledi, adımları bir amacı varmış gibi ağır ve kararlıydı. "Merhaba."

Yüzümü tamamen ona dönüp kalçamı komodine yasladım ve dudaklarımı yaladım. "Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"İyi misin?"

Tüm yüzünü kaplayan endişe beni resmen eritiyordu. "İyiyim. Kalabalık biraz üstüme geldi."

"Seni üzmedim, değil mi?"

Hafifçe gülümseyip hızla başımı salladım. Bu da Oliver'ın rahatlayarak yumuşamasına ve bana yaklaşmasına neden oldu. "Tabii ki hayır."

"Güzel." Aynı şekilde hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi, hatta belki biraz çekingenlik de vardı. *Eggnog* onu neredeyse ayak parmak uçlarımız birbirine değene kadar yakınlaşmaya zorlarken komodinin köşesi kalçama batıyordu. Bana dokunmak için can atıyormuş gibi iki yanındaki elleri titriyordu. "Bir şey getirdim," diye fısıldadı.

Kokusu etrafımı sardı, çam iğneleri ve sedir ağacı gibi kokuyor, çizdiğim her çizgiyi bulanıklaştıran kalın bir bulutla beni kuşatıyordu. Parmaklarım komodinin etrafında kıvrılırken ona yaslandım. "Ne getirdin?" Ses tonumdaki titreme yüzünden içimden kendime birkaç tokat patlattım, sonra da bunu telafi etmek için bir şakayla devam ettim. "Umarım Rory amcanın hikâyelerinden birini getirmemiştir."

Oliver kıkırdayarak elini cebine attı ve saplarından kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış, yeşil yapraklardan oluşan küçük bir buket çıkardı.

Lanet olası ökseotu.

Gözlerim yavaşça çiçekten yüzüne doğru kayarken aldığı nefesle göğsü inip kalkıyordu. Ellerim komodinin kenarını sıkıca kavradı. Yüzündeki ifade yoğundu, beni konuşamayacak hale getiren sessiz bir soru soruyor gibiydi.

Oliver sessizliğimi davet olarak kabul etti ve ökseotunu tam başımın üzerine, yanımızdaki kitaplığın üstüne yerleştirdi. Kolu tekrar aşağı indiğinde avucu çenemi kavradı, başparmağı hafifçe yanağıma okşuyordu. "Beni hipnotize ediyorsun," diye fısıldadı. Nefesleri düzensizdi, ateşliydi ve kelimeleri arzuladığım öpücüğün başlangıcı gibi dudaklarıma dokunuyordu.

"Oliver..."

Onun bile içini göreceği kadar şeffaf, zayıf bir direnme girişimi idi.

Oliver burunlarımız birbirine değene kadar yaklaştığında dudaklarımı ıslatıp beklentiyle nasıl titrediklerini fark ettim.

Tanrım, bunu yapmamalıydım.

Tanrım, bunu yapmayı o kadar çok istiyordum ki...

Son öpücüğümüzün hatıraları bir şehvet fırtınası gibi zihnimde dolduğunda içgüdüsel olarak çenemi yukarı kaldırdım. Bu hareket ihtiyaç duyduğu son izindi.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda aramızdaki mesafe küle dönüştü. Kulağıma süzülen inlemelerin kimin olduğundan ya da kimin ellerinin önce uzandığından emin değildim. Oliver bir anda beni kaldırarak komodinin üzerine oturttu, bacaklarım sıkıca beline sarılmıştı. Dili ağzıma süzüldü, her köşesini, her bir kıvrımını tadıyordu. İkimiz de nefessiz kalmıştık. Ama bir elim saçlarını kavramış, diğeri kazağının önüne yapışmış, maymun gibi onu sarmalamışken Oliver'ı daha yakınımaya çekmeye çalışıyordum. Nefes almak umurumda bile değildi.

Oliver'ın elleri yüzümü kavradı. Beni yiyip yutarken parmakları saçlarımın arasında geziniyor, dişlerimiz birbirine çarpıyor ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Altdudağını hafifçe ısırarak geri çekildiğimde inledi ve ağır bir solukla alnını benimkine yasladı. Elleri vücudumdan aşağı inip belime dolandı. Ağzı, öpülmeyi en sevdiğim yer olan boynuma doğru ilerledi. Vücudumu ona tamamen bastırduğım sırada başım arkaya düşerek şifoniyerin aynasına çarptı. O boğazımı öpüp ısırırken ona sıkıca tutunmaya devam ettim. Dokunuşları tüm vücuduma elektrik dalgaları gönderiyordu.

Hassas tenime karşı nefesini verdi. Ardından derin bir nefes alırken, "Sydney... Tanrım, şakayık ve nane gibi kokuyorsun," dedi.

Gülümserken kulakmememi ısırdığında hafifçe inledim. “Çünkü bu gece kilolarca naneli noel şekerlerinden yedim.”

Kulağımın hemen yakınında attığı gür kahkahası içimde yankılandı ve bacaklarımın etrafına daha sıkı sarılmasına neden oldu. Uyarılmışlıkla büyüyen sertliğini tam uyluklarımın arasına bastırıyordu. Oliver yüz yüze gelene kadar başını kaldırdı, ellerim ensesine sarılı halde duruyordu. Cam gibi gözleri şehveti, saygıyı, zayıflığı, tutkuyu ve içimde hissettiğim her bir duyguyu yansıtıyordu. Gülümsemelerimiz hâlâ yüzümüzde asılı dururken Oliver bir kez daha bana doğru eğilip o kusursuz dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Dudaklarım onu içeri almak için aralandı, dillerimiz tekrar buluştuğunda eridiğimi hissettim. Soluk soluğa kalmış, tamamen teslim olmuşum. Bu seferki tempomuz daha az aceleliydi, tatlı bir şekilde tutuşuyor gibiydik. Oliver’ın parmakları belimi daha sıkı kavradı, sanki kendini kontrol etmek için fiziksel bir çaba sarf ediyordu.

Bu düşüncenin vahşice seksi bir tarafı vardı.

Öpüşmemiz daha da derinleştğinde, inlemelerimiz bir ağızdan diğerine geçtiğinde ve bacaklarımın arasındaki ıslaklık onun sertliğine sürtünüp kollarımda titremesine neden olduğunda yatak odasının kapısı hafifçe çalındı.

Poppy’nin ince sesini kapının diğer tarafında duyduğumuz anda birbirimizden ayrıldık. “Syd teyze, içeride misin? Büyükanem seni arıyor. Tatlıyı hazırlamak için yardıma ihtiyacı varmış.”

Yutkunurken neredeyse boğulacaktım, kelimelerim aceleyle ve karışık bir şekilde dudaklarımdan döküldü. “Tamam! Hemen geliyorum,” diye karşılık verdim. Ellerim Oliver’ın kollarından aşağı kayarken o an tamamen sönüp gitmişti.

Böyle olması daha iyi.

Poppy’nin ayak sesleri koridorda kaybolduğunda Oliver belimdeki tutuşunu gevşetti, alnı tekrar benimkine yaslanmıştı. Bir

sürü duygu ve düşünce üzerine akın ederken derin bir nefes verdi. Dikkatli ve nazik bir şekilde tekrar, “İyi misin?” diye sordu.

Başımla onaylayarak cevap verdim ve çenemi kaldırıp alnına bir öpücük kondurdum.

Oliver geri çekilirken iç geçirdi, ben de ayak bileklerimi gevşeterek onu serbest bıraktım. Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirdi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırırken yanakları pembeleşmişti. “Ökseotunu çok sevdim.”

Kahkaham gülümsemesinin tüm yüzüne yayılmasına neden oldu ve gözlerimiz bir an için buluştu. Kalbim, içimde taşımakta zorlandığım duyguların yoğunluğuyla sertçe çarpıyordu.

Onu yatak odasından dışarı çıkarırken şişmiş dudaklarımı, iç çamaşırmındaki ıslaklığı gizlemeye çalışıyor ve Tanrı’ya ailemin hiçbir şey fark etmemesi için dua ediyordum. Yine de her şeyin bu noktadan sonra nereye gideceğini merak etmekten kendimi alamadım. Her şeyin değiştiği zamanın *burası* olduğunu söylemek isterdim... ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Her şey, Oliver geri döndüğü anda zaten değişmişti.

ON DOKUZ

Oliver

Saat onu biraz geçerken eve dönüyorduk. Clementine sürücü koltuğundaydı, Sydney de arkada uyuyan Poppy ile birlikteydi. Başım sık sık Sydney'nin bakışlarını yakalamak için o tarafa dönüyor, parmaklarım uzanıp elini tutmak için karıncalanıyordu. Alkollü içkinin etkisi geçip beni sakinleştirirken yorgun beynimin bu saatte düzgün işleyebileceğinden daha fazla soruyla baş başa bırakmıştı.

Sydney'ye tekrar baktığımda gözlerindeki güven verici gülümseme, darmadağınık düşüncelerimi şimdilik yatıştırmıştı.

Clementine radyodan gelen hafif müzik eşliğinde, "Poppy bugün senden çok etkilenmiş görünüyordu, Oliver," dedi. "Küçüklerle karşı tavrın çok tatlı."

Bu iltifatı beni çok etkilemişti. Gecenin büyük bölümünde, genç kuzenler ve evde yaşayan iki *labrador retriever* tarafından oldukça ilgi görmüştüm. Tercih edilmek hoş bir duyguydu. "Teşekkür ederim," dedim. "Çok tatlı bir kız. Önceki gelişinde birlikte kitap okuyarak çok güzel vakit geçirmiştik."

Clem cevap vermeden önce tereddüt etti. "Onunla daha önce tanıştınız mı?"

"Evet. Sydney, Poppy ve başka bir komşu kızına bakıcılık yapıyordu, ben de yanlarına uğradım."

“Ah, bunu bilmiyordum.”

“Sydney’nin kedi maması alması gerektiği için o yokken çocuklarla ben ilgilendim.”

Sydney esnemeye devam ediyordu. “Oliver çocuklar konusunda harikaydı. Doğuştan yetenekli.”

Ortama bir sessizlik çökmüştü ve ağır hissettiriyordu; zehirli olduğunu keşfettiğim türden bir sessizlikti. Soluma dönüp Clementine’in cevabını bekledim ama derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Düşüncelerinin rahatsız edici olduğu belliydi, elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı, ifadesi sert ve gergindi. Gerilim dolu bir andan sonra Sydney’ye döndü. “Poppy’yi onunla yalnız mı bıraktın?”

Sesindeki düşmanlık ikimizi de şaşırtmıştı, Sydney ve ben irkilerek birbirimize baktık. Bu soru karşısında biraz kırılmadan edemedim.

Sydney kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi duraksadı. “Sadece on dakika sürdü. Kızlar gayet iyiydi.”

“Poppy’yi *sana* emanet ettim. Oliver’a değil.” Ses tonu keskindi. “Aklından ne geçiyordu?”

“Kedi mamasına ihtiyacım olduğu geçiyordu,” diye tersledi Sydney. “Bu kadar büyütülecek ne var ki? Oliver’a güveniyorum. Onlarla iletişimi harikaydı, zaten tek yaptıkları da birlikte kitap okumaktı.”

Clementine kırılgan bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. “Ben de *sana* güveniyordum.”

Kendimi kaybolmuş ve rahatsız hissediyordum. Yerimde kıpırdanıp araya girmek için boğazımı temizledim. “İkisine de gayet iyi bakıldığına dair seni temin ederim. Birlikte zaman geçirmekten keyif aldık.”

Clementine gerilen çenesiyle bana dik dik bakarak şaşkınlığımı daha da artırdı.

Sydney iki ön koltuğun arasında öne doğru eğilip hafifçe omzumu sıktı. “Clem, Oliver’a karşı çok saygısızca davranıyorsun. Tam burada oturuyor. Poppy emin ellerdeydi, yemin ederim.”

“Her neyse. Sadece çocuk bakımı düzenimi yeniden ayarlamam gerekecek.”

“Ne saçmalıyorsun? Beni yeğenimden uzak tutmakla mı tehdit ediyorsun?”

“Seni hiçbir konuda tehdit etmiyorum. Çocuğumun güvenliğini tehdit eden *sensin*.”

Dehşete düşmüş kesik bir nefes sesi geldi. “*Pardon?*”

Koruyucu içgüdülerim devreye girerek Sydney’yi korumak için konuşmamı sağladı. “Belki konuşmak haddim değil ama Sydney, Poppy’ye harika davranıyor. Onun güvenliğini asla riske atmaz.”

Clementine’in yakıcı gözleri üzerime dikildi. “Haklısın, konuşmak senin haddine değil. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Sydney, “Tamam, bu konuyu burada kapatmamız gerek,” derken koltuğuna geri yaslandı. Sesi çatallaşmıştı, sarsıldığı belliydi. “Bu Oliver’a haksızlık. Yarın konuşuruz.”

“Peki.” Clementine’in tek cevabı buydu.

Sonra zehirli sessizlik bir kez daha içeri sızdı ve eve dönüş yolculuğu boyunca da kaybolmadı. Sydney’nin garaj yoluna girip araçtan indiğimizde rahat bir nefes aldık. İhtiyaç duyduğumuz bir arayı.

Clementine, uykulu Poppy’yi kendi aracına bindirirken ne bana ne de Sydney’ye hiçbir şey söylememişti, hatta bizim olduğumuz tarafa bile bakmamıştı. Arabasının kapısını çarpıp gecenin karanlığında gözden kaybolurken ikimizi garaj yolunda şaşkın ve sarsılmış bir halde bıraktı.

Sydney’nin gözleri kırk uzun dakika boyunca tuttuğu gözyaşlarıyla parlıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, ayakları

sürekli kıpırdanıyordu. Titreyen çenesiyle bana döndü. “Çok üzgünüm, Oliver. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Lütfen söylediklerini ciddiye alma.”

Kardeşinin imalı kelimeleri canımı yaksa da şu anda Sydney için çok daha fazla endişeleniyordum. Gevşemiş bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırmak için yaklaştım, gözlerinin kapanışını ve bir damla gözyaşının süzülmesini izledim. “Ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi iddia edemem. Sevdiğimiz insanları korumak için her şeyimizi veririz.”

Gözleri yavaşça açılıp benimkilerle buluştu, uzanıp elimi kavradı ve şefkatle sıktı. “Evet, öyle yaparız.”

Uzun süren bakışmamız beni yakıp kavurduğunda gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Her ne kadar o yatak odasında başladığımız şeye devam etmek istesem de şimdi bunun zamanı olmadığına farkındaydım. “Pekâlâ, iyi geceler,” diye fısıldadım. Öne doğru eğilerek şakağına bir öpücük kondurdum. “Sonra görüşürüz. Biraz dinlen.”

Arkamı dönmeden önce ona hafifçe gülümsedim ama beni durdurdu. Adım dudaklarından istemsizce kaçmış gibiydi.

“Oliver.”

Gözlerimiz tekrar buluştu, alev hâlâ oradaydı. “Evet?”

“Ben...” Köprücük kemiğini kaşıyarak gözlerini kaçırdıktan sonra tekrar bana odaklandı. “Muhtemelen bir süre daha uyuyamayacağım. Benimle içeri gelmek ister misin? Belki rahatlamaya çalışırken film izleriz?”

“Ah.” Bu teklifi beklemiyordum ama kesinlikle karşı çıkmayacaktım. Kan kırmızısı tırnakları kollarına batarken ay ışığı altındaki güzel yüzünde gergin duygular dolaşıyordu. Sydney’nin havada duman gibi yükselen nefesi, gözlerindeki ateşe tamamen uyuyordu. “Tamam. Film izlemek kulağa harika geliyor.”

Gözlerindeki endişe mavi bir kuş gibi uçup gitti ve yerini rahatlamış bir gülümsemeye bıraktı. “Harika.”

İçeri girdiğimizde evi karanlıktı, Alexis her zamanki gibi bizi kapıda karşılamıştı. Sydney montunu ve ayakkabılarını çıkarıp hafifçe titreyerek ışığı açarken ben Alexis’in hak ettiği şekilde kulaklarının arkasını kaşıdım.

Hızlı bir nefes verdi. “Ev karanlık olduğunda hâlâ çok geri-liyorum,” derken ellerini kollarının üzerinde aşağı yukarı gezdi-riyordu. “Yaşananların üzerinden aylar geçti ama o adam hâlâ evimdeymiş, saklanıyormuş ve gardımı düşürmemi bekliyormuş gibi hissediyorum. Hâlâ yakalanmadığına inanamıyorum.”

Sanırım ona saldıran kişiden bahsediyordu. “Sana bir şey ol-masına asla izin vermeyeceğimi biliyorsun.”

Cesur bir söz ve yerine getiremeyeceğim bir vaatti. Hayat faz-la öngörülemezdi.

Yine de bu ifadem dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına ve bakışlarının minnetle dolmasına neden oldu. “Şu elbiseyi deği-ş-tirip geleceğim. Birkaç dakika içinde dönerim.”

Başım la onaylarken onun beni bırakmayı hiç istemiyormuş gibi yavaşça uzaklaşmasını izledim. Sonra kelimelerini idrak et-tim. Elbisesini çıkardığına dair düşünceleri aklımdan uzaklaştı-rabilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Tanrım, o elbise.

Sydney’nin o elbiseyi giymesinden daha güzel olan tek şey, o elbiseyi *çıkarmasıydı*. Nefesim boğazımda düğümlenirken güne-ye doğru hücum eden kanım damarlarımda gümbürdemeye baş-ladı. Aklımdaki görüntü beni kanepeye doğru sürükledi. Ney-se ki Alexis hemen memnun bir mırlamayla kalçamın yanına kıvrıldı ve Sydney pamuklu şortunu neredeyse tamamen örten her zamanki tişörtlerinden biriyle geri dönene kadar geçici ola-rak dikkatimi dağıttı. Uzun, çıplak bacakları yanıma yaklaştı ve

omuzlarımız birbirine değecek şekilde kanepede yanıma oturdu. Yastıkların arasına sıkışmış uzaktan kumandayı aramadan önce bana hızlı bir bakış attı ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Film,” dedi Sydney sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. “İzlemek istediğin bir şey var mı?”

Gözlerim yanımdaki kadındaydı, izlemeyi tercih edeceğim başka bir şey düşünemiyordum. Bunu ona söyleyebileceğimi sanmıyordum, bu yüzden dikkatimi *Netflix* uygulamasıyla aydınlanan televizyon ekranına çevirdim. “Sanırım *Komik Tuzak*’ı izleyebiliriz,” diye önerdim. “Geçen hafta izlemediğimiz için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Film için çok heyecanlı görünüyordun.”

Sydney yanıma doğru kayıp ayak bileklerini kavradı. “O gün doğru zaman değildi. Bu film benim için çok özel.”

“Ne açıdan?” diye sordum merakla.

Puantiyeli çorabını çekiştirirken tavrı değişti. “O bizim planladığımız halde asla izleyemediğimiz bir film.”

Gözlerimi kırpıştırdım, temkinli bir şekilde ifadesini izliyordum. Sydney’nin dikkati puantiyeli çoraplarındaydı, tırnağı bir pamuk ipliğine takılmıştı. Bakışlarımdan kaçıyor, ruh hali ağır ve boğucuydu. Ona biraz daha yaklaşarak bedenlerimizi birbirine bastırdım ve çorabıyla oynayan elini avuçlarımdan arasına aldım. “Ben... kaçırılmadan önce mi filmi izlemek için plan yapmıştık?”

Hızlıca başını salladı ve titrek bir nefes aldı. “O sabah pencereden pencereye dünya umurumuzda olmadan bunun hakkında konuşmuştuk. Her şeyin değişmek üzere olduğundan haberimiz yoktu.”

“Syd...”

“Yıllar boyunca izlemeyi reddettim,” dedi bana. “Sadece aptalca bir çocuk filmiydi ama... benim için gerçekleşmeyen her şeyin hatırlatıcısıydı.”

Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken gerginliğinin dağıldığını hissettim. “Artık izleyebiliriz.”

Sydney bana döndü, gözleri bir çift kristal gibi parlarken başını salladı. “Bunu çok isterim.”

Film ekranda oynamaya başlarken Sydney başını omzuma yasladı, ellerimiz birbirine kenetlenmişti. İlgimi çeken eğlenceli bir film olsa da taptığım kadın sanki oraya aitmiş gibi bana yaslanırken odaklanmak zordu. Ailesinin evindeki öpüşmemizden ya da bu eylemin ne anlama geldiğinden konuşmadık ve ben şimdilik bu sessizlikten memnundum. Cevaplara ya da tanımlamalara ihtiyacım yoktu; Sydney’nin sıcaklığı ve varlığı benim için yeterliydi.

Filmin yarısında Sydney yanımda doğruldu ve boynunu çevirirken eliyle ensesine masaj yaptı.

Ona doğru bakıp kaslarının seğirip gerilmesini izledim. “Rahatlamaya mı ihtiyacın var?” diye sordum yüksek sesle.

Sydney gözleri kocaman açılmış halde başını bana çevirdi. “Ne?”

Tekrar yanlış bir kelime seçimi yaptığımı anlayarak boğazımı temizledim. “Boynundaki gerginliği kastettim. Rahatsız görünüyorsun. Ben... yardım edebilirim. Eğer istersen.”

“Ah.” Dudakları aralandı, kısa süre önce sürdüğü dudak kreminde kalanlar hâlâ parlıyordu. “Tabii.”

“Bacaklarımın arasına geç.”

Yanaklarına bir kızarıklık yayılırken Sydney yumruğunun içine öksürdü. Görünüşe göre *yine* yanlış bir şeyler söylemiştim. Ama bu defa beni sorgulamadı ve kanepeden kalkıp bacaklarımın arasına yerleşti. Hareketleri tereddütlüydü, kanepeden

minderinin en ucuna otururken omzunun üzerinden bana baktı. Sıcaklığı ve yakınlığı boğazımda bir yumru oluşmasına neden olmuştu, vücudumun karıncalandığını hissediyordum. Aramıza biraz daha mesafe koyarak geriye kayarken ellerim pantolonumun kenarını kavradı.

Başını hafifçe öne eğerek, “Bu sabah uyandığımdan beri boynumda biraz ağrı var,” diye mırıldandı Sydney. “Sanırım üzerinde çalıştığım resimden dolayı. Çok odaklanıyorum ve kasılıyorum.”

“Olabilir,” diye başımı salladım. Ellerimi bacaklarımdan çekip omuzlarına götürdüm. Parmaklarımı yayarak başparmağımı boynuna bastırıp onu rahatsız eden bölgeyi dairesel hareketlerle ovmaya başladım. “Baskı yeterli mi?”

Sydney yumuşak bir şekilde cıyıkladı, vücudu gevşemişti. “Harika.”

Çıkardığı ses, yakınlığıyla birleşince üzerimde gözle görülür, fiziksel bir etki yarattı. Kalp atışlarım hızlanırken vücudum ısındı. Ellerimi biraz daha aşağı indirip sırtındaki kaslara masaj yaparken başının sağa sola eğilmesini izledim. Ellerim omurgasına doğru ilerledi, o bana yaslanırken başparmaklarım dairesel hareketlerle üzerinde gezindi.

“Çok iyi hissettiriyor,” diye fısıldadı.

Dişlerimi birbirine bastırmaktan çenem gerilmişti. Saçlarının kokusu, mis kokulu bir çayır gibi burnuma dolup göğsüme sızarken beni sarhoş ediyordu. Yaptığım şey *ona* iyi hissettirmeliydi... o zaman neden bundan bu kadar keyif alan taraf *benim*? Bu sadece masum bir masajdı.

Parmaklarımı kollarının üst kısmına dolayıp nazikçe sıkarak omuzlarına, oradan da boynuna doğru kaydardım. “Ellerimin üzerinde olmasının verdiği hissi seviyorum,” diye mırıldandım. Bunun söylenebilecek bir şey olup olmadığından emin değildim.

Kelimelerim kulaklarını okşuyor, birkaç tutam saç şakağında dans ediyordu.

Bacaklarımın arasında kıpırdandı, kalçası pantolonumda hızla büyüyen sertliği okşamıştı. Bunu fark ettiyse de umursamadı. “Ben de ellerinin üzerimde olmasının verdiği hissi seviyorum.”

Kelimeler dudaklarından tek bir nefeste döküldü. Aramızda bir gerilim; erotik ve utanmaz bir sıcaklık dalgası vardı. Vücudum daha önce hiç kimseye böyle teslim olmamıştı. Öpüşmemiz, anılarımın arasında benzin dökülen bir ateş gibi canlanmıştı.

Sydney hareket etmeye devam etti. Bunu içgüdüsel mi, yoksa kasıtlı mı yaptığından emin değildim. Nedenini sorgulayamayacak kadar da bu ana ve bu duygulara saplanıp kalmış durumdaydım.

Bunun yerine ellerimi sırtında, kollarında ve boynunda gezdirdim, hatta parmak uçlarım göğüslerinin kıvrımına değene kadar aşağıya indim. Omzunun üzerinden baktığımda bol kesim, V yakalı tişörtünün altını görebildiğimi fark ettim. Gözlerimi hızla kaçırırken yutkundum. Bunun benim için uygun bir manzara olmadığına karar vermiştim. “Syd,” diye mırıldandım. Belki de ona dokunmayı bırakmam gerektiğini söylemek üzeredydim. Belki de bu masaj uygunsuz bir hal almaya başlamıştı, belki de sadece boynunu okşarken hissetmemem gereken şeyler hissediyordum...

Ama Sydney kalçalarını sertleşen ereksiyonum üzerinde hareket ettirdiğinde dudaklarımdan bir inleme döküldü ve benim kalçalarımın da istemsizce öne doğru sarsılmasına neden oldu.

Hareketlerinin kasıtlı olduğuna ikna olmuşum.

Ellerim onu daha sıkı kavradığında başı sağ omzuma düştü. Gözkapaklarının kapanmasını izledim; vücudu hareket etmeye devam ediyor, bana karşı kıvranıyordu. O hareket ettikçe karnımdaki ısı düğümü daha da büyüyüp aşağıya doğru

yoğunlaşıyordu. Dikkatimi yaptığım masaja vermekte zorlanıyordum. Ellerim artık sadece onu sıkıyor ve destek almak için ona tutunuyordu.

Sydney'nin gözleri hâlâ kapalı olsa da hareketleri durmadı. "İstersen bana dokunabilirsin."

Çiçeksi kokusunu içime çekerken dudaklarımı saçlarına bastırdım. Ona zaten dokunduğum için söyledikleri başta kafamı karıştırdı ama sonra ne demek istediğini anladım.

Ona *dokunmamı* istiyordu, bir erkeğin bir kadına dokunduğu gibi.

Eğer Sydney şu anda sertleşen ereksiyonuma karşı kıvrılıyor olmasaydı, muhtemelen kaçardım. Paniğe kapılırdım. Ama mantık benden oldukça uzaklaşmış, tüm çekincelerim yok olmuştu. Ellerimin kendiliğinden hareket etmesine izin verdim, omuzlarından kıvrılıp tişörtünün kumaşının altından aşağı kaydıldı. Avuçlarım pamuklu kumaşın altından yumuşak memelerini kavradı. Sydney dokunuşuma istekli bir iç çekişle karşılık vererek kendini tamamen bana doğru itti.

Altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp sertçe ısırdım. Alnımda ter damlaları birikmiş, vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla titremeye başlamıştı. Ellerimi tişörtünden çıkarıp kalçasına ulaşana kadar vücudunun yanından aşağı kaydırdım. Biri tişörtünün altından yukarı doğru çıkarken, diğeri şortunun eteğini okşuyordu. Tutku ve tereddüt iç içe geçmişti, *oraya dokunmamı* gerçekten istiyor muydu emin değildim.

Ama Sydney elimi kavradı ve bana sürtünmeye devam ederken elimi daha da aşağıya çekerek izin verdiğini belirtti. "Sorun değil," diye fısıldadı. Sesi boğuk ve gergindi, kendi arzusundan hafifçe titriyordu.

Tanrım. Böyle duyguların var olduğunu bile bilmiyordum. Elbette daha önce de şehvetli düşüncelerim olmuştu, elbette

kendi kendimi tatmin etmiştim. Ama *bu...* bu bambaşka bir şeydi. Başka bir insanla bu kadar derin bir yakınlıkta iç içe olmanın verdiği his, fizikselden daha fazlası olan somut bir bağın ağırlığı ve yoğunluğu... Yüzeysel bir derinlikten çok daha fazlaydı.

Benzersizdi.

Bir elimle göğsünü kavrarken diğer elim önce şortunun, ardından iç çamaşırının altına kaydı. Hafif bir korku ve belirsizlik beni dürtse de bu his doymak bilmeyen merakım ve vücudumun içgüdüleri tarafından hızla bastırılmıştı. Sıcaklığı parmak uçlarımı istila ediyordu, kaygan ve pürüzsüzdü. Temas gerçekleştiği anda ikimizin de boğazından bir ses koptu. Benim karanlık hırlamam onun yumuşak inlemesiyle birleşti. Parmaklarım ıslaklığının arasında gezinirken Sydney'nin kalçaları da daha hızlı hareket etmeye başlamıştı, kotumun üzerinden sertliğim üzerinde gidip geliyordu. Parmaklarım sıcaklığı arasında hareket etmeye başladığında elime doğru yükseldi.

Nefesi kesilmişti. "Ah..."

Onu tamamen göğsüme doğru çektim, içimde ilkel ve sahiplenici bir his dolaşıyordu. Bir elim göğsünde, diğer elim bacaklarının arasındayken sıcak ve yaramaz bedeni bacaklarımın arasına hapsolmuştu. İçimdeki her şey pantolonumun kemerini çözüp kendimi onun içine gömmek için haykırıyordu. Bu arzu beni kör etmişti, neredeyse başım dönüyordu.

Yapmalı mıydım? Yapabilir miydim?

Bu *şey* oraya mı varacaktı?

"Syd, ben..." Düşüncelerimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Arzularımı. Şehvet, kafa karışıklığı, bulanık sınırlar ve eziç bir ihtiyaç beni ele geçirmişti. Sydney hareket etmeye devam ederken bedenini bir işkence aleti gibi kullanarak beni muhteşem bir azap içinde bırakıyordu. "Seninle..."

Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordum. *Çiftleşmek. Cinsel ilişkiye girmek. Seks yapmak.*

Hepsi doğru olsa da hiçbirisi kulağa tam olarak doğru gelmiyordu.

Ben de içimden geçen tek doğru kelimeyi söyledim. "Seninle sevişmek istiyorum."

Bir anlığına duraksadı, sanki bir sisin içinde kalmış gibi gözlerini yavaşça araladı. Gözlerimiz anında kilitlenirken başını geriye doğru eğdi, dudakları küçük bir iç çekişle aralanmıştı.

Tekrar dudağımı ısırdım. Onun en hassas bölgesine dokunmaya devam ediyordum. Onu rahatsız mı etmiştim? Kırmış mıydım? O da aynı şeyi istiyor muydu?

Sydney yutkundu, gözlerini kaçırmıyordu.

Sonra tekrar hareket etmeye başladı. Kelimelerle cevap vermediği için bir anlığına kafam karışmıştı. Ama kalçasını kasıklarına dayadığı anda aklımdaki tüm düşünceler kayboldu, mükemmel bir basınçla tekrar kıvranırken gözleri hâlâ üzerimdeydi. Benim ellerimse *her yerindeydi* ve içimdeki gerilim gide-rek tırmanıyordu.

Parmaklarımdan birini içine itip ritmik bir şekilde hareket ettirmeye başladım. Nefes nefese kalmış haldeki inlemesi beni zirveye daha da yaklaşıtıyordu. Sırtı gerilmiş, başını omzuma yaslamıştı, yanaklarımız birbirine değiyordu. Bedenini beni o zirveye taşımak için bir araç olarak kullanmaya devam ederken gözleri kapandı. Göğsünü avuçladım, sertleşmiş meme ucunu çimdikledim ve boynunun kıvrımında doğru inledim.

Kendi içimde girdiğim döngüyle zirveye ulaşırken kesinlikle çaresizce ulaşmak istediğim o hissi kovalıyordum. Bacaklarının arasını sertçe kavramıştım, o üzerimde dans ederek bana sürtünürken kendimi kaybediyordum.

Ve sonra patladım.

Bir orgazm dalgası beni ele geçirmiş, dev bir gelgit gibi üzerime çökmüştü. Gözlerimin ardında yıldızlar titreşirken ben de Sydney'nin altında titriyordum. Başım kanepeye doğru düşmüştü. Pantolonumun sıcaklıkla dolduğunu hissedebiliyordum, kalçalarım istemsizce Sydney'ye doğru yükselmişti. O hareketlerini yavaşlatırken zirveden aşağı inen bedenim hâlâ hafifçe sarsılıyordu. Uzuvlarım ağırlaşmış, güçlkle nefes alıyordum.

Parmaklarım hâlâ onun ıslaklığıyla kaplıydı ve şimdi ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Devam etmeli miydim? Devam etmek istiyordum ve adil olan da buymuş gibi görünüyordu.

İçine ittiğim parmağıma bir tane daha ekledim ve bu onun şaşkınlıkla çığlık atmasına neden oldu. Sydney, elime uzanırken başını çevirip bana baktı. "Sorun değil, Oliver," dedi.

Kelimeleri devam etmem için izin verir gibi gözükse de ses tonu tam aksini söylüyordu.

Sanırım durmamı istiyordu.

Başımı koltuktan kaldırdım ve gözlerine baktığımda çenem kasıldı. Elimi şortundan çekip diğerini de göğsünden indirirken yutkundum. "Üzgünüm. Yanlış mı yapıyorum?" diye sordum.

Sydney üzerimden kalktığında kot pantolonumun üzerine sızan ıslak leke ortaya çıktı. Yanımdaki yerini alırken gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Mükemmelsin."

Mükemmel olduğumu söylüyordu ama durmamı istiyordu.

Anlamıyordum.

Kaşlarımın çatıldığını, yüzümde beliren kafa karışıklığını ve reddedilme hissini fark etmiş olmalıydı ki puslu gözleriyle yanıma dokundu. "Bu sadece senin içindi," diye açıkladı.

"Benim için mi?" Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. Onun da tatmin olması bunu başka bir şeye mi dönüştürecek? Olmasını istediğinden farklı bir şeye? "Tek taraflı olmasını istemiyorum, bu doğru gelmiyor. Bana neyden hoşlandığını öğretebilirsin."

Boğuk çıkan sesim hâlâ şehvet doluydu. Onun bana bir şeyler *öğretme* fikri, bedenini keşfetmeme izin vermesi, bunu daha ileriye taşıma düşüncesi... heyecan vericiydi. Beni yeniden tahrik etmişti.

Sydney parmaklarını çenemde gezdirdi ve parmak uçlarını altdudağıma bastırdı. Geri çekilmeden önce dudaklarımı süzdü. "Eve gidip temizlenmelisin."

Bu bir reddedilişti.

Hayal kırıklığı ve hafif bir öfkeyle yanmaya başladım. "Sydney, istediğim şey bu değil. İyiliğe ya da nezakete ihtiyacım yok."

"Öyle demek istemedim..." Yutkunurken boğazı gerildi, titreyen parmakları göğsümden aşağı inip kazağımı kavradı. "Öğrenmek istemiştin."

"Bu artık öğrenmekle ilgili değil," diyerek karşı çıktım. Göğsüm sıkıştıyordu, duygularım darmadağın olmuştu. "Bu sana karşı hissettiklerimle ilgili."

Bakışlarımdan kaçınarak, "Ben de sana karşı bir şeyler hissediyorum, Oliver," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Hem de çok fazla."

"Ama aynı şekilde değil, öyle mi?" Düzensiz şekilde atan kalbime rağmen hiç tereddüt etmeden bu soruyu sordum. Onun nerede durduğunu bilme ihtiyacım, cevabın istediğim gibi olmayabileceği korkusuna baskın çıkıyordu. "Lütfen dürüst ol."

Sydney de tereddüt etmedi, elimi alıp avuç içimi göğsüne bastırdı. "Gerçeği biliyorsun. Tam burada."

"Sydney..." Avuç içimi hızla atan kalbine bastırdım. "Benimle aynı şeyleri mi hissediyorsun?"

Gözlerimiz kenetlenmişti, bakışlarımız sertti. Tenimiz kızarmıştı ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Başını iki yana sallamadan önce sessizliği bir sonsuzluk gibi gelip geçmişti. "Hayır, hissetmiyorum."

Paramparça oldum.

Buna izin vermedi. “Benim hislerimi, Gabe seni bulduklarını ve hayatta olduğunu söylediği andan itibaren *hissettiklerimi*, senin hissetmen mümkün değil. Yirmi iki yıl boyunca hayaletinin peşimi bırakmamasının nasıl bir his olduğunu asla anlayamazsın. Ardından sana dokunabilmenin, ölüp de geri dönmüşsün gibi seni canlı halde karşımda görmenin nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok. Sen bunların hiçbirini anlayamazsın.” Sydney’nin parmakları yün kazağımı daha sıkı kavradı. “Yani hayır, Oliver... Aynı şeyleri hissetmiyoruz. Bu imkânsız olurdu.”

Kelimelerini içime çektim, tenime işlediklerini hissediyordum. O anda Sydney’nin de tıpkı kardeşim gibi bir maske taktığını anlamıştım. Esprilerinin ve alaycılığının ardına saklanıyordu. Bu bir savunma mekanizması, içinde sakladığı tüm hayaletlerle başa çıkma stratejisiydi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Her göz kırpışında, her titremesinde, boğazında tıkanıp kalan her çarpıntıda onun acısını hissediyordum. “Artık buradayım, Sydney. Buradayım.”

Başını tekrar hızla iki yana salladı. “Sana sahip *olmamaktan* daha kötü olan tek şey sana sahip olup da tekrar kaybetmek.”

“Ben camdan yapılmadım. Beni kıramayacaksın.”

“Bunu bilemezsin...”

Başımı eğip ellerimi çektim ve yüzündeki ıslak izlerin yansımalarını fark ettiğimde dudaklarımdan yenilgiyle dolu bir nefes döküldü. Korkularını nasıl aşabileceğimi bilmiyordum. Onun hayaletleriyle başa çıkacak donanıma sahip değildim. Henüz uygun araçları edinememiştim.

Sydney üzerimden kaydığında ayağa kalkmak için hareket etmeden önce duygularımı toparlayabilmek için bir süre hareketsiz kaldım. O oturmaya devam ediyor, pişmanlık ve kararsızlıkla neredeyse titriyordu. Önceki önerisini tekrarlayarak, “Eve gidip

temizleneceğim,” dedim sakince. Bedenimi *ve* zihnimi temizlemem gerekiyordu. “Bu keyifli akşam için teşekkür ederim.”

Ceketime uzanırken hüzünlü sesi beni durdurdu. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

Sydney kollarını kendi etrafına sarmıştı, nefes alış verişleri kesik kesikti ve bakışlarından acı çektiği belli oluyordu. Endişeyle dolarken dudağımı dişlerimin arasına aldım. Cevabımı bir araya getirmeye çalışıyordum. “Beni *kaybetmemek* adına çok fazla çaba harcadığın için beni kaybedeceksin, Syd.” Keskin, titrek nefesi kulaklarımda yankılandı. “İyi geceler.”

Üzgün ve afallamış bir şekilde dönüp gitmeden önce Sydney’ye son kez baktım.

Gözlerinde bir kasırga vardı. Bu kasırga ya beni tamamen yutacak ya da yaralanarak dizlerimin üzerine çökmüş, yıkıntılar arasında kaybolmuş ve yalnız şekilde bırakacaktı.

YİRMİ

Oliver

Birkaç gün sonra evin kapısı ısrarla, hiç durmadan çalındığında bir yanım diğer tarafta Sydney'yi bulmayı umuyor, hatta tam olarak bunu bekliyordu.

Onun yerine karşımda Lorna Gibson'ı bulduğumda pek memnun olamadım.

Posta kutusundan topladığı birkaç zarf ve ilanı uzatarak, "İyi günler, Oliver," diye selamladı beni. "Postanı getirdim. Dün garaj yolumu küredığın için teşekkür etmek istedim, çok nazıksın. Charlene'in yukarıdan bakıp bu kadar harika bir genç adama dönüştüğün için gururla gülümsediğine eminim."

Gülümsemeye çalışarak mekanik bir hamleyle postaya uzandım. "Şey, garaj yolunuzu küreyen ben değildim, Bayan Gibson. Sydney yaptı."

Sydney'nin rüzgârdan kızaran yanaklarıyla kalın giysiler içindeki görüntüleri hâlâ aklımdaydı. Onu dün öğleden sonra huyusuz komşu kadının yolunu kürekle temizlerken yakalamıştım. Ben kışlık kıyafetlerimi giyip ceketimin fermuarını çekmeyi başardığımda o çoktan evine dönmüştü.

"Tekrar söyler misin?" diye sordu Lorna şaşkınlıkla. Duyduklarına inanamadığı belliydi. "Bu doğru olamaz."

“Sizi temin ederim ki öyle. Ben de yardım edecektim ama işi bitene kadar yaptığını fark etmedim.”

Lorna'nın kırıksıklıkları, bu durumu anlamlandırmaya çalışırken hareketlendi ve kaşları düşünceyle çatıldı. Soluna, Sydney'nin evine doğru baktı ve alçak bir sesle bunu aklı almıyormuş gibi, “Vay canına,” dedi. Şaşkınlık ifadesi yüzünden kaybolurken kısmen dişsiz bir gülümsemeyle dikkatini tekrar bana verdi. “Her neyse, iyi günler, Oliver. Korkunç üvey kardeşine gürültüsünü azaltmasını söyle.”

“Müziğinin mi?” Gözlerimi kırıştırdım.

“Gürültüsünü.” Tuzlanmış yolda sallana sallana dengesizce yürümeye başlamıştı bile. “İyi günler.”

Kapıyı kapatmadan önce evine gidişini izledim. Soğuk temimi ürpertmişti. Merdivenlerden çıkarken mektupları karıştırdım. Gabe banyodan çıkmış, saçlarını havluyla kuruluyordu. Onunla konuşmaya fırsat bulamadan zarflardan birinin üzerindeki gönderici adres damgası gözüme çarptı.

Polis departmanından geliyordu.

Gabe, “Kapıdaki kimdi?” diye sorarken üstsüzdü, şortu ince kalçasının üzerinde sallanıyordu. “Sydney mi?”

“O hiç kapı çalmaz,” diye cevapladım dalgın halde. Zarfı açmaya odaklanmıştım. “Lorna bizim için postamızı getirmiş.”

“Şaşırtıcı. Demek o kadının da bir kalbi varmış.” Gabe'in alaycı gülümsemesi yoğunlaşmış dikkatimi fark ettiğinde soldu. “İlginç bir şey var mı?”

Evet. Kesinlikle var.

Mektubu okuduğumda yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. “Çizgi romanlarım. Onları gidip karakoldan alabilmişim.”

“Kahretsin. Bu harika. Artık kanıt olarak onlara ihtiyaçları yok muymuş?”

Başımı hızla iki yana salladım. “Davayı kapatıyorlarmış.”

Nemli havluyu sol omzuna atarken, “Ah. Bu... *iyi* mi?” diye sordu dikkatle. “Bu muhtemelen hiçbir zaman gerçek cevaplar alamayacağın anlamına gelmiyor mu?”

“Sanırım.”

Ses tonum, konuyla ilgili düşüncelerim gibi nötrdü. İlk birkaç hafta, hatta aylar boyunca cevaplar için çaresizce yanıp tutuşuyordum ama artık öyle değildi. Kabullenmiştim. Sonunda yaşadığım şeylerin... başıma *geldiğini* kabulleniyordum. Yaşananlar artık bugünkü hayatımın bir parçası değildi ve bugünkü hayatımdan oldukça memnundum. En azından kafamı fena halde karıştıran bir kadına duyduğum romantik ilgi dışında.

Geçmişî tekrar ziyaret etmenin bir anlamı yoktu. Cevaplar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Sadece iyileşmemi engellerdi.

Böylesi daha iyiydi.

Gabe yanağının içini ısırırken beni inceledi, havlunun ucuyla oynuyordu. “Eh, işten sonra Lake Geneva’ya gidip babamla akşam yemeği yiyecektim ama istersen erteleyebilirim. Onun yerine seni karakola götürürüm.”

Bu cömert teklif, bakışlarımı şu ana kadar iki kez okuduğum ve etkilendiğim mektuptan kaldırmama neden oldu. “Duyarlılığını takdir etsem de buna gerek yok. Belki yarın gidebiliriz.”

“O da olur. Ayrıca Sydney’nin seni götüreceğinden zaten eminim.”

Tenim ısındı, ağırlığımı diğer ayağıma verirken tepkim fark ediliyor olmalıydı. Postaları sehpanın üzerine koymak için uzaklaştım.

Gabe ıslık çaldı. “Kahretsin. Bir şey oldu, değil mi?”

“Bir şey, evet.”

“Lanet olsun,” diye homurdanarak havluyu mutfakın koridorla birleştiği duvarın köşesine doğru savurdu. Hırıltılı bir ses

çıkarırken öfkesi açıkça hissediliyordu. “Ona seninle o noktaya gitmemesi gerektiğini söylemişim. Boynunu kırabilirim.”

Tekrar kanepeye çöktüm. “Bunu yapmamayı tercih ederim,” derken iç çektim.

“Seni incitmeyeceğine söz vermişti.”

Gabe’in arkamdan geldiğini, koltuğa yaslandığını hissettim. Yüzü gergindi, endişesi belli oluyordu ve benim iyiliğimi düşündüğünü bilmek güzel bir histi. “Beni bilerek incittiğini düşünmüyorum. Niyeti saf olsa da uygulaması biraz daha iyi olabilirdi.”

Gabe birkaç adımlık mesafeyi geçip oturduğum yere yaklaştığında, ağır bir nefesle yanıma çökerken güldü. “Bu, onun tam bir karmaşa olduğunu kibarca söylemenin yollarından biri,” dedi. Bakmasam da düşüncelerimi anlamaya çalıştığını görebiliyordum. “Peki ne oldu? Siz... birlikte mi oldunuz?”

“Eğer bu bir cinsel ilişki göndermesiyse, hayır. Tam olarak değil.”

“O zaman ne oldu?”

Bacaklarımın arasında kıvranan, parmaklarımı içine soktuğum Sydney’nin görüntüsü gözümün önüne geldi. İnlemeler, şiddetli nefesler ve patlamalar, hepsi içime dolarak boynumun yanmasına neden oldu. “Bu özel bir konu,” dedim zorlukla.

Gabe tek kaşını kaldırdı, hem sorguluyor hem de şikâyet ediyordu. “*Siktir*, peki. Ama bunun cinsel bir şey olduğunu varsayacağım çünkü Sydney’den bahsediyoruz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, onun aktif bir cinsel hayatı var. O konuda kendine güveninin tam olduğunu söyleyebiliriz. Onu uzaklaştıran kısım tüm o diğer şeyler.”

“Bağlılık,” diye belirttim.

“Bağlılık. Duygusal yakınlık. Tüm o aşırı duygusal aşk şeyleri.”

Bunun nedenini merak ediyordum. Biri onu incitmiş miydi? Güvenini mi kırmıştı? Sydney'nin kalbini ilgilendiren konularda derin, köklü bir duygusal karmaşası olduğu belliydi ve bunu nasıl düzelterceğimi bilmiyordum. Bir elimi dizime koyarak minderlere yaslandım. "Dört gündür konuşmuyoruz. Bu çok rahatsız edici bir his."

Gabe derin bir nefes verdi. "Şimdi gerçekten iyi tavsiyelerle dolup taşıdığımı fark ettiğine göre belki bazılarını kullanırsın. *Dikkatini dağıtacak bir şey bul.* Birini ne kadar az görürsen, aklını o kadar az meşgul eder. Anlıyor musun?"

"O her zaman aklımda."

"Yatağında başka güzel bir kız varken aklında olmayacak. Siktir, bu seksle ilgili olmasa bile olur. Bir randevuya çık. Kızla İtalyan yemeği yerken konuşup gül." Israr ederken sesi neredeyse yalvarıyor gibi çıkıyordu. "Bunu yapmalısın, Oliver. Sydney ile olan bu şey... hiçbir yere gitmiyor. Sonsuza kadar ruh ezici, gelgitli, belirsiz bir araf içinde olacaksın. Dışarı çıkıp keyfine bak."

İçgüdülerim onun sözlerine direnmek, kendi işine bakmasını söylemek ve Sydney ile birlikte olduğum zamanların hayatımdan *en çok* keyif aldığım zamanlar olduğunu söylemek istiyordu.

Ama bunu yapmadım çünkü kelimeleri doğru geliyordu.

Bir kez daha iç çekerek başımı salladım. "Haklı olabilirsin. Biri var... geçenlerde kütüphanede tanıştığım bir kadın. Oldukça hoş."

"Siktir, gerçekten mi?" Gabe sırtıma o kadar sert bir tokat attı ki irkildim. "İşte bu, dostum. Kızın adı ne? Seksi mi?"

"Tabitha. Çok güzel ve iyi huylu biri. Yakın zamanda gerçekleşen bir seri katil olayında hayatta kalan kurbanlardan biriymiş," diye açıkladım.

Gabe hemen şortunun ceplerini karıştırıp telefonunu çıkardı ve arama motoruna girdi. Başparmakları dijital tuş takımında

gezinirken, “Kimden bahsettiğini biliyorum...” dedi. “Tabitha Brighton. Evet, bu kadın.”

Omzunun üzerinden telefona bakarak başımı salladım. “Evet, bu o.”

“Lanet olsun. Bunlardan birini ben nereden bulabilirim?” diye dalga geçti. Onaylayan bakışları fotoğraftaydı.

“Görünüşe göre kütüphaneden.”

Keskin bir kahkaha attı. “Tam bir afet. Aferin, dostum.”

Boğazımdaki rahatsız edici tırmalanmayı temizledim. “Geçen hafta isteyken molada birlikte kahve içtik. Ortak noktamızın pek de neşeli bir kahve sohbeti konusu olmadığı düşünüldüğünde biraz hantal geçti ama onunla vakit geçirmekten keyif aldım.”

“Hantal geçmek derken ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok ama kesinlikle güzel bir şarkıydı,” diye cevap verdi Gabe. Hâlâ ekrandaki Tabitha’nın fotoğrafına bakıyordu. Sonra gözlerini kırıştırarak trans halinden sıyrıldı ve telefonunu tekrar cebine koydu. “Onu dışarı çıkar. Artık yasal olarak araba sürebildiğine göre arabamı bile ödünç alabilirsin.”

Bu doğruydı. Yaz sonunda ehliyet sınavını geçmiştim ama henüz ehliyetimi işe yarar bir şekilde kullanamamıştım. Gabe market alışverişleri için kendi arabasını kullanmama izin veriyordu ancak henüz kendi ulaşımımı sağlayacak bir araba satın alacak bütçem yoktu. Bu da omzumdaki başka bir yükü.

Ayaklanırken, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Bu arada eğer açsan krep yaptım.”

“Ah, işi siktir et.” Gabe altına kibrit çakmışım gibi koltuktan fırladı. “Lanet olsun, hâlâ yarı çıplağım. Biraz krep alıp yolda yerim.”

* Oliver, Türkçeye hantal diye çevrilen *cumbersome* kelimesini kullanıyor. Gabe de o isimli bir şarkı olan *Seven mary Three* grubunun şarkısına gönderme yapıyor.

JENNIFER HARTMANN

İki işaretparmağıyla bana minnettarlığını belirtti, sonra da koridordan geçerek yatak odasına doğru koştu.

Ben de aynısını yaptım.

Benim de planım kendimi çizgi romanlarıma kaptırmaktı, en sevdiğim kafa dağıtma kaynağı olabilirdi ama bunun yerine yatağa doğru ilerleyip komodinin çekmecesinden bir kitap çıkardım.

Sydney'nin romantik kitaplarından biriydi, açık cinsel içerik ve ahlaksızlıkla dolup taşıyordu. Bir yığın kitabı ödünç almama izin vermişti. Daha çok alaycı tartışmalarımızda geçireceğimiz şakalar olmaları gerekse de bu hikâyeler aracılığıyla onun hakkında çok şey öğrendiğimi fark etmiştim.

Bir erkekte ne tür özellikleri takdir ettiğini öğreniyordum.

Sayfalar arasındaki kahramanlar asil ya da nazik değillerdi. Onlar karanlık, çarpık, bazen zalim ve vahşi adamlardı. Alıyorlar, incitiyorlar, cezalandırıyorlardı.

Sydney'nin tercihi bu özellikler miydi? Arzuladığı erkek tipi bu muydu?

Ben onun kitaplarındaki kahramanlara hiç benzemiyordum.

Ama belki de benzeyebilirim.

Kitabı kapattığımda bir saat geçmişti, zihnim huzursuz ve tedirgindi. Üzerinde fazla düşünmeden telefonuma uzandım ve bir elektronik mesaj yazmaya koyuldum.

Ben: Merhaba, ben Oliver. Kendimi seni düşünürken buldum ve karşılıklı konuşmak için benimle yemeğe çıkmak ister misin diye merak ettim.

Yatak örtüsündeki telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

Tabitha: Çok isterim.

Kırk sekiz saat sonra ön kapı bir kez daha çalındı. Bu defa kapının arkasındakinin tam olarak kim olduğunu biliyordum.

Gabe'in, "Ben bakarım!" diye seslendiğini duyduğumda bordo gömleğimin düğmelerimi ilikliyordum.

O da *tam olarak* kimin geldiğini biliyordu. Hafifçe güldüm.

Yatak odasından çıktığımda Gabe girişte durmuş, akşamki randevuma şaşkın şaşkın bakıyordu. Zor da olsa onu içeri davet etme nezaketini göstermeyi başarmıştı, kadın yüzünde bir gülümsemeyle eşikten geçerken gözleri onu takip ediyordu. Tabitha merdivenlerin başında durduğumu fark etmeden önce aralarında sevimli bir selamlaşma gerçekleşti.

"Merhaba," dedim.

Gabe elleri cebinde uzaklaşırken Tabitha'nın gülümsemesi genişledi. "Merhaba, Oliver. Seni görmek harika."

Tabitha siyah, uzun kollu ve dizlerinin hemen üstünde biten bir elbiseyle muhteşem görünüyordu. Kabanının önü açıktı, saçları omuzlarından obsidyen şelaleler gibi akıyordu. Hafifçe şekillendirdiğim saçlarımı ellerimle düzeltirken boğazımı temizleyip, "Küçük Hope için bir bakıcı bulabildin mi?" diye sordum.

"Neyse ki evet. Kuzenim son anda yardımına yetişti," diye yanıtladı.

Gabe irileşmiş gözlerle araya girdi. "Çocuğun mu var?"

"Evet," dedi Tabitha tatlı bir şekilde. Bu açık sözlü soru karşısında alınmamıştı. Gabe'e kayan gözleri parlak bir madeni para gibi ışıldıyordu. "Önümüzdeki ay bir yaşına girecek."

"Siktir, bu harika."

Üvey kardeşim fazlasıyla gergin görünüyordu ya da geçmişte bahsettiği gibi *formdan düşmüştü*. Bu kadından hoşlanmış olabirdi. Güzelliğinin oldukça çarpıcı olduğunu kabul etmeliydim.

Kısa merdivenden inerken Tabitha'nın gözlerinin tekrar bana çevrilmesini bekledim. Bunu yapması biraz zaman aldı ki bu da ilginç bir şeydi. "Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım," diye başını salladı parlak bir şekilde.

Tabitha direnmeme rağmen beni evden almayı teklif etmişti. Bir kadının beni randevuya çıkmak için evimden alması garip bir histi, *ters* bir durumdu. Bu konuya karşı özgüvensiz hissetmeden yapamıyordum. Yine de ısrar etmişti ve görünüşe göre onun da pek umurunda sayılmazdı. "Pekâlâ," dedim küçük bir gülümsemeyle. "Beni aldığın için teşekkür ederim."

"Elbette. Hiç sorun değil."

Hızlıca vedalaşmadan önce gözlerinin bir anlığına Gabe'in-kilerle buluştuğunu yakaladım. Ardından birlikte dışarı çıktık. Hava buz gibi soğuktu, gökyüzü hafif kar taneleriyle doluydu. Ayın ışığı Tabitha'nın süt beyazı tenini aydınlatıyor, arabasına doğru yürürken onu parıltılarla süslüyordu.

O sırada rahatsız edici bir kazıma sesi duyduğumda başım sağa çevrildi. Sydney'nin, çıplak bacakları uzun kışlık montunun altında titrerken ön camındaki buz parçalarını kazıdığını fark ettim. Tereddütle Tabitha'ya seslendim. "Bir dakika lütfen. Kusura bakma."

Tabitha dikkatimi çeken durumu fark etti ve gülümseyerek başını sallayıp sürücü koltuğuna oturdu. "Sorun değil. Senin için arabayı ısıtacağım."

Sydney işine odaklanmış halde yukarı baktı, kül sarısı saçları pembe beresinden aşağı dökülüyordu. Eldivensiz elleri neredeyse şapkasıyla aynı renkteydi. Ona doğru yaklaşırken beni zoraki bir gülümsemeyle karşıladı.

Yanına gidip buz kazıcıyı elinden alarak, "İliklerine kadar donmuş gibi görünüyorsun," dedim. "Bırak, ben hallederim. İçeri geçip ısın."

İlk başta tereddüt etse de teklifimi kabul etti. Bakışları önce benimkine kaydı, sonra aynı hızla başka bir yöne çevrildi. “Bu yıl Noel’den tek istediğim uzaktan çalıştırma özelliği,” diye mırıldandı. Soğuk havada buharlaşan kahkahası neredeyse duyulmayacak kadar hafifti. “Teşekkür ederim.”

Gülümseyerek arabaya binişini izledim ve camdaki ince buz tabakasını kazıyarak başladığı işi tamamladım. Sonunda işimiz bittiğinde aracın ısısının geriye kalan buzların erittiğini gördüm. Sürücü tarafına geçip buz kazıyıcıyı açık pencereden ona uzattım.

“Gerçekten teşekkür ederim. Arabayı ısıtmayı unutmuşum ve işe geç kalıyorum,” dedi.

“Hiç sorun değil,” diye karşılık verdim. Ses tonum bastırılmış olsa da bir parça özlemle doluydu. Bacaklarımı geri çekilmeye zorladım fakat yine de bana itaat etmiyorlardı. Gözlerimiz bir mıknatıs gibi birbirine çekilmişti, aramızdaki sıcaklık bana Orta Batı’nın soğuk tundrasında olduğumu unutturacak kadar yoğun-
du. “Bu geceki vardiyanda iyi vakit geçir. Kendine dikkat et.”

Tam arkamı dönmek üzereyken aniden, “Randevun mu var?” diye sordu. Büyük gözleri gözlüklerinin arkasından endişeyle parlıyordu ve parmakları direksiyonu sıkıca kavramıştı.

Neden bir tür suçluluk duygusunun mideme saplandığından emin değildim. Sydney benimle romantik bir ilişki istemediğini açıkça belirtmişti. “Evet, Tabitha ile İtalyan yemeği yiyeceğiz.”

Yüz hatları acıyla gerilmişti ama zoraki bir şekilde gülümseyerek tepkisini gizlemeye çalıştı. “Bu harika. İyi eğlenceler.”

Başımı hafifçe sallayıp ellerimi cebime koydum. “Peki, şey, iyi geceler.”

“İyi geceler.” Sydney’nin çenesi kaskatı kesilmiş, gözleri hafifçe dolmuştu. Elleri hâlâ direksiyonu kavrarken önüne baktı. Garaj yolu boyunca yürümeye başlayacakken beni tekrar durdurdu. “Oliver...”

Duraksadım. “Efendim?”

Kelimeler boğazının arkasında dans ediyor, yanıyor ve serbest kalmak için can atıyordu. Ama Sydney hepsini yutarak yaşlarla dolu bir gülümsemeyle beni uğurladı. “Hiçbir şey. Görüşürüz.”

Garaj yolundan geri geri çıkarken arabasının camını kapatarak beni kalbimde sorular ve saçlarımdaki kar taneleriyle arkasında bırakarak uzaklaştı.

Tabitha tavuğunu küçük parçalara ayırırken, “En sevdiğin renk ne?” diye sordu.

Makarnamı çatalımın etrafında beş kez çevirdim, gerginliğim yüzünden iştahım kapanmıştı. Tabitha rahat kabinde karşımda oturuyordu. Sohbetimiz kolay, sorularımız daha da kolaydı. Vakit geçirmesi keyifli bir insandı. Hep gülümsüyor, beni asla rahatsız ya da uyumsuz hissettirmiyordu. Yine de makarnamla oynarken midem hâlâ düğüm düğümdü. “Kırmızı, sanırım. Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim.”

Tabitha bana geniş bir gülümseme hediye etti. “Bu genellikle cesur, kendinden emin, gözüpek ve dışa dönük biri olduğun anlamına gelir.”

“Ah.” Bunlar, kendimi tanımlamak için kullanacağım sıfatlar değildi. “Bu pek bana benzemiyor.”

“Öyle mi?” Ağzına bir parça tavuk attı, gözleri parlıyordu. “Belki de bu derinlerde olduğun kişidir ve bu özellikler, yaşadığın koşullar yüzünden bastırılmıştır.”

Gözlerimi kırptıştırırken sözlerini düşündüm. “Belki de.”

“Ve sen kesinlikle cesursun. Senin yaşadıklarını yaşayıp diğer tarafa böyle zarafetle çıkabilen herkes son derece cesurdur.”

Gülümsemem masanın ardından onunkiyle buluştu. “Senin en sevdiğin renk ne?”

“Mavi. Ben barışçıl biriyim.”

“Bu seni oldukça doğru tanımlıyor gibi görünüyor. Psikolojiden hoşlanır mısın?”

Başını sallayıp buzlu suyundan bir yudum aldı. “Bu benim mesleğim. İnsan zihni beni büyülüyor, özellikle de...” Kısa bir duraksamanın ardından bana hüzünlü bir bakış attı. “Özellikle de yaşadığım işkencelerden sonra. O bodrumda aklım benim tek silahımdı ve hayatımı kurtardı.”

Onun davasıyla ilgili okuduğum detayları düşündükçe içime keskin bir hüzün yayıldı. Tabitha, sevdiği adamın gözlerinin önünde öldürülmesini çaresizce izlemek zorunda kalmıştı. Üstelik onun çocuğuna hamile olduğunun bile farkında değildi. Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor, bu kadının nasıl böyle zarif ve nazik olabildiğini merak etmeme neden oluyordu. *Benim* zarafet sahibi biri olduğumu söylemişti ama asıl kendisi zarafetin vücut bulmuş haliydi. “Azmine ve hitabet gücüne fazlasıyla hayranlık duyuyorum. Kızın senin gibi güçlü bir rehberle sahip olduğu için çok şanslı.”

“Çok naziksin, Oliver. Umarım bir gün onu gururlandırabilirim. Bekâr bir anne olmak her gün ayrı bir mücadele içeriyor ve bugünlerde tek başıma dışarıya bile zor çıkıyorum. Bu gece benim için nadir bir fırsat.”

“Bunu benimle geçirmeyi seçtiğin için onur duydum.”

Tabitha çekingen bir gülümsemeyle hafifçe başını eğdi ve tabağındaki pirinçleri karıştırdı. “Bu kaçırıldığımdan beri çıktığım ilk randevu. Neredeyse iki yıl oldu.”

“Ah, anlıyorum.” Söylediği kulağa mantıklı gelse de yine de beni biraz şaşırtmıştı. Tabitha’nın o kadar parlak ve büyüleyici bir aurası vardı ki, güzelliği *hem içten hem de dıştan* belli oluyordu. “Geçmişin göz önüne alındığında bunun kolay bir geçiş

olmadığını tahmin edebiliyorum. Kaybedilen bir aşkı geride bırakmak kulağa korkunç bir çaba gibi geliyor. Hatta imkânsız.”

Tanrım, böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum. Sydney’yi bu şekilde kaybetmeyi aklım almıyordu. Fikri bile ödümü kopartmaya yetmişti.

Tabitha bir an için anılarında kaybolmuş gibiydi, ardından küçük bir baş hareketiyle dikkatini tekrar bana çevirdi. “Asla tamamen devam edemeyeceğim. O her zaman benim ve kızımızın bir parçası olacak,” diye fısıldadı parmaklarının arasında bir peçeteyi bükerek. “Hiçbir zaman unutmazsın. O acı asla geçmiyor. Sadece... *alışıyorsun*. O boşluğa alışıyorsun ve o eksik parçanın etrafında hayatını yeniden inşa ediyorsun. Bir gün bir şeyin gelip dikkatini *yeterince* dağıtacağını ve acının biraz olsun hafifleyeceğini umut ediyorsun... sadece kısa bir süreliğine bile olsa.”

Kelimeleri göğsüme ağır bir yük gibi oturdu ve tekrar Sydney’yi, kalbimde yankılanan sözlerini düşündüm. *Yirmi iki yıl boyunca hayaletinin peşimi bırakmamasının nasıl bir his olduğunu asla anlayamazsın*. Tabitha gibi mi hissetmişti? O boşluk ben miydim?

Tabitha’nın eli, masanın üzerindeki elimi kavrayıp beni şimdiki zamana çekene kadar dalıp gittiğimi fark etmemiştim bile. “Sevdiğin kişi kim, Oliver?”

“Affedersin?”

Tabitha bırakmadan önce nazikçe elimi sıktı. “Gözlerindeki o bakışı tanıyorum. Haftalarca her gün o gözlerin içine baktım.”

Boğazımdaki sert yumruyu yuttum, başka bir ezici ağırlığın altında kalmıştım. “Evet, birine derinden değer veriyorum. Ama korkarım ki o aynı şekilde hissetmiyor.”

“Komşunuz olan şu kız mı?”

Meraklı bir şekilde başımı salladım. “Evet. Nereden bildin?”

Sırıtarak, “Sezgilerim çok kuvvetlidir,” dedi. Yemeğinden bir lokma daha aldıktan sonra, “Söylediğim gibi mavi,” diye ekledi.

Küçük bir kahkaha attım. “O zaman kardeşimin sana olan ilgisinin de farkında olmalısın. Tam bir afet olduğunu söyledi,” dedim şakayla karışık.

“Ah, öyle mi?” Yanaklarındaki pembeleşme inkâr edilemezdi. “Gurur duydum. İyi birine benziyordu. Adı Gabe, değil mi?”

“Evet. Tüm bu süreçte bana inanılmaz destek oldu.”

“Yanımızda başarılarımızı destekleyen insanların olması çok önemli,” diye onayladı. Tavuklarını çiğnerken başı hafifçe sağa eğildi. “Ve bazen de kendi kendimizin destekçisi olmamız gerekir.”

Gözlerim düşünceli ifadesine çevrildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Kalbimizde olan şeyler için savaşmamız gerekir. Bunu bizim için başka kimse yapamaz,” dedi anlamlı bir şekilde. “Bu dünyada uğruna savaşmaya değercek bir şey varsa, o da aşktır.”

Aşk.

İçimi bir sıcaklık kaplarken Sydney’nin yüzü zihnimi ele geçirdi. Kendimi onun gülümsemesinde, kahkahasında, enerjisinde, espri anlayışında, sanatında ve korkunç dans figürlerinde kaybettim. Sihir ve olasılıklarla dolup taşan öpüşmelerimizi aklımda tekrar tekrar canlandırdım. Her saçma *tak-tak* şakasında, nazik sarılmalarının hepsinde ve kucağımda yayılıp sanki onun için çok değerliymişim gibi hissettirdiği film gecelerindeymişim gibi eriyip gittim.

Sanki ona aitmişim gibi.

Bir dizi duygu ve düşünce arasında boğulmuş bir şekilde gözlerimi Tabitha’ya çevirdim. “Ne yapmam gerektiğinden emin değilim,” diye itiraf ettim.

Tabitha’nın cesaretlendirici gülümsemesi bana ışık saçıyordu. “Cesur ol. Kendine güven. Atılgan ol,” dedi. Sesi içtenlikle dolup taşarken bir kez daha elime uzandı. “Kırmızı ol.”

YİRMİ BİR

Sydney

Kanepemde en iyi arkadaşşıma sürtünmüştüm ve sonra da kalbini kırmıştım.

X-Files tulumuyla yatak odamın duvarına bakıp büyük boy bir çikolata yerken kafama bir kutu kuru şampuan sıksam bile beni içine daldığım karanlık depresyon çukurundan kurtaramazdı. Dün işe gidecek gücü kendimde bulmak için bütün enerjimi kullanmam gerekmişti, o zaman bile Brant ve Rebecca neden kedim ölmüş gibi göründüğümü merak ederek yanımdan ayrılmamışlardı.

Harika. Geçirdiğim haftayı göz önünde bulundurduğumuzda muhtemelen başıma gelen felaketlere bir başkasını eklemiştim.

Öteki elimle boş çikolata paketini odanın diğer tarafına fırlatırken Alexis'i daha da kendime bastırdım ve iç geçirdim.

Daha da kötüsü, Clementine önceki hafta sonu verdiği aşırı tepkiden beri neredeyse hiç benimle konuşmamıştı. Mesajlarıma verdiği yanıtlar kısa ve soğuktu. Poppy'ye *Buzda Disney* için bilet aldığımı söylediğimde bile *tamam* diyerek karşılık vermişti. Başım ağrıyordu.

Şimdi karnım da ağrımaya başlamıştı.

İnleyip yorganı üzerimden attım ve bir düşün bana iyi geleceğine karar vererek yataktan dışarı çıktım. Tabii ki tam da bu sırada kapının çalması için harika zamanlamaydı. Tekrar inerken dağınık topuzumu çekiştirdim ve gözlerimin altındaki koyu halkaları gizlediğini umarak gözlüklerimi düzelttim.

Kapıyı açtığımda beni Lorna Gibson karşıladı.

En. İyi. Hafta.

Kısık gözleri beni tepeden tırnağa süzerken, “Çekici bir tarz seçmişsin, canım,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla. “En azından ilk defa üzerinde yeterince kıyafet var.”

Küçümseyerek tek kaşımı kaldırdım. Bugün onun hakaretleriyle eğlenecek halde bile değildim. “Yardımcı olabilir miyim? Meşgulüm de.”

Lorna ince dudaklarını büzdüğünde bordo ruju dudağının üstüne bulaştı. “İlginç bir şeyle meşgul olduğun belli,” diye alay etti göz devirmemi umursamadan. “Her neyse, geçen hafta garaj yolumu küredliğini öğrendim ve teşekkür etmek istedim.”

“Ah...” Lorna Gibson’ın, şey, *Lorna Gibson* olduğu düşünülürse teşekkür etmeyi bilmesi bile beni şaşırtmıştı. “Rica ederim.”

“Eğer merak ettiysen, Oliver söyledi. Onun iyi ahlakı ve terbiyesi sana da bulaşmış gibi görünüyor. Tanrıya şükürler olsun.”

İç çektim. “Sorun değil. O gün daha fazla işleyecek günah bulamayınca çok sıkıldım. Yani, sonuçta korunmadan seks yapmanın ve şeytani ayinlerin belli bir sınırı var, değil mi?”

Dudaklarını bükerek, “Her zamanki gibi tam bir komedyensin,” dedi Lorna. Gözleri üzerimde tiksintiyle gezinmeye devam ediyordu. Tam uzaklaşmak üzereyken duraksadı, yüzünde alışılmadık bir ifade belirmişti. Boğazını temizleyerek bluzunun ön cebine uzandı ve bir avuç dolusu fotoğraf çıkardı. “Bir şey daha var. Bunları mücevher kutumun dibinde buldum ve isteyebileceğini düşündüm. Edgar eski film kamerasıyla siz çocukların

fotoğraflarını çekmeyi çok severdi... Bu polaroidlere bakmak çok özel anıları canlandırdı.”

İlk başta Edgar’ın eski film kamerasıyla başka nelerin fotoğrafını çektiğini sormak istesem de karşımdaki kadının sert dış görünüşünde beklenmedik bir yumuşaklık vardı ve buna nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum. Ayak parmaklarımı hafifçe kıvrarak paspasıma sürttüm sonra da elindeki fotoğraflara uzandım. “Düşündüğün için teşekkür ederim.”

Gitmeden önce tekrar duraksadı. “Biliyor musun, Charlene sana hep çok düşkündü,” derken Lorna’nın gözleri kısılmıştı. Sesi bir nebze de olsa samimi geliyordu. “Bence bir yolunu bulup birbirinize geri döndüğünüzü bilmek onu çok mutlu ederdi.”

Dudaklarımı terk eden duygu yüklü, kesik nefesi tutamamıştım. “İyi günler, çocuğum.”

Lorna arkasına bakmadan bastonuyla topallayarak uzaklaşırken beni gözyaşı izlerim ve kaldırılabileceğimden daha fazla hatırayla baş başa bıraktı.

Akşam alacakaranlığa dönüşürken duş alıp üstümü değiştirmiş, bir kadeh şarabım ve geçmiş hayatımdan fotoğraflarla kanepede oturuyordum. Lorna onları bıraktığından beri sayısız kez fotoğrafları incelemiştim. İliklerime kadar işleyen melankoli hissinden kurtulamıyordum. Oliver ve benim bir fotoğrafımıza bakarken boğazımda oluşan yakıcı keder ve *ne olabilirdi* yumrusunu yutmaya çalıştım. Bu fotoğrafın çekildiği günü dün gibi hatırlıyordum.

Oliver her zamanki tulumunu giymiş, kirle lekelenmiş kotunun altına da ekose bir gömlek geçirmişti. Kolunu omzuma dolamış, beni kendine çekmişti. Benim kollarımda da bir oyuncak ayı vardı. Oliver bir yanağımı öperken ben de direniyordum.

Aslında kısmen direndiğimi söylemek mümkündü çünkü aynı zamanda güneşten yanmış yüzüme yayılmış geniş gülümsemeden de belli olduğu üzere neşeliydim ve kahkaha atıyordum.

O yırtık pırtık kahverengi ayıya odaklandığımda gözümün önünden bir anı geçti.

“Bir sırrım var ama sana söylemekten korkuyorum.”

“Oyuncak ayıya söyleyebilirsin. Çok iyi sır tutar.”

“Tamam. Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum. Hatta serçeparmak sözü.”

Serçeparmaklarımız birbirine kenetlenmişken Oliver çok sevdiği oyuncak ayıya doğru eğildi ve tüylü kulağına bir şeyler fısıldadı...

Dişlerimi birbirine bastırarak Oliver’a bu sırrın ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sormayı aklıma not ettim. O zamanlar da merak etmiştim ama Oliver Lynch ortadan kaybolduğu anda bu merak da uçup gitmişti.

Fotoğrafları tekrar karıştırırken dört çocuğun da olduğu, ailelerimizle birlikte çekindiği grup fotoğrafına karşı gülümse dim. Annem kolunu Charlene’e dolamıştı, Charlene ise ellerini Gabe’in omuzlarına koymuştu. Çocuk Gabe’in yüzündeki aptalca gülümseme, ileride nasıl bir adam olacağının kanıtı gibiydi.

Oliver ve ben ortadaydık, yıldızlardan daha parlak gülümsememiz yüzlerimizde birbirimize sıkıca sarılmıştık. Clementine en uçtaydı, arkasında Travis vardı. Babam da birasıyla hemen onun yanındaydı.

Clem herkes arasında en mutsuz görünen kişiydi. Çok asık suratlı, huysuz bir çocuktü.

Ön kapının çalmasıyla irkilip yerimde sıçradım. Son zamanlarda hep gergindim... özellikle de güneş battıktan sonra. Utanç verici tulumumu *değiştirdiğimden* emin olmak için kıyafetimi kontrol ettim. Alexis ayak bileklerimin etrafında dolaşırken ön kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı aralayıp dışarı göz attım.

Oliver.

Onu verandamda dururken, omzunu çerçeveye yaslamış ve gözlerini tepeden tırnağa -neon renkli tüylü çoraplarımdan yeni yıkanmış saçlarıma kadar- üzerimde gezdirirken görünce aralığı biraz daha genişlettim. İfadesi her zamankinden daha karanlıktı; varlığı Oliver'a *ait olmayan*, tamamen yabancı bir enerji yayıyordu. İçeri girebilmesi için çekilirken, "Selam," dedim usulca.

"Merhaba."

Hareketleri bile farklıydı. Daha temkinli, daha az tereddüt-lüydü.

Gözleri üzerimden bir an bile ayrılmıyordu, ara sıra aşağı kayarak bol üstümden görünen dekolteme takılıyordu. Tenim ısındı. Çekingen bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı basitçe.

Oliver elleri ceplerinde içeri girdi, ondan yayılan çam ve kozalak kokusu içimi ısıttı. Alexis'i okşamak için eğildikten sonra oturma odasına doğru ilerledi, bakışları kahve masasına yayılmış polaroidlere kaymıştı. Onu takip ettim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Fotoğrafları Lorna getirdi. O günlere ait çok fazla fotoğrafım yok, annem taşındıktan sonra çoğunu atmıştı. Bütün gün anıların içinde kayboldum," dedim tuhaf bir kıkırdamayla.

Oliver fotoğraflardan birini eline alıp dikkatle inceledi. "Bunlar biziz," dedi.

"Ve Coco," diye ekledim.

Gözlerini kırptırdı.

Gülümseyerek, "Benim oyuncak ayım," diye açıkladım. Elindeki fotoğrafı daha yakından incelemek için ona yaklaştım.

Oliver'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, her zamanki doğasına ait bir iz belirmişti ama aniden iki parmağını şakağına götürdü ve gözlerini acı çekiyormuş gibi kapattı.

“Oliver?” Koruyucu içgüdülerim devreye girdiğinde endişeyle kolunun üst kısmını sıktım. “Bir sorun mu var?”

Başını iki yana sallayarak beni geçiştirirken fotoğrafları karıştırmaya devam etti. “Ben... iyiyim.” Ön bahçede *bayrak kapmaca* oynadığımız bir fotoğrafta duraksadı. Sanki bir anıyı yüzeye çıkarmaya çalışıyor gibi şakağına ovuşturuyordu. “O gün bir şey oldu.”

“Öyle mi?” Kaşlarımın arasındaki çizgiler derinleşti. Fotoğrafı parmaklarının arasından alıp arkasını çevirdim ve tarihe baktım: 02.07.1998. O günle ilgili önemli hiçbir şey hatırlamıyor olsam da Oliver'ın kaybolduğu haftaya dair her şey bulanıktı. Gabe'in kendisini hasta hissettiğini hatırlıyordum, bu yüzden Travis bizi oynamaya götürürken o Oliver'ın annesiyle evde kalmıştı. Bir ara babam yanımıza uğramıştı ve verandada bir şeyler içmişlerdi.

Küçük Amerikan bayrağını bahçenin etrafında saklarken kahkaha ve saçmalıklardan başka bir şey yoktu. Oliver ve ben hep aynı takımda olmak zorundaydık. Fotoğrafı ona geri verirken başımı iki yana salladım. “Aklıma gelen çarpıcı bir detay yok.”

Oliver hayal kırıklığıyla nefesini verdiği sırada burnunun kenarını sıktı. “Çok fazla şey biliyorum. Gerçekler, yüzler, duygular. Tarihler ve zamanlar. Sevdiğim insanlar. Ama hepsi bu *tabutun* içine hapsolup gömülmüş durumda.” İşaretparmağını başının yan tarafına vurdu. “Ara sıra bazı görüntüler beliriyor. Bulanık imgeler, sesler, tanıdık hisler. Bazen belirli şeyler konuşmaların ve etkileşimlerin parçalarını tetikliyor. Ama... onlara ulaşamıyorum, Syd. Tutunamıyorum. Çok derindeler.”

“Hey...” Elini yüzünden çekip nefes alışlarının hızlanışını ve teninin terle kaplanmasını izledim. “Sorun değil. Bir psikoloğa gitmeyi düşündün mü? Belki hipnozu denemek işe yarar?”

Oliver elini elimden çekip fotoğrafları kanepeye fırlattı ve arkasını dönerek uzaklaştı. “Hayır. Bilmiyorum. Hastaneden taburcu edildiğimde bir psikoloğun bilgilerini verdiler ama üstüne düşmedim. Sanırım bir yanımdan hatırlamaktan korkuyorum.”

Geri çekilmesine alınmamaya çalışarak gözlerimi kaçırdım. “Bunu anlayabiliyorum.”

“Anlamıyorsun. Hiç kimse anlamıyor.”

Öfkeyle saçlarını karıştırırken sırtına odaklandım. “Sana ne oldu böyle? *Farklı*... görünüyorsun.”

Oliver yavaşça döndü, gözlerindeki o ürkütücü bakış geri dönmüştü. Bakışları göğsüme kayıp sonra tekrar yukarı çıktı. “Öyle mi?”

Kaşlarımı çattım. “Kendin gibi davranmıyorsun.”

“Senin tercihin bu değil miydi?”

“Ne?” O bana doğru adım atarken kollarımı daha sıkı kavuşturdum. “Neden bahsediyorsun sen? Randevunda bir şey mi oldu?”

“Harika bir randevuydu,” dedi kararlı bir sesle.

Aman Tanrım, yoksa...?

Kelimeleri güçlkle çıkararak, “Onunla yattın mı?” diye fısıldadım.

“Buna yatmak denemez.”

Yüzüm kıskançlıktan alev alev yanarken safra boğazıma doğru yükselmeye başladı, ısı boynuma ve göğsüme yayılıyordu. Bu hissetmemem gereken bir tepkiydi. Bir şansım vardı ve ben onu geri çevirmiştim. Oliver yoluna devam etmek için her türlü

hakka sahipti. Ama bu midemin kıvrınmasını ve gözlerime dolan acı dolu gözyaşlarını engellemiyordu. “Ah.”

Acınacak haldeki tepkimi süzdüğünde maskesinde bir çatlak oluştu. “Seni üzdüm.”

Akan gözyaşlarımı silerken titreyen çenemle başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım. “Evet ama sorun değil. İyiyim.”

“Onunla seks yapmadım, Syd.” Oynadığı oyun her neyse, acımı görünce yerle bir olmuştu. “Sadece konuştuk. Güzel bir akşam yemeği yedik. Arkadaş olarak yollarımızı ayırdık çünkü istediğim tek bir kadın var ve Tabitha, o kadın değil.”

Göğsümdeki ağrı kaybolarak yerini rahatlatmaya, biraz da kafa karışıklığına bıraktı. “S-seks yapmadınız mı?”

“Hayır.”

“Tanrım, ben sandım ki...” Acınacak haldeydim. Tam bir *zavallıydım*. Bekâretini bana aitmiş gibi sahipleniyordum. Oysa bana sunmuş olduğu bu hediye korkularım yüzünden zaten reddetmiştim. Yaptığım tek şey, Oliver’ı gevşek bir şekilde tutarak hem onu hem de kendimi incitmekti. Çekerek ve iterek ikimize zarar vermekten başka bir şey yapmıyordum çünkü ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Üzgünüm, bu uygun bir tepki değildi. Buna hakkım yok.”

Çenesini sıkarak başka tarafa baktı. “Bunda hemfikirim.”

Dişlerimi sıktım; maskesini yeniden taktığını görmek hiç hoşuma gitmemişti. “Oliver, lütfen bu numarayı bırak. Bu sen değilsin.”

“Güzel.” Oliver tekrar gözlerime baktı ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar ilerledi. “Ben de böyle olmasını tercih ediyorum, sen de.”

“Ne? Hayır... Seni tam olduğun gibi seviyorum. Bunun nereden çıktığını anlamıyorum.”

Bitkin bir nefes verdi. “Başka erkeklerle cinsel anlamda yakınlaştın. Gabe’in ima ettiğine göre sayıları da azımsanmayacak miktarda. Ama benimle bunu yapmayı reddediyorsun. Neden?”

O tanıdık kaygı sağanağı yeniden üzerime yağarak beni boğuyordu. “Çünkü sen farklısın, Oliver.” Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Alınmış ve incinmişti. Gözlerim büyürken hemen toparlamaya çalıştım. “Hayır, bekle... *hayır*, öyle demek istemedim. Sen *özelsin*. Benim için özelsin. Seks... işleri *karmaşıklaştırır*. Bunu anlayamazsın.”

“Çünkü ben cahilin tekiyim.”

“Hayır, Tanrım... Bunu da kastetmedim.” Ne olduğunu, neyin değiştiğini merak ederek titrek bir nefes aldım. “Hiçbir erkek benim için ifade ettiğin anlamın yanına bile yaklaşamadı.”

“Yine de hâlâ onları istiyorsun. Onları yatağına alıyorsun.” Oliver bana doğru yürürken gözleri yoğun, çirkin bir kıskançlık dalgasıyla kararmıştı. “Seni onlar gibi sikemeyeceğimden endişeleniyorsun.”

Sesli bir nefes aldım. “Ne?”

“Zayıf, deneyimsiz Oliver Lynch. Hiç büyümeyen çocuk.”

“Kes şunu,” dedim. Hıçkırıklara boğulmamak için dudağımı ısırıyordum. “Seni asla öyle görmüyorum. Sen her yönden mükemmelsin.”

“Belli ki *her* yönden değil.”

Tek yaptığım başımı iki yana sallamak oldu. Sessizce kalmıştım, onu güvende tutmak için bu kadar çabaladıktan sonra bu adamı bir şekilde yıkıma sürüklediğim için dehşete düşmüştüm.

Yıkım.

“Seni tatmin edemeyeceğimi düşünüyorsun,” diye devam etti Oliver. Avını izleyen bir yırtıcı gibi üzerime yürüyordu.

“Kitaplarında okuduğun gibi seni zevk içinde kıvrandırıp adımı çığlık attıramayacağımı düşünüyorsun.”

Bu, o lanet kitaplarla mı ilgili? İstedığimin bu olduğunu mu sanıyor?

Arkamdaki duvara yaslanana kadar geriledim. Göğüslerimin üst kısmı her nefes aldığımda kabarıyor, Oliver’ın gömleğine değiyordu. Hızlı bir hamleyle tek elle bileklerimi yakalayıp başımın üzerinde sabitledi. Şaşkınlıkla çığlık attım. Diğer elinin yanağıma doğru kalkmasını izledim, parmak boğumları çene çizgimde gezinirken aralık dudaklarıma odaklandı.

“Deneyimim eksik olabilir... ama unuttuğun bir şey var, Syd,” dedi Oliver. Sesi pürüzlü ve sertti. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde bebek saçlarım burnuna değiyordu. “Ben çok hızlı öğrenirim.”

Bileklerimi kurtarmaya çalışarak, “Hayır,” dedim. Yatağıma saldıran adamın beni tuttuğu görüntüler zihnimde patlayarak bedenimi paniğe sürükledi. “Böyle olmasını istemiyorum. Seni böyle istemiyorum.”

Oliver beni öpmek için eğildiğinde kollarımı çekip onu kendimden uzaklaştırdım. Adrenalin gücümü arttırdığı için onu istemeden çok sert itmiştim. Dekoratif sehpa çarparak çerçeveleri devirdiğinde dehşet içinde ağzımı kapattım.

İstemeden onu incitmenin verdiği dehşetten.

Az önce her ne olduysa ondan doğan dehşetten.

Maskesi düşüp *benim Oliver’ım* olmaya geri döndüğünde başını iki yana doğru sallarken bana sabitlenen gözlerinde gördüğüm suçluluktan doğan dehşetten.

“Sydney... Bunu yapmak istememiştim...” Sehpayı düzeltip az önce yaptığı şeyden saklanmaya çalışıyormuş gibi yüzünü avuçlarının arasına gömdü. “Lütfen, affet beni. *Lütfen.*”

Olduğum yere yapışıp kalmıştım. Gözyaşları yanaklarımdan küçük şelaleler gibi akıyor, kalbim hızla çarpıyordu. Sarsılmıştım, kafam karışmıştı ve *incinmişim*.

Oliver elini yüzünden aşağı kaydırıp çenesini tuttu, onun gözyaşları da bana doğru parlıyordu. “İstediğin şeyin bu olduğunu sandım. Kitapların... Ben...” Hançer gibi saplanan keskin, acı dolu bir nefes verdi. “Kitapların istediğini alan, sınırları zorlayan, bencil ve kaba erkeklerle dolu. Bana *hiç benzemeyen* erkeklerle. Böyle bir adamı tercih ettiğin yanılığına kapılmıştım.”

Boğazımda büyüyen o acının arasında kelimelerimi bulmaya çalıştım. “Bunlar hikâye, Oliver. Hayal ürünü. *Kurgu*.”

“Ben sadece...” Gözleri büyümüş, paramparça olmuştu. “Seni anlamaya çalışıyorum, Syd. Neden sana tamamen ulaşamadığımı, neden benden uzaklaştığını anlamaya çalışıyorum. Neden benden *kaçtığını*.”

“Çünkü ilerlemeni engellemekten ve seni o karanlık çukura geri göndermekten korkuyorum!” diye patladım. Gözlerimden acı sızıyor, boğazım yanıyordu. “Duygular beklentiyle birlikte gelir, Oliver. Ben bu konuda hiç iyi değilim.”

Odayı geçip temkinli bir şekilde bana yaklaşıp, “Sen beni *iyileştiriyorsun*. Her gün daha fazla parçamı bir araya getiriyorsun,” dedi ısrarlı bir tavırla. “Neden bağlanmayı, acı ve kayıpla ilişkilendiriyorsun?”

Başımı iki yana sallarken açık avuçlarımdan içine doğru hıçkırarak ağlıyordum.

“Tanrım. Kim seni bu hale getirdi, Sydney?”

“*Sen* getirdin!” diye çığlık attım. Plansız ve kontrolsüz bir şekilde bağırılmıştım ama hislerim doruk noktasına ulaşmıştı. “Seni kaybettiğim gün içimde lanet olası bir şeyler *öldü*!”

Oliver olduğu yerde donakaldı. Gözleri alev almıştı, vücudu tamamen hareketsizdi. Yüzünde yaralı ve şaşkın bir ifadeyle, ağzı açık halde bana bakıyordu.

“Daha yedi yaşındayken duvarlar örmeye başladım,” diye devam ettim. Sesim kederden boğuk çıkıyor, yıllardır içimde tuttuğum her şey tıpkı bir tsunami gibi dökülüyordu. “Taştan, tuğladan, çelikten ve *senden* yapılmış duvarlar her geçen gün yükseldi. Kimseyi içeri alamadım çünkü senin kaybından sonra hissettiklerimi hissetmeye *dayanamazdım*. Bir daha asla... asla. O zamanlar benim için *ne ifade* ettiğın hakkında hiçbir fikrin yok. Benim için *hâlâ* ne ifade ettiğine dair hiçbir şey bilmiyorsun.” Yumruğumla göğsüme vururken dişlerimi sıktım.

“Syd, ben...” Sesi kesilip kelimelerin arasında kayboldu.

Konuşmaya devam ettim. “Hayatım boyunca insanları kendimden uzakta tuttum çünkü bu benim başa çıkma ve kendimi koruma yöntemim. Evet başka erkeklerle birlikte oldum, bu bir sır değil... ama *hiçbir* anlamı yoktu.” Gözlerine baktım, onun-kiler de en az benimkiler kadar yaşlarla doluydu. “Ama seninle birlikte olmak *her şey* demek ve bu beni korkutuyor.”

Oliver, söylediklerimi içine çekiyor, beni inceliyor ve anlamaya çalışıyordu. Bakışlarını kaçırarak gözlerini düşen çerçevelerden saçılan cam kırıkları ve enkazın olduğu yere indirdi. Ardından yavaşça, neredeyse bir fısıltıyla konuşmaya başladı. “Bilge bir kadın bana her yerde bir güzellik bulmanın mümkün olduğunu söylemişti. Bizi korkutan şeylerde bile.”

Titreyen çenemle keskin bir nefes aldım ve kelimelerini yuttum, dürüstlüğünün tadını alabiliyordum. Ona doğru bir adım attım. “Oliver, özür dilerim. Tek yapmaya çalıştığım senin güzel kalbini korumakken kafanı karıştırdığım ve seni incittiğim için çok üzgünüm.”

Hemen geri çekildi, benden uzaklaşıyordu. “Ben... ben gitmeliyim.”

“Bu konuda konuşmak istemiyor musun?”

“Hayır, korkarım yeterince zarar verdim.” Oliver ayaklarının altındaki dağınıklığa baktı. “Beni affet, Sydney. Seni korkutmak istememiştim.”

“Bekle, sorun değil-”

Kapıya doğru döndü.

“Oliver, anlıyorum,” diye seslendim arkasından. “Bunu kas-tetmediğini biliyorum.”

Kapı kolundaki eli duraksarken omzunun üzerinden bana baktı, yenilmiş görünüyordu. “Görünüşe göre aksi için bu kadar çabalamamıza rağmen birbirimizi incitmeye devam ediyoruz. Bu bir paradoks.” Oliver’ın bakışları arkamda bir yerlere dalar-ken alnı düşünceli bir ifadeyle kırıştı. Pişmanlıkla dolu bir nefes verirken kapıyı açtı. “Aşk bir paradoks.”

Oliver beni bu kelimelerle, itirafıyla baş başa bırakıp gider-ken cam kırıklarının üzerine yığıldım. Bacaklarımı göğsüme bastırıp dizlerimin arasındaki boşlukta hıçkırı hıçkırı ağladım. Bir noktada kendimi kanepeye sürükleyip kedimin yanına kıvrılmış, Oliver ile fotoğrafımızı ağrıyan göğsüme bastırmıştım.

Bunca yıldır kalbimi hiç kimseye vermemiştim. Kendime bu-nun çok seçici ve fazla bağımsız olmamdan, standartlarımın aşır-ı yüksek olmasından kaynaklandığını söyleyip durmuştum... ama gerçek bu değildi.

Gerçek şuydu ki benim verecek bir kalbim yoktu.

Kalbim bir hayaletle birlikteydi.

YİRMİ İKİ

Oliver

Bir hafta sonra başım tüylü bir yastığın üzerinde, yabancı, deniz yeşili bir kanepede uzanıyordum. Beyaz tavana bakarken orta yaşlı bir kadın yanımda oturuyordu. Sesi yumuşak bir ninni gibiydi, saçları gevşek bir şekilde toplanmıştı. Tedirginliğime rağmen huzurlu hissettiriyordu.

“Merhaba, Oliver. Bildiğin gibi ben Doktor Malloy. Sertifikalı bir hipnoterapistim. Hafıza kaybın konusunda sana yardımcı olmak için buradayım,” dedi yumuşak ve neredeyse büyüleyici bir sesle.

Parmaklarımı karnımın üzerinde birleştirirken, “Evet. Teşekkür ederim,” diye cevapladım.

Bugünü aylarca erteledikten sonra nihayet terapiye gitmeye karar vermiştim. Sydney ve Gabe’in hem zihinsel hem de duygusal açıdan iyileşmeme çok büyük katkıları olsa da hâlâ bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Bu seansların, iyileşme yolculuğuma yardımcı olacak olan gömülü anıların kilidini açacağını umuyordum.

Başımı sola çevirdiğimde doktorun beni bir gülümsemeyle karşıladığını gördüm. “Rahatlamanı, odaklanmanı ve korkularını bir kenara bırakmanı istiyorum. Hipnoz tamamen güvenlidir ve hipnoz edilebilen çoğu hastam süreçte muazzam bir iyileşme

gösterdiler. Bu hastaların hemen hemen yüzde onu *ciddi bir şekilde* hipnotize edilebilirdi ve olağanüstü ilerlemelerle terapiden ayrıldılar.”

Başımla onaylarken yutkundum.

“Bu koltuktaki her deneyim farklı ve kişiseldir. Hedeflerini, özel sorunlarını bana anlatabilirsin. Mümkün olan en tatmin edici sonucu sağlamak için birlikte çalışacağız. Kulağa nasıl geliyor?”

“Oldukça güzel,” diye fısıldadım.

“Bu harika, Oliver. Bugün neye ulaşmayı umduğuna dair bana daha fazla detay verebilir misin?”

Derin bir nefes alırken burnuma hoş gelen lavanta miski kokusunu içime çekiyordum. Bu beni sakinleştirdi. “Sekiz yaşındayken bir adam tarafından kaçırıldım ve beni yaklaşık yirmi iki yıl bodrumunda esir tuttu. Bu süre boyunca beni asla anlayamayacağım yalanlarla besledi. Bu yalanlar, rüyalar ve hayal gücümle birlikte anılarımı bulanıklaştırdı. Bazı anılarıma zaten hiç erişemiyorum. Tetiklendiğim zaman geçmiş olaylara bir bakış atabiliyorum ama tam anlamıyla yeniden yaşayamadan o anı ortadan kayboluyor.”

Doktor Malloy yumuşak bir mırıltı çıkarırken kalemini kâğıda vuruyordu. “Bu senin için inanılmaz derecede sinir bozucu olmalı. Ortaya çıkarmaya çalıştığın belirli anılar var mı?”

“Hem evet hem de hayır,” dedim. Ardından boğuk bir sesle, “Annemi tekrar görmek istiyorum,” diye ekledim.

“O zaman vefat ettiğini varsayıyorum?”

“Bana söylenene göre on yıl önce.”

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Umarım bu konuda sana yardımcı olabilirim,” dedi. Ses tonu ikna ediciydi. Doktor Malloy bacak bacak üstüne atarken koltuğunda kıpırdandı. “Hipnoz, biraz bilinçaltını yeniden programlamaya benziyor. Bir tür sızma da denebilir. Bir şeyleri yerinden oynatmak, düşünme ve

tepki verme şeklini biraz değiştirmek istiyoruz. Ve senin durumunda da hatırlamak.”

“Tamamdır.”

“Süreç, farkındalığının arttığı bir aşamaya geçeceğiniz bir meditasyona benzer. Tamamen uyanık olacaksın ancak zihnin çok çalışıyor olacak. Odaklanacak,” diye açıkladı düşünceli bir şekilde. “Neredeyse transa geçmeye benzer bir durum.”

Gözlerim yavaşça kapanıp ardından titreyerek tekrar açıldı. “Yani bilincim kapalı olmayacak mı?”

“Hayır, hem de hiç. Derin bir konsantrasyon halinde olsan da aynı zamanda bu odada neler olup bittiğinin de farkında olacaksın. Tamamen anda kalacaksın.” Devam etmeden önce birkaç not daha aldı. “Başlamaya hazır mısınız?”

“Evet, hazır olduğumu düşünüyorum.”

“Pekâlâ.” Odaya bir sessizlik çöktü. Duyulan tek ses benim ağır nefeslerim ve tavandaki vantilatörün hafif vızıltısıydı. “Oliver, sağ elini başının hemen üzerine kaldırırken nefes alışverişlerine odaklanmanı istiyorum.”

Kafam karışmış halde kolumu kaldırarak söylediğini yaptım. Nefes alıp veriyor, her nefeste göğsümün yükselip alçalmasına odaklanıyordum.

“Şimdi işaretparmağını kaldırıp ona bak. O parmağa konsantre ol ama kolunu da indirme.”

Parmağıma bakmaya başladım.

“Ne kadar uzun süre bakarsan, diğer parmakların kayboluyor ve bulanıklaşıyor gibi görünebilir. Kolunun gittikçe ağırlaşmaya başlayacağını hissedeceksin.”

Bakışlarım o tek parmağa odaklandı. Nefesim hâlâ kontrollü ve sabitti ama kolum tuğlalarla bağlanmış gibi hissettirmeye başlamıştı.

“Odağını parmağında tutmaya devam et, Oliver. Ağırlaştıkça kolunun aşağıya doğru kaymaya başladığını hisset,” dedi. Sesi okyanus dalgalarına takılmış gibiydi. “Daha da ağırlaşıyor...”

Sürükleniyordum, boşluktaydım ve hafiftim.

“Şimdi gözlerini kapat. Kolun yavaşça aşağı iniyor... Çok yavaş...”

Kolum kaymaya başladı ve zihnim bulanıklaştıkça gözlerim kapandı.

“Kolun tamamen gevşediğinde, geri kalan kısımların da yoğun bir gevşeme haline bürünecek. Kolunun yavaşça düşmeye devam etmesine izin ver. Bırak zihnin de onunla birlikte düşsün. Daha derine ve daha da derine...”

Solup gittiğimi hissediyordum.

“Derine, daha derine... Daha derine...”

“Niye senin takımında olamıyorum, Syd?”

“Çünkü Oliver ve Sydney hep aynı takımda olurlar. Bunu biliyorsun.”

“Çünkü Oliver’ı senden daha çok seviyorum!”

Anlık bir görüntü.

Ön bahçeye bakıyordum. Etrafım tamamen hareketler, sesler, kahkahalar ve çığlıklarla bulanıklaşmıştı.

Bay Neville ve Travis, ön verandada bir birayı paylaşarak içiyorlardı.

Lorna Gibson ve annem gülüşüyordu.

Lorna’nın kocası, Edgar, elinde eski bir fotoğraf makinesiyle çimenlerin üzerinde dolaşıyor, fotoğraf çekiyordu.

Bugün bir şey olmuştu. Kendimi rahatsız hissediyordum. Korkudan tüylerim diken diken oldu.

Doktor Malloy’un yatıştırıcı sesi bilinçaltıma sızdı. “Koruyucu bir kalkanın vardı ama şimdi onu indirerek istediğin zaman her şeyi tamamen hatırlayabilirsin. İçeri uzan ve seni bu önemli

anılardan uzak tutan her bir bloğu, katmanı, her şeyi soyup at. Bloğun geri döndüğünü hissettiğinde derin ve yavaş bir nefes al. O bloğun solmaya başladığını göreceksin.”

Derin bir nefes alsam da o an çoktan geçmişti. “O-onu kaybettim...”

“Şşt. Şu anda tek önceliğimiz hatırlamak. Artık mücadele etmek yok.”

Aniden mutfağında ayakta durduğumu fark ettim.

Başka bir anı canlanmıştı.

Ağlıyordum. Üzgündüm. Çılgık atıyordum.

Annem beni teselli etmeye çalışıyordu.

Gözleri açık kahverengiydi, kestane rengi ve bakırdı.

Gözleri benimkiler gibiydi.

Konuşuyordu ama ben duyamıyordum. Çok fazla ağlıyordum.

Çılgına dönmüştüm.

“Korkuyorum.”

“Tatlım, bana sorunun ne olduğunu söyle. Ne olduğunu anlat.”

Bilmiyordum. Bilmiyordum.

“Yeni bilgiler edinmeye başladın. İstedğin zaman tamamen hatırlama yeteneğine sahipsin. Gördüğün ya da deneyimlediğin her şey elinin altında. Duyduğun ya da hissettiğin her şey orada,” dedi Doktor Malloy.

Sydney ile parktaydım.

O kadar güzeldi ki. Sıcak bir gündeki gün ışığı ve karpuz gibiydi.

Karpuzu severdim.

Onu seviyordum.

“Bir sırrım var ama sana söylemekten korkuyorum.”

“Oyuncak ayıma söyleyebilirsin. Çok iyi sır tutar.”

“Tamam. Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum. Hatta serçe parmak sözü.”

Serçeparmaklarımız kenetlendi, gülümsemesi gözlerindeki küçük ışık benekleri gibi parlaktı. Oyuncak ayıyı dudaklarıma yaklaştırarak, "Beni gördü. Beni gördü. Beni gördü," diye fısıldadım.

Yüzsüz Adam.

Hızla doğrularak otururken avuçlarımla başımı tutuyordum.

Doktor elini uzatıp öne doğru eğilerek, "Sorun yok, Oliver. Sorun yok. Derin bir nefes al," dedi. "Az önce yaşadığın her şey artık senin için erişilebilir durumda. Bu bilgiyi istediğin zaman geri alabilirsin. Bu artık senin bir parçan, her zaman da öyleydi."

"Yapamam," dedim boğuk bir sesle. Bacaklarımı kanepenin kenarından sarkıttım. "Ben... artık gitmeliyim."

"Oliver, iyi olduğuna dair yemin ediyorum," diye ısrar etti kibarca. "Eğer durman gerekiyorsa, bu hiç sorun değil. Rahatsız olmanı istemiyorum. Sadece buranın güvenli bir alan olduğunu bil yeter."

Vücudum alev almış gibi hissediyordum, uzuvlarım titriyordu. Ceketime uzanıp çıkmak için kapıya doğru yöneldim. Beceriksizce kaçmadan önce ona son kez baktım. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Gabe başını odaya soktuğu sırada esaret yıllarımdan kalan, tek yoldaşımın hayal gücüm olduğu yüzlerce eski çizgi roman çizimlerine bakıyordum. Gözleri yerde oturan beni buldu. Sırtımı yatağın ayakucuna dayamıştım.

Elleri gevşekçe kalçasında dururken, "Selam, dostum. Bugünkü seansın nasıl geçti? Bir gelişme var mı?" diye sordu merakla.

Yanımdaki devasa çizgi roman yığınının halının üzerine koyarken başımı kaldırıp ona baktım. Altdudağımı dişlerimin arasına çekerek, "Oldukça yoğun. Her şeyi hatırlamak istediğimden emin değilim," diye itiraf ettim. Kısa süre önce eve döndüğümünden beri gerginlikle ve endişeyle doluydum. "Gabe,

biz çocukken başımıza gelen üzücü bir olay hatırlıyor musun? Belki mahallede gizlenen kötü bir adam?”

Kaşları çatıldı. “Siktir, hatırladığım kadarıyla hayır. Güzel bir çocukluk geçirdik.”

İç çekişim endişeli bakışlarla karşılandı.

“Ne oldu? Bradford mıydı?” Gabe odaya doğru birkaç dikkatli adım attı, göz kenarları endişeyle kırışmıştı. “Kaçırılmadan önce seni takip ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Bu mümkün.”

“Polis bunun rastgele olduğunu ve önceden *planlamadığını* düşünüyor gibiydi. O pisliği seninle ya da ailenle hiçbir biçimde ilişkilendiremediler. Herhangi bir bağlantı yoktu.”

“Evet, biliyorum. O akşam beni parkta gördüğünü ve ona ölen oğlunu hatırlattığım için fevri davrandığı sonucuna vardılar.” Gözlerimi karşımdaki duvara çevirdim. Polislerin söylediklerini mükemmel bir netlikte hatırlıyordum ve onlara hak vermiştim.

“Ama şimdi o kadar da emin değilsin...”

“Sanırım hiçbir şeyden emin değilim. Zihnim bir labirent gibi.”

Üzücü gerçek buydu. Hipnoterapim cevaptan çok soru üretmişti, beni yıpranmış ve hiçbir şeyden emin olamaz halde bırakmıştı. Bazı şeylerin dokunulmaz kalması, kurcalanmaması daha iyiydi.

“Kahretsin, Oliver. O anılar orada öylece hapsolmuşken neler hissettiğini hayal bile edemiyorum. Belki birkaç seansa daha gitmek bazı şeylerin yüzeye çıkmasına yardımcı olur,” dedi Gabe. Birkaç adım ileride kıpırdanırken eli uzamış saçlarında geziniyordu.

O da Sydney gibi gerçek duygular hakkında konuşurken rahat edemiyordu. Ama benimleyken deniyordu ve bunu takdir

ediyordum. “Belki de. Yine de bunları tekrar yaşamak istediğimden tam olarak emin değilim.”

Başını salladı. “Anlaşılır bir düşünce. Bilmediğimiz şeyler bize zarar veremez, değil mi?”

“Kesinlikle.”

Bir süre daha geçtikten sonra Gabe boğazını temizledi. “Babam bu akşam yemeğe gelecek. Senin için sıkıntı olur mu?”

“Kesinlikle karşı değilim. Biftek pişirebilirim,” diye teklif ettim. Gabe, Travis’in bu hafta sonu bir ara uğrayabileceğinden bahsetmişti. Bu yüzden süpermarketten daha fazla şey satın almıştım. “Hazırlamaya başlayayım.”

Kıkırdayıp yerden kalkışımı izlerken, “Dostum, pizza sipariş edebiliriz. Bunu ima etmemiştim,” dedi.

“Sorun değil. Dikkat dağınıklığına ihtiyacım var.”

Dikkat dağınıklığı terimiyle birlikte gözlerim yatak odamın penceresine kaydı. Sydney’nin ofisinin karanlık ve boş olduğunu görmem derin sıkıntıyla iç geçirmeme neden oldu.

Gabe hareketimi fark ederek dilini şaklattı. “Hâlâ cennette sorun mu var?”

“Evet, olması gerektiği gibi,” diye cevap verdim. Utanç ağızımdan çıkan her bir heceye işlemişti. “Neredeyse ona saldırıyordum ve korkudan aklını kaçırmasına sebep oldum. Bana bir daha asla güvenmeyecek.”

Dayanılmaz sessizlik beni Gabe’in son durumumuzdan haberdar olmadığına inanmaya itti. Sydney’nin ona kendini açacağını düşünmüştüm.

Hiçbir şey söylemeden bana bakan üvey kardeşime döndüm. “Bilmiyor muydun?”

“Neyden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim bile yok.”

“Ah.”

Gabe'in gözleri kısıldı, söylediklerimden kendi sonucunu çıkarmaya çalışıyordu. "Neredeyse ona saldırıyordum da ne demek? Senin vücudunda şiddete meyilli tek bir kemik bile yok, Oliver."

Parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek odada volta atmaya başladım. Bir önceki cumartesiye düşündükçe endişe beni tamamen ele geçiriyordu. Pişmanlık dolu bir nefes aldım. "Oldukça hatalı bir sonuca varıp aptalca bir tepki verdim. Kendimi asla affetmeyeceğim."

"Ne sonucuna?"

Dişlerimi sertçe birbirine bastırırken çenem gerildi. "Onun tahrik edici romanlarını okumaya başladım ve belki de benzer şekilde davranılmasından hoşlanacağını düşündüm."

Gözlerini kırptırdı. "Ah."

"Evet. Asla geri alamayacağım bazı kötü şeyler söyledim."

"Ne gibi?"

Bu anı midemi bulandırıyor. "Onu... düzgün sikemeyeceğimden korktuğu için beni cinsel açıdan istemediğini söyledim." Yüzüm ısındı, utanmıştım. "Sonra da birkaç hikâyesinde okuduğum gibi onu duvara yapıştırıp öpmeye çalıştım."

Gabe utanç verici itirafımı sindirirken ağzı bir karış açık kalmıştı. "*Siktir*. Bu aslında biraz ateşli bir şey. Onun hoşuna gitmedi mi?"

"Tabii ki gitmedi." Verdiği cevap karşısında dehşete düşerek kaşlarımı çattım. "Barbar gibi davrandım."

"Muhtemelen aşırı tepki veriyorsun. Yani, kadınların çoğu böyle şeylere bayılır."

"Hiç etkilenmedi."

Gabe dilini yanağının kenarına bastırıyordu. İçimi rahatlatacak, usta bir tavsiye vermeye çalıştığına emindim. "En azından Tabitha var."

Oldukça sefil bir şekilde başarısız oluyordu.

Dik bakışlarım onu delip geçerken inledim. “Tabitha ve ben randevumuzdan keyif aldık ama arkadaş olmak için daha uygunuz. Sadakatim Sydney’ye olduğu için başka bir kadının peşinden koşamam.”

Gabe bana doğru ilerleyerek, “Dostum, ortada sadakat falan yok,” diye ısrar etti. “Bir ilişki içinde değilsiniz. İkiniz de istediğiniz kişiyi becerebilirsiniz.”

“Başka kimseyle yakınlaşmak istemiyorum.”

“Her neyse, dostum,” diye iç çekti Gabe. Ellerini havaya kaldırmış, geri geri yürüyordu. Tam odadan çıkmak üzereyken kapı girişinde duraksadı. “Eh, bu bayağı boktan olacak ama... madem Tabitha ile ilgilenmiyorsun, ben ilgilenebilir miyim?”

“Ne?”

Kaşlarını aşağı yukarı sallayarak sinsi bir sırıtışla bana baktı. “O sağlam bir on. Eğer izin verirsen ona *hemen şimdi* bir arkadaşlık isteği göndereceğim. Pisliğin tekiyim, üzgünüm ama o kız inanılmaz.”

“Arkadaşlık isteğini nasıl ileteceksin?” Döndüğümünden beri teknolojinin fazlasıyla ilerlediğinin farkındaydım fakat zihin sinyalleri iletebilmek olasılık dışı görünüyordu.

“*Facebook’tan*, Oliver. Birden fazla kez uygulamaya girseydin neden bahsettiğimi anlardın. Tek paylaştığın bir rakunun merkezden uzak bulanık bir fotoğrafı.”

“Hâlâ kamera özelliğine alışmaya çalışıyorum.”

“Ayrıca sadece iki arkadaşın var ve ikisi de sahte hesap.”

“Vefat etmiş bir akrabamın hesabında para olduğunu ve bunu geri almama yardımcı olacaklarını söylemişlerdi. Kulağa ümit verici geliyordu.”

Keskin bir kahkaha attı. “*Benim* arkadaşlık isteğimi bile kabul etmedin.”

“Bana iki milyon dolar teklif etmemiştin.”

Başka bir kahkaha atmasıyla ben de güldüm.

Gabe hâlâ gülümserken bana ait olmayan bir kadının peşinden gidebilmesi için ona bir tür izin vereceğimi umarken sabırsızlıkla bekliyordu. “Gabe, Tabitha ile iletişime geçebilirsin. Zaten senden biraz etkilenmiş gibi görünüyordu.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır. Onu sana hayran olmuş gibi bakarken gördüm, sonra da yemek masasında senden söz ettiğimde yüzü kızardı.”

Ellerini birbiriyle birleştirip avuç içlerini aşağı yukarı ovuşturdu. Gülümsemesi yüzünü hiç bırakmamıştı. Yatak odasından çıkmadan önce beni işaret etti. “Sen harika bir adamsın.”

Zavallı Tabitha.

“Bu harika, Oliver. Tek kelimeyle olağanüstü.” Travis gömleğinin yakasından çıkardığı peçeteyi, memnuniyetle inlerken ağzını silmek için kullandı. “Bu sarımsaklı tereyağlı sosu kendin mi yaptın?”

“Evet, teşekkür ederim. Oldukça basit bir tarif.”

Zevk aldığını belirten başka bir ses daha. “Harika,” diye tekrar etti.

Gabe ve Travis golf oynamak için yakın zamanda gidecekleri tatili tartışırken ben yemek masasını topluyordum. Bir anda ön cebimde bir titreşim hissettim. İrkilirken neredeyse bir tabağı düşürüyordum. Hâlâ hazır olmadığım bir röportajı ayarlamaya çalışan medya ya da Sydney dışında -ki o bile son zamanlarda sessizleşmişti- neredeyse hiç aranmıyor ya da mesaj almıyordum.

Tabii ki onu anlıyordum ama içimdeki sızlayan boşluk onun sesini duymayı, elini tutmayı ve gözlerinin okyanus dalgalarındaki mavi gökyüzü gibi ışıldamasını izlemeyi arzuluyordu.

Ekrana baktığımda elektronik bir mesaj beni karşıladı. Onun ismi bana bakarken nefes almaya çalışıyordum.

Sydney: *Seni özledim. Çok fazla.*

Sana kızgın değilim, hem de hiç.

Hiçbir zaman da olmadım. Lütfen, konuşalım.

Bu gece kulüpte çalışıyorum ama

umarım yarın boş vaktin olur. xoxo, Syd

Gözlerim dijital mesajı yaklaşık bir düzine kez baştan okurken ağzım kurudu. Dilim damağıma yapışmış, hava ciğerlerimin içinde hapsolmuştu. Kalbim umutla şişerken masada babasıyla konuşmaya devam eden Gabe'e döndüm. "Bu akşam işin var mı?"

Oturduğu yerde iki büklüm olan Gabe, mutfağın ortasındaki telaşlı duruşuma baktı. Dirseği sandalyenin arkasından sarkarken iki kez gözlerini kırptırarak sorumu sindirdi. "İşin var mı derken, takılmak istiyorsun anlamında mı sordun? Film falan mı izlemek istiyorsun?"

"Pek sayılmaz. Sydney'nin çalıştığı sosyal müesseseye gitmeyi düşünüyordum..."

Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Ciddi misin? Seksi kadınlarla takılmaya hazır mısın?"

Arsızca göz kırpması karşısında durduğum yerde kıpırdandım. "Aslında sadece bir tanesiyle."

Gabe iç çekti. "Bu gece çalışıyor, değil mi?"

"Evet."

Travis yemek odasında sandalyeden kalkıp içki dolabına doğru ilerlerken ağzına bir parça sakız attı. Bariton bir kıkırdama aramızda gürlledi. "Oliver, biliyor musun, sen gerçekten yakışıklı bir genç adamsın. Gabe bana o Neville kızına kendini kaptırdığını ve kalbinin kırılacağından endişelendiğini söyledi. Denizde

bir sürü balık var, belki de yandaki evden biraz daha uzağa yüzmen gerekiyordur.”

Babasıyla romantik ilişkilerimi tartıştığını bildiğim için Gabe’e doğru attığım sert bakışlarıma engel olamadım. Gabe kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, sandalyesinde dönüp duruyordu. Boğazımı hızlıca temizleyerek kirli tabak çanağı lavaboya bırakıp üvey babama seslendim. “İlgin için minnettarım ama özellikle bu balığa çok düşkünüm.”

Tabakları durulamak için musluğu açtığımda arkamdan gelen bardak şingirtılarını duydum. Travis içeceğini hazırlarken neşeli bir melodi mırıldanıyordu. “İlgini anlıyorum, evlat.”

Evlad. Bana daha önce hiç böyle hitap etmemiştii.

“Ancak bu konuda oğlumla aynı fikirdeyim. O kız her zaman çok enerjik ve canlıydı. Seni sarsıp sonra da allak bullak olmuş bir şekilde bırakacağından korkuyorum.”

“Herkesin beni neden bu kadar kırılgan gördüğünden emin değilim. Bir uyku tulumu, bir kova ve ömür boyu yetecek kadar *Chef Boyardee*”den başka bir şeyim olmadan yirmi yılı aşkın süre boyunca bir bodrumda hayatta kaldım.” Odanın karşısındaki iki adama sırtım dönük olduğu için bu cesur sözleri söylerken yüz ifadelerini görmemiştim. “Düşündüğünüz kadar kırılgan biri değilim.”

Cümlelerim ardından gelen sessizlik, lavaboya dolan suyla eşzamanlı ilerliyordu.

Gabe bir süre daha devam eden ağır bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı. “Biliyor musun, kesinlikle haklısın. Sen yetişkin bir adamsın, üstelik hayatta kalmayı başarmış birisin. Biz yalnızca senin için endişeleniyoruz, dostum.”

Musluğu kapattım. Ellerimi bayramlara özgü desenleri olan bir bulaşık havlusuyla kuruladıktan sonra nihayet dönüp onlara bakabildim. Travis tezgâha yaslanmıştı, viski bardağının ağzı

* Bir konserve ürün markası.

dudaklarındayken sertçe duruyordu. Gabe beyaz dişlerini göstererek bana baktı, tavrı da cümlelerine uyuyordu. “Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim.”

Gabe sarı kaşlarını şakacı bir şekilde yukarı aşağı oynatarak, “Ve kesinlikle evet, bu gece kulübe gidebiliriz. Belki Tabitha’yı da bu akşam benimle çıkması için ikna edebilirim,” dedi. “Şimdiden karşılıklı mesajlaşıyoruz. Fena bir kimyamız var.”

“Bir çocuğu olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Gözleri omzumun hemen üzerinde sabitlenirken yüzü biraz soldu, muhtemelen zihni bunun felaketle sonuçlanabileceği tüm o yolları hayal ediyordu.

Travis bardağını başına dikip içkisini kolayca yutkunarak bitirdi. “Pekâlâ, ben dışarı çıkayım da siz çocuklar şüpheli hayat tercihlerinizi yapabilsin.”

Gabe, “Sarsılmaz güvenin için çok teşekkürler,” diye karşılık verse de sesi şakacıydı.

Karşılıklı sırttılar. Travis bardağını sabunlu lavaboya koymak için yürüdü ve tamamen uzaklaşmadan önce bana döndü. Güçlü eli hafifçe omzumu sıktı. “Kapımın her zaman açık olduğunu biliyorsun, evlat. Yeniden ayaklarının üzerinde durmak için kalacak bir yere ihtiyaç duyarsan, sana yardımcı olacak maddi imkânların yanında bolca odamız da var. Belki hava değişikliği sana iyi gelir.”

Neden irkildiğimden emin değildim ama Gabe ile buradaki rahat rutinimi bırakmanın, *Sydney*’yi bırakmanın düşüncesi bile benim için dayanılmazdı. Evet, Travis ailedendi ama birbirimizi pek tanımıyorduk. Midem gerilmişti. “Çok naziksin. Bunu düşüneneceğim.”

Yorgun yüz ifademe karşı gergince gülümserken eli omzumdaki düşmüştü. “Bir de çizgi romanların, Oliver... İşte para orada. Onları satma konusunu düşünmelisin.”

“Kusura bakma, anlayamadım?”

“İnsanlar bunun için çok para öder. Sen ulusal bir habersin. Hikâyen hâlâ sosyal medyada trend olmaya devam ediyor ve sen kaçalı on ay oldu. Ayrıca çizimlerinin inanılmaz olduğundan bahsetmiyorum bile. Gabe bana birkaç fotoğrafını göndermişti.”

Bir adım geri çekilip gözlerimi mutfak fayanslarına doğru indirdim. “Onları asla satamam. Onlar benim bir parçam.”

Viski kokan nefesi etrafımızda dolaşırken, “Onlar senin bir *parçandı*. Geride bırakmak ve hayatına devam etmek iyileşme süreçlerinde gerekli bir adımdır,” diye açıkladı Travis. “Lütfen teklifimi düşün. Ben bir işinsanıyım, Oliver. Hedeflerine ulaşmana, bu çıkmazdan kurtulmana yardım edebilecek biri varsa, o da benim.”

Travis geri çekilip gülümsemesini de beraberinde götürürken koluma attığı tokatla yeniden irkildim.

Travis ile yaşamak.

Mantıksızdı.

Maddi fayda açısından haklı olduğu noktalar olabilirdi. Sonuçta kütüphaneden aldığım maaşla sonsuza kadar geçinemeydim. Bir araba satın almaktan ya da taşınarak kendi geçimimi sağlamaktan bahsetmiyordum bile.

Aksini iddia etmesine rağmen Gabe’in tekrar mahremiyetine ve kendi alanına sahip olacağı günü sabırsızlıkla beklediğine emindim. Muhtemelen yakında bir kadınla yuva kurmak isteyecekti. Büyük olasılıkla küçük bir çocuğu olan Tabitha ile birlikte. Benim buradaki varlığım işleri sadece daha da karmaşık hale getirecekti.

Eğer kendime daha rahat bir gelecek sağlayacaksam, geçici bir süre orada kalmam dünyanın sonu olmazdı.

Travis ile yaşamak.

Çok mantıksızdı... *değil mi?*

YİRMİ ÜÇ

Sydney

Clem: *Seni seviyorum kardeşim.*

Özür dilerim. Oliver'a da çok üzgün olduğumu söyle... verdiğim tepkinin onunla kişisel bir ilgisi olmadığına yemin ederim. Beni ara. :o)

Telefonumda ablamın mesajının belirmesiyle içim rahatladı ve elimdeki *shot* bardağını tutmakta zorlanarak bar tezgâhının altına düşmesine neden oldum. “*Siktir,*” diye mırıldandığımda hem Brant’in hem de Rebecca’nın endişeyle kaşlarını çatmasını sağladım.

Üçümüz de Noel öncesi bir yoğunluk olacağı beklendiği için bu geceki vardiyaya alınmıştık ama kar fırtınası potansiyel müşterileri korkutmuş olmalıydı. Marco’nun tahmini ettiği kadar yoğun değildik.

Bir bardak viski ekşisi hazırlarken, “Orada her şey yolunda mı, Neville?” diye seslendi Brant. Kehribar rengi gözleri, az önce aldığım süpürgeye kaymıştı. Tekrar hazırladığı içkiye odaklandı, her zamanki gibi oranı tutturmuştu. “Gergin görünüyorsun.”

Kırık camları çöp kutusuna boşaltırken ona hızlı bir bakış attım. “Sadece kafam çok dolu. Beni bilirsin, tam bir karmaşayım.”

Rebecca arabamın taksitinden daha pahalı olan *Blue Label* şişesine uzanarak araya girdi. “Sevimli bir karmaşa.”

“Sevimli derken üç günün sonunda zar zor duş aldığımı, *Cory Dünyayı Tanıyor*’un tekrarlarını izleyip ağlamaktan gözlerimin hâlâ şiş olmasıysa o zaman sorun yok.”

Kıkırdarken, “*Siktir*,” dedi. Yeşil saçları etrafında sallanıyordu. “Hamile misin?”

Eğlenen ifadesine karşı homurdandım. “Aynen.”

Bu imkânsız bir durumdu. Şeyden beri seks yapmamıştım...

Vay canına, ne *kadar* olmuştu? Aylar mı? Çetelesini tutmuyordum ama sanki son seferin üzerinden sonsuzluk geçmiş gibi hissettiriyordu.

Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğimde midem düğümlendi.

Geri döndüğünden beri.

Bu gerçeğin farkına varır varmaz garip bir his etrafımı kuşattı. Bir çeşit karıncalanma, tenime değen bir fısıltı gibiydi. Sanki biri enseme nefesini üflüyormuşçasına bir sıcaklık hissetmiştim. İstemsizce çenemi kaldırdığımda bakışlarım doğrudan Oliver Lynch’in elleri ceplerinde, dalgalı saçlarıyla gözleri bana sabitlenmiş bir halde durduğu yere çevrildi.

Siktir, onu hissetmiştim.

Yanında duran, kolunu tanıdık görünen bir esmere dolamış ve bana şapşalca el sallayan Gabe’i fark etmem utanç verici bir süre aldı. Elimi tembelce kaldırarak onlara karşılık verdim. Üçü birlikte bara yaklaşıırken Oliver’in günbatımı gözleri, şaşkın yüzünden bir an bile ayrılmamıştı.

Kalçam çimdiklendiğinde girdiğim trans bölündü ve Brant bir bez almak için yanımdan geçerken güldü. “Tekrar ediyorum, *gerginsin*.”

“Sadece *çevremde olup bitenlere karşı duyarlıyım*.”

Bana alaycı bir bakış attı. “Görünüşe göre çevrende olup bitenler de sana aynı derecede duyarlı.”

Dudağımı dişlerimin arasına alıp sertçe ısırđım. Oliver önümdeki bar taburesine kaydđ, dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirmişti. Gamzeleri ortaya çıkarken gözleri parladı, yakınlığı tek başına beni bütün hafta özlemine çektiğim sıcak bir kucaklamayla sarıyordu.

Hiç çekinmeden onu tepeden tırnağı süzdüm. Dar, gri bir tişört giyyordu; ilk üç düğmesi açıktı ve göğsündeki tüyler hafifçe görünerek muhteşem bir manzara ortaya çıkarıyordu. Kol kasları esnedi, gözleri kendisini süzdüğümün açıkça farkındaymış gibi altın alevlerle tepki verircesine parladı. Adrenalin ve viski kanıma karışıyormuş gibi hissediyordum. Kaybolan sesimi bulmak için derinliklere uzandım. “Oliver...” dedim. Sesim zavallı ve özlem dolu çıkıyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

Bar taburesine oturdu ve gözleri merakla etrafta gezindikten sonra bana odaklandı, gamzeleri daha da derinleşmişti. “Yarma kadar bekleyemedim.”

Kelimenin tam anlamıyla kendimden geçmiştim. Üstelik bu o kadar belliydi ki, kulüpteki herkesin bana baktığına ve hayranlıktan tekrar konuşmayı unutan kıza güldüğüne yemin edebilirdim.

Şakayla karışık bir şekilde, “Kendinden geçmeyi bırak,” diye fısıldadı Rebecca kulağıma.

Kahretsin.

Gabe sonunda bakışlarımı yakaladı, gözlerindeki ifadeden beni şiddetle yargıladığı belliydi. Kolu akşamki randevusuna sarılmıştı. Kadının narin yüz hatları, şampuan reklamından fırlamış gibi gözükken saçları ve porselen gibi bembeyaz bir teni vardı. Çok güzeldi. Gülümsemesi DJ ışıklarından daha parlaktı.

“Bu Tabitha,” diye tanıttı Gabe. Kolunu, kadının omzu açık hardal rengi kazağından çekip dirseklerine yaslanarak eğildi. “Henüz bilmiyor olsa da ona evlenme teklifi etmeyi planlıyorum. Düğün tamamen planlandı, tam bir peri masalı gibi olacak ama nasıl bir yüzük alacağıma karar veremedim. Sence prenses kesim sevecek bir kıza mı benziyor? Ya da şu pembe altın elmaslardan mı alsam? Pembe altın şu anda çok popüler, değil mi?”

Tabitha yüzünü avuçlarının arasına gömmüştü, omzu kahkahalarla sarsılıyordu.

Göz kırparak, “Bu sadece ilk randevumuz olduğundan onu henüz o kadar iyi tanımıyorum. Ama önümüzde koca bir hayat var sonuçta, anlarsın ya?” diye bitirdi lafını. Ardından kadının kolunu şakayla dürttü.

Çenemi avucuma dayamıştım, gülüşüm Tabitha’nınkine karışıyordu. Ellerini indiren Tabitha’nın hafif bir utangaçlıkla yanaklarının pembeye boyanmasını izlerken, “Tam bir aptalsın,” diye alay ettim. O anda onun *Çöpçatan* davasındaki ve Oliver’in geçen hafta buluştuğu kız olduğunu fark ettim. Utangaç görünüyordu, biraz mesafeliydi ve gözlerinde asla öğrenmek istemeyeceğim kadar çok sır saklanıyordu. Yine de Gabe’e tutulduğunu söyleyebilirdim.

İkisi arasında tatlı bir bakışma yaşandı. Gabe’in parlak sırtışı, Tabitha’nın büyük, kahverengi gözleriyle buluştuğunda kadının kirpikleri çekingen bir hayranlıkla dalgalandı. Kesinlikle gözlerinde bir şeyler gördüm ve bu kalbimin umutla çarpmasına neden oldu. Gabe bunu hak ediyordu.

Bu ilk randevuları olabilirdi ama sonuncusu olmayacağına emindim.

Bu sırada, zavallı Oliver beyin cerrahisine giriş kitabı okuyormuş gibi içecek menüsünü inceliyordu. Patronum kaydardığımı görüp beni azarlamadan önce gerçekten çalışmaya başlamam

gerektiğine karar vererek bara doğru süzıldüm. “Sana ne hazırlamamı istersin, Oliver?”

Menüyü kapatıp gözlerini kaldırdı ve bakışları bebek mavisi gözlerimle buluştu. Sanki kısa süreliğine de olsa nefesi kesilmiş gibiydi. “Ah, şey, bu çilekli karışım oldukça güzel görünüyor. Üzerinde meyve şişi de varmış.”

Gözleri samimi bir neşeyle parlıyordu.

Bir meyve şişi için.

“Tanrım, seni seviyorum.”

İki kelime dudaklarımdan dökülüverdi. Beklenmedik, spontane olsa da güçlü bir beyandı. Bir ağırlık beni bütünüyle yutulan, hava almak için çırpınacak hale gelene kadar aşağı çekti.

İkimiz de ani, keskin bir nefes alırken soluğumuz kesilmişti ve bir anlığına kalabalık gece kulübünde birbirimize baktığımızı unuttum. Müzik kesildi, kahkahalar, sesler, tüm gürültü benimle birlikte boğuluyordu. Sonra Oliver ile o çimenli tepede uzandığımızı gördüm, yıldızla dolu gökyüzüne bakarak havai fişekleri izliyorduk.

“Bir dilek tutmalı mıyım?” diye sordum. Sesim sihirle doluydu.

“Yıldız kayarsa dilek tutarsın, Syd. Havai fişek değil.”

“Kim demiş?”

“Bilmiyorum. Sanırım hiç kimse.”

Dudaklarımı büzdüm, derin düşüncelere dalmıştım. “Doğum günü mumlarını ve karahindibaları üflerken dilek tutuyorum. Havai fişeklerle onlardan daha yükseğe ulaşabilir.”

Omuz omuzaydık, yüzlerimiz üzerimizde patlayan havai fişeklerin ışığıyla aydınlanıyordu.

“Nasıl daha yükseğe?”

“Bilirsin işte, dileklerimizi yerine getiren adama ulaşabilir. O gökyüzünde yaşıyor.”

Oliver şaşkın görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Belki öyledir."

"O zaman bir dilek tutmalısın."

Bakışlarımız aynı anda birbirine dönerken yüz yüze geldik.

Gözleri kırmızı, mavi ve mor renklerle parlıyordu. "Dileğin nedir?"

"Yazmam gerek. O zaman kesinlikle gerçekleşir."

"Yaz o zaman."

Gözlerimi kırıştıtarak gerçekliğe geri döndüm ve hayal kutumun kapağını kapattım.

Geçmiş anımsamaya, başka bir hayata dalıp gitmeye ya da *ne olabilirdi* düşüncesiyle endişelenmeme gerek yoktu çünkü Oliver'ın gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Dileğim gerçek olmuştu.

Bir saat sonra ben karmaşık bir siparişi yetiştirmeye çalışırken, "Hadi ama, Neville. Dökül bakalım. Dikkatin dağınık ve odaklanamıyorsun," dedi Brant. Kızgın değil, endişeliydi.

Saçlarım verdiğim derin nefesle birlikte hareket etti. Ardından kendimi toparlamak için kısa bir süre duraksadım. Gece boyunca profesyonel kalmaya çalışmış olsam da Oliver, Gabe'in onu dans pistine ya da bir masaya çekmek için gösterdiği takdir edilesi çabalara rağmen bardan ayrılmamıştı. Konuşabilmemiz için işten çıkmamı bekliyordu ve o noktada arkadaşlığımızı tamamen değiştiren o iki kelimenin açıklamasını yapmak zorunda kalacaktım. Hislerim patlak verecekti ve sonrasında ne yapacağımı bilmiyordum.

Gözlerim kalabalığı incelerken Gabe ve Tabitha'nın her şeyi bu kadar *kolaymış* gibi göstermelerini hayranlıkla izledim.

Dans pistindeki tüm insanlar arasında en kötü hareketlere sahip oldukları açık olsa da dünyayı umursamadan aptallar gibi dans ediyorlardı. Aynı zamanda ikisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve önemli olan da buydu.

Son bir iç çekişle kasayı kapatıp Brant'e döndüm. "Kalbimden geçenlerin gözlerimden okunduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun?"

Bana ukala bir tavırla sırıttı. "Dur tahmin edeyim. Kalbin iki tabure solda, üçüncü çilekli kokteyli içmekle meşgul ve sana birlikte baloya gitmeyi teklif etmek için cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyor."

Kızarıırken gözlerimi yavaşça kırıştırdım. "Olağanüstü bir gözlemcisin."

"Sana ortamı anlamakta iyi olduğumu söylemiştim." Brant kollarını göğsünde kavuştururken sırıttı ve hemen ardından, "Git buradan, Syd. Kalbin bekliyor," dedi.

"Ne?" Emri beni şaşırtmıştı, kaşlarım çatıldı. "Vardiyam on birde bitiyor."

"Vardiyam şu anda bitiyor. Benim rütbem senden yüksek."

Şikâyet ettiğimden değildi ama yine de sorguladım. "Ne gerekçeyle?"

"Daha kıdemliyim. Ayrıca senden çok daha iyi *Long Island* yapıyorum."

Dehşete düşmüş gibi yaptım. "Bu korkunç bir yalan."

Omzuma dostça vurup gülümseyerek, "Git," dedi. "Bu gece gayet sakin. Rebecca ve ben fazlasıyla yeteriz."

Kolunu sıkarak minnettarlığımı sessizce ifade ettim ve geri çekildim, gözlerim teşekkürle parlıyordu. Arkamı döndüğümde kalbim boğazımda atmaya başladı. Oliver çilekli kokteylinin son birkaç yudumunu içiyordu.

O kadar sevimliyd ki.

Barın üzerine kollarımı yaslayarak eğildim. “Merhaba, yakışıklı. Sana iyi bir haberim var.” Bakışlarının yukarı kaymadan önce göğüslerimde duraksaması gözümünden kaçmamıştı.

Yavaşça. Çok yavaşça.

Gözleri parlarken, “Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

Neşeli sırtışı ve sersemlemiş bakışları beni tek bir sonuca ulaştırdı; kafası güzeldi.

Kahrolası derecede sevimli.

Flörtöz tonumu hiç gizlemeden, “Evet,” dedim. “Çok yakışıklısın. Aynı zamanda tatlı, cömert, akıllı, sadık ve cesursun. Diğer binlerce şeyi saymıyorum bile.”

“*Boogle*”da da oldukça iyiyimdir.”

Dudaklarımdan kadınsı olmayan bir homurtuyla karışık bir kahkaha dökülürken alnımı kollarıma yasladım. Başımı kaldırdığımda Oliver’ın gamzeleri ve şaşkın bakışlarıyla göz göze geldim. Etrafımda Eros’un okunu arasam da bulamamıştım, muhtemelen çoktan kalbime saplanmıştı. “Ayrıca alkol enjekte edilmiş çilekli içecekleri yalayıp yutmakta da iyisin.”

Hafifçe öne doğru eğilerek, “Çok lezzetli ve meyve salatası garnitüründen oldukça keyif aldım,” dedi. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. “Yemek sanatı konusunda etkileyici bir yeteneğin var, Sydney Neville.”

“Siktir. Az önce mesleğimi buldum.”

“Bu yaratıcı girişimi kesinlikle desteklerim.”

On santim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek için aramızda sadece on santimetre vardı.

Düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım. “İyi haber şu ki, mesajım bitti. Brant beni eve erken gönderiyor.”

* Kelime oyunu.

“Çıkabilir misin?”

“Çıkabilirim.” Doğrularak barın altından çantamı alıp omzuma attım. Brant ve Rebecca’ya veda edip tezgâhın etrafından dolaştım ve Oliver’ın eline uzandım. “Hazır mısınız?”

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. “Önce yapmamız gereken bir şey var.” Uzattığım eli avucunun içine aldı ve beni diğer tarafa doğru çekti. “Bir dans.”

“Oliver, hayır, şu an konuşan kişi rom.” Komik bir çığlık dudaklarımdan kaçtı ama o itirazlarımı görmezden gelip beni flaş ışıklarının altında kıvranan bedenlerin olduğu dans pistine sürüklüyordu. “Beni dans ederken gördün, değil mi? Hiç iyi değil.”

“Ve sen de benim iki sol ayağım varmış gibi ne kadar beceriksiz olduğumu gördün. Birlikte aptal gibi görünebiliriz,” dedi. Gülümsemesi yüzünden bir an bile silinmemişti. Hatta tam aksine, gittikçe büyüyordu.

Bu sırada Gabe ter içinde, yanakları kızarmış Tabitha’yı kendisine bastırmış halde yanımıza yaklaştı. İkisi de birbirlerine sarılmıştı ve saf mutluluktan sarhoş gibi görünüyorlardı. “İşte bu, Oliver,” diye bağırdı coşkuyla. Yumruğunu havaya kaldırdı, ardından bir ıslık çalarak diğer müşterilerin dikkatini çekti.

Dördümüz de içten şekilde ve kendimizi hiç tutmadan kahkahlara boğulduk. Bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımı biliyordum. Ben ve erkeklerim, benim tatlı, güzel adamlarım... hep *birlikte* gülümsüyor; canlı, gerçek bir neşeyle eğleniyorduk. Son yirmi yıl kalbimin derinliklerinden gelen umutsuz yakarışı ve tüm dileklerimi barındıran, gökyüzündeki adama yazdığım mektup bir şişenin içindeki mesaj gibi akıp gitti.

Binlerce farklı şekilde yazılmış *tek bir* dilek.

Oliver’ın kolları beni sarıp cesurca göğsüne çektiğinde kazanmaya hiç niyetimin olmadığı bir savaşı kaybettim. Ona teslim olurken kendi mutluluğum uzun yıllar boyunca bilinçli bir

şekilde boş bıraktığım her küçük parçayı istila ediyordu. O parçalar zaten ona ayrılmıştı.

Sadece ona.

Kollarımı sıkıca beline doladım, odunsu sedir kokulu parfümünü ve tenindeki sabun kokusunu içime çekerken elimi sırtında birleştirdim. Etrafımızdaki herkes dans ediyor, hareketli şarkıya eşlik ediyordu. Biz de batıyor, sallanıyor, yavaşça yelken açarken etrafımızı çevreleyen bu anın içinde kayboluyorduk.

Çenemi göğsüne yaslayarak başımı yukarı kaldırdım, kestane rengi gözleriyle çoktan bana baktığını göreceğimi biliyordum. “Oliver...”

“Yapma, Syd.” Oliver parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi, tırnakları kafa derimi hafifçe sıyırmıştı. Müziğin ritmine uyuyorduk ama asıl uyduğumuz kendi müziğimizdi. Birlikte yarattığımız bir melodiydi. Bana yönelttiği gülümseme melodinin kreşendosu gibiydi. “Bırak da sana sarılayım.”

Dudaklarımdan titrek bir nefes döküldü, kollarım ve kalbim hiç olmadığı kadar sıkı bir şekilde ona tutunuyordu. İçimdeki korkunun en derinlerinden çıkardığım kelimelerle, “Sarılması zor biriyim,” diye itiraf ettim.

Ama beklediğimin aksine, yanağımı göğsüne yaslariken Oliver’ın gülümsemesi daha da genişledi, *onun* eksik parçasıymışım gibi hâlâ başımın arkasını okşuyordu. “Sarılmaya değer hiçbir şey zor değildir.”

Çok geçmeden Oliver’ın ön kapısından tökezleyerek evine giriyorduk. İkimizin de kafası iyiydi. Onunki kokteyl, benimki de *onun* yüzündendi. Karla kaplı paltolarımızı çıkarıp üst kata çıktık. Bu gece konuşamayacağımızı biliyordum. Geç olmuştu, yorgunduk ve Oliver çakırkeyifti. Eve dönüş yolunun tamamını beni rastgele, işe yaramaz bilgilerle eğiterek geçirmişti.

“İngilizce sözlükte en çok tanımın ‘set’ kelimesinde olduğunu biliyor muydun?”

Sonra hepsini sıralamaya başlamıştı. Yüz bilmem kaç gelince onu durdurmak zorunda kalmıştım.

Odasına girdiğimizde Oliver yatağa yığıldı. Ben kapı eşiğinde duraksamıştım. Eve mi gitmem gerekirdi, yoksa onun yanına uzanabilir miydim karar vermeye çalışıyordum. Kalmaya karar vermem bir dakikamı aldı ve bu kısa sürede Oliver çoktan battanieresine sarılmış, huzurla uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Rahat etmek için tişörtlerinden birini giyme özgürlüğünü gösterdim. Kulüp kıyafetlerimi katlayıp şifoniyerin üzerine koyduktan sonra küpelerimi çıkardım ve dikkatlice onun yanına, yatağa tırmandım. Sırtımı göğsüne yaslayıp dizlerimi yukarı çekerek ona doğru kıvrıldığımda hiç hareket etmedi. Sabit nefesleri ve sıcak teni uykuya dalarken içimi ısıtıyordu.

Uyku beni tamamen ele geçirmeden önce kolunun belimi sardığını ve tamamen ona yaslanana kadar beni kendine çektiğini hissettim. Oliver’ın dudakları ensemle buluştu, tüm vücudum ürperirken beni daha yakınına çekti. “İyi geceler,” diye fısıldadı.

Bana sarılıyordu.

Beni neyin uyandırdığından emin değildim ama ses Gabe’inkine korkunç derecede benziyordu. Gözlerimi kırıştıtararak rüya âleminden uzaklaştım, kendi yatağında olmadığım gerçeğini idrak etmem biraz zaman almıştı. Oliver’ın yatağındaydım ve duyduğum gerçekten *Gabe’di*.

Sesi koridorda, kapının karşı tarafında kesildi. Belli ki eve daha yeni dönmüştü. Ardından, üzerimdeki güven verici ağırlığın

kalktığını fark ettiğimde sarsılarak doğruldum ve Oliver'ı aramaya başladım.

Gözlerimiz karanlığın bulanık perdesinin arasında buluştu. Sırtını yatak başlığına dayamış, oturuyordu. "Oliver?" Dizlerimin üzerinde doğrulurken sesim hırıltılı, boğuk ve meraklıydı. "Uyanık mısın?"

Gülümsemesini zar zor seçebiliyordum. "Evet. Bir rüya beni uyandırdı ve tekrar uyuyamadım. Bunun yerine oturup düşünmeye karar verdim."

Gözlerimi kısarak telefonuma baktım, saat neredeyse sabahın ikisiydi. Oliver'ın tişörtü kalçalarımın üzerine kadar sıyrılmıştı, onu aşağı çekip düzelttim ve tekrar ona döndüm. "Ne düşünüyordun?"

Hiç tereddüt etmeden, "Athena'yı," diye cevapladı.

Büyülenmişim. "Onu çok özölüyorsun, değil mi?"

"Evet. Benim için iyi bir dosttu."

Yatağın diğer ucuna doğru ilerleyip onunla aynı hizaya oturdum, bu şekilde göz göze gelmiştik. Gözlüklerimi komodinin üzerine bırakmışım ama yaklaştıkça yüz hatlarını daha net görebiliyordum. Gülümsemesi hâlâ bozulmamıştı fakat aramızdaki mesafe azaldıkça bedeni hafifçe gerildi. "Bu gece beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim. Kalabalık ve gürültülü ortamların seni rahatsız ettiğini biliyorum. Bu yüzden orada olman benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

Başını sallamadan önce kısa bir süre duraksadı, bakışlarını benden uzaklaştırmıştı. "Geçen haftaki davranışından sonra..." Endişeyle yutkunurken âdemelması hareket etti. "Beni görmek isteyip istemediğinden emin değildim..."

Daha da yaklaştım, elim onunkine uzandı. "Oliver, sana kızgın değilim. Sarsılmamın tek nedeni o kişinin *sen* olmadığını bilmemdi," dedim ısrarla. "Asla değişmen gerekiyormuş gibi

hissetmeni istemiyorum. Ne benim için ne de bir başkası için. Sen olduğun halinle mükemmelsin.”

Parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Ya ondan gelen ya da benden gelen, aramızdaki bizi mıknatısa dönüştüren görünmez bir güç tarafından ona çekiliyordum. Oliver parmak uçlarını kolumda o kadar nazıkçe gezdiriyordu ki tüylerim diken diken oldu.

“Uzun süre boyunca sadece taş bir duvara kazınmış bir isimden ibarettim. Kendi bulanık zihnimde yarattığım bir resimdim,” diye itiraf etti. Kelimelerinde yıllarca süren yalnızlığının kanıtı olan bir acı vardı. Ama sonra gözleri tekrar benimkileri buldu ve o bakışta bir değişim gördüm. Umut gördüm. “Sen bana... *önemli birisiymişim* gibi hissettiriyorsun.”

“Sen *zaten* önemli birisin, Oliver. Her zaman öyleydin.” Gözyaşlarım sertçe aksa da bunların içinde hiçbir utanç yoktu. Sadece sevgi vardı. Neredeyse tüm hayatım boyunca içimde tuttuğum, çok derin bir sevgi. “Beş yaşındayken, seni verandada gördüğüm ve bana yulaflı kurabiyeni verdiğin anda ben de sana kalbimi verdim. Yirmi yılı aşkın süredir her gün o anı düşünüyorum. Sen yokken bile kalbim hep avuçlarının içindeydi.”

“Artık buradayım, Syd.” Elleri yüzümü buldu ve yanaklarımı kavradı. Gözyaşlarım parmaklarının arasından süzölmeye devam ediyordu. “Tam buradayım, seninleyim ve kalbini tutuyorum. Lütfen onu geri vermemi isteme.”

Göğsümden küçük bir hıçkırık koptuğunda onu öptüm.

Onu öptüm çünkü buna mecburdum. Çünkü bundan başka bir seçeneğim ya da yapabileceğim başka bir şey yoktu. Dizlerimin üzerine çöktüm, tişörtünü kavradım ve ona doğru eridim. Dudaklarımız kenetlenirken eli hâlâ çenemdeydi. İnlemesini hissettim, tadını aldım ve dudaklarımız diğerinin içeri girmesine izin verircesine aralandı. Dili benimkinin üzerinde dolandı. Tadı

tutkuyla sarmalanmış çilek gibiydi. Diğer eli ince tişörtten memi avuçlamak için aşağı kaydıığında tutku daha da artmaya ve yoğunlaşmaya başladı. Bu içten an şehvet dolu bir sise dönüşmüştü. Bedenim içgüdüsel olarak ona doğru eğildi, aç dillerimiz birbirine karışıyordu.

Nefes almak için geri çekildim, yanında diz çöktüğümde vücudum titriyordu. Boğumları bembeyaz olmuş parmaklarım hâlâ tişörtünü sıkıca kavramış haldeydi. “Oliver...” Alev alev yanan gözlerine baktığımda bunun her şeyi değiştireceğini bildiğim için içime tanıdık bir korku sızdı. Bu ihtimal beni korkutmakla kalmıyordu, *dehşete* düşürüyordu.

Güzel dinamiğimiz. Değerli dostluğumuz.

Onu kol mesafesinde tuttuğum zaman kalbini korumak çok daha kolay oluyordu.

“Oliver, korkuyorum,” diye itiraf ettim. Alnımı onunkine yaslariken zayıflığımı açıkça göstermiştim.

“Ben korkmuyorum.” Bacaklarım kendiliğinden kalkana ve kucağına oturana kadar beni kendine yaklaştırdı. “Senin için *yanıp tutuşuyorum*, Sydney,” dedi Oliver boğuk bir sesle. Eli başımın arkasında kıvrılmış, saçlarımı avuçluyordu. “Senin içinde olmayı, o yirmi iki yıl boyunca özgürlüğü arzuladığımdan daha çok arzuluyorum.”

Siktir... Henüz içime bile girmemişti ama şimdiden zirveye ulaşmış gibi hissediyordum.

“Tanrım...” diye inledim. Duyduğum ihtiyaç beni neredeyse kıvrandırıyor, kasıklarımız birbirine yapışmış durumdaydı. Kalçalarımın hareket etmesine, ihtiyaçla sürtünmesine engel olamıyordum. “Böyle şeyler söyleyemezsin.”

“Neden?”

Dudaklarımız hafifçe birbirine değdi ve ağzına karşı daha fazla kelime soludum. “Çünkü... iradem pamuk ipliğine bağlı

ve mantığımı pencereden atıp bir daha asla arkama bakmamaya karar vermeme sadece özlem dolu bir bakış, bir dokunuş, delice bir gerçeklik kadar uzaktayım.”

“Kalp atışlarımızda mantık yoktur, Sydney. Sadece sihir vardır.”

“Oliver...”

“Bana o ipliği nasıl koparacağımı söyle.”

İradem toz olup gitmişti. Oliver’ın dili dudaklarımı nazikçe yalayıp davetkâr bir dokunuşla altdudağımı dürttüğü an teslim olmuştum.

Dudaklarımı araladım, onu kabul ederek korkularımı, şüphelerimi, güvensizliklerimi bastırdım ve onu sertçe öptüm.

O lanet ipliği kopardım.

Dillerimiz yenilenmiş bir istekle tekrar buluştuğunda teslimiyetimi hissetti. Bunu vücudunun titreyişinde, ellerinin bilinmeyen keşfetmek için çaresizce kıvrımlarımı kavrayışında hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık, kaya gibi sert ereksiyonuna baskı uygulandığında ağzıma doğru inlemesinden bunu duyabiliyordum.

Dudaklarımız ayrıldığında, tişörtünü yukarı çekip başının üzerinden çıkardım. Parmaklarım göğsüne yayıldı, ben yatağa doğru düşerken ağzı benimkini tekrar yakaladı. Dokunuşları tişörtümün altına kayıp çıplak göğüslerimi okşamaya başladı. Başparmakları sertleşmiş meme uçlarımı çeviriyordu. Oliver bana dokunurken daha önce hiç duymadığım sesler çıkarıyordum. Kendi tişörtümü de sıyrıp üzerimden attığımda saçlarım dalgalar halinde üzerimize döküldü. Gözleri ilkel bir içgüdüyle parlıyordu, tıpkı bir orman yangını gibiydi. Hızla ve öfkeyle aramızda yayılıp ilerliyordu. Oliver hızla eğilip memelerimden birini ağzına aldı ve ardından diğerine geçti. Dilini meme ucumun

etrafında dolaştırırken iç çamaşırım ona olan ihtiyacımın kanıtıyla dolmuştu.

Sonra aramızdaki son bariyerden kurtulmak için umutsuzca bir yarışa giriştik. Kemer tokasını çözmek için geri çekildim. Oliver ellerini sanki beni bir saniye bile bırakamıyormuş gibi saçlarımda dolaştırırken parmaklarım kör bir şehvetle titriyordu. Kemerin tokasını çözüp fermuarını açtım ve pantolonuyla iç çamaşırını indirdim. O da bana yardım etmek için hafifçe kalçalarını kaldırdı.

Aleti serbest kaldı ve Tanrım, o kadar güzeldi ki... Büyük, kalın, tamamen sert ve benim için hazırды. Elimde olmadan uzanıp onu okşadım ve başparmağımı ıslak ucunda gezdirdim. Oliver kafasını yatak başlığına yasladı, inlemesi benimkine karışmıştı. Şu anda yapmak istediğim çok fazla şey vardı ama onu içimde hissetmek için bir dakika daha bekleyemezdim.

Onu serbest bıraktım, külotumu çekip çıkardım ve aleti tam girişime yaslanana kadar öne doğru kaydım. Gözlerimiz tutku ve ateşin bulanık sisi içinde buluşurken aleti enfes bir işkence gibi hissettiriyordu. Oliver'ın eli boynuma dolanarak dudaklarımızı tekrar birleştirirken benim elim de saçlarını kavramıştı.

Kalçalarımı oynatarak klitorisimi ereksiyonuna sürtüyordum. Arzu içimizde derin bir şekilde kıvrılarak onun da kalçalarının hareket etmesine neden oldu. Tutuşu daha sıkı bir hal aldı. "Tanrım, Sydney... Lütfen."

"Emin misin?" diye mırıldandım. Nefeslerimiz birbirine karışırken dudaklarım çenesi boyunca nazik öpücükler bırakıyordu.

Oliver cevabını kendini girişime yaklaştırarak verdi. Zar zor, sadece bir santim içime kaydıığında boğazımdan utanmaz bir inleme koptu. Yine de tereddüt etti, gözleri parlıyordu. "Ben... benim bir korunma yöntemim yok." Sesi alçak ve gergindi,

içime doğru tamamen hamle yapmamak için kendini güçlkle kontrol ediyordu.

“Doğum kontrol hâpı kullanıyorum,” diye cevap verdim. Benim sesim de onunkinden pek farklı değildi. “Temizim. Sorun yok.”

Aletini kavrayıp kendimi onun üzerinde yavaşça alçaltmaya başladığımda dişlerinin arasından tıslama gibi bir ses çıktı. İki-miz de onu içime alışımı, bekâretini santim santim çalışımı izli-yorduk. Bu görüntü şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi ve Oliver’ın uzun inlemesi kulaklarımı doldurduğunda neredeyse o anda boşalacaktım. Ama kendimi tuttum, vücutlarımızı nihayet tam anlamıyla birleştirdiğinde ve o son noktaya kadar içime gö-müldüğünde dudağımı ısırdım. “*Siktir...*” dedim fısıltıyla. Boğazım düğümlenmişti.

Bu onun içinde de bir şeyleri tetiklemiş gibi görünüyordu. Elleri anında belimi kavrarken içimde sertçe hareket etmeye başladı. Yukarı aşağı kaydım, hareketlerim her seferinde öncekine göre sertleşmeye başlamıştı. Bunu tekrarladım. Her seferinde daha hızlı, daha muhtaç, her şeyi tüketen bir açlıkla hareket ediyordum. Bir ömür boyu onu beklemiş, *özlemiş*, yolunu gözlemiştim. Ona daha yakın olmaya, her zamankinden daha yakın durmaya ihtiyacım vardı. Vermeye istekli olduğu her bir parçayı hissetmeye çaresizce ihtiyacım vardı. Sıcak ve canlı olan her bir santimini, damarlarında pompalanan kana kadar hissetmeye ihtiyacım vardı.

Yüzünü göğsüme çekerek hızımı arttırdım. Kolları sırtıma dolanıp bana sıkıca sarılırken aletinin içimi doldurduğunu, beni esnettiğini hissedebiliyordum. Nazik olmam gerektiğini biliyordum, daha yavaş olmalıydım. Bu anın tadını çıkarmalıydık ama *Tanrım*, yapamıyordum... *yapamazdım*. Ön sevişme, tatlı dokunuşlar ve okşamalar yoktu. Bekâretini aldığım gerçeğini ve

bunu yaparken nazik olmak gibi bir kısıtlama olmasını düşünmedim bile.

Ne ben kendimi tutabiliyordum ne de o.

Birlikte hareket ediyorduk, boğuluyorduk, vücutlarımız birbirine çarpıyordu ve *hiç* sessiz değildik.

Bir elim saçlarını kavrarken diğeri kendimi kaldırılabilmem için yatak direğini tutuyordu. Üzerinde sert, hızlı ve acımasız hamlelerle zıplıyordum. Yüzünü göğüslerimin arasına gömmüş, inlemelerini bastırırken yatak başlığı durmadan duvara çarpıyordu.

Oliver'ın eli sırtımdan yukarı kayarak terden sırlıslıkla olmuş saçlarımın arasından geçti ve bu kaotik anda beni bulabilmek için çenesini kaldırdı. Hâlâ burada olduğumdan, *onunla* olduğumdan emin olmak istiyordu.

Ve öyleydim, öyleydim, öyleydim.

“Tekrar söyle,” dedi boğuluyormuş gibi. Hareketlerimiz ve inlemelerimiz arasında zorla nefes alıyordu. Tenimiz kaygan, oksijenimiz azdı. “Lütfen.”

Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti, ne istediğini anlamam uzun sürmedi. Tam olarak ne duymak istediğini biliyordum. Hiç tereddüt etmeden, bir an bile düşünmeye gerek duymadan kelimeleri söyledim. “Seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Oliver, o kelimeleri içine çekmek istiyormuş gibi dudaklarını benimkine bastırdı. Sanki o iki kelimenin sonsuza dek içinde yaşamasını, onu bir daha asla yalnız bırakmamasını istiyordu. Hareketlerimiz yavaşladı, dillerimiz tutku dolu, ağır ve uyumlu bir şekilde birleşmeye başladı. İçimde kıvılcımların tutuştuğunu, patlamak için yalvardıklarını hissedebiliyordum ve tam da o anda Oliver geri çekildi, gözlerini sıkıca kapatmıştı.

“Syd, ben... ben senin...” Beni sıkıca sardı. Bir eli kalça kemiğimi kavramış, diğeri saçımda düğümlenmişti. “Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum...”

“Ben de...” diye fısıldadım. Kalçamı ona sürterken kendimi üzerine daha da bastırdım, ikimizin de vücudu titriyordu. Tam sınırdaydık. Beni daha da aşağı çekip yüzünü boynuma gömdü. Isırıp, emmeye başladığı anda tamamen paramparça oldum. “Tanrım, Oliver...”

Utanmaz inlemelerim onun da boşalmasına neden oldu. Oliver gerilirken içimde titredi, beni olabildiğince sıkıca kavramıştı. Boğazından gelen inlemesi boynumun kıvrımıyla buluştuğunda, parmaklarımın arasına aldığım saçlarını çekiştirdim. Coşkuyla kendimden geçerken bedenim onun üzerinde kıvranıyordu.

Aynı anda sakinleşmeye başladık, ikimiz de nefes nefeseydik. Kalplerimiz hızla atıyor, ciğerlerimiz yanıyordu. Uzuvarımız güçsüzleşmişti. Saçlarındaki tutuşumu gevşettim. Bu defa usulca bukleleriyle oynamaya başladım ve başının üstünü öptüm. O an hislerimiz, düşüncelerimiz ve az önce yaşananların ağırlığı içimize işlerken gözlerine bakmak için hafifçe geri çekildim.

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve bana gülümsüyorlardı.

“Sana âşığım, Oliver Lynch.”

Adını, yüksek ve net bir sesle söylemiştim çünkü o *gerçektir*.
Önemliydi.

O benim her şeyimdi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

YİRMİ DÖRT

Oliver

Ertesi sabah güneş yüzüme vurduğunda, kendimi yatakta başka bir sıcak bedene dolanmış halde bulunca irkildim. Ona biraz daha yaklaşıp dudaklarımı orkide ve bahar kokan sarı saçlarda gezdirdim. Ter ve... *benim* kokumla harmanlanmıştı.

Gözlerimi kırıştırdım. Vücudum canlanmış, anılar beni ele geçirirken duyularım alev almıştı.

Sydney.

Kolum beline dolanmıştı. Çırılçıplak teni perdelerin arasından sızan güneş ışığıyla parlıyordu. Bacaklarımdan biri onun kilerin arasındaydı ve poposu leğenkemiğime baskı yapıyordu. Sol eli benimkini kavrarken diğeri yanağının altına sıkışmıştı. Mükemmel bir şekilde iç içe geçmiştik ve fizikselliği aşan bir boyutta birbirimize bağlanmıştık.

Seks yaptığıma inanamıyorum.

Onunla seks yaptığıma inanamıyordum. Bu güzel, hayat dolu ve özgür kadınla. Kendini bana vermişti. Zihnini, bedenini ve ruhunu. Beni sevdiğini söylemişti.

Sydney beni seviyor.

Ben de onu seviyordum, tamamen ve acı verici bir şekilde... Her zaman sevmiştim. Bunu ona sarılışımla, bakışımla, adını söyleyişimle anlatıyordum. O benim en sevdiğim parçamdı.

Böyle huzurla uyurken onu uyandırmak istemediğimden dikkatle geri çekildim ve fark ettirmeden yataktan çıktım. Ona kahvaltı hazırlamaya gitmeden önce çarşafı çekip üstünü örttüm. Önceki akşamı düşündükçe tenim ısıniyordu.

Söylediği sözleri, nasıl hissettirdiğini, sevişmemizi...

Temizlendikten sonra Sydney yalnızca iç çamaşırlarıyla yanıma uzanmıştı ve vücuduma baskı yapan göğüsleri yüzünden uykuya geri dönmem fazlasıyla zordu. Tek yapmak istediğim onu keşfetmek, vücudunun her bir kıvrımını, dudaklarının arasından dökülen her inlemeyi yeniden tatmaktı.

Ancak o yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar mutlu bir ifadeyle anında uykuya dalmıştı. Başı omzumun kıvrımındaydı ve düzenli nefesleri kalbime huzur veriyordu. O anda bunun yakın zamanda unutamayacağım bir gece olduğunun farkındaydım.

Hayatımın en güzel gecesiydi.

Yatak odasından usulca çıkıp kapıyı dikkatle kapattım ve Sydney'ye kahvaltı hazırlamak için mutfığa girdim. Onu şımartacak pek bir şeyim yoktu ama yaptığım yemeklerden hoşlandığını biliyordum. Elimdeki malzemelere bakmak için buzdolabına yaklaştığımda arkamda birinin varlığını hissettim.

Döndüğümde Gabe ve Tabitha'nın bilmiş gülümsemeleri bana baktıklarını gördüm. Yemek masasında oturmuş çörek yiyip kahvelerini yudumluyorlardı. "Ah, böldüğüm için üzgünüm. Günaydın."

"Günaydın," dedi Gabe. Sesi normalde erken saatlerde olduğundan çok daha neşeliydi. Lokmasını çiğnerken bana göz kırptı.

Tabitha başını eğdiği sırada yanakları kızarmıştı. Kahve bardağının etrafındaki küçük kartonla uğraşmaya başladı. “Merhaba, Oliver. Gabe ve ben bütün gece konuştuk,” dedi ufak bir kahkahayla. “Biz, şey yapmadık... bilirsin işte...”

Başımı sallarken, “Anladım,” dedim. Neden bana güven verme ihtiyacı hissettiğini merak etmiştim. Muhtemelen akşam yemeğindeki konuşmamızdan ve bana yeni randevular konusunda acele etmediğini söylemesinden dolayındı. Ancak ben yargılayacak biri değildim. Garip bir şekilde boğazımı temizledim. “Sydney ve ben... şey, biz...” diye karşılık verdim.

İkisi aynı anda cevap verdi. “Biliyoruz.”

Ah.

Bu ima karşısında benim de yanaklarım kızardı. Sydney ile kendimizi tutmamış ve evdeki diğer insanları hiç düşünmemiştik. Gabe ve kadın arkadaşlarının neden her zaman bu kadar gürültülü olduklarını şimdi anlıyordum. “Kabalgımız için özür dilerim,” diye mırıldandım ve saklanmak için buzdolabına döndüm.

Kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum. Kalp şeklinde bir omlet, yanında taze çilek, muz ve bir tabak patates mücveri. Yemekleri hazırlarken Gabe ve Tabitha’nın konuşmaları parça parça kulağıma çalınıyordu. Çoğunlukla Tabitha, Gabe’e ailesiyle birlikte olan Hope’un yanına gitmesi gerektiğini anlatmıştı. Anlaşılan tatil için Utah’tan gelmişlerdi. Gabe ona geçirdikleri harika akşam için teşekkür etti. Sesinde gerçek bir özlem vardı ve bu duyguyu fazlasıyla iyi biliyordum. Tabitha’dan gerçekten hoşlanıyordu. O diğerlerinden farklıydı ve bu beni ikisi adına da son derece mutlu etmişti.

İki dolu tabakla mutfaktan çıkarken Gabe’in alaycı kaş hareketini kaçırmamıştım ve eminim ki iki kadın da gittikten sonra detayları öğrenmek için beni sıkıştıracaktı.

Sessizce yatak odasına girdiğimde Sydney'yi hâlâ yorganın altında kıvrılmış halde buldum ancak şimdi üzerinde benim tişörtüm vardı. Kapı gıcırdayarak açıldığında bana doğru döndü. Gözlerimiz birbirini bulduğunda yüzüne bir gülümseme yerleşti. "Uyanmışsın," diye sııttım ve ardından topuğumla kapıyı kapattım.

Sydney gerinip battaniyeyi tekmeledi ve çıplak bacakları ortaya çıktı. "Evet. Ya beni ektiğini ya da kahvaltı hazırlamak için kalktığını düşündüm. Yumurta kokusunu alınca ikincisi ağır bastı." Yanındaki boşluğu okşarken gözleri keyifle parladı. "Gel. Besle beni."

"Önce hangi kısmı?"

Bana bakıp bir süre sorumu düşündü ve ardından homurdanarak güldü. Elini ağzına götürmüş, aptallığım karşısında başını sallıyordu. Geçtiğimiz sınırlara rağmen aramızdaki espri anlayışının kaybolmadığını görmek beni rahatlatmıştı.

Dizlerimin üzerinde yatağa tırmanıp tabaklardan birini ona uzattım. Onu tepeden tırnağa süzerken, "Umdüğumdan daha fazla giyiniksin," dedim. Saçları karmakarışık olmuş, gözlerinin altı makyajla lekelenmiş, kaldırdığı dizi tişörtünün kalçalarına çıkmasına neden olmuştu. O kalçaların arasında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak yutkundum. "Çok güzelsin, Syd."

Sydney tabağı alırken sözlerim karşısında nefesi kesilmişti. "Sen de fena değilsin, Oliver. Keşke sabahları senin gibi görünebilsem." Mavi gözleri takdirle üzerimde geziniyordu.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıttım. "Bir erkek gibi mi?"

"Hayır!" Kahkahasını tutamadan başını yatak başlığına yasladı. "Tanrım, beni güldürmeyi kes. İşemem gerekiyor. Demek istediğim, sen hâlâ çok seksi görünüyorsun, ben de *Mısır'ın On Belası*'yla savaşmış gibi görünüyorum."

* Mısır'ın on belası, Firavun'un İsrailoğulları'nı serbest bırakmayı reddetmesi üzerine Tanrı'nın Mısır'a gönderdiği, halkı ve doğayı etkileyen felaketler dizisidir.

“Çıbanlarla* bile oldukça iyi görünüyorsun.”

Omzuma vurdu ve daha fazla kahkaha kulaklarıma dolduktan sonra yemeğine döndü. Bir anlığına kahvaltıya bakakalmıştı. “Kalp şeklinde.”

“Evet.” Omuzlarımız birbirine değene kadar yaklaştım. “Beğendin mi?”

Bir anda tabağını kenara bıraktı ve hevesle boynuma sarıldı. Yüzünü boynuma gömdüğü sırada ikimiz de yatağa devrilmiştik. “Sen çok tatlı bir adamsın. Seni hak etmiyorum.”

Göğsüme yayıldığında onunla birlikte uzandım. Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini kendime çevirdim. “Eğer kader diye bir şey varsa, sen kaderinde olan her şeyi hak ediyorsun ve o da biziz,” dedim ona ciddiyetle. Başparmaklarım elmacıkkemiklerinde gezinirken dudaklarımdan dökülen tutkulu bir fısıltıydı bu.

“Bana karşı çok iyisin,” diye mırıldandı.

Kendime düşünme fırsatı bile vermeden cesur bir hamleyle Sydney’yi altına aldım. Mavi battaniyeye yayılmış saçları, suya vuran güneş ışıkları gibi görünüyordu. Sydney’nin gözleri bu hareketle büyüdü ve parmaklarım karnından aşağı inip iç çamaşırının içine girdiğinde dudakları da bir iç çekişle onları takip etti. Ağzımı kulağına yaslayıp fısıldadım. “Bana her şeyi öğretmeni istiyorum. Sana nasıl dokunacağımı, tadına nasıl bakacağımı, sana nasıl tapacağımı.” Parmaklarım ıslak kadınlığının üzerinde gezindi ve başparmağım en hassas bölgesinde dolaşırken diğer ikisini içine ittim. Sydney’nin sırtı yay gibi gerilmiş, elleri saçlarıma yapışırken gözleri sımsıkı kapanmıştı.

Bu tepkisiyle aletimin eşofmanımın altında seğirdiğini hissetmiştim. Parmaklarımın yerini almak için can atıyordu. “Bu hoşuna gidiyor mu?”

* Mısır’ın on belasından biri olarak anlatılan çıbanlar, halkın üzerinde çıkan ağrılı yaralardır.

“Evet... Tanrım, evet.” Elime karşı kasılıyor, daha fazlası için yalvarıyordu. “Tam orası...”

Ön sevişme ya da genel olarak kadın anatomisi konusunda uzman değildim ama kitaplar okumuştum. Dergilere bakmıştım. Ergenlik çağıma girdiğimde Bradford bana yığınla dergi getirmiş ve ne yapacağımı bileceğimi söylemişti. Müstehcen fotoğraflar arasında gezinirken vücudum uygun tepkiyi vermiş, görseller ilgimi çekip beni meraklandırmıştı. Döndükten sonra Gabe’in bilgisayarında o fotoğraflara çok benzeyen video canlandırmaları keşfettiğimde, merakım daha da artmıştı. Cinsel iştahım artmaya başlamıştı. Kendi bedenimi keşfederken sık sık Sydney’yi hayal ediyor, *onu* görüntülerdeki kadınlar gibi düşünüyordum.

Bu fantezilerin hayat bulacağını hiç tahmin etmemiştim.

Kulakmemesini dişlerken parmaklarımı hızlandırdım ve başparmağımla klitorisine daha fazla baskı uygulamaya başladım. Yanağındaki nefesim sıcak, sertliğim neredeyse acı vericiydi. Benim *sayemde*, benim altımda kıvrınmasını izlemek şimdiye kadar yaşadığım en tatmin edici şeydi.

“İnanılmazsın, Syd...” Bacaklarımın arasında sızlayan aletime odaklanmak yerine dikkatimi onu memnun etmeye verirken boynuna doğru nefes aldım. Kontrolsüzce inliyordu, çok yakındı. Diğer elimi saçlarına doladım. “Sana böyle dokunmam hoşuna gidiyor mu?”

Cevabı anlaşılmasa da bir inilti olmuştu. Kafamı kaldırıp rahatlamasını izledim. Dizleri titremeye başlamış, teni kızarmıştı. Elimin içi başparmağımın yerini aldığı anda ateşli hamlelerle onu okşadım. Parmaklarım daha da derine gömülmüştü ve sertçe içine itiyordum.

“Oliver... siktir, lanet olsun... öp beni,” diye mırıldandı. Tüm vücudu uçurumun kenarında sallanıyor gibiydi. Saçlarımı

çekiştirdi. Araladığı dudakları çok muhtaçtı ve dillerimiz talepâr bir aciliyetle birbirine çarptığında parçalara ayrıldı.

Sydney elimin altında doruğa ulaşırken tırnakları kafa derime gömüldü. İnlemeleri dudaklarıma hapsoluyor, onunkine dolanan dilimden doğruca boğazıma iniyordu. Zevkle darma-
dağın olduğu sırada sanki hayatı buna bağlıymış gibi sıkıca bana tutundu.

Her saniyenin tadını çıkardım. Aldığı zevkin sorumlusu olduğumu bilmek, aralanmış dudaklarına doğru gülümsememe neden oldu. Aldığı zevkten sorumlu tek kişi olmak istediğimi fark etmiştim. *Sonsuza dek.*

Sydney altımda nefes nefeseyken vücudu titremeye devam ediyordu. Rahatlamasının ardından elimi iç çamaşırından çıkardım ve dudaklarımız nefes almak için birbirinden ayrıldı. Baygın gözlerine baktım, kendi ateşli bakışlarım da aramızdaki alevleri körüklüyordu. Onu tekrar öpmeden hemen önce *onunla* ıslanmış elime uzanıp dudaklarıma götürdü.

Kendisini tatmamı istiyordu.

Gözlerimi onunkilere dikerek iki parmağımı ağzıma soktum ve aldığı zevkin kanıtlarını tattım. Sıkıca tutmayı hiç bırakmadan yalayıp emiyordum. Sydney'nin beni izlemesini, dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlamasını izlemek sarhoş ediciydi. Bu onu tahrik ediyordu. O dudaklara sahip olmak için tekrar eğildiğimde çoktan eşofman altımı çekiştirmeye başlamıştı. İçim beklenti ve heyecanla doldu.

Bir kez daha onun içine girmem çok uzun sürmemişti. Ellerimizi başının üzerinde kenetledim. Yatak gıcırıyor, inlemeler birbirini takip ediyor, kalplerimiz diğerinin ritimleriyle bağlanıp mühürleniyordu.

Sabah yavaşça geçerken ikimiz de kahvaltımızı tamamen unuttuğumuzu fark etmiştik.

Sydney sabahki sevişmemizden yorgun düşmüş halde yatağımda uyukluyordu. Gabe kanepede yanıma yığılıp beni irkilttiğinde kendi gözlerimin de kapandığını fark ettim.

Şimdiki ana dönerek birazdan alacağım derse hazırlıksız şekilde yorgun halde iç geçirdim. Avuçlarımı bacaklarıma bastırarak, “Bir şey söylemek zorunda değilsin. Bu konudaki düşüncelerini zaten biliyorum,” dedim.

Soluma baktığımda Gabe’in kısık gözlerle dilini dişlerinde gezdirdiğini gördüm. Ardından gülümsedi. “Bu konuda seni sıkıştırmayı bırakıyorum, dostum. Görünüşe göre ikiniz lanet mıknatıslar gibisiniz.” Arkasına yaslandı, başı ağır bir nefesle minderlere düşmüştü. “Ayrıca bu noktada konuşmaya devam edersem koca bir iki yüzölçümü olurum.”

“Ne açıdan?” diye sordum.

“Bir randevu... *lanet olası tek bir randevu* ve şimdiden o kız için deli oluyorum. Ben Syd'im, o da senin kadın versiyonun sayılır. Yine de kendi tavsiyelerime kulak verdiğim söylenemez. Onun için doğru erkek olmama imkân yok. Ben de... Sydney gibi tam bir karmaşayım.”

“İkiniz de karmaşa değilsiniz. Siz inanılmaz derecede nazik, cömert ve komik insanlarsınız. Tıpkı benim Sydney'nden büyülenmem gibi Tabitha'nın da senden büyülendiğine eminim.”

“Üstesinden geldiği onca şeyden sonra onu kırmaktan öylesine korkuyorum ki. Ve *siktir*, dostum... Gerçekten *çok fazla* şeyin üstesinden gelmiş. Dün gece bana anlattığı o lanet şeyler...”

Yüzümde anlayışlı yarım bir gülümseme belirdi. “Hayatın en kötü yanlarını yaşamış birini kırmak zordur. Bizler genelde oldukça dirençli oluyoruz.”

Gabe rahatlamış şekilde bana bakarken yüzünde saygıya benzer bir ifade vardı. Bakışları yumuşamıştı. “Oradan çıkabildiğin için gerçekten çok mutluyum bunu biliyorsun, değil mi? Tekrar...” Dudakları titredi, kendi savunmasızlığı yüzünden sarsılıyordu. “Tekrar kardeş olduğumuz için gerçekten çok mutluyum.”

Ben de aynı şekilde hissediyordum. “Sen ve Sydney karşılaştığım tüm zorlukların ortasında bana yol gösteren ışıklar oldunuz. Yanımda olduğunuz için gerçekten minnettarım.”

Gabe başını hafifçe eğdi, duygulandığı belliydi. “Bu duygusal saçmalıklarla aram pek iyi değil,” derken kıkırdadı, yerinde kıpırdanırken elini saçlarının arasından geçirdi. “Bu yüzden daha iyi bir konuya geçeceğim. Seks. Detayları bekliyorum, dostum.”

Kıpırdanma sırası bendeydi. “Özel anlarımızı konuşmaktan rahatsız oluyorum, Gabe.”

“Hadi ama, Oliver. Bu senin ilk seferindi. Nasıl geçti? Aklın başından gitti mi?”

Ensemde bir sıcaklık hissetsem de dudaklarımı çekiştiren küçük sırtıta engel olamıyordum. “Oldukça hoştu.”

Parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, “*Oldukça hoş?*” diye alay etti. Tanıdık bir şekilde tek kaşı kalkarken dudakları kıvrıldı. “Biraz daha detay vermelisin.”

“Vermeyeceğim.”

“Kardeş kardeşe, erkek erkeğe.” Gabe elini kalbinin üzerine yerleştirdi. “Annemin mezarı üzerine yemin ediyorum ki, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Dün gecedan tek *bir* detay ver.”

“Annen Delaware’de yaşıyor.”

“Dostum. Mecazi anlamda söyledim.”

Kahkaha atarak iç geçirdim. *Vazgeçmeyecek*. “Tamam, sadece tek bir şey...” Ona dönerken sırtıtarak başımı eğdim. Dramatik etki yaratmak için sessizliği biraz uzattım ve sonra cevabımı verdim. “Sydney Neville olağanüstü çilekli kokteyl yapıyor.”

Verdiğim yanıtı sindirirken tam üç saniye boyunca bana baktı. Sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk; omuzlarımız titriyordu, aramızdaki sevgi neredeyse dokunarak hissedilebilir haldeydi. İlk defa gerçekten, son derece *mutluydum*. Bir aileye sahiptim. Özgürlüğe, imkânlara, temiz havaya ve güneşe sahiptim. Umuda sahiptim. Anılara sahiptim.

Ona sahiptim.

Gabe ayaklarını sehpa uzatıp bileklerini birbirinin üzerine atarken rahat bir sessizlik içinde başka bir konuya geçti. “Pekâlâ, yaşlı adamla birlikte yaşama fikrini düşündün mü? Seni göndermek istediğimden değil ama teklifin cazibesini de inkâr edemem... Bu yetişkinlik saçmalığı çok stresli. Eğer bana göl evinde ücretsiz bir yaşam alanı ve mali destek sunsaydı sanırım hemen kabul ederdim. Belki bir daha asla seks yapamazdım ama kimin umurunda,” diye gülerken kollarını kavuşturdu.

“Bunu düşündüm,” diye itiraf ettim. Bu senaryoyu defalarca kez kafamda oynatmıştım ve böyle cömert bir teklifi reddetmekte gerçekten zorluk çekiyordum. Bu, *gerçek* bir gelecek karşılığında geçici bir yük olacaktı. Sydney materyalist bir tip gibi görünmese de bir noktada hediye, tatil veya kanepede geçen randevular dışında bir şeyler isteyecekti. Arkadaşlığımız ve aramızdaki çekim ancak bir yere kadar gidebilirdi. Stres faktörleri sonrasında zehir gibi sızmaya başlardı. Özellikle de bir kariyerim, arabam ve sürdürülebilir bir gelirim olmaması ana endişe kaynaklarımdı. “Sence kabul etmeli miyim?”

Gabe omuz silkmeden önce düşünmek için biraz bekledi. “Eh, seni deli gibi özleyeceğim ama bu senin yararına olabilir. Otuz yaşında sıfırdan başlamak kolay değil. Bazen o itici güce ihtiyacımız olur ve çoğu insan sana sunulanlar kadar iyi bir fırsat bulamayabilir.”

Başımı salladım, ne demek istediğini anlıyordum. “Evet. Yapılacak akıllıca hamle bu gibi görünüyor. Bunu Sydney ile konuşacağım ve-”

“Gidiyor musun?”

Sesi kanepede dönüp ona bakmama neden oldu ve yağmur sonrası su birikintileri gibi parlayan fırtınalı gözlerle karşılaştım. Gülümseyerek, “Sydney... uyanmışsın,” dedim. Onu gördüğüm için çok mutluydum ve ne zaman görsem tepkim bu oluyordu.

Sydney’nin üzerinde hâlâ benim tişörtüm ve geçen akşamki deri pantolonu vardı. Kollarını kendine dolamış, altdudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, emiyordu. “Gidiyor musun, Oliver?”

“Ben... bilmiyorum. Bunu konuşabileceğimizi umuyordum.”

Yavaşça başını salladı, çenesi gerilmişti. “Konuşacak bir şey olduğunun farkında değildim.”

“Özür dilerim, ani bir gelişmeydi.” Kızgındı. İncinmişti. On-
dan yayılan ağır duyguları hissedebiliyordum, neredeyse beni boğuyorlardı. “Syd, sadece benim için en iyi olan şeyi değerlendirmeye çalışıyorum. *Bizim* için.”

Gabe sessiz kalıp telefonuyla ilgilenirken Sydney ayakkabılarını aramaya başladı. Onları almak için merdivenlerden inerken burnunu çekti. “Sorun yok. Ben çıkıyorum... Alexis’i kontrol etmem gerek.”

“Sydney.” Ayağa kalktım, kalbimi delen bir endişeyle onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. “Syd, lütfen. Niyetim seni incitmek değildi.”

Beni görmezden gelerek ayakkabılarını giydi.

“Lütfen beni dışlama. Bu konu hakkında konuşmak istiyorum.”

Sydney montuna uzanırken bana incinmiş bir bakış attı. “Konuşacak bir şey yok. Aynı fikirde değiliz ve bunun sorumlusu benim.”

“Bu kesinlikle doğru değil,” diye ikna etmeye çalıştım. Endişem gittikçe artıyordu. “Lake Geneva buraya bir saatten az mesafede, bunu başarabiliriz. Sadece geçici bir süre için.”

“Ne yani, hafta sonunu Travis’in boş yatak odasında sevişerek geçirip sonra da ayrı ayrı hayatlarımıza geri mi döneceğiz?” Sydney önüne gelen bir tutam saçı geri itti, yanakları öfkeyle kırmıştı. “Teşekkürler ama kalsın. Böyle bir şeyi kabul etmedim.”

“Kabul edilecek bir şeyler olduğunun farkında değildim!” Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez öfke gibi bir duyguyla tüylerim ürpermişti. Kanım öfke, çaresizlik, hastalıklı bir çözülme hissiyle kaynıyordu. Her şeyi yanlış anlıyordu. “Bunu *senin* için yapıyorum, Sydney. Daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum, gurur duyabileceğin bir adam. Sana bakabilecek imkânlara sahip bir adam.”

Sydney ceketinin fermuarını çekti. Kelimelerimi dinlemek için duraksarken gözlerini kaçırıp başka tarafa bakmıştı. Cevabını düşünürken çenesi titriyordu. Sonunda yutkunarak cevap verdi. “Beni tanıyorsun, Oliver. Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok.” Acı dolu bakışlarını bana çevirdi. “Tek istediğim sensin. Her zaman tek istediğim *sendin*.”

Ön kapıdan çıkmak için döndüğünde kalbim sıkıştı. Birlikte geçirdiğimiz on altı saatten sonra nasıl öylece çekip gidebilirdi? Bana koşulları konuşmak için bile fırsat vermiyordu. Ayakbılarım ve ceketim olmadan kapıdan çıkıp ona seslendim. “Sydney!”

Bahçeden evine doğru yürürken, “Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Oliver,” diye cevapladı omzunun üzerinden. “Sadece düşünmem gerek.”

Uzaklaşan sırtını izledim. Gözlerim yanıyor, tenim kışın sert rüzgârıyla kavruluyordu. Ön kapısından içeri girip kaybolurken başka hiçbir şey söylemedi. Başımı ellerimin arasına alıp verandanın basamağına yığılıp kaldım. Hayal kırıklığı içimi kemiriyordu, nasıl ilerleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ondan böyle bir tepki beklememiştim. Yakınlaştığımız anlar düşünüldüğünde olanların hiçbirini beklemiyordum.

İçimi kemiren garip ve yeni duygularla boğuşurken ellerimi yüzümde birleştirip parmak uçlarımla dudağıma dokundum.

Sydney mesafe istiyordu. Ona bunu verebilirdim.

Ona istediği her şeyi verirdim.

Ayağa kalkmadan önce bahçenin sol tarafındaki hareketlilik gözüme çarptı. Etrafı incelerken kaşlarım çatılmıştı, hareketin kaynağını arıyordum.

Gördüğüm şey aklımın ucundan bile geçmezdi.

Athena.

Küçük dostum birkaç metre ileride tünemiş, iki ön patisinin arasındaki bir şeyi kemiriyordu. Yüzü bana dönüktü; karanlık, boncuk gibi gözleri onu çağırmamı bekliyormuş gibi benimkilere sabitlenmişti.

O kesinlikle Athena'ydı. İliklerime kadar bunu hissedebiliyordum. Rakunların çoğu gündüz saatlerinde aktif olmazlardı ve neredeyse hiçbiri benimle etkileşime girecek kadar cesur değildi.

"Athena," diye fısıldadım. Sesim onu davet edermişim gibi yumuşaktı. "Geri döndün."

Rakun önce yavaşça yaklaştı, ardından kalan yolu bacağıma yapışana kadar zıplayarak ilerledi. Varlığı içimdeki kötü havayı dağıtmıştı.

Tüylü başını okşadım ve bacağıma sokulmasını izlerken, "Seni özledim, Athena," dedim. "Senin için çok endişelendim."

Athena beton basamağa tırmanıp insan gibi yanımda oturdu. Onun zekâsına ve bir insanla bağ kurma yeteneğine hayrandım. Bunun pek normal bir durum olduğu söylenemezdi ve kesinlikle yaygın değildi. O tam anlamıyla bir gizemdi.

Telefonum ön cebimde titrediğinde çıkarıp ekrana baktım. İsmi gördüğümde şaşırdım ve benimle yüz yüze konuşmak yerine neden mesaj attığını merak ettim. Tam penceresinin önündeydim.

Sydney: *Karşılık vermedin.*

Kelimelerini tekrar okurken kaşlarım çatıldı. Hâlâ Athena'nın kulaklarının arasındaki boşluğu okşuyordum.

Neye karşılık vermemiştim?

Bu bilmeceler ve anlaşılmaz mesajlar kafamı karıştırıyordu. Başımı kaşıdım ve önceki konuşmalarımızı gözden geçirdim. Athena kaburgalarımı dürttüğünde düşünürken gülümsemeden edemedim.

Beni tekrar dürttüğünde başımı kaldırıp bakmak zorunda kaldım.

Sydney ofisinin penceresinde durmuş, parmak uçları cama dayanmış şekilde bana bakıyordu.

Ve her nasılsa, tam o anda kastettiği şey kafama dank etti. Midem düğüm düğüm oldu.

Aşk.

Sydney'ye onu sevdiğimi hiç söylememiştim.

YİRMİ BEŞ

Oliver

LOTUS

Kelime koluma siyah kalemle yazılmıştı. Neden orada olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu anı çok derinlere gömülüydü.

Bodrum katının görüntüleri zihnimden akıp geçerken, “O kelimeyi koluna sen mi yazdın, Oliver?” diye sordu Doktor Malloy nazikçe.

“Ben... hatırlamıyorum.”

“Bu önemli bir kelime mi? Çiçek, çocukluğundan bir parçayı ya da hayatındaki belirleyici bir anı temsil ediyor olabilir mi?”

Lotus, lotus, lotus...

“İyi olacaksın, evlat. Sadece şu işi çözmem gerek.”

O yeraltı hücreesindeki ilk gecemdi. Popomun üzerinde geriye doğru kayarak karanlık bir köşeye yaslandım. Dehşet ve kafa karışıklığı içimde dalgalanıyordu. Kollarımı dizlerime dolayıp yüzümü oraya gömdüm. “Korkuyorum, efendim. Ne zaman eve dönebilirim?”

Adam taş zeminde volta atıyordu.

İleri geri. İleri geri.

Saçlarını çekiştirdi, teni terle parlıyordu. "Bu bir felaket. Bu lanet olası bir felaket..." diye mırıldanıyordu kendi kendine. "Ben ne bok yedim böyle?"

"Annemi istiyorum. Syd'i istiyorum," diye yalvardım.

"Konuşmayı kesmelisin. Düşünmeye çalışıyorum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başladı. "Senin adın ne?"

Adımları durdu, kirli elini çenesinde gezdirirken bana doğru döndü. Uzun boylu bir adamdı, hatta dev gibiydi. Geniş bir alnı, simsiyah saçları vardı. "Bana Bradford de."

"Şu anda neredesin, Oliver?"

Doktorun sesi araya girdi. "Bodrumdayım... ilk gecem. Bradford korkmuş görünüyor. İkimiz de dehşete düşmüş haldeyiz."

"Sana zarar vermek istiyor mu?"

"Hayır."

Bir duraksama. "Koluna bak, Oliver."

"lotus"

Bu kelime bir anlam ifade ediyordu.

Unutamazdım, unutamazdım.

Cebimde demir para vardı. Bradford beni bir uyku tulumu ve siyah bir kovayla baş başa bıraktıktan sonra onu çıkardım. Burası çok soğuktu. Gün ışığını özliüyordum.

Titreyen parmaklarım arasında tuttuğum demir parayla uyku alanımın yanındaki taş duvara harfler kazımaya başladım. Önce adımı yazdım.

Oliver Lynch.

Unutamazdım, unutamazdım.

Adımı yazmak uzun zamanımı aldı. Para yeterince derine inmiyordu.

Sonra adımın yanına "lotus" yazdım.

Bu ne anlama geliyordu?

Sadece bir el fenerinin aydınlattığı ıssız hücrede, kelimeyi yüksek sesle söyledim. "Lotus."

Kelime dilimde garip bir tat bırakıyor, oldukça yabancı geliyordu.

Ne anlama geldiğini bilmiyordum ama sanırım...

Sanırım her şey anlamına geliyordu.

Gözlerimi sıkıca kapattığım sırada zihnim anılara ulaşmaya çalışıyordu.

Ancak bu anı bir şekilde farklı hissettiriyordu. Gömülü gibi değil de... hiç var olmamış gibi hissediyordum.

Sesimi bulurken boğuk şekilde mırıldandım. "O zaman bile kelimenin ne gibi bir anlamı olduğunu bildiğimi hiç sanmıyorum."

"Sorun değil, Oliver," dedi Doktor Malloy nazikçe. "Belki de seni esir alan kişi ciddi bir işe karışmıştır ve o kelime de kod gibi bir şeydir. Bir fikrin var mı?"

"Olabilir."

"Hiç böyle bir şeyden bahsetti mi?"

"Hayır."

Kalem, kâğıt üzerinde hareket etti. "Hadi bir süreliğine şu bodrumdan çıkalım," dedi. "Biraz daha geriye gidelim."

Bir görüntü canlandı...

Annem.

"İşte böyle. Mükemmel."

Annemin nazik sesi ve teşvik edici kelimeleri, yüzümde bir gülümseme oluşturdu. Bahçede oturuyorduk, her tarafımız toprak içindeydi. Bana sebze ekmeyi öğretiyordu.

“Büyüyen domatesleri yemek zorunda mıyım?” diye sordum endişeyle.

Kahkahası yaz esintisiyle birlikte bana ulaştı. “Hayır. Ama salatalıkları yemek zorundasın!”

Beni gıdıkladığında kıkırdamaya başladım. “İğrenç! Syd salatalıkları sevmez, ben de sevmem.”

“Belki ikiniz bu salatalıkları seversiniz. Sonuçta bunlar ekstra özel.”

“Neden, anne?”

“Tabii ki onları eken sen olduğun için.”

Annemin her zaman güzel bir topuzla bağladığı, karamel rengi saçlarına baktım. Gözleri benimkine benziyordu, sıcak ve tatlıydı. Tıpkı yulaflı kurabiyeleri gibiydi. Annem çok güzeldi ve beni çok seviyordu.

Küçük küreği toprağa sapladım, birkaç karıncanın toprakta dans edişini izledim. Yakındaki bir ağaçta kuşlar cıvıldarken güneş üzerimizde yükseliyordu. Annemle bahçe işleri yapmayı seviyordum. Bu birlikte yapmayı en sevdiğimiz şeylerden biriydi. Küçük toprak yığınlarını kazarken, “Oluyor mu, anne?” diye sordum.

“Harika bir iş çıkarıyorsun, Oliver,” dedikten sonra sevgi dolu bir şekilde kolunu omuzlarıma doladı. “Sadece biraz daha derin kazman gerek...”

Gözlerimi açtım.

“Ne gördün, Oliver?”

Kalbim göğsümü sıkıştırıyordu. Doğrudum, annemin değerli bahçesinde olduğu gibi dudaklarımın gülümsemeye kıvrılmasına engel olamadım. Onunla ilgili anılar yavaşça geri gelerek beni tanıdık bir gülümsemeye, uzun zamandır fark etmediğim bir sıcaklıkla sardı. Gözlerimde yaşlar birikmişti, yakıcı bir kayıp duygusu tatlı anılara karışıyordu.

Kelebekleri kovaladığımız, kurabiye pişirdiğimiz, bahçe işle-riyle uğraştığımız, mutfak masasında Sydney ile birlikte renkli el işleri yaptığımız, aynı salonda *Winnie the Pooh* izlediğimiz anlar. Uyku öncesi masallar, gıdıklama savaşları, masa oyunları, oyun parkındaki salıncaklarda sallanma yarışları. Bayramlar ve şenlik ateşleri. Sırtta gezintiler ve şarkılar. Küvetteki köpükler. Kahkahalar.

Sevgi.

Annem. Benim güzel annem.

Tanrım, kim bilir beni ne kadar özlemişti.

İyi olduğumu asla bilemeyecekti.

Asla ama asla bilemeyecekti.

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken Doktor Malloy karşımdaki koltukta sessizce oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı, gülümsemesi hüznü ve anlayışlıydı. Kendimi toparlamam, dengemi bulmam ve bulunduğum ana geri dönmem birkaç dakikamı aldı. Hüzün dolu bir iç çekişle derince yutkundum ve ıslak yüzümü avuç içimle silerek toparlanmaya çalıştım. “Onu hatırlıyorum,” diye fısıldadım usulca.

Doktor Malloy başını salladı, defterini dizinin yanındaki küçük masanın üzerine bırakmıştı. “Anneni.”

“Evet.” Boğazım düğümlenmişti ve pişmanlıkla yanıyordu. “Sanırım... Sanırım burada işim bitti. Bu seanslarla yani.”

Doktor Malloy tekrar başını salladı.

“Daha fazla cevap aramak istediğimden emin değilim. Hatırladığım anılarla huzur bulduğumu hissediyorum,” diye açıkladım. Dudaklarımdan orada toplanan tuzlu gözyaşlarının tadını alabiliyordum. “Hissettiğim boşluk doldu... aradığım tek şey oymuş.”

Ceketimi alıp Doktor Malloy'a hizmetleri için teşekkür ederken elimi sıkmak için uzandı. "Sana yardımcı olabildiğim için mutluyum, Oliver. Gücüne gerçekten hayranım."

Güç.

Eskiden gücün mücadelede yattığını düşünürdüm.

Galip gelmekte. Bizi yok etmeye kararlı olan şeylere karşı ayakta kalmakta.

Ama gerçek güç mücadeleyi *kazanmaktan* ibaret olmak zorunda değildi. Güç, *nasıl* savaştığımızdaydı. Olay kılıcın kendisi değil, onu nasıl kullandığımızdı.

Ve bazen mesele hayatta kalmak bile değildi. Diğer tarafa geçip geçmediğimize bakmadan en korkunç kayıp, kalp ağrısı ve acıyla *yaşamaktı*. Annem hayal bile edilemeyecek bir trajedi yaşamıştı. Yıkıcı bir kayıp vermişti.

Sonunda, bu savaşta hayatta kalamamıştı.

Ancak savaşın kendisinden sağ çıkamamış olsa da kılıcını zarafet, onur ve sevgiyle kullandığından emindim.

İşte gerçek güç buydu.

Doktor randevumdan sonra Sydney'yi ziyaret etme cesaretini kendimde buldum. Tartışmamızın üzerinden üç gün geçmişti ve durumum pek iyi değildi. Biraz yalnız kalmak istemişti, ben de ona ihtiyaç duyduğu her şeyi vereceğime dair kendime söz vermiştim ama *gerçekten* ihtiyacı olan şeyin yalnız kalmak olduğunu düşünmüyordum. İhtiyaç duyduğu şey güvenceydi. Onu bir daha terk etmeyeceğime dair söz vermeliydim. Sevgisine karşılık verdiğimi doğrulamam gerekiyordu, gerçi ben zaten bunun açıkça belli olduğunu düşünüyordum. Fakat böylesine önemli bir duyguyu ona elektronik mesaj yoluyla iletme istememiştim. Aynı zamanda özel alanına saygısızlık etmek de istememiştim.

Ancak *üç gün* olmuştu... Yalnız kalmak istese bile onu yanlış anlaşılmiş endişelerinden kurtarmadan bir dakika daha geçiremezdim.

Tabii ki onu seviyordum. Onu temiz havayı sevdiğimden daha çok seviyordum.

Üstelik bugün Noel arifesiydi ve ona bir hediyem vardı.

Sydney kapıyı açtı, üstünde boya lekeleri vardı. Gözlükleri yamuktu, saçları dağılmış, kıyafetleri kırıışmış ve yıpranmıştı.

Mükemmeldi.

Bir elim cebimde, diğeriyle de hediye paketini taşıırken, “Mutlu Noeller,” dedim. “İçeri girebilir miyim?”

Kızaran gözleri hediye paketine kaydığında gülümsedi ve başıyla onayladı. “Tabii ki.” Kenara çekilerek girmeme izin verdi, parmak uçlarını birbirine vuruyordu. “Mutlu Noeller.”

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdiğimde duraksadı, onu ne kadar özlediğimi göstermeye çalışıyordum. Ona dokunabilmiş, tadına bakabilmiş, sonunda ona *sahip olmuşken* tüm bunların birdenbire kesilmesinin nasıl hissettirdiğini tarif etmem mümkün değildi. Bu kayıp ruhumu acıtiyordu. “Biraz zaman istediğini biliyorum ama...” Bakışlarımı yere çevirdim, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Bunun ikimiz için de en doğru seçenek olduğunu düşünmüyorum. Birbirimizden çok uzun yıllar boyunca ayrı kaldık. Şimdi kasıtlı olarak birbirimizden kaçmanın hiçbir yararı yok.”

Sydney tutuşmayı bekleyen, sıkıca sarılmış bir duygu yumağı gibi görünüyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, olduğu yerde kıpırdanırken tişörtünün kolunu çekiştirdi. “Ben de ayrı kalmak istemiyorum, Oliver. Ama eğer bunu yapmak zorunda kalacaksam şimdi geri çekilmem gerek. Zaten çoktan sana geri dönülemez şekilde bağlandım,” dedi boğuk bir sesle. Gözleri dolmuştu,

yaşlar yavaşça dökülürken devam etti. “Eğer daha da derine batarsam asla çıkamam. Seni iki kez kaybetmeyi atlatamam.”

“Syd...” Kapıyı kapattım ve hediyeı ayağımın yanına bırakıp ona doğru ilerledim. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak, “Bu hiçbir zaman beni kaybetmenle ilgili olmadı,” dedim. “Geçici bir fedakârlık yapmak anlamına gelse bile sadece en iyi versiyonum olabilmekle ilgiliydi. Asla kalıcı olacağını düşünmedim ve ilk başta bunu gözden geçirmemin sebebi bile sana hissettiğim duygulardı.”

Ellerini benimkinin üzerine koydu. “Ama ya birbirimizden uzaklaşırsak ya başka biriyle tanışırsan, ya...”

“Şşt, bunlar saçmalıktan ibaret,” dedim ona sertçe. Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. “Bunların hepsi kafanın içinde. Benim için sadece sen varsın.”

Sydney çenesini göğsüne doğru eğerek derin bir nefes alıp ellerimden sıyrıldı. Başta uzaklaşmasından, bana verdiği alanı geri almasından, var olmayan bir kayıptan dolayı kalbini koruduğunu düşündüm ama bunun yerine küçük bir gülümsemeyle elimi tuttu. “Benimle gel. Tam da Noel hediyeni bitirmek üzereydim.”

Elini kavrayıp onu merdivenlere doğru takip ettim. Şimdilik merak endişelerimin önüne geçmişti. Boyaları yan masanın üzerine dizilmiş, sıkça kullanılmış gibi görünüyordı. Alexis odanın köşesinde duran bilgisayar masasının üzerindeki klavyeye kıvrılmıştı. Masanın üstündeki küçük Noel ağacı, bu özel zamanın geldiğini gösteren tek nesneydi.

Sydney elimi bırakıp şöalesine doğru ilerledi ve bana hiç bakmadan eğilip sehpanın yanında duran tuvali aldı. “Neredeyse bitti,” dedi. “Eklemek istediğim küçük bir detay olsa da sanırım senin görebileceğin kadar hazır durumda.”

Beklentinin verdiği heyecanla öne doğru adım attım, gülümsememi saklayamıyordum. “Bana resim mi yaptın?”

Kızarak, “Evet. Uzun zamandır üzerinde çalışıyordum,” diyerek başını salladı. “Eklediğim bir şey var, umarım beğenirsin.”

“Bayılacağıma eminim.”

Sanki beğenmeme ihtimalim varmış gibi gergin ve telaşlı görünüyordu. Sydney bana Lorna Gibson’ın özel bir portresini bile yapabiliirdi ve ben yine de onu gururla duvarıma asardım.

Sydney saçlarıyla oynuyordu. Derin bir nefes almadan önce dudağını ısırdı, sonra da sert bir nefes verdi. “Tamam, al bakalım. Mutlu Noeller, Oliver.”

Sabırsızlıkla ona uzandım, tuvali çevirip resmi incelemeden önce korku dolu bakışlarını yakaladım.

Çektiğim tüm hava ciğerimde sıkışıp kalırken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştım.

Tuvalin alt kısmına, yukarı doğru masalsı bir sahneye dönüşen pembe bir lotus çiçeği resmedilmişti. Tulum giymiş küçük bir erkek çocuğu, güneş ışığını andıran sarı örgülü saçlı bir kız çocuğunun elini tutuyordu. İkisi de yeşilliklerle kaplı bir tepenin üzerinde duruyor, gökyüzünü aydınlatan havai fişekleri izliyordu. Tablonun üst kısmına kırmızı, mavi ve mor tonları serpilmişti; masalsı sahnenin üzerine hem güzellik hem de renk yağıdırıyorlardı.

Küçük kızın yanında turuncu tekir bir kedi oturuyordu, erkek çocuğun yanında ise bir rakun vardı.

Bu biziz.

Ben, Sydney, Alexis ve Athena.

Birlikte havai fişekleri izliyorduk.

Kalbimde tarif edemediğim bir yoğunluk hissettim, nefesim kesilmiş gibiydi. Göğsümde dolaşan duygular öyle yoğunlu ki, onlarla başa çıkmakta zorlanıyordum.

Bu zarif, düşünceli hediyeye karşı hissettiğim neşe ve minnettarlık kelimelerle ifade edilemezdi. Birbirimizden uzak iki farklı dünyada kaybolmuş olmanın, ayrı geçen onca yılların verdiği hüznün ve pişmanlık... Aklımdaki herhangi bir anıdan daha net hayal edebildiğim bir geleceğe karşı duyduğum umut... Gerçekleşeceğini hiç beklemediğim o hayata karşı hissettiğim özlem...

Ama hepsinden öte, aşk.

Ona duyduğum aşk.

Bakışlarımı sanat eserinden ayırıp içimden geçen duyguları anlamaya çalışırken beni kocaman açılmış, ağlamaklı ve endişeli gözlerle izleyen Sydney'ye çevirdim.

Yutkundu, neredeyse tedirginlikle titriyordu. "Tanrı aşkına, Oliver. Bir şey söyle..."

Kendi gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi birkaç saniyelikliğine kapattım. "Bayıldım. O kadar çok sevdim ki, teşekkür ederim..." Tuvali masanın yanına yaslayıp onu kollarıma çektim. Ona sıkıca sarılırken parmaklarım saçlarının arasına dolandı ve şakağına bir öpücük kondurdum. Kollarımı etrafında daha çok sararken, "Gitmeyeceğim," diye fısıldadım yavaşça. "Yapamam... seni bırakamam, Syd."

Rahatlayarak boğuk bir nefes aldı, konuştuğunda sesi çatlıyordu. Sydney yüzünü göğsüme gömdükten sonra derin bir nefes alıp beni içine çekerken kollarını arkamda birleştirdi. "Bunu başaracağız, söz veriyorum. İhtiyacım olan tek şey sensin, Oliver," diye hıçkırdı. "Sadece sana ihtiyacım var."

Uzun süre öylece birbirimize sarıldık. Sydney'nin gözyaşları, tişörtünün pamuklu kumaşını ıslatırken ben de saçlarına bir dizi öpücük konduruyordum. Geri çekildiğimizde, yüzünü avuçlarımın arasına alarak sarı saçlarını geriye doğru taradım. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Derin ve anlamlı bir şeyler

söylemeye çalışıyordum... ama alnındaki büyük boya lekesi dikkatimi dağıttı.

Onun yerine istemsizce gülmeye başladım.

Sydney kaşlarını çattı. "Ne? Saçım mı?"

Sırıtişım daha da genişledi. "Hayır... alnında biraz boya var..." dedim orayı işaret etmeden önce. Hemen silmeye çalıştı. Ancak parlak kırmızı boya saç diplerine bulaştığında daha çok gülmeye başladım.

"Daha da kötüleştiriyorum, değil mi?"

"Kötü göreceli bir kavram. Bence harika bir tuval oluyorsun." Başparmağımı ıslatıp boya lekesini silmeye çalışırken dudaklarından keskin bir nefes aldı. Bir anlığına dudaklarına dalmışken, aniden elinin tersiyle yanağıma dokundu. Ardından yüzümde soğuk ve kaygan bir şey hissettim. Sydney kıkırdamaya başladı.

Boyayı çeneme sürerken, "Turuncu sana çok yakıştı. Gözlerini ortaya çıkarıyor," diye dalga geçti.

Ben de karşılık vermekten kendimi alamadım. Arkasına geçip iki parmağımı boya tepsisine batırdım ve onu canlı bir mavide boyadım. Boya saçlarından ve boynundan aşağı süzülürken ağzından tiz bir çığlık kaçtı.

Sydney omzuma hafifçe vurdu, ardından intikamını almak için arkasını döndü. Tekrar bana döndüğünde parmakları turuncu ve sarıya bulanmıştı. Gözlerimizde muzip bir ifadeyle birbirimize bakıyorduk.

Gülümsemelerimiz geniş ve parlaktı, ona bakmak içimi sersemlikle dolduruyordu. "Ben senden daha güçlüyüm," dedim.

"Ben de senden daha hızlıyım." Önce boyayı boynuma sürdü, hemen sonra avucunu tişörtüm boyunca aşağı kaydırды.

Sydney gülerek kaçarken ellerimi daha fazla boyaya daldırdım. Peşinden koştuğum sırada avuçlarım turkuaz ve mor renkle kaplanmış, koyu çamurlu bir tona dönüşmüştü. Onu hızla

yakalayıp kollarımı beline doladım, göğsüme doğru çektim ve boyayı önünde gezdirdim. Sydney yüksek sesli bir kahkaha attı, tutuşuma karşı mücadele ederken sesi gitgide tizleşiyordu.

Sonunda kollarımdan kurtulduğunda kaçacağını düşündüm.

Kaçıp gidecekti.

Onun yerine dönüp beni öptü.

Daha ne olduğunu anlayamadan Sydney'nin parmakları tişörtümün önünü kavradı. Dudakları tanıdık ve tatlı bir şekilde beni kendine çekiyordu.

Sert ve hızlı bir hamleyle birbirimize çarptığımızda ikimiz de şaşkınlıkla karışık bir arzuyla inledik. Boyayla kaplı ellerim yüzünü kavradı ve onu yakınımaya çekerek derinden tatmaya çalıştım. Sydney kollarını boynuma doladı, bizi geri geri götürdüğü sırada nefes nefese kalmıştı. Dillerimiz savaşıırken bir sandalyeye çarpıp devrilmesine neden oldum. Dengemi sağlamak için masaya tutunduğumda tek yaptığım boya tepsisini yere düşürmek ve zemini gökkuşağıyla kaplamak oldu.

Dağınıklığı görmezden geldim, artık geri dönüşü olmayan bir noktadaydım. Tişörtünü çekip başının üzerinden çıkardım ve ayaklarımızın dibindeki karmaşanın içine fırlattım. Ağzımız hâlâ birbirine kenetliyken sırtına uzanıp sutyeninin kopçasını açtım. Sydney de pantolonumun düğmesini çözmeye çalışıyordu. Fermuarı indirirken, sutyeni de çıkarılmış ve göğüsleri ortaya çıkmıştı. Alınlarımızı birbirine bastırarak öpüşmeyi yarıda kestim, bakışlarım pantolonumu çıkarmasını izlemek için aşağı çevrilmişti. İç çamaşırım da pantolonumu takip etti.

Bakışları ereksiyonuma odaklanırken gözleri büyüdü, şişmiş dudakları keskin bir nefesle aralandı. Geri çekildim ve dudaklarını tekrar yakalamadan önce kendi tişörtümü de çıkarıp attım.

Hiç tereddüt yoktu. Sadece tepki veriyor, teslim oluyor ve istediğimizi *alıyorduk*.

Dilim onunkini bulduğu anda, Sydney bana yaklaşmak için adım attı ancak ıslak boyanın üzerinde kaydı. Onu yakalamaya çalıştım fakat dizlerime dolanan pantolonum hareketimi engelledi ve birlikte yere yuvarlandık. Kollarımı etrafında dolayıp pozisyonlarımızı altta kalacağım şekilde değiştirdim ve düşüşünü hafiflettim. Sırtarak tekrar öpüşmeye başladığımızda bedenlerimizi üstte olacağım şekilde döndürdüm. Boyaya bulanmış tenimiz birbirine sürtünüyordu.

Pantolonumu tekmeleyerek çıkarırken onun taytını da ikimiz de çırılçıplak, açık ve savunmasız kalana kadar aşağı çektim. Bacaklarının arasına diz çöktüm, boyaya bulanmış, bacakları ve gülümsemesiyle önümde uzanan kadını izledim.

O, açık ara gördüğüm en güzel sanat eseri idi.

Ağırlığımı başının iki yanındaki kollarına vererek üstüne eğildim. Göz gözeydik, burunlarımız birbirine değiyordu. Nefeslerimiz sıcak ve ağırdı. Aşağı doğru uzanarak kendimi onun sıcak girişine doğru hizladım. Islaklığı aletimin ucunu kayganlaştırıp bedenimi ürpertti. Öne eğilip onu öptüm. İçine doğru kayarken hâlâ Sydney'yi öpmeye devam ediyordum. İkimiz de inleyerek birbirimize daha çok sarıldık. Kolları boynumun etrafına dolanmıştı, beni sıkıca tutarak kendine çekiyordu.

Hareketlerim yavaştı, ritmim baştan çıkarıcı ve şehvetliydi. Ona tapar gibi tadını çıkarıyordum. Başımı kaldırıp gözlerine baktığımda aramızdaki bağın kelimelerle tarif edilemeyecek kadar derin olduğunu hissettim. Alınlarımız birbirine yaslandı. Gözlerimiz hâlâ kilitliken alçak bir sesle ve tüm kalbimle fısıldadım. "Seni seviyorum, Syd. Seni o zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve son nefesime kadar da seveceğim."

Hiçbir zaman sorm işareti olmamıştı, tek bir şüphe bile yoktu.

Bu kadını seviyorum.

Sydney elleriyle yüzümü kavradı, gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyordu. Öpölmekten kıpkırmızı olmuş, şişmiş dudaklarıyla gülümsedi. “Bunu duymak için yirmi beş yıl bekledim.”

Elimin tersiyle elmacıkkemiğini okşadım. “Artık beklemek yok.”

Dudaklarımız çarpıştı. Bacakları belime dolanmıştı, parmaklarım saçlarının arasındayken mükemmel bir ritimle birlikte hareket ediyorduk. Tam burada, ofisinin zemininde, boya, ter ve öpücöklere bulanmış halde sevişiyorduk. Kalplerimiz sonunda huzur bulmuştu. Ne olursa olsun, karşımıza ve yolumuza ne çıkarsa çıksın hepsine karşı beraber, bir takım olarak yüzleşeceğimizi biliyorduk.

Siyah Lotus sonunda kraliçesine kavuştu.

“Galiba deniz mavisi boyayı rahmimde hissedebiliyorum.” Duşta birbirimizi temizlerken suyun gökkuşağı renklerine bulanmış halde gidere akmasını izliyorduk. Saçlarına masaj yaparak şampuanı yedirirken gülümsedim. “Bu kulağa pek hoş gelmiyor.”

“Yine de değdi,” dedi iç çekerek.

Hızlıca durulanıp çıkmamız gereken duş neredeyse bir saattir bitmek bilmeyen kahkahalar, sabun savaşları ve birbirimizi duş başlığının altında tutup kalp atışlarımızı dinlememizle devam ediyordu. Ona Athena’nın geri dönüşünü ve Gabe’in rakunun bir süreliğine bizimle yaşamasına izin verdiğini anlattım. Tabii biz evde değilken kafeste kalması şartını öne sürmüştü.

Tam duştan çıkmaya hazır olduğumuzu düşündüğüm anda Sydney bacaklarımın arasına diz çöküp beni ağzına aldı... ve o anda bunun cazibesini tamamen anladım.

Onunlayken cinsel iyileşme sürem gerçekten hızlı ilerliyordu.

Temizlenmiş, doymuş ve biraz uyumaya hazır halde nihayet küvetten çıkıp kurulandık. Sydney yeni bir tişört ve Noel pijamalarını giymişti. Ailesiyle geçireceği kutlamaya hazırlanırken birden ayağa fırladı ve yatak odasından dışarı koştu. “Hediyem!”

Ben de heyecanına kapıldım ve kıkırdayarak peşinden gittim. Çocukken Noel sabahlarında buna benzer duygularla uyandığımı belirsiz de olsa hatırlıyordum. Merdivenden aşağı indiğimde Sydney çoktan büyük kutuyu kanepeye sürüklemiş, süslü kâğıdı uzun tırnaklarıyla yırtarak açmaya başlamıştı. Gerilmiş şekilde onu izliyordum.

“Aman. Tanrım...” Kutudaki kâğıtları çekip bir an için donakaldı, bakışları içindekine odaklanmıştı. “Bunlar...”

“Evet,” dedim usulca. “Onları bir süre önce polis merkezinden aldım. Henüz hepsini incelemedim, tüm bunları yeniden yaşamak biraz zordu.”

Sydney, esaret altındayken yarattığım devasa çizgi roman yığınınını çıkardı. Bu yaratıcı çıkış yolu; benim akıl sağlığımı korumamı sağlayan ve can sıkıntısına karşı tek gerçek tedavim olmuştu. Hayali dünya bana arkadaşlık etmiş ve yerin dibinde çürüyüp gitmeme engel olmuştu. Gerçek anlamda hayatımı kurtarmıştı.

Parmak uçlarını en üstteki sayfada gezdiriyordu. Büyülenmiş ve sersemlemiş halde, “*Lotus Günlükleri*,” diye fısıldadı. “Bu kelimenin anlamı ya da önemi her ne ise... sana bir amaç verdi, Oliver.” Sydney çizgi romanları sıkıca kavramıştı, gözleri benimkilere kilitlendi. “Bunları almamı mı istiyorsun?”

Başımı salladım. “Bu hikâyelerin her birinin içinde sen var-sın, Syd. Oradayken de benim bir parçamdın.”

Hüzünlü gülümsemesine daha fazla gözyaşı eşlik etti. Öğleden sonramızın kalanını çizgi romanın sayfalarını karıştırarak,

hikâyelerin içinde kaybolarak geçirdik. Çok uzun zaman önce olduğu için bazılarını neden yarattığımı doğru düzgün hatırlamıyordum. Yine de Sydney ile birlikteyken ve onun elini tutarken çizgi romanlara bakmak, kafamın içinde kilitli kalmış o üzücü, yalnız yılları hatırlamanın acısını hafifletiyordu.

Sydney sayfaların kenarları yıpranmış ve kırılmış, oldukça eski bir çizimi incelerken birden donakaldı. Vücudu gerilmiş, soluğu kesilmişti. Kaşlarım endişeyle çatıldı. “Ne oldu?”

“Bu ben miyim?” diye sordu. Sesinde... *dehşeti* andıran bir şeyler vardı.

Omzunun üzerinden eğilerek onu sarsan görüntüye odaklandım. Sanatsal yeteneklerim henüz gelişmediği için ilk başta anlamak zordu ama bu açıkça Yüzsüz Adam’ın bir tasviriydi. O benim hikâyelerimin kötü kahramanıydı. Yüzü olması gereken yer karanlık ve gölgeden ibaretti.

Görselde sarı saçlı küçük bir kız vardı.

Sydney kâğıdı daha sıkı kavradı. “Çizimlerinin hepsinde saçlarım iki yandan örülüydü. Neden burada öyle değil?”

“Ben...” Görüntüyü daha dikkatli inceledim, kafam karışmıştı. Gözlerim bir anlığına aşağı kaydığında Sydney’yi bu kadar üzen şeyin tam olarak ne olduğunu fark ettim.

Küçük kızın şortu ayak bileklerine kadar inmişti.

Ve Yüzsüz Adam’ın eli, kızın iç çamaşırının içindeydi.

Aman Tanrım... neden böyle bir şey çizmiştim ki?

Sydney bir elini ağzına götürdüğünde çılgılığı boğuk çıktı ve mide bulandırıcı bir farkındalık aynı anda üzerimize çöktü.

“Clem.”

YİRMİ ALTI

Sydney

Mutfaktaki çöp kutusuna iki kez kustuktan sonra palto-
mu ve botlarımı giyip Oliver ile vedalaştım. Üzerimdeki
pijamaları değiştirmeden, Noel arifesi akşam yemeği için kan
çanağına dönmüş gözlerim ve utançtan kızarmış yanaklarımla
ailemin evine doğru yola çıktım. Hissettiğim acı beni boğmaya
çalışırken hıçkırıklarımla yüzünden neredeyse birkaç kere arabayı
yolun kenarına çekmek zorunda kalacaktım.

Keder. Korku. Suçluluk.

Kör edici bir inanamama hissi.

Hiçbir fikrim yoktu. *Lanet olsun*, hiçbir fikrim yoktu.

Ben onun kardeşiydım ve onu hayal kırıklığına uğratmıştım.
İşaretleri görememiştim. Clementine her zaman sessiz, huysuz
bir çocuktü ve bu konuda onunla acımasızca dalga geçerdik.
Utangaç, özgüvensiz ve mesafeliydi. Clem hep küçük arkadaş
grubumuzdaki tuhaf, uyumsuz kişi olmuştu.

Sebebi bu muydu? Ablam ne zamandır gözümüzün önünde
istismara uğruyordu?

Oliver, arkamda durup nasıl yardımcı olacağını bilemeden
nazıkçe sırtımı okşamıştı. Sıcak gözyaşları yüzümden süzülüyor-
du, zihnim karmakarışık ve içim parçalanıyordu.

Ben çöp kutusuna doğru eğilirken, “Sydney... Özür dilerim. Böyle bir şey çizdiğimi hatırlamıyorum,” dedi Oliver. Ona baktığımda, kendi hissettiği suçluluğun gözlerine yansıdığını görmüştüm. Bir sorumluluk duygusuydu. O gerçekliğe tutunmuş, sahip olduğu tek çıkış yoluna içini dökmüştü.

Sonra da unutmuştu.

Her şey solup gitmişti. Bu bir savunma mekanizmasıydı. Bastırılmış bir anı, yıllarca süren psikolojik travma, zorla kabul ettirilmiş yalanlar ve TSSB’nin* bir birleşimiydi. Kayıp anılar, TSSB mağdurlarında oldukça yaygındı. Özellikle de Oliver, kaçırılmadan önce travmatik bir olaya tanık olmuşsa bunu yaşaması daha mümkündü.

Bu her şeyi daha mantıklı hale getiriyordu.

Dağılmış ve kırılmış haldeyken Oliver’in pişmanlığını bastırmak için elimden geleni yapmıştım. Yüzünü avuçlarımdan arasına alıp alnından öperek, “Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm ama beni dinle,” diye fısıldamıştım nazikçe. “Bundan kendini sorumlu tutma. Siktir, bunun *sorumlusu kimse* bedelini de o ödeyecek, yemin ederim.”

Tek kelime etmeden bana bakmıştı.

“Seni seviyorum, Oliver. Bana verdiğin güzel hediye için çok teşekkür ederim.”

Gözleri dolarken kendi sevgisini fısıldayarak zorlukla ifade edebilmişti. Kendimi önümdeki kalp kırıcı konuşmaya hazırlarken onu arkamda, mutfakta bırakmak zorunda kalmıştım.

Tanıdık garaj yoluna girdiğimde Clementine’in arabası çoktan sokağın kenarına park edilmişti. Aile buluşmalarına hep erkenden gelir, annemizin yemekleri hazırlamasına yardım ederdi.

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu, travma yaşatan bir olay sonrasında o olayın normal hayatta veya rüyalarda tekrar yaşanması, aynı zamanda olayı hatırlatacak durumlardan kaçınmak için hissedilen aşırı kaygı durumudur.

Bir keresinde açık ocağın üzerine tencere altlığı koyarak yanlışlıkla mutfağı ateşe vermiştim. Paskalya kahvaltısına ve basit bir sos hazırlığına yardım etmeye çalışıyordum. Ancak sos hazırlığı, paniğimle birlikte yanan tencere altlığını fırlatmam ve onun perdeleri tutuşturmasıyla kötüleşmişti. Bir itfaiye ziyareti, mutfağa verdiğim binlerce dolarlık zarar ve ebeveynlerimin ocak kullanımına dair bana koyduğu kalıcı bir yasakla da sonuçlanmıştı. O anı hatırlamak içimdeki kaygıyı daha da arttırıyordu.

Kocaman kar botlarım ve ağlamaktan şişmiş gözlerimle ön kapıdan içeri girdiğimde Poppy sevimli Noel elbisesiyle hemen yanıma koştu. Onu görmek daha koridoru bile geçmeden beni anında bir çöküşe sürükledi.

“Syd teyze, ne oldu? Elbisemi beğenmedin mi?”

Poppy iki kez dönüp elbisesini gösterdiğinde hıçkırıklarım daha da şiddetlendi.

Bu dramatik girişim, annemle ablamın aynı geyik önlüklerini giymiş halde aceleyle mutfaktan çıkmalarına neden oldu.

Clementine beni endişeli bir ifadeyle süzerken arabada yaşanan o patlamadan beri ilk kez yüz yüze geldiğimizi fark ettim.

Şimdi o patlama çok daha mantıklı geliyordu.

“Çok özür dilerim,” diye fısıldadım nefes nefese. Gözleri kocaman açılmış ablama bakıyorken kendimden geçmek üzereydim. “Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu...”

Gözleri birden parladı, uğursuz bir şeyle yanıp sönüyordu. “Hadi, yukarı çıkalım.”

Elindeki sosluğı bir kenara bırakıp kollarını göğsünde kavuşturan annem, “Ne haltlar dönüyor?” diye sordu. Endişeli bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. “Ne oldu? Konu Oliver mi?”

Clem çoktan merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamıştı.

“Sydney, hemen açıkla,” diye bastırdı annem. “Korkunç görünüyorsun.”

“Korkunç hissediyorum. Birazdan döneriz.”

İki saatli bomba gibi merdivenleri çıkıp boş yatak odasına girdik. Clem arkamızdan kapıyı kapatırken yavaşça bana dönmeyen önce soluklarını toparlamak için bir an duraksadı. Kelimeleri dudaklarından kekeleyerek döküldü, vücudu titriyordu. “B-biliyor musun?”

Lanet olası gözyaşlarım bir türlü durmuyordu, isyankâr küçük hançerler gibi yanaklarımdan süzülüp geçiyor, keskin yara izleri bırakıyordu. “Neden bana söylemedin? Nasıl olur da söyleyemezsin?”

Başını çaresizce iki yana sallarken, “Söyleyemezdim. Ben... yapamazdım,” dedi. Kendi gözyaşları da onu parçalıyordu. “*Yapamazdım.*”

“Bunun sorumlusu kim? Hangi orospu çocuğu ablama zarar verdi?”

Gergince yutkunurken başını hâlâ inatla iki yana sallıyordu. “Önemi yok.”

Kollarımı havaya kaldırarak, “Önemi *var!*” diye bağırdım. “Elbette önemi var çünkü o piçi bulup hadım edeceğim!”

“Sakin ol, kardeşim. Sesini alçalt,” diye fısıldadı sertçe. Omzunun üzerinden kapıya bakıyordu. “Bu uzun zaman önceydi, tamam mı? Yaşandı ve bitti. Bırak gitsin.”

“Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Bu işin peşini asla bırakmayacağım. *Asla.*”

“Bırakmak zorundasın. Lütfen.”

“Bana o lanet olası ismi ver, Clementine.”

“Veremem!” Misafir odasındaki yatağa doğru yürüyüp kenarına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Bunu nasıl öğrendin?”

Peşinden gittim ve dizlerinin arasına çöküp gözlerine baktım. “Oliver, tutsakken yaptığı çizimleri geri aldı,” dedim kısık sesle. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. “Birlikte onları inceliyorduk ve o çizimlerden birinde, yüz­süz bir adam... sana dokunuyordu.”

Kelimeler ağzımdan çıkarken neredeyse kusacaktım.

Clem dudaklarında biriken gözyaşlarını yalayarak silerken başını hızla kaldırdı ve ağır bir ifadeyle bana baktı. “N-Ne? Oliver... görmüş mü? Bizi birlikte mi görmüş?”

Başımı salladım.

“Aman Tanrım...” Avuçlarına kapanarak hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, nefesi kesik kesikti. “Korkmuştum, Syd. Dehşete düşmüştüm. Daha on yaşımdaydım.”

Hıçkırıkları onunkiyile birleşirken parmaklarımin arasındaki diz kapaklarını sıktım. “Lütfen bana sana kimin zarar verdiğini söyle. Lütfen...”

“Önemi yok,” dedi. Konuşurken sesi çatlıyordu. “Artık bana zarar veremez.”

“Kim? Lanet olsun, Clem, *kim?*”

Fırtınalı koyu mavi gözleri yüzümü hızla incelerken zihni karmakarışıkta. Sonunda dudaklarından bir isim döküldü. “Raymond Ford.”

Kimden bahsettiğini anlamam bir dakikamı aldı. Anladığımda da gözlerim kocaman açıldı “Oliver’ı kaçıran adam mı?”

Clem gözlerime bakamıyordu.

Raymond Bradley Ford.

Bradford.

“Ne?” Bu bir fısıltı, bir soru, umutsuzca edilen bir inkâr. Dizlerimin üzerine çökerken tenim sıcaktı ve midem bulanıyordu.

Oliver onları görmüştü. Bu yüzden onu kaçırmıştı. *Tanrım*, nedeni buydu...

Bakışlarım tekrar ablama yöneldiğinde o hâlâ bakışlarımdan kaçıyor ve yatak örtüsünün üstündeki ipliği söküyordu. "Clem..."

"Annemle babama söyleme," diye yalvardı. "Lütfen, Syd. Kimseye söyleme."

"Lanet olsun, neden? Polise gitmemiz gerek."

"Hayır! Sırrım da onunla birlikte öldü. Bu şekilde kalmasını tercih ederim. Bununla barıştım."

"*Adaleti* hak ediyorsun."

"Adalet diye bir şey yok."

"Clementine... *Siktir!*" Ayağa kalkarken saçlarımı köklerinden yolmak ister gibi çekiştirdim. Böyle bir şey olduğunu nasıl anlamamıştım? Bu yabancıнын etrafta gizlenip çocukları taciz ettiğini nasıl görememiştim? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. *Hiçbir şey*. Yatakta iki büklüm olmuş, yenilmiş haline baktığımda içim daha da burkuldu. "Bana söylemeliydin," dedim alçak sesle.

Clementine acı bir kahkaha attı. "Yedi yaşındaydın, Sydney. *Yedi*. Yapmak istediğim son şey seni bu işe bulaştırmaktı. Sonra da zaten Oliver kayboldu ve sen tamamen paramparça oldun. Üzerine başka bir yük daha vermem mümkün değildi."

"Peki ya annemle babam? Polis? *Herhangi biri?*"

"Korktum, tamam mı? Tanrı aşkına, beni tehdit etti. Eğer birine söylersem aileme zarar vereceğini söyledi."

Boğazım safrayla yanıyordu, kusmamaya çalışarak dişlerimi sıktım.

"Lanet olsun. Sadece küçük bir çocuktum, Sydney. Ne olduğunu bile anlayamamıştım."

Sesindeki kırılma, mide bulandırıcı o çatlama, duygularımın bir kez daha alev almasına neden oldu. Titreyen avucuyla ağzını kapattığında ona doğru ilerledim ve neredeyse kemiklerini kırarak kadar sıkı bir şekilde Clem'i kucakladım. Ablam yatağın kenarından kaydı ve ikimiz de yatak odasının zeminine yığıldık. Kollarımız birbirine dolanmıştı, gözyaşlarımız akıyor, bedenlerimiz keder, öfke ve imkânsızlığın ağırlığıyla titriyordu.

Sonsuzluk gibi hissettiren bir süre boyunca birbirimize sarılı halde kaldıktan sonra içimiz boşalmış ve tükenmiş bir halde yatağa yaslandık. Kendi şeytanlarımızın kakofonisinde boğulurken başımı ablamın omzuna yasladım.

Clem işkence dolu sessizliğimizi bozarak, "Oliver ile kavga ettiniz," dedi. "Ve bunun için beni suçluyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ne?"

Gözlerini kırpmadan önüne bakıyordu. "Annemle babam bizi sorguya çektiklerinde onlara Oliver ile kavga ettiğinizi söyle. Bunu çözmek için yukarı çıktık."

Başımı iki yana sallarken gözlerim yanıyor ve sulanıyordu. Onun bu sırrı daha fazla saklama ihtiyacını anlayamıyordum. Neden ailemize söylemek istemiyordu ki?

Clementine konuşmaya devam etti. "Güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz. Noel ağacının altında *Şahane Hayat* izleyeceğiz. Poppy kucagımda uyuklarken rüyasında lanet şekerlemelerini görecektir. Güleceğiz, şarkı söyleyeceğiz ve karnımız ağrıyana kadar cevizli turta yiyeceğiz." Sonunda bana bakıp sendeleyerek ayağa kalktı. "Ve bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Ertesi sabah, bir kupa kahve yapmak için zombi gibi mutfağa girdiğimde hâlâ öğrendiğim şeye inanamıyordum. Bugün Noel sabahıydı ama kıyamet günü de olabilirdi.

Alexis beni dostça bir miyavlamayla karşıladı, boynuna taktığım küçük zilli tasma beni az da olsa neşelendiren tek şeydi.

Kahveyi hazırlarken Oliver'a mesaj atmak için sohbetlerime girdim ve birkaç dakika önce bana mesaj attığını gördüm.

Oliver: *Günaydın. Benim, Oliver.*

Tanrım, bu adamı seviyordum.

Oliver: *Senin için çok endişeliyim ve zar zor uyuyabildim. Bugün görüşebileceğimizi umuyordum çünkü bu yeni yıldan tek dileğim seni kollarıma almak.*

Mesajın ardından bir dizi Noel ağacı emoji ve kalpler döşemiş, ayrıca Noel şapkası takmış Athena'nın bulanık bir fotoğrafını göndermişti. Yüzümde anında bir gülümseme belirirken bir anlığına bile olsa dünün karmaşasını aklımdan atabilmişim. Eve sabah ikiden sonra gelmiş, yorgunluktan oturma odasının kanepesinde sızmışım. Oliver'a eve güvenle vardığımı haber vermeyi bile unutmuştum.

Hemen harekete geçtim. Hızlıca duş alıp üstümü değiştirmeden önce ona cevap yazdım.

Ben: *Benim de bu seneden tek dileğim bu. Hemen geliyorum. xoxo, Syd*

Bir saat sonra Fransız tost ve mimozalarla üzüntülerimi boğduktan sonra birlikte kanepeye kıvrılmış, *Garfield Noel Özel* bölümünü izliyorduk. Gabe hâlâ uyuyordu, bu da Clementine ile yaptığım yıkıcı konuşmayı Oliver'a anlatmam için bana biraz zaman tanıdı.

Ancak bana bundan kimin sorumlu olduğunu sorduğunda dilim tutulmuştu.

Bunun nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bradford'ın onu neden kaçırdığını bilmeye hakkı vardı ama ben bir türlü o ismi söyleyemiyordum. Henüz yapamazdım. Bugün Noel'di ve bu gerçek onu paramparça edecekti.

Bu yüzden onun yerine içim bir parça suçlulukla solup giderken ona yalan söyledim. "Söylemedi."

Kararımdan tamamen pişman olduğumu söyleyemezdim çünkü inanılmaz bir sabah geçiriyorduk. Travmatik acıları geçici bir huzur karşılığında bir kenara itebilmiş ve eğlenmeye başlamıştık.

Yirmi iki yıldan sonra birlikte geçirdiğimiz ilk Noel'in tadını çıkarıyorduk.

Oliver'in odasındaki halının üzerinde oturmuş Athena ile oynarken kapı çalındı. "Hey," diye seslendi Gabe. "Mutlu Noel'ler, pislikler. Noel Baba'nız geldi."

Sırtarak birbirimize baktıktan sonra her zamanki mütevazı hediye değişimi için oturma odasına geçtik. Gabe ile her yıl birbirimize aynı hediyeyi alıyorduk.

Alkol.

Hediye paketini yırtarken, "Kahretsin, Syd. Bu harika," dedi ve elindeki *Rémy Martin* şişesini gösterdi. Oturduğu yerden Oliver ile kıvrıldığımız kanepeye baktı. "Senin market paranla mı alındı? Yoksa artık gıda desteği kuponu mu alıyorsun?"

Ona bir yastık fırlattım. "Pislik yapma. Hafta sonu boyunca aldığım bahşişleri kullanmış olabilirim ama erkek arkadaşım çok iyi bir şef. Bir daha asla aç kalmayacağım." Dirseğimle Oliver'ı dürtüp ona gizlice sııttım.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Erkek arkadaş mı?"

"Eh, herhalde. Orgazmlarımızı ve sadakatimizi paylaşıyoruz."

Gabe öğürdü. "Dostum. Erkenden içmeye başlamama neden olacaksın."

Kaşlarımı kışkırtıcı bir şekilde oynatarak, “Orgazmlar,” diye tekrar ettim en baştan çıkarıcı ses tonumla.

Yastık tekrar yüzüme çarptı.

Oliver ayaklarının dibindeki hediyeye uzanarak araya girdi ve hediyesini parmağını hâlâ abartılı bir şekilde boğazına sokmakta olan Gabe’e uzattı. “Sanırım şimdi sana minnettarlığımı göstermek için uygun bir zaman.”

“Ah, dostum. Bana hediye mi aldın?”

“Pahalı bir içki değil, bütçem biraz sınırlıydı. Umarım beğenirsin.”

Gabe büyük bir hevesle özenle paketlenmiş hediye açtı ve içinden şey çıktı...

Playboy dergileri?

Kahkahaya boğularak Oliver’ın kucağına yığıldım. Gabe şaşkınlıkla Noel’de gerçekten 2003’ten kalma çıplak kadın dergileri alıp almadığını anlamaya çalışırken bu anın tadını çıkarıyordum.

Oliver yerinde kıpırdanarak bir kolunu belime doladı ve boğazını temizledi. “Bunlar benim tutsak olduğum zamandan kalma. Çizgi romanlarımla birlikte bana geri verdiler,” diye açıkladı. “Bilgisayarında müstehcen video kayıtları içeren bazı dosyalar keşfettim, bu yüzden bu dergilere bakmaktan hoşlanacağın sonucuna vardım. Yanlış hatırlamıyorsam, içeriklerin oldukça uyarıcıydı.”

“Oliver!” Bacağına bir şaplak attım.

Gabe dergileri elini yakmışlar gibi yere bıraktı. “Tanrım, eğer onların üzerinde şüpheli lekeler varsa, yemin ederim ki kusarım...”

Bu beni daha çok güldürmeye başladı.

Oliver gerçekten şaşkın görünüyordu. “Seni temin ederim iyi durumdalar. Sayfa otuz üçte sarışın bir kadın var-”

Ona tekrar vurdum. “Oliver! Tanrı aşkına, bunu duymak istemiyorum.”

Gabe hemen otuz üçüncü sayfayı açtı, gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. “Eh...”

“Tamam, bu ereksiyon sohbetini burada kesiyorum. Hediye-nin tadını sonra çıkarabilirsin, Gabe.”

Gabe bir avucuna yaslanıp ağacın altındaki hediye-madan önce Oliver’a başparmağını kaldırdı. Hediye bir şişe şampanya gibi paketlenmişti, dolayısıyla bir şişe şampanya olduğunu keşfettiğimde çok sevindim.

“Seni hergele, bu benim en sevdiğim marka.” *Bollinger* şişesini göğsüme bastırdım ve inci gibi dişlerimi göstererek gülümsedim.

Gabe göz kırparak karşılık verdikten sonra Oliver’a henüz açılmayan son hediye-yi fırlattı. Oliver paketi yakalamaya çalışırken biraz zorlandığında gülümsedim. Çok sevimliydi, ona bayılıyordum.

Hediye-yi özenle açarken düşünceli bir ifadeyle, “Çok nazik-sin, Gabe,” dedi. İçindekini gördüğünde oluşan gülümsemesi en az benim kadar büyüktü. “Harika. Teşekkür ederim.”

Merak etmişim. Burnumu kırıstırarak, “O da ne?” diye sordum.

“Emin değilim ama bunun için minnettarım.”

Bir çeşit tasmaya benziyordu. “Köpek tasma-sı mı?”

“Köpekleri severim.”

“Siktir, o Athena için,” diye kıkırdadı Gabe. Hediye paketle-rinden kalan kâğıtları toplayarak dev bir tomar haline getirmişti. “Evcil rakunlar hakkında hiçbir bilgim yok ama havalar ısındı-ğında onu yürüyüşe çıkarmak isteyebileceğini düşündüm.”

Oliver’ın gözlerinde bir kıvılcım belirdi, Noel ağacından bile daha parlaktı. İfadesinde büyü-lü bir hayranlık vardı. Biraz

düşünceli, hatta belki de hissettiklerinin yoğunluğuyla bunalmış gibiydi. Küçük mor tasmaya uzun süre baktı, başparmakları naylon kumaşı okşuyordu.

Parmaklarım yavaşça dizine dolandı, hafifçe sıkarak onu bulduğumuz yere geri getirdim. Tekrar oturma odasına dönerken gözlerini kırptırdı. “Nereye gittin?”

Oliver derin bir nefes aldı ve Gabe’e doğru hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı, ardından bana döndü. “Hiçbir yere,” diye cevapladı usulca. Tüy gibi dokunuşları parmak eklemlerimin üzerinde geziniyordu. “Hiçbir yere. Tam buradayım.”

Gerçek bir karmaşa halinde, son dakika Noel ziyafeti hazırlamaya karar verdik. Oliver mutfağın kontrolünü eline alırken ben kenardan tezahürat yapıyordum.

Şampanyayı biraz fazla kaçırmıştım ve mutfakta dans ederek saçma sapan amigo tezahüratları uyduruyordum. Elimde iki kocaman kereviz sapı vardı ve onları ponpon gibi sallıyordum. Kerevizi Oliver’ın poposuna hafifçe vurdum. Ocaktaki sosu karıştırırken tüm vücudu kahkahalarıyla sarsıldı.

İşte, bu yüzden yangın çıkarıyordum.

Bir saat sonra oturma odasının zemininde üçlü bir çember oluşturmuş, kahkahalar atıyor, içkiden kafamız güzel olmuş halde yemeğimizi yiyorduk. *Çılgın Aile Yılbaşı Tatilinde* filminden replikler söyleyerek *eski güzel günleri* anıyorduk. Noel arifesi hep akrabalarla dolu geçerdi ama Noel günü hediyelere ve birbirimize aitti. Kahvaltıdan sonra hep yeni oyuncaklarımızı keşfetmek için yan eve giderdim. Gabe o zamanlar sinir bozucu bir anao-kulu öğrencisiydi ama Oliver’ın odasına girmenin bir yolunu bulurdu ve birlikte resim yapar, yeni filmler izler, hayali mutfak setiyle oynardık.

Ön kapı çalınınca Gabe ayağa fırladı ve karnını ovuşturarak homurdandı. “Siktir, çok fazla yedim. Bu geceki şefin eline sağlık.”

Oliver lazanyasının son lokmasını yerken, “Benim için bir zevkti,” diye cevapladı. Tabağını bırakıp bana tatlı bir gülümseme gönderdi.

Şampanyanın etkisiyle yüzümde aptalca bir sırıtış belirirken çenemi Oliver’ın omzuna yasladım. “Bu, hayatımın en güzel gecesi olabilir,” dedim aniden. “Noel’i, iki en iyi arkadaşım, ev yapımı bir yemek ve koluma takılmış seksi sevgilimle geçiriyorum.” Söylediklerimin etkili olması adına bahsi geçen sevgilimin koluna girdim. “Bunu daha iyi yapabilecek tek şey-”

“Cinsel ilişki mi?”

Oliver cümlesini tam da Travis Wellington, Gabe ile merdivenlerden çıkarken duyurmuştu. Boğazımı temizleyerek ve ses tonumu doğal halinden bir oktav daha yükselterek konuşmaya başladım. “Hayır! Ne cüretle... böyle günahkâr bir sapkınlığı nasıl ima edersin? Hepimiz saf, masum, evlenmemiş... kilise müdavimleriyiz.” Hafifçe öksürdüm. “Merhaba, Bay Wellington.”

Bir an için duraksadı, üzerime diktiği gözleriyle beni inceliyordu. Deli olduğumu düşündüğünden emindim. “Bayan Neville. Bu gece sizi göreceğimi bilmiyordum.”

Gabe araya girdi. “Üzgünüm, baba. Tatlı yemek için uğrayacağınızı tamamen unutmuşum.”

“Her yıl uğrarım.”

Hafifçe sallanarak ayağa kalkarken bacaklarımdaki sarımsaklı ekmek kırıntılarını silkeledim. Lanet olası derecede zarıftım. “Sizi tekrar görmek çok güzel, efendim. Uzun zaman oldu.”

Adamın bakışları tüylü terlik çoraplarımdan, başımdaki yanıp sönen Noel ağacı tacıma kadar tepeden turnağa beni süzdü. *Burberry* yeleğiyle orada dikilirken koyu kahverengi gözlerinde onaylamayan bir parıltı olduğuna yemin edebilirdim.

Oliver benimle birlikte ayağa kalkıp kolunu belime doladığında, yanılmadığımdan emin oldum. Travis Wellington, Oliver için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu.

Ne hoş.

“Evet, eh, ben meşgul bir adamım,” dedi Travis resmi bir ses tonuyla. Oliver’a doğru başını salladı. “Mutlu Noeller, evlat. İyi görünüyorsun.”

“Gayet iyiyim, teşekkür ederim.” Oliver’ın kolu beni daha sıkı kavradı ve iyice yakınına çekti. “Sydney ve benim artık... samimi bir ilişkimiz var, bu yüzden sunduğun konaklama teklifini saygıyla reddetmek durumundayım. Yine de çok minnettarım.”

Gözlerim büyürken ensemden aşağı doğru bir sıcaklık yayıldı.

Ah.

Gabe içten bir kahkaha atarak babasının sırtına vurdu. “Evet, o zaman turta yiyoruz. Taze, doğrudan *Walmart* fırınından alınmış.”

Gabe onu mutfağa yönlendirirken Travis ellerini ön ceplerine soktu ve küçümseyen bir zengin gibi iç çekti. Başka zengin insan tanımadığım için böyle olduğunu sadece tahmin ediyordum.

Çocukken Travis’in daha havalı olduğunu hatırlıyordum.

Oliver’a dönerek dudaklarımı büzdüm. “Üvey baban benden nefret ediyor.”

“Elbette etmiyor. Bu imkânsız.” Kaşları çatıldı, elleri kalçalarımı sahiplenici bir aciliyetle kavradı. “Sen her açıdan muhteşemsin.”

Muhteşem.

Otuz yıllık hayatım boyunca bu sıfat beni tanımlamak için bir kez bile kullanılmamıştı.

Dağınık. Karmaşık. Alaycı. Küfürbaz.

Bu kelimelere aşındım ama *muhteşem*? Oliver'ın parmakları belimi kavrarken dudaklarım göğsünün ortasına değdi. Onun içinde eriyordum. Yakınlığı, erkeksi kokusu, sıcaklığı, içime yayılan hayranlığı... sarhoş ediciydi.

Onu seviyorum.

Ve gerçekten şu anda çıplak olmasını istiyordum.

Ellerim tişörtünün yakasından inerek omuzlarına yerleşti ve ona doğru eğilip, "Dudaklarını üzerimde istiyorum," diye fısıldadım.

Gözleri kararan Oliver sesli bir şekilde yutkundu. "Tam olarak nerede?" diye sordu.

"İki kelime..." Kahkahamı tuttum, dünyanın en seksi kadını gibi görünmeye çalışıyordum. Kaşlarımı kaldırıp memelerimi öne iterek boynuna doğru fısıldadım. "Nemli. Kek."

Anlamaya çalıştığı bir anlık duraksamadan sonra Oliver kahkahayı patlattı, omuzları titrerken alnını benimkine yaslamıştı. "Tam bir cadısın."

"Çok nemli bir cadı. Hadi gidelim." Elini tutarak onu merdivenlere doğru sürükledim, ardından aceleyle Gabe ve Travis'e veda ettim. "Mutlu Noeller! Biz gidiyoruz."

Travis mutfak tezgâhına yaslandığı yerden gönülsüzce el saladı. "Seni görmek güzeldi, Sydney."

"Kahretsin, bekleyin." Gabe dişlerinin arasına bir parça sakız sıkıştırarak yanımıza geldi. Oliver'ın omzunu sıktıktan sonra çirkin Noel kazağımdaki ren geyiğinin burnundan tutup beni kendine çekti. "Harika hediye için teşekkürler, Syd. İstedğin zaman içmeye gelebileceğini biliyorsun."

"Ah, sen de tabii ki geleceğimi-"

İçimde bir şeyler hareketsiz kalırken ayaklarım halıya yapıştı. Gabe'e sarılmak için eğildiğimde içimde bir şeyler kırıldı. Tıpkı ayakkabımın altındaki bir dalın çatlaması gibiydi.

Sonra donakaldım, iliklerime kadar donuyordum.

Yatak odamdaydım, sert bir vücut tarafından yatağıma bas-
tırılmışıtm. Dizlerinden biri, beni yerimde tutmak için bacak-
larımın arasına sıkışmıştı. Mücadele ediyordum, çırpınıyordum,
kıvranıyordum, *çaresizdim*.

Üzerimde karanlık, kararlı bir figür vardı.

“Bunu zorlaştırmak zorundaydın, değil mi?”

Hayır, hayır, hayır.

Yabancı homurdanıyor, tükürüyor, beni korkutucu bir ko-
laylıkla alt ediyordu.

Nefesini hissediyordum, üzerimde soluyordu.

Üzerimde soluyordu ve nefesi garip kokuyordu... *okaliptüs*
gibi.

Gabe’in çiğnediği sakız gibi.

Ellerimi göğsüne bastırıp onu inanılmaz bir güçle geriye doğ-
ru ittim. Sendeleyerek duvara çarpmıştı, yüzünde saf bir şaşkın-
lık ifadesi vardı. Oliver elini koluma dolayıp beni geriye doğru
çekti, herkes bana bakıyordu. Gabe kızgındı, incinmişti ve ağır
nefesler alırken az önce ne halt olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hayır, hayır, hayır.

Küçük bir ihanet hırıltısıyla, “Sen,” diye mırıldandım.

Gabe başını iki yana sallayarak şokla bana bakıyordu. “Bu ne
sikimdi, Syd?”

“Sydney, sorun ne? Ne oldu?”

Oliver dikkatimi kendi üzerine çekmeye çalışsa da tek odak-
lanabildiğim şey en iyi arkadaşımın bana saldırdığı gerçeğiydi.

Dizlerimin bağı çözülürken göğsümden bir hıçkırık koptu.
Oliver yere yığılmadan önce beni yakaladı ve kalbim bin bir par-
çaya bölünmüş bir halde çığlık attım. “O sendin.”

YİRMİ YEDİ

Sydney

Gabe duvardan doğrulup ayağa kalktı. Gözleri kocaman açılmış, öfkeyle ve saf bir şaşkınlıkla parlıyordu. Kollarını iki yana açıp, “Bana burada ne *sikim* döndüğünü açıklamak ister misin?” dedi sertçe. Travis kaşlarını çatarak bana doğru bir adım attı.

Oliver geriye doğru devrilmemi engelledi. Bir eli omzumdaydı, diğeri gözyaşlarım sertçe dökülürken kalçamı kavramıştı. Şaşkınlıkla Gabe’e baktım. “O sendin,” diye suçladım. Her kelime, onu bir öncekinden daha sert kesiyor, keskin bir öfkeyle bıçaklıyordu. “S-sen o gece oradaydın.”

Sapla.

“Oradaydın.”

Kes.

“Bana saldırdın.”

Öldür.

Gabe olduğu yere yığılıp kaldı, neredeyse gözümün önünde paramparça olmuştu. Burun delikleri şiddetli soluklarıyla genişliyordu. Yüzü kızarmış, dudakları aralanmıştı. Duyduklarına inanamayan keskin bir nefes aldı. Gözlerindeki ifade, dehşet, saf dehşet ifadesiydi. Sanki söylediklerimi algılayamıyordu. “Şaka

yapıyorsun, değil mi?” Kelimeler dudaklarından yarım bir fısıltıyla döküldü, daha yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kalbi kırılmıştı.

Bense hâlâ titriyor, sarsılıyordum. Sırtımı Oliver’ın göğsüne yaslamıştım, beni daha sıkı tutuyordu.

Gabe’in yüzündeki ifade.

O bakış sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

Tanrım, hayır, bu doğru olamazdı. Mahvolmuştu, duydukları yüzünden yaşadığı şoktan *felç* olmuş gibiydi.

Oliver arabulucu olmaya çalışarak kulağıma sakinleştirici kelimeler mırıldanıyordu. “Bunu mantıklı bir şekilde konuşmalıyız. Bir tür yanlış anlaşılma olmalı.”

“Yanlış anlaşılma mı?” diye tekrarlardı Gabe. Sesi bıçak gibi keskindi, yaraları hâlâ ayaklarımızın dibinde kanıyordu. Travis avucunu oğlunun omzuna bastırdı, herkes tarafını seçmişti. “En iyi arkadaşım beni kendi evimde, ailemin önünde, Noel günü sikik bir canavar ilan etti.”

Ona karşı kullandığım bıçak şimdi benim karnımda dönüyordu. Gözlerimi kaçırarak, “Neredeydin, Gabe?” diye sordum. *Ona bakamıyorum, ona bakamıyorum, ona bakamıyorum.* “Oliver çığlıklarımı duydu. Sen neredeydin?”

Dudaklarımdaki gözyaşlarını yaladığımda nihayet ona bakabildim.

Gabe dilini yanağına bastırıyordu, bakışları tarifsiz bir acıyla doluydu. Başını iki yana sallarken, “Şu anda kendimi savunmak zorunda olduğuma inanamıyorum,” diye tısladı. “Ama senin de *çok iyi bildiğin gibi* her lanet gece olduğu gibi kulaklıklarımı takip müzik dinliyordum.”

İrkilerek geri çekildim.

Elleri iki yanında yumruk olmuştu. “Ve bunu neden mi biliyorsun, Syd?” diye devam etti. “Belki de yirmi yıldır en iyi

arkadaşım olduğun ve her gece müzik dinlediğimi bildiğin içindir. Tıpkı kahvemi nasıl içtiğimi, en sevdiğim birayı, ilk arabamı, ayak numaramı, maymunlara karşı olan saçma korkumu ve *ranch* sosundan neredeyse *country* müzik kadar nefret ettiğimi *bildiğin* gibi.”

Boğazımda düğümlenen safra beni neredeyse boğuyordu, tırnaklarımı sertçe kafa derime bastırıp başımı öne eğdim. Şaşkınlıktan ikiye bölünmüş gibiydim. Ne yapmıştım ben?

Ne düşünüyordum ki?

“Ve beni senin kadar tanımayan birinin bile asla ama *asla* lanet olası en iyi arkadaşımın evine gizlice girmeyeceğimi, onu korkutmayacağımı ve ona fiziksel olarak *saldırmayacağımı* yüzde yüz kesinlikle bileceğini düşünüyorum.”

Haklıydı. Çok haklıydı.

Tanrım, kesinlikle haklıydı.

Boğazımdan içimi burkan suçluluk dolu bir çığlık çıktı. Daha fazlasının dökülmesini engellemek için elimle ağzımı kapattım. Gözlerim Gabe’den Travis’e kaydı, ikisinin de yüzüne hayal kırıklığı kazınmıştı. Ardından Oliver’ı bulmak için arkamı döndüm. Beni izliyordu, sessiz ve endişeliydi. Benim bile anlamadığım bir şeyi çözmeye çalışıyordu.

Tekrar Gabe’e döndüm. “Çok özür dilerim,” diye inledim. Ölümcül bir hata için acınası bir özürdü. “Sakız... sakızın... b-ben sandım ki... Aman Tanrım.” Kesik nefesler alarak öne doğru sendeledim ve ona uzandım. Gabe iğrenmiş gibi geri çekildi. “Gabe, lütfen anla beni. Sakızın bana saldıran adam gibi kokuyor... okaliptüs. O gecedan beri bu koku içime işledi ve... *tetiklendim.*”

Gabe’in gözleri yüzümde gezindi, alnı öfkeyle gerilmiş, dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Cevap vermedi.

“Sadece *tepki verdim*. Düşünmedim. Sadece...”

Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Yeteri kadar zarar vermiştim.

Bunu Gabe'in yüzünde, alev alev yanan yeşim gözlerinde görüyordum. Benim yanımda mizah ve şefkatle parlayan o gözlerde... *Ta ki şu ana kadar.*

Evet, yeteri kadar zarar vermiştim ve hayatımın geri kalanında elimde kalan ne varsa tutunmaya çalışarak umutsuzca bu enkazı karıştıracaktım.

"Sakız mutfak çekmecesindeydi," dedi Gabe sonunda. Sesi ölümcül derecede sakindi. "Oliver'in olduğunu sanmıştım ama partilerime katılan birinden kalmış olmalı. Şimdi evimden sikti-rip git, Sydney. Siktir, sana bakamıyorum bile."

Yutkundum. "Lütfen-"

"*Siktir git* buradan!"

Travis bir adım öne çıktı, işaretparmağıyla azarlanan bir çocukmuşum gibi ön kapıyı işaret etti. "Oğlumu duydun. Gitmen gerek."

İrkilerek geri çekildiğimde Oliver'a çarptım. Gözyaşlarının bulanıklığından yüz ifadesini güçlkle seçebiliyordum ama kollarını göğsünde kavuşturmuştu, vücudu kaskatı kesilmişti. Muhtemelen o da en az kardeşi kadar ihanete uğramış hissediyor ve ona ne zaman sırt çevireceğimi merak ediyordu. "Özür dilerim," diyebildim utanç dolu bir mırıltıyla. Sonra hızla yanından geçip merdivenlerden indim, ayakkabılarımı ya da paltomu alma zahmetine bile girmemişim.

Sadece dışarı çıkmaya, hava almaya ihtiyacım vardı. *Kaybolmam* gerekiyordu.

Tüylü çoraplarımla karda bata bata çıka ilerliyordum. İçimde yanan utanç topu, beni devirmeye çalışan buz gibi rüzgârı savuşturuyordu. Oliver bana doğru koştu, verandaya ulaşır ulaşmaz

yanımda belirdi ve ayakkabılarımla paltomu yanıma, basamaklara bıraktı.

“Sydney...”

Ona doğru düşerken Oliver kollarını etrafıma doladı. Göğsüne yaslanıp başımı oraya gömdüm, ben acı dolu bir çığlık atarken göğsü sesimi bastırdı. Suçumun gerçekliği dişlerini dibine kadar tenime geçirmişti, paramparça olmuşum. Ona sarılıp ağlarken parmaklarım sıkıca gömleğini kavradı. Oliver da beni sıkıca sararak karşılık verdi ve saçımı öptü. Ben hıçkırarak ağlarken yanağını başımın üstüne yaslamıştı.

Hiçbir şey söylemedi ve bu şekilde olması daha iyiydi. Sadece ağlamama izin verdi. Bu çirkin bir ağlamaydı, çirkin şeylerden doğan, çirkin bir arınma.

Oliver’ın elleri saçımı okşarken fısıltılı sesleri kederimi yatıştırıyordu. Tek şahitlerimiz ay ve yıldızlardı. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım usulca.

Bana geri döndüğün için teşekkür ederim.

Beni affettiğin için teşekkür ederim.

Beni tüm çirkin yanlarımla, her şeyimle sevdiğin için teşekkür ederim.

Ortam hüzünlü ve sessizdi. Biz kanepeye kıvrılmış bir şekilde yatarken Alexis etrafımızı saran karmaşadan tamamen habersiz, Oliver’ın kucağında memnuniyetle mırılıyordu. Yorgundum, tükenmişim, dökecek tek bir gözyaşım bile kalmamıştı. Pencere-min dışındaki rüzgârın uğultusu, şişmiş gözlerim ve kulağımdaki Oliver’ın kalp atışlarının dışında hiçbir şey hissetmiyordum. İçeri girdiğimizden beri geçen bir saat içinde kolunu üzerimden hiç çekmemişti. Bu, hâlâ yanımda olduğuna dair rahatlatıcı bir

söz gibiydi. Beni bırakmayacaktı. Parmakları kolumun üstünde gezinirken sıcak nefesi hafifçe saçlarımı okşuyordu.

Daha da yaklaştım, sesimi bulup sessizliğimizi bozmak için çabalıyordum. “Orada söylediklerimde hiçbir mantık, sebep ya da akli başında bir düşünce yoktu,” diye mırıldandım. Boğazım kuru, sesim çatlaktı. “Sanki ele geçirilmiştim ve o kâbusu tekrar yaşıyor gibiydim. Vücudum beni tetikleyen o şeye tepki verirken hiç düşünmeden konuştum.”

“Travmada mantık arayamazsın, Sydney.” Oliver anlayışla belimi sıktı. “Travma zehir gibidir. Hiç beklemediğin bir anda içeri sızar ve ilk şok geçtikten sonra bile orada kalır. Daha fazla zarar verir, daha çok yıkım yaratır. Bu bir kısır döngüdür.”

“Tüm bunlarla nasıl bu kadar iyi başa çıkabiliyorsun?” diye sordum.

“Senden daha iyi başa çıkmıyorum, Syd... Sanırım sadece daha farklı bir şekilde üstesinden geliyorum. Yirmi iki yılımı kafamın içinde tek başıma savaşılarak geçirdim, bu yüzden buna alışkınım. Ben böyle biriyim. Sen de duygularını dışa yansıtarak tepki veriyorsun.”

Ne kastettiğini anlayarak başımı sallayıp derin ve titrek bir nefesle gözlerimi kapattım.

“Acının son kullanma tarihi olduğunu söylemek isterdim ama sana asla yalan söylemem,” dedi Oliver şefkatli ve nazik bir ses tonuyla. Dudaklarını şakağıma bastırdı. “Her zaman seni şaşırtan, nefesini kesen anlar olacak. Mesela, havai fişekler. Mantıklı tarafım tıpkı senin Gabe’in sana asla zarar vermeyeceğini bilmen gibi onların da bana zarar vermeyeceğini biliyor.”

Burnumu çektim. “Beni asla affetmeyecek.”

“Onunla konuşacağım. Zaman alacak ama bildiğim bir şey varsa o da umudun asla kaybolmadığıdır.”

“Benden nefret ediyor.”

“Hayır, Sydney. Seni seviyor ve bu yüzden canı yanıyor.”

Gabe’in yüzündeki ifadeyi kafamda tekrar oynatıp dururken titremesini engellemek için altdudağımı ısırarak zorunda kaldım. Tek yapmak istediğim kendimden geçmek ve neden olduğum yıkımı rüyalarımından uzak tutmaktı. “Sanırım biraz uyuymaya ihtiyacım var. Duygusal olarak tükenmiş durumdayım.”

Oliver, “Ben de yorgunum,” diye iç çekerek onayladı. Üzerinden kaydığım koltuktan kalktı. “Duş alacağım. Eve gidip Athena’ya bakmam gerek ama sonra yanma geleceğim.”

Geceyi onunla geçirme düşüncesi yüzümde bir gülümseme oluşturdu. “Tamam.”

Oliver öne eğilip dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurdu. Öpücüğü, sevgisini ve duygularını bana olan koşulsuz aşkını hissedebileceğim kadar uzun tutmuştu. Alnımdaki bir tutam saç nazikçe kenara çekti ve dudakları yukarı uzanırken yüzümü avuçladı. “Bunu da atlatacaksın, Syd,” diye fısıldadı saç çizgime. Kelimelerine kesin bir kararlılık sinmişti. “Her şeyin üstesinden gelebilirsin. Sen Lotus Kraliçesi’sin.”

Geri çekildiğinde ikimiz de gülümsüyorduk. Gözleri söylediklerini gerçekten kastettiğini gösteriyordu. İçim bir parça umutla doldu.

Merdivenlerden yukarı çıktık. Oliver banyoya yönelirken ben yatak odasında birkaç mum yaktım ve ortamı hazırlayıp yatağıma yığıldım. Yorganların altına gömülmem çok sürmemiştii. Birkaç dakika boyunca tavana bakarak uzandım, duş başlığının açılmasından gelen ses zihnimdeki fırtınaya sakin bir arka plan müziği sağlıyordu. Gözyaşları ve nostalji içimde birbirine karıştığında yatağımın yanındaki çekmeceyi açıp Lorna’dan gelen fotoğrafları çıkardım.

Gabe’in olduğu fotoğraflara odaklanmıştım, parmağımı onun neşeli, muzip gülümsemesinin üzerinde gezdirdim. O her

zaman bir komedyendi, küçük bir çocukken bile partilerin vazgeçilmeziydi. Sonra yüzünde en ufak bir gülümseme bile olmayan Clem'e baktım. Kötü bir adam ışığını söndürmüştü.

Hâlâ mantıklı gelmiyordu. Bradford'ın mahallede dolaştığını, bununla yetinmeyip ablama saldırdığını nasıl fark etmemiştim? Polis nasıl olmuştu da onu ailelerimize bağlayan tek bir kanıt bile bulamamıştı?

Tanrım bunu Oliver'a söylemem gerekiyordu. Ona bu gece söylemeliydim. Günümüz zaten çoktan mahvolmuştu... bununla da son bulabilirdi.

Gözlerim fotoğraflarda gezinirken yeni gözyaşları yüzeye çıktı ve o anda rahatsız edici bir şey dikkatimi çekti. Ön bahçede, *bayrak kapmaca* oynadığımız gün çekilen grup fotoğrafındaki Clementine'a odaklandım. Onun sert duruşunu, asık suratını... arkasında duran ve elini kemikli kalçasına dolamış adamı inceledim.

Fotoğrafları birbiri ardına çevirerek daha fazlasına baktım.

Oliver ve ben baloncuk üflüyorduk. Arka planda Clem onun kucağında oturuyordu.

Çevir, çevir, çevir.

Clem'in elini tutuyordu.

Clem'in yanında oturuyordu.

Clem'in yanında duruyordu.

"Sen benim takımımıdasın, Clementine."

Ablam suratını asıp bana doğru baktı. "Niye ben senin takımında olamıyorum, Syd?"

"Çünkü Oliver ve Sydney hep aynı takımda olurlar. Bunu biliyorsun," dedi ona.

"Çünkü Oliver'ı senden daha çok seviyorum!" diye bağırdım hiçbir şeyin farkında olmadan.

Ah, siktir.

Kusacaktım. Yataktan yuvarlanıp başucumdaki çöp kutusuna atıldım. “Oliver!” Dizlerimin üzerinde sürünerek titreyen parmaklarımın arasında dağılmış fotoğrafları yakalarken çığlık atıyordum. Duşun sesinden beni duyamıyordu. Zar zor kendimi çekerek yukarı kalktım. Yatak odasından çıkarken ayağım takıldı. Banyo kapısına yaklaşıırken, “Aman Tanrım...” diye inledim. Yumruğum havaya kalkmış, kapıya vurmaya hazırdım. “O Tra-”

O anda, bir el ağzımın üzerine sıkıca kapandı. Bu mide bulandırıcı şekilde tanıdık bir dokunuştı. Beni göğsüne doğru çekip banyodan uzaklaştırmaya başladı. Korku bedenimde şiddetle dolaşırken gözlerim kocaman açılmıştı. O beni yatak odama sürüklediği sırada tekmelemeye çalıştım, kapıyı zar zor sıyırmıştım. Avazım çıktığı kadar bağırmaya çalışırken sesim elinin arkasında tamamen boğuluyordu. Kollarını tırmaladım, topuklarımı halıya bastırarak direndim.

Kalbim hızla atıyor, kanım damarlarımda sertçe pompalanıyordu. Düşüncelerim darmadağınaktı. Yatak odasına vardığımızda beni kendine çevirdi, iri eli hâlâ sıkıca ağzımın üzerinde duruyordu.

Gözlerimiz kilitlendi. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Tükürürcesine, “Sen hep cesur biriydin, *Syd*,” dedi alayla. Boğuk hıçkırıklarımla avucuyla buluşuyordu.

Travis kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ben daha neye uğradığımı anlayamadan her şey karardı.

YİRMİ SEKİZ

Bradford

2 Temmuz, 1998

Ön kapımdaki tıklama, *King of the Hill** maratonumu böldü. Beşinci biramı masaya çarparak bıraktığımda içindkiler hafifçe şişenin kenarından taşarak döküldü. “Lanet olsun, geliyorum,” diye mırıldandım. Yarı sarhoştum ama daha çok gelen davetsiz misafire sinirliydim.

İssız çiftlik evimin girişine doğru hızla ilerleyip çatılı kaşlarımınla kapıyı sertçe açtım.

“Ray Ford?”

Verandanın birkaç adım ötesinde duran iyi giyimli yabancıyı gördüğümde gözlerim kısıldı. Öfkeyle kapı çerçevesine yaslandım ve ona dik dik bakmaya başladım. “Kim soruyor?”

“Kim olduğum pek önemli değil.”

“Benim için önemli çünkü yapacak işlerim var ve sen beni rahatsız ediyorsun.”

“Evet, ayıracağın zamanı değerli kılmaya çalışacağım. İçeri girebilir miyim?”

Adam, pahalı pantolonları ve V yaka tişörtüyle karşımda dikiliyordu. Lanet olası bir çocuk gibi görünüyordu, en fazla

* *King of the Hill*, Amerikan animasyon televizyon dizisidir. 12 Ocak 1997 ile 13 Eylül 2009 tarihleri arasında Fox'ta yayınlanan dizi, Mike Judge ile Greg Daniels tarafından kaleme alınmıştır.

yirmili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Sarıya çalan saçları, pahalı bir jöleyle geriye yatırılmıştı ve altın bir zincir ince boynunu sarmıştı. Bu herif resmen sonradan görmeyim diye bağıırıyordu. Ayrıca J.C. Penney kataloğundaki parfüm reklamlarından biri gibi kokuyordu. “Çabuk ol.”

İçeri girmesine izin verdiğimde karanlık gözleri mütevazı yaşam alanını inceledi, burnunu kirli tabaklar, gelişigüzel dağılmış posta ve ıvır zıvırlara doğru kaldırdı. “Güzel yer.”

“Siktir git. Ne istiyorsun?”

Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Ben iyilik yapmam.”

Titizlikle kesilmiş, bakımlı tırnaklarını inceleyerek, “Karşılığını iyi aldığın zaman bazı iyilikler yaptığını duydum,” dedi adam sakince. “İsmini birinden aldım.”

Kollarımı göğsümün üstünde kavuştururken çenem kasıldı. “Kimden?”

“Earl Hubbard.”

Eh, belli ki bu orospu çocuğunun sağlam bağlantıları vardı. Yüzüm ifadesiz kaldı. “Earl de siktirip gidebilir. O pislikle üniversiteden beri konuşmadım.”

“O hâlâ senin hakkında konuşuyor.”

Lanet olsun. *Lanet olsun.* Avuç içlerimle enseme masaj yaparak önümdeki sik kafalıya sırtımı döndüm. Beni her ne için işe almaya çalışacaksa kendimi erkenden vazgeçirmeye çalışıyordum. Yemek masamın üzerinde yığılı duran faturalara baktım. “Artık bu işi yapmıyorum,” diye mırıldandım.

“Her şeyin bir bedeli vardır.”

Aniden ona döndüm, parmağım ukala yüzüne doğru çevrilmişti. “Ben bedelini ödedim zaten. *Hâlâ* ödüyorum. Şimdi evimden siktir ol git, çocuk.”

Kaskatı ve dimdik duruyor, hiç hareket etmiyordu. Piç kurusu gözünü bile kırpmamıştı, gülümsemesi yüzünde kalmaya devam etti. “Bir sorunum var ve bana bu sorunu ortadan kaldıracak adamın sen olduğu söylendi.”

“Ben artık o adam değilim.”

“Ah, evet,” diyerek başını neredeyse küçümser bir tavırla sola doğru eğdi. “Size pahalıya mal olan o talihsiz ev soygununu duydum. En derin üzüntülerimi sunarım.”

Tekrar nefes almadan önce onu sertçe duvarıma yaslamıştım, parmaklarım gülünç tasarımcı gömleğinin etrafında kıvrıldı. “Ailem hakkında tek bir kelime daha etmeye kalkma, aksi takdirde o güzel yüzünde bir delik açmak zorunda kalırım. Anladın mı?” diye tısladım dişlerimin arasından. “*Siktir git buradan.*”

Bir kahkaha bana doğru ulaştı, adam tehditlerimden etkilenmiş benzemiyordu. “Bak, işte bu yanına bayıldım. Tam da aradığım şey.”

Öfke içimi yaksa da geri adım atıp polyester gömleğini keskin bir hareketle bıraktım ve dengesini yeniden kazanmaya çalışırken onu izledim. Bir elim kalçama yerleşirken diğeri çenemi ovdu ve hafifçe iç çektim. Engel olamadan kendimi evdeki yaşam koşullarını değerlendirirken buldum. Küfler, su sızıntıları, bu lanet olası evin her köşesine sinmiş pislik katmanları.

Ev.

Burası bir ev değildi, onların benden çalındığı günden beri de bir ev olmamıştı. Tek bir yanlış anlaşmayla tüm hayatım kimliği belirsiz bir pisliğin kırk beşlik tabancasının namlusuyla elimden alınmıştı.

Karım. Oğlum. Hatta lanet olası muhabbet kuşum.

Kendi kendime artık işimin bittiğini söylemiştim. Kahretsin, bitmekten de öteydi. Kendi tabancamı ağızıma dayamaktan bir

bardak Jim Beam kadar uzaktaydım. Bazı günler, böyle kahrolası bir korkak olduğum için pişmanlık duyuyordum.

Başımı iki yana sallayarak ona çıkışı gösterdim. “Bunu yapmayacağım. Teklifini al ve gösterişli kışına sok.”

Dudaklarını büzerek sırtıttı, beni tepeden tırnağa süzen bakışları yargılayıcıydı. “Genç ve aptal olduğumu düşünüyorsun.”

“Diğer şeylerin yanı sıra, evet bu da var. Çoğunlukla yanlış kapıyı çaldığını düşünüyorum.”

“Bu kapıdan memnunum.”

“Bu kapı satın alınamaz.”

Derin bir çekiş duyuldu. “Son işinden ne kadar aldın?”

“Ne kadar *kaybettiğimi* mi soruyorsun?” diye karşılık verdim. “*Siktir. Git.*”

“On, yirmi, otuz?”

Çenem gerildi. “Yirmi beş.”

“Bu gerçekten çok fazla para,” diyerek başını salladı. Parlak ayakkabılarıyla kirli zeminimde volta atıyordu. Ellerini cebine soktu, sonraki hamlesini düşünürken birkaç dakika sessiz kaldı. “Evinizin ana geçim kaynağının karın olduğunu duymuştum. Onun ölümü senin üzerinde büyük bir mali yük bırakmış olmalı.”

Etkilenmemiştim. “İdare ediyorum,” diye tersledim.

“Cenazeleri seni epey zorlamıştır, değil mi?”

Ona saldırmak üzereydim ki ellerini kaldırıp geri çekildi. “Hey, ben sadece bu konuyu çözmeye çalışıyorum. Zor zamanlar geçiriyorsun gibi görünüyor. Sadece yardım etmek istiyorum.”

“Sen kendine yardım etmek istiyorsun.”

Umursamazca omuz silkti. “Karşılıklı fayda sağlayan anlaşmaların büyük bir hayranıyım. İçimdeki işinsanından geliyor.”

“Şu anda karşımda durduğuna göre o kadar da iyi bir işinsanı olamazsın.”

Kirli sakallı yanağını kaşırken dudakları seğirdi. “Benim de eksiklerim var. Biri görmemesi gereken bir şeyi gördü.”

“Ve benden bu sorununu çözmemi istiyorsun.”

“Sana sorunumu çözmen için *ödeme* yapıyorum.”

Derin bir nefes alıp başımı eğdim, burun kemerimi sıkıyordum. Kalp atışlarım hızlandı. Eskiden bu iş için yaşıyordum. Avlanma, adrenalini patlaması, para. Ta ki ailemi toprağa gömene kadar.

Sikerler, şimdi kaybedecek neyim vardı ki? Onlar gitmişti. Beş parasızdım, canım sıkılıyordu ve hapse atılmak da ölmek de sikimde değildi. İkisinin de olma ihtimali sırtımdan aşağıya bir ürperti dalgası yolladı.

Başımı hızla sallayarak istemsiz bir kabullenişle beni kendini beğenmiş sırıtışı ve sırlarla parlayan gözleriyle izleyen yabancıya döndüm. “Bir sayı söyle.”

Son derece kayıtsız bir şekilde, “Elli,” diye cevapladı.

İsa aşkına.

Seçeneklerimi tartmama gerek yoktu, adam çoktan kabul ettiğimin farkındaydı. “Detaylar.”

“İşte bu noktada işler biraz tartışmalı hale geliyor,” derken volta atmaya devam ediyordu. Arka cebinden bir puro çıkarıp bana da bir tane uzattı. Kabul edince ikimizinkini de yaktı ve üflediği rütünün içinden, “Üvey oğlum,” diye mırıldandı.

Sikseler bile olmaz. “Bir çocuk mu? Kesinlikle hayır. Ben yokum.”

“Bir planım var.”

“Seni de, planını da, o yalaka suratını da sikeyim. *Siktir git buradan.*”

“Yüz.”

Söylediği sayı itirazımı durdurduğunda tereddüt ettim. Siktir, küçük bir çocuğu öldürme konusunda *tereddüt* ediyordum. İşlerim her zaman temiz ve suçluluk duygusundan uzak olmuştu. Uyuşturucu satıcıları, şüpheli işlerle uğraşan şirket pislikleri, dolandırıcı şerefsizler. İşimi ahlakımdan ve vicdanımdan ayırabiliyordum.

Ama bu canavarlık bambaşka bir seviyedeydi.

Yine de alacağım para...

Siktir, siktir, siktir.

Hayatımı değiştirebilirdi.

Bu bok çukurundan kurtulup yeniden başlayabilirdim. Biryle tanışıp yeni bir aile kurabilirdim.

Tek bir çocuk.

Bir. Çocuk.

Lanet olsun, kesinlikle doğruca cehenneme gidecektim. Gözlerim yerde, kalın bir dumanın arasından mırıldanırken sesim çatladı. "Detaylar."

4 Temmuz, 1998

Belirlenen yere vardığımda havai fişekler gökyüzünü boyamaya başlamıştı. Burası, birkaç çocuğun ve ebeveynlerinin büyük bir tepenin dibinde gösteriyi izlediği, dost canlısı bir mahal-
lenin oyun alanıydı.

Arabamın sürücü koltuğunda, parmaklarımdaki fotoğrafa bakıyordum. Alnım terle kaplanmıştı. Siktir, fazlasıyla gergindim ve bu gerçekten çok sinir bozucuydu. Normalde bir iş öncesi asla böyle hissetmezdim.

Ama bu farklıydı.

Bu, her şeyi değiştirecek türden bir işti. Bunun geri dönüşü yoktu.

Titreyen ellerimle polaroid fotoğrafı inceledim, ekinlerle çalıştığım için tırnaklarım pisti. Cesetten kurtulacağım yerin orası olduğuna karar vermiştim. Arazim tenhaydı ve kazdığım çukur, ekin tarlasının neredeyse beş yüz metre içindeydi. Bu çocukla hiçbir bağlantım yoktu, bu yüzden uzun süre kayıp kalacağından emindim.

Oliver Lynch. Küçük, sevimli bir çocuktur. Gür kahverengi neredeyse gözlerini kapatan uzunluktaki saçları, gülen gözleri, burnunun kenarındaki çilleri ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş iki gamzesiyle bana oğlum Tommy'yi hatırlatıyordu. Fotoğrafta yanında başka bir küçük kız vardı. Mutlu görünüyordu, saçları iki yanından örülmüştü ve salıncakta buzlu dondurmalarını yalıyorlardı.

Tommy mor buzlu dondurmaları çok severdi.

Kesik nefesimi vererek fotoğrafı gömleğimin cebine koydum. Elimde çocuğun net bir görüntüsü ve bu gece ne giyeceğinin tarifi vardı. Kırmızı beyaz ekose gömlek, kot tulum ve *Ninja Kaplumbağalı* ışıklı spor ayakkabılar. Muhtemelen fotoğraftaki kızın yakınlarında olacağı söylenmişti. Dev bir çınar ağacının yavaşça dans eden yapraklarının arasından baktığımda karşılaştığım görüntü de tam olarak buydu. Çimenli tepenin zirvesinde Oliver, küçük sarışın kızın yanında omuzları birbirine değecek şekilde uzanıyordu. Onlardan epey uzaktaydım ama yalnız görünüyorlardı. Yanlarındaki sırt çantasıyla havai fişekleri izliyorlardı.

Keskin bir çatırtı irkilmeme neden olduğunda korkak gibi davrandığım için içimden kendime tokatlar attım. Düzinelerce iş yapmışım ve karşımdaki bir *çocuktur*. Çocuklar güvenirdi. Çocuklar direnmezdi.

Fazla kolay olacaktı.

Kendimi toplayarak arabadan inip kapıyı kapattım. Olası bir tanık olmadığından emin olmak için iyice etrafımı inceledim. Sessiz bir çıkmaz sokağa, göle yakın bir yere park etmişim. Tepenin üzerindeki iki ufak ses bile havai fişeklerin arasından zar zor duyuluyordu. Daha iyi görebilmek için ağaçların arasında ilerlerken botlarımın altındaki yapraklar ve taşlar çıtırdadı.

“... dileklerimizi yerine getiren adam için. O gökyüzünde yaşıyor.”

Başka bir patlama sesiyle tepeler mor bir parıltıyla kaplanmadan önce duyabildiğim tek şey bu oldu. Küçük kız sırt çantasını karıştırıp resim malzemeleri çıkarmaya başladı. Tam o anda, Wellington’ın soldan çocuklara doğru yaklaştığını fark ettim. Havai fişeklerin gürültüsü sesini bastırıyordu.

“Sydney, ailen seni hemen eve çağırıyor,” diye seslendi onlara. Rüzgâr yaprakları tekrar uçurduğunda ne yaptıklarını görmek zorlaşmıştı.

Çakıllı yol boyunca adım adım ilerledim. Ağaç sırasının sonuna yaklaşıyordum.

“Bir saniye, neredeyse bitti!” diye cevapladı tatlı bir ses. “Tamam, geliyorum. Görüşürüz, Oliver!”

Gözlerim tepeden aşağı koşan küçük kızı takip etti. Gökkuşağı desenli sırt çantasını tek omzuna asmış, arkasına doğru el sallarken neredeyse takılıp düşecekti. Saç örgüleri her adımında zıplıyordu.

Sonra onu duydum. “Güle güle, Syd. Yarın görüşürüz.”

Suçluluk duygusu içimi delip geçerken midem bulanmaya başladı.

Lanet olsun, bu çok boktan olacaktı.

Kız sokakta kaybolup evine doğru koşmaya başladığında Wellington Oliver’a seslendi. “Oliver, gitme zamanı. Seni eve bırakacağım.”

“Evet, evet, geliyorum,” dedi.

Tepeyi kalçasında kayarak inmesi Wellington’ın sabırsızlanmasına neden oldu. “Şimdi, Oliver.”

Oliver ayağa kalkıp yolun kalanını zıplayarak indi. “Şimdi dondurma alabilir miyiz?”

“Hayır. Gidelim, baş belası.”

Baş belası. Bu benim işaretimdi.

İçim huzursuzlukla kaynıyordu, endişem her zamankinden daha yüksekti. Çalıların arasına geri dönüp bir ağacın kalın gövdesinin arkasından onları izledim. Wellington ve çocuk bana doğru yaklaşarak tam birkaç adım atmışlardı ki Wellington kısık sesle küfretti.

“Lanet olsun, cüzdanımı oyun parkında unuttum. Burada kal, Oliver,” diye emretti. Gecenin karanlığında gözleri kısa bir an benimkilerle buluştu. *Bir infaz.* “Hemen döneceğim.”

“Evet, tamam.” Oliver bir taşı tekmeledi, karanlık yan sokakta etrafına bakınırken iç geçirdi. Çocuk, *Puff, the Magic Dragon* şarkısını mırıldanmaya başladığında kalbim deli gibi atıyordu. Soğuk ve ölü kalbim, Tommy ile şöminenin yanında oturup bu şarkıyı dinlerken okuduğumuz hikâye kitabının hatırasıyla sıkıştı.

Şarkı, her seferinde beni kahrederdi çünkü Tommy’nin büyüüp Lego bloklarını Nintendo oyunlarına, aksiyon figürlerini arkadaşlarıyla kaykay yapmaya değiştireceği günü düşünmek bile istemezdim.

Şimdiyse... büyümesini izlemek için her şeyimi verirdim.

Nemli Temmuz havası ciğerlerimi bir ilmek gibi sıkarak beni boğarken alnımdan terler akıyordu. Kirli elimle alnımı silip kararsızlığımı yutkunarak bastırdım ve harekete geçtim.

Ayıklarımın altındaki bir dal kırıldığında Oliver’ın çenesi aniden yukarı kalktı, mırıldandığı melodi sıcak bir rüzgârla dağılmıştı. “Kim var orada?”

Hızlı davranıp gözlerindeki şaşkınlığı yakalayarak üzerine atladım. Bir kolumu beline doladım, diğer elimi çığlığını bastırmak için ağzına koydum. “Şşt, korkma. Sessiz kal ve kıpırdama.” Ayakları taşlara ve toprağa sürtünürken onu arabaya sürükledim. Birlikte arka koltuğa yığıldık, kapıyı kapatıp çocuk kilidini devreye soktum ve halat çantasını yerden aldım. “Hızlıca bitireceğim, çocuk. İyi olacaksın.”

“Kimsin sen? Üvey babam nerede?”

“Seni çok özel bir yere götürmemi istedi. Ama iyi bir çocuk olmalısın, tamam mı?”

Tozlu pencerelerin dışında bir havai fişek daha patladı ve küçük çocuğun gözlerindeki dehşet ifadesini aydınlattı. “B-ben korkuyorum, efendim. Gitmek istediğimi sanmıyorum.”

“Gelmen gerek. Bu gerçekten güzel bir sürpriz.” Çakıyı dişlerimin arasına alarak ellerini sırtında bağladım. Halat, narin cildine karşı sertçe ve acımasızca baskı yapıyordu. Ter damlacıkları parmaklarının üzerine düştü. “Hiç ses çıkaramazsın, yoksa ağzını da bağlamak zorunda kalırım,” diye uyardım sertçe. “Biz oraya varana kadar arkana yaslanıp havai fişekleri izle, tamam mı?”

Sürücü koltuğuna geçerek cebimde anahtarları ararken çocuk çekinerek başını salladı. Arabayı elli kilometre hızla sürerek yolculuğumuzu hızlandırmaya çalıştım.

Ancak uzun ve acı verici bir yolculuktu.

Çocuk tıpkı ona söylenildiği gibi sessizdi ve böyle olmasından *nefret* ediyordum.

Neden itaatsizlik etmemişti ki? Neden küçük bir pislik olup lanet olası gözlerimi oymaya çalışmamıştı? Böyle yapsa her şey çok daha kolay olurdu.

“Her şey yolunda, evlat. Her şey yoluna girecek,” diye mırıldandım. Parmaklarım direksiyonu ölümcül bir güçle kavrar-ken daha çok kendimle konuşuyordum. Dikkatimi dağıtmaya

çalışarak radyonun sesini açtım, eski bir altmışlar melodisi yükselmeye başladığında minnettar olmuştum.

Dikiz aynasından Oliver'a baktım. Gözlerini dışarıya dikmişti; kocaman, kafası karışmış ve yaşlarla dolu gözler. Sessiz kalsa da titriyordu. Her şeyden şüphe duymaya başlamıştım.

Ama şimdi nasıl vazgeçecektim ki? Çoktan bu işin içindeydim. Paranın yarısını almıştım, çocuk yüzümü görmüştü ve Wellington'ın tehditleri aklımdan çıkmıyordu...

"Earl bana temiz ve sessiz olduğunu söyledi, bu yüzden işi başarıyla tamamlayacağından şüphem yok. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturayım, eğer üvey oğlum kaçarsa seni temin ederim ki sonuçları senin için çok kötü olur. Ben temiz biri değilim, özellikle sessiz hiç değilim," demişti Wellington iki gün önce evimden ayrılmadan. Kapıda kısık gözleri, çirkin bir sırıtışıyla duraksamıştı. "Ayrıca çocuk ne olursa olsun ölecek, bu yüzden kahramanı oynamaya kalkma, anlaşıldı mı?"

Yavaş ve kesin bir şekilde başımı salladım. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Güzel." Burnunu çekti. "Hayatta en nefret ettiğim şey yarım kalmış işlerdir."

Bir süre sonra uzun, dolambaçlı yoluma girmiştik. Farları kapatıp darmadağın bir nefesle terli yüzümü ovuşturdum. Yıpranmıştım, gergindim ve midem bulanıyordu.

Oliver'a döndüm. Karanlıkta zar zor görülebilen arazide göz gezdirirken tamamen hareketsiz ve sessizdi. "İyi misin, evlat?"

Hafifçe başını salladı. Pencerenin dışında, gecenin karanlığında zar zor görülebilen bir şeye odaklandı. Vücudu gevşedi, gözleri bir rahatlama kıvılcımıyla parladı. "Sürpriz bu mu?"

Bakışlarını takip ettiğimde midem düğümlendi.

Tommy'nin bisikleti.

Lastikleri hafifçe aşınan, kurumuş çamurla kaplı parlak kırmızı bisiklet hâlâ ön bahçede duruyordu. Ondan kurtulmak bir yana, yerinden oynatmaya bile cesaret edememiştim.

Saniyeler uzun ve yavaşça geçerek bir dakika oldu. Ama bu bir dakika, çok güçlüydü. Hayat değiştiren bir dakikaydı. Tıpkı bir sandalyeye bağlı şekilde otururken karımın ve çocuğumun başlarının uçurulmasını izlediğim o dakika gibi.

Bir dakika içinde çok şey olabilirdi ve bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Cebimden göz bağıny çıkarıp arabadan indim ve arka koltuğa yöneldim. Oliver'a inmesini emrettiğimde dışarı çıktı, kumaşı dikkatlice gözlerine bağladım. Bedeni tekrar gerildi, uzuvları titremeye başladı. "İyisin, söz veriyorum."

Oliver ağlamaya başladı, kumaş gözyaşlarını emiyordu. "Syd de bizimle gelebilir mi?"

"Hayır. Syd gelemmez."

Acı dolu bir hıçkırık daha göğsünden koptuğunda onu bileğinden tutup öne doğru çektim. "O zaman gökyüzündeki adam dileğimizi nasıl gerçekleştirecek?"

Çocuğu evin arka tarafına, mezarına doğru götürmek yerine bahçeye doğru çektim ve ön kapıya yöneldik. Buğulu gözlerim yanından geçtiğimiz ıssız bisiklete takıldı. "Bu gece dilekleri gerçekleştiren tek adam benim, evlat."

YİRMİ DOKUZ

Oliver

Başımdaki şiddetli ağrıyla uyanmak çok garip bir şeydi, yatağa gidip uyuduğumu bile hatırlayamıyordum.

Dušta olduğumu hatırlıyordum.

Garip bir ses gelmişti, bir çeşit takırtı.

Yoksa Sydney kendine zarar mı vermişti?

İç çamaşırımı ve temiz tişörtlerimden birini giyip saçlarımı havluyla kurulayarak sesin kaynağını araştırmaya başlamıştım.

Ve sonrası... *karanlıktı.*

İnleyerek başımı omzumdan kaldırdım, dudaklarımı ıslattığımda dilimi yapışkan bir sıvının kapladığını fark ettim. Madeni paralar gibi keskin ve metalik bir şeydi.

Kan mı?

Şakağımda zonklayan ağrının arasından bir ses kulağıma çarptı, gözkapaklarım hafifçe açılmaya çalışıyordu. Bu küçük hareket bile beni felç edecek kadar acı vermişti.

Sydney miydi?

Beni çağırdığını duyuyor gibiydim ama sesi boğuk ve uzaktan geliyordu. İçgüdüsel olarak kollarımı hareket ettirmeye çalışsam da ona ulaşma isteğim bileklerime saplanan bağlar tarafından engellendi.

İp mi?

“Syd...” Adı, neredeyse anlaşılmaz bir iniltiyle dudaklarımdan döküldü. Hâlâ ağızımda olan sıvıyı tükürdüm. Bu kesinlikle kandı ve şakaklarımdaki şiddetli ağrıyla doğrudan bağlantısı olmalıydı. *Tanrı aşkına, ne oldu böyle?* Ellerimi tekrar çekiştirip iplerin sıkı direnciyle karşılaştığımda sonunda gözkapaklarım tamamen açıldı.

Yüzümden sadece iki santim ötede bulanık bir tabanca namlusuyla göz göze geldim.

“Tekrar hoş geldin,” dedi silahı tutan adam. Gerçeklik yavaş yavaş şekillenmeye başlarken görüntüsü netleşiyordu.

“Sydney.”

Önceliğim her zaman oydu.

Acı, saç diplerimden bağlanmış ayaklarıma kadar bütün vücuduma yayılsa da başımı sağa çevirmeyi başardım. Sydney’yi yanımda, elleri arkasındaki yatak direğine bağlı bir şekilde yattarken buldum. Ağız bir *Nirvana* bandanasıyla kapatılmıştı. Maskarası kıpkırmızı yanaklarından süzülüyor, boğuk çığlıklar atmaya çalışıyordu.

Onun odasında iddik ve yatak başlığına bağlanmıştık.

Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, ellerime ve ayak bileklerime sıkıca sarılmış iplerden kurtulmak için debelenmeye başladım. Bacaklarımı savuruyor, başlığa karşı mücadele ediyordum.

“Boşuna kendine zarar verme, Oliver.”

Başımı hızla saldırgana çevirdim, sesi ve yüzü sonunda tanıdık bir şekle bürünüyordu. Maske çözülmeye ve yüzüne gölge düşmüş silüet bir erkeğe dönüşmeye başladı. Güvendiğim birine.

Yüzsüz Adam sonunda ortaya çıkmıştı.

Boğuk bir sesle, “Travis,” diye fısıldadım. Ağızım bağlanmıştı çünkü gözlerimin tam ortasına doğrultulmuş çift namlulu

tabancanın beni susturmak için yeterli olduğunu biliyordu. “Bu da ne böyle?”

Travis bacaklarımın yanına, yatağın kenarına otururken bıkkınlıkla iç geçirdi. Yarattığı kaosu işaret ederek, “Bu,” dedi. “Ben buna yarım kalan bir iş diyorum.”

Sol tarafıma bir ağız dolusu kanı tükürürken iç organlarım da tıpkı uzuvlarım gibi kitlenmişti. Travis’in sert bakışları tıpkı oynatmadan tuttuğu silah gibi bana sabitlenmişti. Kafam karışık, ihanetin acısı içime işliyordu ama sevdiğim kadının yanımda çaresizce yatmasına duyduğum endişenin yanında bu duyguların hiçbirisi ön planda değildi.

Sydney olduğu yerde kıvranıp iplerden kurtulmaya çalışırken tüm vücudu dehşetle titriyordu. Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan, “Bizi buradan çıkaracağım,” dedim. Gözlerinde genelde gördüğüm o parlak kıvılcıklar yerini küllere bırakmıştı. “Seni kurtaracağım. Seni her zaman kurtarırım.”

Soğuk metal çeneme değerek dikkatimi tekrar kendine çekti. Travis tabancanın namlusuyla çeneme hafifçe vururken kahkaha attı. “Ah, evet,” dedi alaycı bir tonla, yüzündeki gülümseme ses tonuyla eşleşiyordu. “Çizgi romanların. Hep çok geniş bir hayal gücün vardı, Oliver.”

İpleri çekiştirerek, “Lütfen ona zarar verme,” diye yalvardım. “Tanrım, lütfen bırak onu gitsin.”

“Bu asil ricayı takdir etsem de korkarım reddetmek zorundayım.”

Koruyucu bir öfke bütün vücudumda dalgalandı ve göğsümden kopan vahşi hırlamayla ona atılmaya çalıştım. Ancak Travis silahın kabzasını çevirip çeneme öyle kuvvetli vurdu ki, kanım çarşafıma sıçradı.

Sydney’nin bastırılmış çığlıkları yeniden patlak verirken yatak onun çırpınışlarıyla şiddetle sallanıyordu. Ağzındaki

bandananın arasından adımı haykırıyordu. Tanrım, tek isteğim; onun korkusunu dindirmek, acısını hafiflemek ve yanaklarına süzülen yaşları öperek yok etmekti.

Travis yataktan kalktı, silahı hâlâ bana doğrultulmuş haldeydi. Boştaki elini sahte bir savunmayla havaya kaldırarak, “Seni temin ederim, bu sabah uyandığımda aklımda olan kutlama bu değildi,” dedi. “Aslında işin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum.”

Dişlerimi sıkarak, “Bu neyle ilgili? Neden bize saldırıyorsun?” diye sordum. Göğsüm aldığım nefeslerle hızla inip kalkıyordu.

Yorgun bir iç çekişle silahlı elini kullanarak başını kaşıdı. “Burada olmaman gerekiyordu, Oliver,” dedi Travis. “Keşke beni bu karmaşayla baş başa bıraktığı için o korkak herifi diriltip beynini tekrar patlatabilseydim.”

“Bradford.”

“Evet, *Bradford*. Ray Ford, problemimi halledeceğine aptalca güvendiğim o adam.”

Başımı iki yana salladım, kafam tamamen karışmıştı. “Anlamıyorum.”

“Tabii ki anlamıyorsun,” dedi yapmacık bir kahkahayla. “Oğlum bana hafızanın tamamen silindiğini söylediğinde nasıl şaşırdığımı bir düşün. *Kesinlikle* sırlarımı küçük sevgiline dökeceğini düşünmüştüm. Sonumun geldiğini sanmıştım. Hatta Belize’de yepyeni bir kimlikle hayata başlamak için valizlerimi bile hazırlamıştım.”

Travis bana yaklaşıp silahın kabzasını başımın yanına bastırdı. Acı içinde irkilirken dişlerimi sıktım. “Ona saldırdın.”

Omuzlarını umursamazca silkerek silahı çekti, sakız çiğniyordu. “Amacım o değildi. Ellerimi kirletmekten mümkün olduğunca kaçınırım ama hayatımı altüst etmeden önce o kızın hiçbir şey bilmediğinden emin olmam *gerekiyordu*.”

“Ve bu yüzden cevapları döverek almaya mı karar verdin?”

Travis yatak odasında volta atmaya başladı, sakın ve kendinden emindi. “Sadece bilgisayarına bir dinleme cihazı yerleştiriyordum. İşimin ortasındaiken gelip burnunu soktu. Beni buna mecbur bıraktı, tıpkı şimdi yaptığı gibi.”

“Tanrım, ne söylediğinin farkında mısın?” dedim tükürürcesine. Ağzından çıkan soğuk sözler içimde korkunç bir düğüm oluşturunuyordu. “Hiçbir sır ya da hata buna değmez.”

“Çok saf birisin, oğlum,” dedi alayla.

“Ben senin oğlun değilim.” Kelimelerini idrak etmeye çalışırken parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Kendimi zeki biri olarak görürdüm ve bu işaretlerin hiçbirini fark etmediğime inanamıyordum. “Gabe, son zamanlarda onunla daha fazla zaman geçirdiğini söylemişti. Beni izlemek için kendi oğlunu kullandın.”

Alaycı bir sırıtişla yanıt verdi.

“Yanına taşınmamı istemen... her şey beni kontrol altında tutmak, hafızamı geri kazanıp kazanmadığımı gözetlemek içindi.”

Travis sinsi bir kahkaha atarak şüphelerimi doğruladı. Bana doğru ilerlerken içgüdüsel olarak tepki verdim, bağlı bacaklarımı yatağın kenarına atıp komodini ona doğru sertçe tekmeledim. Komodin dizlerine çarpmış olsa da fazla zarar vermedi. Sadece yavaşlattı ve yeni bir öfke dalgasıyla bana saldırmasına neden oldu. Travis hızla bana doğru ilerleyip silahı karnıma o kadar sert bastırdı ki moraracağı kesindi. Sydney’nin bastırılmış çığlıkları, Travis’in kelimeleriyle iç içe geçti.

“Her zaman bir baş belasıydın.”

“Sen bir baş belasısın, Oliver.”

Anlık flaşlardan oluşan anılarım tüm sinirlerime saldırıyordu.

“Sen benim takımımıdasın, Clementine.”

Bir ışık patladı.

“Bayrağı saklamaları çok uzun sürdü.”

“Belki de gidip onları gözetlemelisin. Ben burada ayıcığım la kalırım.”

Gözlerimi sıkıca kapattım, anıların saldırısı altında eziliyordum.

Evin yan tarafından yavaşça yürüyüp üvey babamın sesini takip ettim. Bahçe çitlerinin arkasına saklanmışlardı.

“Sorun yok, bebek kız. Sana zarar vermeyeceğim.”

Clementine üzgün ve korkmuş sesiyle yanıt verdi. “Garip hissettiriyor. Annemi istiyorum.”

“Şşt. Bunu kimseye söyleyemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi? Bu çok ama çok kötü olurdu.”

“Biliyorum.”

Şortu ayak bileklerine kadar inmişti. Dokunmaması gereken yerlere dokunuyordu.

“İşte böyle, bebek kız. Duymak istediğim şey bu.”

Daha fazla flaş. Daha fazla ışık. Daha fazla ses. Daha fazla dehşet.

Travis, Clementine’in omzunun üzerinden beni gördü.

Gözlerindeki bakış... ah hayır, hayır, hayır.

Başım büyük beladaydı.

Kaçtım.

Başka bir ışık patlaması.

Mutfağın ortasında idim, histerik halde idim ve annem benim için çok endişeleniyordu.

“Korkuyorum,” derken ağlıyordum.

Hıçkırıyordum, çığlık atıyordum, çılgına dönmüş halde idim.

Bana çok kızgındı. Beni cezalandıracaktı. Uzun, çok uzun süre Sydney ile oynayamayacaktım. Belki de haftalar sürecekti.

“Tatlım, bana ne olduğunu söyle. Sorun ne, anlat lütfen.”

Annem.

Beni teselli etmeye çalışıyordu.

Ve sonra o geldi, oradaydı. Arkamda. Elini omzuma koyup sıktı, o kadar sert sıkıyordu ki kelimeler boğazımda donup kaldı.

"Sen bir baş belasıydın, Oliver." Anneme seslendi, tonu azarlayıcıydı. "Bayrak Kapmaca oyunumuzda Oliver'ın hile yaptığını fark ettim. Bunu yapmamalıydı."

"Ah, tatlım, bunun oyunun eğlencesini kaçırdığını biliyorsun," dedi annem.

Travis, "Bu kabul edilemez," derken titreyen omzumu biraz daha sıktı.

Yalan söylüyordu. Benden de yalan söylememi istiyordu. Belki yalan söylersem cezalandırılmazdım.

"Ö-özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Başka bir flaş daha ve şimdi yatak odamdaydım.

Tavanımdaki karanlıkta parlayan yıldızlara bakarken onun orada, gölgelerin arasında durduğunu, üzerime geldiğini hissedebiliyordum.

Travis kulağıma doğru fısıldadı. "Eğer bugün gördüklerini birine anlatırsan, Sydney'yi sonsuza dek gönderirim ve onu bir daha asla göremezsin. Anlıyor musun?" Ölümcül bir emirdi.

Hayır, hayır, hayır.

O olmaz. Syd olmaz.

Başımı salladım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Anlıyorum."

Bir flaş daha.

Beni gördü. Beni gördü. Beni gördü.

Ama asla söyleyemezdim...

Gözlerim birden açıldı, nefeslerim düzensiz ve kontrolsüzdü. Son yirmi yılın bütün ağırlığı midemi bulandıran bir zirveyle aklıma dolmuştu. Travis, yüzümden sadece santimetrelerce

uzaktaydı, çatlamış dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Terim, kanla karışarak dudaklarıma bulaşmıştı. Dilimle üst-dudağımı sıyırdım. “Asla kimseye söylemezdim,” dedim. Ve bu doğrudu... *doğrudu*.

Sydney'nin zayıf noktam olduğunu biliyordu.

Hâlâ öyleydi.

Gözleri seğiriyordu. “Bunu riske atamazdım. Hayatım, geleceğim, kendim için inşa ettiğim her şey boşboğaz bir çocuğun ağzından çıkacak tek cümleyle sona erebilirdi,” dedi umursamaz bir tonla. “Durumunun ciddiyetini hafife alma, Oliver. Kendimi hapishaneden uzak tutmak için yapmayacağım şey yok. Ne o zaman ne de şimdi. Orada başıma neler geleceğini çok iyi biliyorum.”

“Sen bir canavarsın.”

“Ben sadece *kendimi koruyorum*,” diye karşılık verdi.

Ona doğru hırladım, boğazımdan derin ve yakıcı bir öfke dolu bir homurtu yükseldi. “O sadece bir çocuktur. Sen onu mahvettin.”

Travis dünyanın en sıradan şeyiymiş gibi omuz silkerek, “Bana güven, onu da ortadan kaldırmayı düşündüm. Ama aptal değilim. Yan evlerde yaşayan iki çocuğun aynı anda ortadan kaybolması? Şüphe doğuracak bir riskti. Şüphe, sorular ve araştırmaları da beraberinde getirirdi ki bu çok *can sıkıcı* olurdu,” dedi rahatça. “Üstelik Clementine benim en sevdiğim oyuncağımdı. Onu iyi eğitmiştim ve kimseye tek bir kelime bile etmeyeceğini biliyordum.”

“Hastasın sen,” diye hırladım.

Lanetli bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Duruşunu düzeltmeden önce, “Ben bir hayatta kalma uzmanıyım ve kendimi korumak için ne gerekiyorsa yaparım,” dedi. Silahı yanımdan alıp mavi kot pantolonunun beline sıkıştırdı. Soğuk gri gözleri, önce

bana sonra da Sydney'ye kaydı. Ardından odayı tekrar turlamaya başladı. "Hayatımda yaptığım en büyük hata Earl denen o piç kurusunun *iş halloldu* demesine güvenmekti. Ford ona para vermiş olmalı. *Aptal*." Cebinden bir çakmak çıkararak alevler canlanana kadar küçük çarkı çevirdi. "Ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım. Bu sefer, senin yandığını kendi gözlerimle göreceğim."

Ne demek istediğini ikimiz de anlamıştık. Sydney'ye döndüm; gözlerim özür, sevgi, pişmanlık ve tamamlanmamış onca şeyle doluydu. Hayallerimiz yakında Travis Wellington'ın sırlarıyla birlikte gömülmüş, küller ve çürümeden ibaret olacaktı.

Travis pencereye doğru ilerledi, planını kendi kendine mırıldanarak çakmağı çeviriyordu. "Şahit yok, parmak izi yok, cinayet sebebi yok..."

Kelimeleri arka planda kaybolurken Sydney'ye odaklandım.

Gözyaşları sert ve hızlı bir şekilde dökülüyor, ağzını örten kumaşı ıslatıyordu. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Sydney başını hafifçe arkaya yasladı, Travis odada dikkati dağılmış bir halde planını anlatırken hemen bileklerine baktım.

Tahta parçasına sürttüğü ip yavaşça çözülürken bağları gevşiyordu. Nefesim kesildi. Gözleri umutla parlıyor, sessiz bir çabayla bağlarından kurtulmayı deniyordu.

Sydney bana son haftalarda Alexis'in yatak direklerini tırmanladığını söylemişti. Sinir bozucu yaramazlığı şimdi hayatta kalmak için tek şansımız olabilirdi.

Travis bize mezar olacak odayı inceliyor, bir uçtan diğerine gidip duruyordu. Neşeli bir melodi mırıldanmaya başladı, ölümümüzün yaklaştığı gerçeği onu bir gram olsun rahatsız etmiyordu.

Kötülük. Travis Wellington saf kötülükten ibaretti.

O anda Bradford'ın ona oğlunu hatırlattığım için beni kaçırmadığını fark ettim.

Ona oğlunu hatırlattığım için beni *bağışlamıştı*.

Bradford, Travis'in sırlarını korumak için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Hayatım hep tehlikede olacaktı, daima tehlike altında olacaktım. Eğer saklanmazsam... eğer *ben* bir sır haline gelmezsem.

Fakat bu farkındalığın üzerine düşünecek vaktim olmadı çünkü Travis yatağın benim olduğum tarafına doğru ilerliyordu. O bana ulaşmadan hemen önce sağımda alçak bir çıtırtı duydum, bir iplik kopmuştu.

Kulağa umudun sesi gibi geliyordu.

Bir mücadele etme şansı gibi.

Teşekkürler, Alexis. Sen harika bir yardımcı kahramansın.

Bizi ele vermemek için dikkatimi önüme çevirdim ve Travis bana yaklaştığında duygu dolu bir nefes alarak konuşmaya çalıştım. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Bunlar boşa ikna çabalarıydı. "Bizi yeterince korkuttun... kimseye tek kelime bile etmeyeceğiz."

"Yarım kalmış işler, Oliver," dedi sakince. "Onlardan hiç hoşlanmam."

"Lütfen..."

Yatağın üzerinde üstüme tırmanıp bileklerime ikinci bir ip daha eklerken, "Ne, yoksa süper güçlerin falan yok mu?" diye dalga geçti. Beni yatağın direğine daha sıkı bağlıyordu. Gözücuyla belli belirsiz bir hareket yakaladım ama Travis fark etmedi. "Siyah Lotus, değil mi? Korkutucuymuş..." Güldü. "Başı dertte olan genç kızı kurtarman gerekmiyor muydu senin?"

Yutkundum. "Sydney'nin düşündüğüm gibi başı dertte olan kızlardan olmadığını fark etmeye başladım."

Travis ona alaycı bir bakış attığında Sydney yerinde dondu. “Bu konuda sana katılıyorum. Tam bir deli fişek.”

“Evet... ve ben de süper güçlerden yoksun sayılmam, Travis.” Dizimi kaldırıp sertçe kasıklarına tekme attığımda dikkati bana çevrilmişti. Acı dolu bir inlemeyle üzerime yığıldı.

Dişlerini sıkarak, “Seni aptal orospu çocuğu,” diye bağırdı. Uzun parmakları boğazıma dolanarak nefesimi kesti. “Süper gücün ne, Oliver? Ne? Eğer bu ipten sihirli bir şekilde kaçmak değilse, şu anda boka battığını söyleyebilirim.”

“Geleceği...” *Öksürük.* “...öngörmekte... oldukça...” *Hırıltı.* “... iyiyimdir.”

Travis tutuşunu gevşetti, merakı alevlenmişti. “Peki gün doğumunda itfaiyenin küllerini karıştırması dışında tam olarak ne olacağını öngörüyorsun?”

İfadem soğukkanlılığını korudu, gözlerim onunkilere sabitlenmişti. “Kafana bir masa lambasıyla vurulmak üzere olduğunu öngörüyorum.”

Bir an için şaşkınlıkla alnı kırıştı sonra gözleri farkındalıkla büyüdü.

Ama çok geçti.

Bam!

Sydney lambayla kafasına sert bir darbe indirdi, bu sefer tam hedefi tutturmuştu. Kendi bile yaptığına şaşırmış gibi görünüyordu, ağzı açık halde donakalmıştı. Sessizce Travis’in yere devrilip bayılmasını izledi. Ardından bana baktı, aceleyle yatağın üzerine diz çöküp yanıma geldi. “*Siktir.*”

Koşullara rağmen göz göze geldiğimizde dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Beni çözmek senin için yorucu olur mu?”

Dalgınlığını silkeleyerek gözlerini kırıştırdı ve lambayı bir kenara atıp harekete geçti. “*Siktir, üzgünüm.*”

Sydney üzerime eğildi, titreyen elleriyle bağları çözmeye çalışıyordu. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, yanağıma değen sıcak nefesi şimdiye kadar tanıdığım, bildiğim en büyük teselliydi. O nefes inançsızlıkla her titrediğinde gözyaşları yanaklarından süzülüp tenime düşüyordu. Üzerimdeki bedeninin titremesi arttı. “Çözmeye ç-çalışıyorum... Tanrım, çok sıkı...” diye kekeledi. Arada bir dönüp Travis’in hareketsiz bedenine bakıyordu.

“Sadece polisi ara, Syd. Uzun süre baygın kalmayacak,” dedim.

Parmakları hareket etmeye devam ediyordu. “Telefonlarımızı aldı.”

“Yardım çağır,” diye ısrar ettim. “Hemen yan eve koş, Gabe’i getir. Benim için endişelenme.”

Sydney’nin gözleri kocaman açılarak benimkilerle buluştu ama isteğimi tamamen duymazdan geldi. Parmakları hâlâ iplerle uğraşıyordu. “Sen benimle gelmediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum,” dedi kararlı bir şekilde.

“Bu çok saçma-”

Kelimelerim, Travis’in cezalandırıcı bir hırıltıyla Sydney’yi yatağa savurup üzerine çökmesiyle kesildi. Elini ağzına kapattığında Sydney’nin çığlığı yarım kaldı.

Ben bağlarımdan kurtulmak için mücadele ederken, “Sen gerçekten de bir deli fişeksin, Syd,” diye tısladı. Zehirli kelimeleri atık gibi havaya karışıyordu. “Ve deli fişekler yanmak için tasarlanmıştır.”

Travis, onları yatağın ucundan yuvarladı ve ben çaresizce yardım çığlıkları atmaya başladım. Sydney’ye sesleniyor, gücümün son kırıntısına kadar bağıriyor, *acı* ve *korkuyla* mücadele ediyordum. İkisi de ayaklanıp kavga ederken Sydney’nin şifoniyerine çarptılar. Üzerinde, duvara monte edilmiş bir raf vardı ve orada Sydney’nin mumları diziliyordu. Travis, Sydney’yi tekrar yere fırlatıp üzerine çıkarken mumlardan biri devrildi.

Sonra gördüm. Olayın ağır çekimde gelişmesini izledim. Küçük bir turuncu kıvılcım bir anda canlanıp Sydney'nin perdelelerini tutuşturdu ve mandalina rengi bir trajediye dönüştü.

Mumu kumaşa takılmıştı.

Olamaz.

Hayır, hayır, hayır.

Bir imkânsız dakika boyunca her şey solup gitti.

Bu yalnızca bir dakika olsa da güçlüydü. Hayat değiştiren bir dakikaydı. Tıpkı bir yabancıнын arabasının arka koltuğunda ellerim bağlı otururken, dışarıdaki havai fişekleri izlediğim ve Sydney'nin de aynı fişekleri izleyip izlemediğini merak ettiğim o dakika gibi. O dakikada her şeyin değişeceğini biliyordum. O zamana kadar bildiğim hayatım sona ermişti... ve onu deli gibi özlemiştim.

Aynı yakıcı his pençelerini kalbime geçirdi.

Alevler dans ederek yükseliyordu, yeniden kurduğum hayatı tehdit eden bir cehennem gibi görünüyorlardı. Gözlerimi kapatıp bir dilek diledim. Havai fişeklere, kayan yıldızlara, doğum günü mumlarına ve karahindiba tohumlarına dilek diledim. Gökyüzündeki adamdan diledim, tüm kalbimle ve düşen her bir gözyaşımla...

Dileğini tamamlayarak, "Bir saniye, neredeyse bitti!" diye seslendi Sydney. Çantasını toplarken omzunun üzerinden bana bakıp gülümsedi. "Şimdi gitmem gerek."

"Evet..." diye mırıldandım hayal kırıklığıyla. "Ne diledin?"

Sydney'nin bebek mavisi gözleri, gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha parlaktı. "Bizi."

Ben daha fazla soru sormadan çoktan tepenin aşağısına doğru zıplayarak yürümeye başlamıştı.

"Tamam, geliyorum," diye seslendi tepenin aşağısında bekleyen Travis'e. Arkasını dönüp bana son kez el salladı. "Görüşürüz, Oliver."

Üzerimde havai fişekler patlarken ben de el salladım. "Güle güle, Syd. Yarın görüşürüz."

Yarın ve bir sonraki günü diliyordum.

Dileğim tüm yarınları... onunla geçirmekti.

Travis'in parmakları boynuma sarıldı, alt bedenini halının üzerine bastırarak beni bir oyuncak bebek gibi sıkıştırmıştı. Bileklerim iple kesilmiş ve kanla lekelenmişti, oksijenim tükenirken gözlerimin önünde yıldızlar parlıyordu. Ağzımdaki bez yüzünden çığlık attıkça boğazım yanıyordu.

Bekle.

Yanıyordu.

Tam Travis kavrayışını gevşettiği sırada tenim bir sıcaklık dalgasıyla ısındı. Odağı omzumun üzerinden odanın diğer ucuna kaymıştı. Duman kokusunu o anda fark ettiğimde düşündüğüm tek şey Oliver'dı.

O hâlâ bağlıydı.

Kapana kısılmış durumda.

Hıçkırıklarla boğulurken Travis'in yüzündeki çelişkiyi izledim. Kaçmaya mı, yoksa başladığı işi bitirmeye mi karar verecekti? Kendisini *hayatta kalma uzmanı* ilan etmişti ama aynı zamanda yarım kalan işlerden de nefret ediyordu.

Hayatını riske atma pahasına da olsa burada kalıp beni öldürecek miydi? Yoksa kaçıp bize de kaçma ve sırlarını ortaya çıkarma şansı mı verecekti?

Parmaklarını soluk boruma daha da sıkı bastırdı, gözleri nefretle kararırken sanırım kararını vermişti. *Öldürecekti.* Tırnaklarını

kollarına geçirerek iğrenç derisini parçaladım, kanatmıştım ama bir an bile geri çekilmedi. Tutuşu gevşemiyordu.

Bu iş bitmişti.

Ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez rahatladım.

Nefes alabiliyordum.

Fikrini değiştirdiğini, işi sağlama alıp kaçmaya karar verdiği ni sandım ama hayır... üzerime yığılıp kalmıştı. Baygındı.

Başımı kaldırıp Lorna Gibson'ın asil bir silah gibi tuttuğu bastonuyla tepemde dikildiğini gördüğümde neredeyse tekrar bayılacaktım.

Siktir, yok artık.

"Asla meraklı bir komşuyu hafife almayın," derken elini bana uzattı. "Polis yolda."

Travis'i üzerimden çöpmüş gibi ittim ve Lorna'nın uzattığı eli tutarak ayağa kalktım. Ama bu kısa rahatlama anı, alevlerin evime hızla yayıldığını gördüğümde hemen sona erdi. Duvarları sarmışlardı, neredeyse tamamen kuşatılmıştık. Lorna'ya döndüm, gözlerimle ona yalvarıyordum. "Lütfen kedimi bulup güvenli bir yere götürün. Oliver'a yardım etmem gerek."

Lorna duraksadı, temiz havamız dumanla kirlenirken öksürdü. "Ah, çocuğum..."

"Lütfen, Alexis'i kurtar. *Git.*" Uzaktan gelen siren sesleri içimde bir umut dalgası yükseltti. Lorna'nın gözyaşları içinde başını sallamasını izledim, bu muhtemelen bir vedaydı. Hemen Oliver'ın kapalı gözleriyle yattığı yatağa koştum. "Oliver..." diye seslendim. Duman her geçen saniye daha da yoğunlaşıyordu. Omuzlarını sarsarak üstüne çıktım.

Gülümseyerek gözlerini açarken, "Bir dilek diliyorum," dedi usulca.

Hıçkırmaya başladım.

Kendime engel olamıyordum. Odaklanmam gerekiyordu, *güçlü* olmalıydım ve bizi buradan çıkarmalıydım.

Kahrolası bir kahraman olmalıydım.

Bunun yerine ağlıyor, parçalanıyor ve dağılıyordum. Kalçam gövdesini sıkarken ellerim kollarından yukarı kaydı. Düğümleri çekerken şiddetle titriyordum. “Seni buradan çıkaracağım, Oliver,” diye bağırdım. Hıçkırıkları dinmeksizin ağlamaya devam ediyordum.

Oliver az önce her neredeyse, buradan uzaktaki hangi büyüğü yerdeyse, gerçekliğe dönmüş gibi görünüyordu. Belki aydaydı, belki tuzlu bir denizde, belki de o uğursuz yaz gecesindeki havai fişeklerin altındaki çimenli tepedeydi.

Ya da geçen pazar günü, ilk seviştiğimiz, sıcacık kalp şeklinde omletler yediğimiz, bizden başka hiçbir şeyi umursamadan güldüğümüz, battaniyelere, verdiğimiz sözlere ve birbirimize sarıldığımız o yatak odasında idi.

O anda ifadesi değişti, korkunç gerçekliğinin farkına varmıştı. “Syd...”

“Deniyorum. Deniyorum,” diye hıçkırdım. Histeri krizi geçirmek üzereydim.

Siktiğimin ipi!

“Sydney, ne yapıyorsun? Hemen git buradan.”

Oliver çılgına dönmüştü, kalçalarıyla beni itmeye çalışıyordu. Bacaklarımı daha sıkı sardım. “Sensiz hiçbir yere gitmiyorum.”

“Hayır... hayır.” Gözleri odayı taradı, alevler altın kahverengi gözlerinde yansıyor ve onları *gerçek* bir günbatımına dönüştürüyordu. “Sydney, hemen kalk üstümden. Şimdi.”

“Hayır.”

“Lütfen... Tanrı aşkına, *lütfe*.”

Tırnaklarım geriye doğru kıvrılırken ip derimi kesiyordu. “Hayır!” diye çığlık attım. İpi çekmeye, çözmeye ve gevşetmeye devam ettim.

Oliver’ın yüzü dehşetle, saf bir korkuyla doldu. Alt bedeni, beni üzerinden itmek için boşa bir çaba sarf ediyordu. “Sakın bunu yapmaya cüret etme. *Sakın!*”

Göz pınarlarında biriken yaşlar, kızarmış yanaklarından süzülerek aşağı kayarken acı dolu, boğuk çığlığı ateş çemberinin ortasında yankılandı.

Birlikte ağlıyor, birlikte yalvarıyor, birlikte dilek diliyorduk...
Birlikte ölecektik.

“Sydney... bunu yapmana izin veremem,” diye ısrar etti Oliver. Bedeni kıvranıyor, dönüyor, onu burada bırakıp yalnız başına ölmesine izin vereceğimi umuyordu.

Asla.

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Lanet olsun, Syd... Önünde koca bir hayat var. Yeniden âşık ol, çocuk yap, bir şeyler yarat, başarılı ol, gül,” diye yalvardı. Umutsuz, son bir yakarıştı. “Bunu yapma. Sana *yalvarıyorum.*”

Hıçkırıklarımız birbirine karıştı, seslerin hangimizden geldiğini bile ayırt edemiyordum.

Gözyaşlarımın fırtınası arasında burnumu çektim, iplerini gevşetme çabalarım dumanı soludukça, soluduğum duman başımı döndürdükçe zayıflıyordu. “Tam olarak olmak istediğim yerdeyim.”

Acıyla yatakta gerildi, başını arkaya attı. “Hayır, hayır, hayır...”

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, onu kurtaramayacağımı biliyordum. Yeterli zamanımız yoktu, bunun için gerekli araç gereçlerim yoktu ve zihnim dönüp duruyor, bir sis tabakasına dönüşüyordu. Öksürüp çırpınarak eğildim ve gözyaşıyla kaplanmış dudaklarından öptüm. “Seni seviyorum, Oliver Lynch,” dedim. Dudaklarına karşı sevgi sözcüklerimi fısıldadım,

sonunda benimle savaşmayı bırakıp teslim olurken beni öpmesinin tadını çıkarıyordum.

“Seni seviyorum, Syd.”

Dileğim gerçekleşmişti. Birlikte sadece on ay geçirmiş olmamız umurumda değildi. Bu hayatımın en iyi on ayıydı ve hiçbir anını değiştirmezdim.

Bizi dilemiştim... ve işte buradaydık.

Etrafımızdaki her şey yanarken sadece ona *sarıldım*.

Ölmek için daha iyi bir yol olamazdı.

Beni bekleyen sonla barıştığım anda iki güçlü kol belimi sardı ve ilk başta Travis'in birlikte geçirdiğimiz son güzel anı mahvettiğini düşündüm. Direndim, çılgık attım, bacaklarımı Oliver'a doladım ve tırnaklarımı omzuna bastırarak ona iyice yapıştım.

“Hayır!”

Belimdeki kollar daha sıkı sarıldı, dayanamayacağım kadar güçlüydü ve beni çekerek hayatımın aşkından kopardı. Alev duvarına doğru sürüklendim, tenim kavruluyordu. Kollarım öne doğru uzanmıştı, ona ulaşmaya çalışıyordum. Kalbim, o odanın içinde küle dönmüştü. Tekmeledim, savaştım, küfrettim ve avazım çıktığı kadar bağırdım. “Oliver! Hayır! Bırak beni! *Bırak beni!*”

Kulağa bir ölüm perisi, kontrolden çıkmış deli bir kadın gibi geliyor olmalıydım.

Oliver hâlâ yatakta mücadele ediyor, kurtulmaya çalışıyordu. Görüşüm gözyaşları ve dumanla bulanıklaştığı için onu zar zor seçebiliyordum ve gittikçe daha da uzaklaşıyorduk.

Bacaklarım çırpınırken beni tutan adamı tırmaladım. “*Siktir git!*” diye bağırdım. “Senden nefret ediyorum. Senden *nefret* ediyorum. Bırak beni! *Oliver!*” Adı ağzımdan bir düzine kalp kırıcı hecelerle çıkıyordu. Merdivenlerden aşağıya, oturma odasına doğru taşınırken çılgılığım evde yankılandı.

“Git, Syd. Çık git buradan.”

Gabe.

Bu Gabe’di.

Beni ön kapıdan dışarı itti. Beton zemine düşerken şaşkınlıkla Gabe’in arkasını dönüp içeri girmesini izledim.

Aman Tanrım.

Aman. Tanrım.

İtfaiye araçları olay yerine yaklaşırken kırmızı ve mavi ışıklar, aklımdan asla çıkmayacak bir günü anımsatıyordu. Kollarım yanmıştı, parlak pembelerdi. Saçlarımın bir kısmı da tamamen yanmıştı, yüzümün bir tarafı eriyor gibi hissediyordum. Ama umurumda bile değildi. Hem de hiç. Çünkü en sevdiğim insanlardan ikisi yanan bir binanın içindeydi ve ben dışarıdaydım.

“Aman *Tanrım*,” diye inledim. Kendimi betona sırtüstü bırakıp yıldızlı gökyüzüne baktım. “Lütfen, sana yalvarıyorum. Sadece bir dilek daha. Lütfen, lütfen, *lütfen*.”

Bekledim.

Her şey ağır çekimde gerçekleşen bir film şeridi gibiydi. Komşular evlerinden koşarak yaşananları izlemek için etrafımıza üşüşmeye başlamıştı. Lorna Gibson, kollarında Alexis ile yanıma çömeldi. İtfaiye ve polis arabaları yol kenarına yanaştı. Üniformalı adamlar, hortumlar ve ısıya dayanıklı kıyafetleriyle araçlardan dışarı fırladılar. Ama ağızlarından çıkan kelimeleri algılayamıyordum. Her şey çok uzaktan geliyordu, suyun altında gibiydim.

Tek görebildiğim yıldızlardı.

Tek duyabildiğim kafamın içinde tekrar tekrar söylediğim dileğimdi.

“Ah, Sydney... bak.”

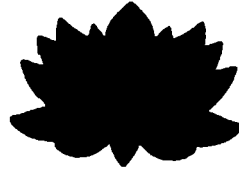
Lorna'nın sesi gözlerimi kırpttırarak Şimdiki ana d6nmeme neden oldu. Dirseklerimin 6zerinde doğrulup Oliver ve Gabe'in, k6le ve sise bulanmış, yanıklarla kaplı halde 6n kapıdan 6ıktığını g6rd6đ6mde sevin6ten 6irkin bir 6ığlık attım.

Yaşıyorlar.

Bedenim ayakta duramayacak kadar g66s6z6d6, bu y6zden orada 6ylece uzanıp feryat ettim. Ruhum ezici, benzersiz bir rahatlamayla hı6kırıyordu. Erkeklerim beton zeminde yanıma d6Őt6ler, Gabe bir yanımda, Oliver kollarımdaydı. 6kisine de sarılana kadar yuvarlandım ve v6cudumda kalan her Şeyimle onları sıkıca kavradım. G6zyaŐlarımız birbirine karıştı. Bir ilahi, bir Şarkı, mucizevi bir melodiydi.

İtfaiyeciler yanıımızdan ge6ip eve girerken sağlık g6revlileri yanıımıza geldi ama bu adamların gitmesine izin veremedim. Ağlamamı durduramıyordum.

Y6z6m iki adamın g6đs6ne g6m6l6 bir Şekilde, "TeŐekk6r ederim," dedim boğuk bir sesle. Oliver sa6larını 6pt6, parmakları d6đ6mlenmiŐ sa6 tellerime dolanmıştı. Gabe ise uzanıp sıkıca elimi kavradı. G6ky6z6ne baktım. "TeŐekk6r ederim, teŐekk6r ederim, *teŐekk6r ederim.*"

OTUZ

Oliver

Karikatür çizimlerimi bir kenara bırakıp önümdeki adamla yüzleşirken fermuar ve plastiğin tanıdık sesleri çenemi göğsümden doğrultmama neden oldu. Bradford maskesini çıkardı ve köşede dizlerini göğsüne doğru çekip oturan bana baktı. Ayağa kalktığımda alnında ter biriktiğini fark ettim. “Bugün daha fazla erzak getirmeye mi gidiyorsun?” diye sordum.

Bradford da tıpkı benim gibi yaşlanmıştı, alnındaki hafif kırışıklıklar belirginleşmişti. Koyu renk saçlarına gri ve beyaz teller karışmıştı. Büyük elini saçlarının arasından geçirip maskesini kolunun altına sıkıştırarak bana doğru yürüdü. “Evet, evlat. Güzel bir pasta için malzeme bulmaya çalışacağım. Sonuçta doğum günün.”

Bu sabah uyandığımda artık on sekiz yaşındaydım. Resmen bir erkek olmuştum.

“Çok minnettar olurum,” dedim. İçim heyecanla kıpır kıpır olurken kalbim hızla atıyordu. Doğum günü pastasının tadını pek hatırlayamıyor olsam da düşüncesi bile ağzımı sulandırmaya yetmişti. Koruyucuma doğru aceleyle birkaç adım atarken başka bir soru dilimde dolanıyordu. “Bradford, ben... belki de bugün sana eşlik edebilirim diye düşündüm. Artık bir yetişkin olduğuma göre sana daha fazla yardım edebilirim.”

Hızlı kalp atışlarım onun kızıl kahve gözlerindeki acı dolu bakışla buluştu. "Oliver, dış dünyaya çıkmaya izin veremeyeceğimi biliyorsun. Bu hiç güvenli değil. Orayı artık tanıman bile mümkün değil."

Daha da bastırarak, "Hızlı öğrenirim," diye ısrar ettim. Ona yaklaştım, sesimden hafif bir çaresizlik sızıyordu. "Lütfen, yetenekli olduğumu kanıtlamam için bana bir şans ver."

"Ben..." Bradford bakışlarını, D vitamini lambamın aydınlattığı odanın köşesindeki dergi küpürleri ve çizgi roman illüstrasyonlarıyla süslenmiş beton duvarlara çevirdi. Saksıdaki iki bitki, kitap ve video kaset yığınları da ortamı tamamlıyordu. Gergin ve yorgun halde sıkıntılı bir nefes verdi. "Anlamıyorsun. Orada seni koruyamam."

"Oldukça güçlüyüm, Bradford. Egzersizlerime odaklanıyorum. Lütfen koruma ekipmanını bana ödünç ver de seni gururlandırayım."

Çatışmalarla dolu bir ifadeyle, "Bunu yapamam, evlat," derken başını iki yana salladı. "Sahip olduğum tek şey sensin. Artık yapabildiğim tek şey seni tehlikeden uzak tutmak..."

Kelimeleri kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Geri geleceğim. Seni bırakmayacağımı biliyorsun. Benim de sahip olduğum tek şey sensin."

"Belki bir gün, Oliver. Belki bir gün orası senin için güvenli hale gelir ama o gün bugün değil," diye açıkladı Bradford. Yüz ifadesi gergindi. "Seni oğlum gibi görüyorum, evlat. Sen özelsin... önemlisin."

"Siyah Lotus gibi mi?"

Yutkunarak, "Evet," dedi. Başını yavaşça, onaylarcasına salladı. "Siyah Lotus gibi."

Haklıydı. Nereye gideceğim tehditler ve bilinmeyen etkenlerle nasıl başa çıkacağım yanı sıra artık dünyanın nasıl işlediğine dair

bile hiçbir fikrim yoktu. Eğer bana bir şey olursa Bradford yapayalnız kalırdı ve bunu ona yapamazdım. Omuzlarım teslimiyetle çökerken dudaklarım inceldi. "Evet, sanırım haklısın."

"Böyle olması en iyisi," diye fısıldadı. Bakışları botlarının altındaki yeşil halıya yönelmişti. "Ama sana o doğum günü pastasını getireceğim, tamam mı?"

Boğazımdaki hayal kırıklığını bastırdım. "Teşekkür ederim. Bu beni çok mutlu eder."

"Ve bir şey daha..." Bradford kıyafetinin fermuarını biraz daha aşağı çekip cebinden iki kahverengi puro çıkardı. Sigaraları incelerken yüz hatları ve kırışıklıklarında düşünceli bir ifade belirmişti. "Biliyor musun, oğlum Tommy ile bir puroyu paylaşacağım günü hep dört gözle beklerdim. Kendi kendime on sekiz yaşına bastığı gün ona bir tane içmesine izin vereceğimi söylemiştim."

Taş duvarların arasında yankılanan keder, elimdeki puroyu merakla incelerken aramızdaki boşluğu dolduruyordu.

"Benimle bir puro içer misin, Oliver?"

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. "Evet, elbette. Teşekkür ederim, Bradford." Puromun ucunu yaktığında ne bekleyeceğimi bilememiştim, közler parlıyor, dumanlar havada süzülüyordu. Derin bir nefes çektiğim anda öksürmeye başladım. Duman boğazıma takılmış, tadı midemi bulandırmıştı.

Bradford durumumu anlıyormuş gibi kıkırdarken kendi purosunu rahatça tütürüyordu. "Bir kez alıştıktan sonra o kadar da kötü gelmiyor."

Öksürüklerim arasında, "Sana bu konuda güveneceğim," diye mırıldandım ve puroyu ona geri uzattım.

Üflediği dumanın ardından yüzüne hüzünlü bir sırıtış yayıldı. "Mutlu yıllar, evlat."

Bradford'ın purosundan çıkan duman etrafımızı sararak bizi yoğun bir sisin içine hapsediyordu. Sis öylesine yoğundu ki onu zar

zor görebiliyordum, nefes almakta zorlanıyordum. Öksürük krizim artarken sıcaklık tenimi yakıyordu, oksijen için mücadele etsem de etrafımdaki her şey solmaya başladı.

*Yine Sydney'nin yatak odasında idim, yatak direklerine zincir-
lenmiş, umutsuzca kapana kısılmış haldeydim. Beni öpüyor, beni
seviyor ve beni bırakmayı reddediyordu.*

Benimle birlikte ölüyordu.

*Tanrım, bunu yapmasına izin veremezdim. Böyle gitmesine
izin veremezdim.*

*Dumanın bulanıklaştırdığı ölüm duvarının ardından Sydney
adımı sesleniyordu. Onun dudaklarının arasından çıkan ismim,
tüm bu yıkımın arasında bulabildiğim tek tatlılık kırıntısıydı.*

"Oliver..."

"Oliver!"

Yanında irkilerek uyandığımda Sydney'nin gerçekten adımı söylediğini fark ettim. Karanlık yatak odasında beni arıyor, elleri boşlukta kaldığı için paniği artıyordu. Nefesimi tutup yaklaşarak kolumu beline doladım ve onu çıplak göğsüme doğru çektim. "Buradayım, Syd," diye fısıldadım kulağına. O rahatladıkça ben de huzurla doldum. Vücut ısısı sabahın ilk ışıkları gibi tenime işliyordu.

Tek yapmak istediğim ona sarılmaktı.

Onun tek istediği de bana sarılmaktı.

Sydney ile birlikte alevlerle yüzleşeli iki haftadan uzun süre geçmişti ve hastaneden taburcu olduğumuz andan beri birbirimizden ayrılmamıştık. İkinci derece yanıklarımızdan dolayı ve dumandan zehirlendiğimiz için tedavi görmüştük. O geceden geriye fiziksel yaralar kalsa da ruhumuza kazınan duygusal yaralar kesinlikle daha derindi.

Hayatımın üçte ikisinden daha fazlasını bir yabancının bodrumunda esir tutularak, beynim yıkanarak geçirdiğim için

başıma gelecek en kötü deneyimleri çoktan yaşadığımı zannetmiştim... *Tanrım*, nasıl da yanılmıştım.

En kötü an ise bir daha bensiz yaşama düşüncesine dayanmadığı için hayatına son vermeyi seçtiğinde Sydney'nin gözlerinde beliren ifadeyi görmektir. O gece ölmek ve yanmak için kendi özgür iradesiyle bir karar vermişti.

Benim için.

Bu çok ama çok ağır bir yükü; kalbime oturan bir kaya, ciğerlerime inen bir çekiç gibiydi. Mideme girmiş bir bıçak, boğazımda sıkılan yumruk gibiydi. Bu karanlık sularda batmamak çok zordu, her parçam bir çapa gibi beni aşağı çekiyordu.

Bu yüzden ona sarıldım.

Elime geçen her fırsatta ona sarılıyordum ve bu biraz daha suyun yüzeyinde kalmamı sağlıyordu.

Onu sıkıca kucaklarken kısa saçlarının bir tutamını parmak uçlarıma dolayarak boynunu açığa çıkardım ve en sevdiği noktayı, omzuyla çene çizgisinin tam arasını öpmek için eğildim. İpek gibi yumuşak cildi ve Samanyolu'nu andıran küçük çilleriyle, burası muazzam bir kıvrımdı.

Sydney bunu bilmiyordu ama o minik yıldızları ne zaman öpsem bir dilek tutuyordum.

Parmaklarım çıplak karnının üzerinde dolanırken, "Kâbus mu gördün?" diye fısıldadım ve onu daha da kendime bastırdım.

Dilim boynundaki hassas derinin üzerinde gezinirken kıcını kasıklarına yasladı. "Hı-hı," diye mırıldandı ve ardından inledi.

Elim daha da yukarı kayarak göğsünü kavradığında o da vücudunu hafifçe ereksiyonuma sürterek karşılık verdi.

Eve döndüğümüzden beri birbirimize karşı doymak bilmeyen bir açlık çekiyorduk. İşleri ağırdan almak için kendimize söz vermiştik ve bu söz, ön kapımdan içeri girdikten yedi dakika sonra yemek masasının üzerinde bozulmuştu.

Bunun birbirimize verip de bozduğumuz tek söz olmasını umuyordum.

O zamandan beri ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk. Her zaman çaresizce ve ilkel sevişmelerden, hızlı kalp atışlarından, nefes nefese dokunuşlardan ibarettik. Her seferinde bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi hissediyordum. Daha ne kadar böyle devam edeceğimizi, diğerinin kemiklerinin içine girip iliklerine, yaşayan, nefes alan bedenlerimizin kanıtlarına tutunmak için duyduğumuz bu doymak bilmez ihtiyacın ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Bu cinselliğin de ötesindeydi.

İlkeldi.

Bana dönerek hararetli bir fısıltıyla, "Sana ihtiyacım var," dedi Sydney.

Her zaman yüz yüze ve göz göze geliyor, yanan yatak odasındaki o üzücü anın yerini daha tatlı bir şeyle doldurmaya çalışıyorduk.

Vücudunda aşağı doğru ilerledim, iç çamaşırını sıyrarak çıkarırken aralık dudaklarımı teninde gezdiriyordum. Ardından yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Ben açlıkla kendime bir ziyafet çekerken Sydney saçlarımı kavradı, sırtı dikleşmişti. İnliyor, kıvranıyordu. Ellerim bu defa yukarı çıkarak memelerini kavradı. Bakışlarım da yukarıdaydı, onu kendinden geçmeye zorlayan her erotik sarsıntı ve titremeyi izliyordu. Bir elimi indirip parmaklarımı içine ittirdim, tam sevdiği şekilde kıvrarak hem sataşılıyor hem de baştan çıkarıyordum.

Sydney'nin nefesi kesildi. "Ah, Tanrım... Oliver..."

Doruk noktasına yaklaştığını, kalçalarının yüzümü sarmasından ve saçlarımı çekmesinden anlayabiliyordum. Çıkardığı sesler aniden kesildi, sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Dilimin üzerinde dağılırken inlemelerimiz uyum içinde birleşti. Bacaklarının arasında kalarak bu anın tadını çıkardım. Son zamanlarda ikimizin de çok hızlı orgazm olduğunu fark etmiştim. Neredeyse *hissetmek* için acele ediyor gibiydik. Bir daha asla hissetmeyi beklemediğimiz o duyguları hissetmek için...

Sydney yavaşça sakinleşirken gözyaşları beni vücudunda yükselip onları öperek temizlemem için çağırıyordu. "Her şey yolunda. Ben buradayım, Syd." Onu benden çalmaya çalışan anıları kovalarcasına yüzüne sevgi sözcükleri fısıldadım.

"Seviş benimle. Lütfen."

Hiç tereddüt etmeden iç çamaşırımı çıkarıp içine girdim. Alınlarımız birbirine yaslanmış, gözlerimiz kenetlenmişti. Onu derinlerde hissetmeye ihtiyaç duyduğum için sert ve kararlı hamlelerle hareket ediyordum. "Benimle misin?"

Yanaklarımı kavrarken başını salladı. "Seninleyim."

Onun burada olduğunu ve... *orada* olmadığını bilmem şarttı.

Aç bir tutkuyla onu öptüm. Dillerimiz birbirine karışıyor, vücutlarımız mükemmel bir uyum içinde dans ediyordu. Yakınlığımız eşsizdi. Bedenlerimizin dolandığı, birbirimizde böylesine kaybolduğumuz bu anları arzuluyordum. Bu dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu.

Haz beni hızla ele geçirirken dudaklarına doğru inledim. İçine boşaldıktan sonra üzerine kapandım ve Samanyolu çillerine öpücükler kondurdum. Kulağını hafifçe ısırarak, "Seni o zaman da sevdim, şimdi de seviyorum ve ölene kadar da seveceğim," diye fısıldadım.

Yan tarafına yuvarlanıp onu kendime çektim. Kalplerimizin aceleci ritmi, huzurlu bir melodiye bürünmüştü. Sydney bana dolanmış halde hemen uykuya daldı. Ben de boynunun çillerle dolu kıvrımına son bir öpücük kondurarak dileğimi tuttum.

Bütün dileklerim ondan ibaretti.

Bugün Gabe'in şehirdeki yanık tedavi merkezinden döneceği gündü. Kardeşim, Sydney ve benden çok daha ağır bir travma geçirmişti. Kendi güvenliğini hiç düşünmeden, değer verdiği iki insanı kurtarmak için yanan bir yatak odasına *iki kez* koşmasının fikri bile beni oldukça şaşırtıyordu.

Son birkaç haftadır sağ kolunun üst kısmındaki çirkin, üçüncü derece yanık için deri nakli yapılırken onu düzenli olarak ziyarete gitmiştik. Morali yerindeydi çünkü Gabe böyle bir adamdı.

Kalbindeki gerçek yıkımın sebebi yaraları değil, babasının ihanetinin oluşturduğu travmaydı.

İtfaiyeciler Travis'in hayatını kurtarmak için onu yatak odasından zamanında çıkarmayı başarmışlardı. Gabe onu yoğun duman perdesinin arasından görememiş olsa da Travis ciddi yanıklara maruz kalmıştı ve hâlâ yoğun bakımdaydı. Eğer hayatta kalabilirse uzun süre hapis yatacaktı.

Onun için oldukça uygun bir sondu.

"Geldi!"

Sydney adımlarına fazladan bir neşe eklenmiş şekilde kordorda sekerek ilerliyordu. Alevlerin açık renk buklelerinden bir kısmını fark edilebilir bir şekilde yakmasından sonra saçları artık omuz hizasındaydı ve sevimli bir kesimle şekillendirilmişti. Her iki kolunda, yüzünün sol tarafında oldukça geniş yanıklar oluşmuştu ama Tanrıya şükür bunlar sadece ikinci derece yanıklardı ve güzelce iyileşiyorlardı.

O işkenceden her iki uyluğumda, sol elimle ve kolumdaki yanıklarla kurtulmuştum. Ancak korkunç alternatifi düşündüğümde bu yaraları, önemsiz sıyrıklardan başka bir şey olarak görmüyordum.

Sydney'ye, "Çok güzel görünüyorsun," dedim. Yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Gözlükleri burnunun üzerine yerleşmiş, burnu hafifçe kırışmıştı. Bol, kömür rengi bir kazak ve dar bir tayt giyiyordu. Bugün hem neşeli hem de canlıydı.

Yine Sydney olmuştu.

"Çok tatlısın." Sydney parmak uçlarında yükselip beni nazikçe öptü. "Ama *Freddie Krueger** gibi görünüyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Onu tanımasam da tek yapabileceğim oldukça hoş biri olduğunu varsaymak. Özellikle de taytın içinde bu kadar iyi görünüyorsa."

Homurdanırken alnı göğsüme düştü, parmakları tişörtümün kumaşını kavramıştı. İç çektiğinde sesi usulca göğsüme dokundu. "Daha iyi hissediyorum."

"Öyle mi?" Saçlarını okşarken çenemi başının üzerine yasladım. "Zihinsel olarak mı?"

Başını salladı. "Gabe evinde. Hepimiz evimizdeyiz."

Ev.

Sydney ve Alexis evleri tadilatla olduğu için geçici olarak bizimle yaşıyorlardı. Ana yatak odasının harabe ve küle döndüğünü düşünürsek bu süreç uzun olacaktı. Neyse ki alevler çok fazla yayılmadan ve evin geri kalanında daha fazla hasara yol açmadan yangın söndürülmüştü.

Sydney'nin her gece yatağında olmasından hiç şikâyetçi değildim.

Athena bile ona ve Alexis'e alışmıştı.

Diğer yandan Alexis, yaramaz rakundan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Onu genellikle Gabe'in odasında yatağının altında ya da kanepenin arkasında saklanırken

* *Freddy Krueger*, bir film karakteridir. Rüyalar aracılığıyla gerçek hayattaki insanları öldüren karakterin özellikle yüzü dahil olmak üzere tüm vücudu tamamen yanıktır.

buluyorduk. İki hayvanın da bir gün birbirleriyle bağ kurabileceğini umuyordum çünkü ömür boyu ev arkadaşı olacaklardı.

Gabe, Tabitha ile ön kapıdan içeri girdi. Onu gördüğü anda yanımda kıpırdanan Sydney'nin nefesi kesilmişti.

O bizim kahramanımızdı.

Lorna da öyleydi. Komşumuz, Gabe'i çağırmak için hemen yan eve koşmuş ve neredeyse ölümcül olan durumdan onu haberdar etmişti. Kardeşim çakısını kapıp bizi kurtarmak için alevlerin içine atlarken bir an bile tereddüt etmemişti. Onların hızlı düşünmeleri ve cesaretleri olmasaydı şu anda ikimiz de burada olamayacaktık.

Gabe kapıda, saçları gibi uzun ve siyah paltosuyla duran Tabitha'ya, "Her şey için tekrar teşekkürler," diye mırıldandı. Gabe yüzünü avuçlarının arasına alıp hafifçe alnından, burnundan ve pembe dudaklarından öperken Tabitha'nın gözleri ıslı ıslı parlıyordu. "Benim en büyük desteğim oldun."

Parmakları Gabe'in bileklerine dolanırken gülümsemesi daha da parlaklaşan Tabitha gözlerini kapattı. "İyi olduğun için çok mutluyum."

Şahit olduğumuz bu an, tanıdık bir yakınlık, özlemini duyduğum ve arzuladığım türden bir samimiyet barındırıyordu. Hayatta bir kez karşılaşılacak bir hazine, gerçek bir armağan, diğerlerinden kopup özgürce süzülen bir yıldızdı. Onlarla birlikte gülümsedim.

"Hope'a benim için bir yumruk çak," diye şaka yaptı Gabe. Kadının alnına son bir öpücük kondurduktan sonra göz kırparak geri çekildi. "Seni bu gece ararım."

Tabitha onu başıyla onayladı. Ardından bize dostça el sallayıp uzaklaşırken parmaklıkların üzerinden onları seyretmeye devam ediyorduk. Gabe ön kapıyı arkasından kapattı. Tereddütle ellerini hâki boyalı çeliğe bastırmıştı. Baş eğikti, yoğun

duygular hissettiğini belli eden gergin bir duruşu vardı. Sessizce bize dönmesini bekledik. Düşüncelerini toparlayarak içinde fırtınalar koparan duygularını dizginledi.

Sydney'nin başı dönüyormuş gibi görünüyordu, neredeyse metal korkuluklardan aşağı yuvarlanacak gibiydi. Omzunu güven verici bir şekilde sıkarak onu sakinleştirdim.

Gabe sonunda sert bir nefes alıp olduğu yerde döndü. Bakışları aramızda gidip gelirken ifadesizdi, ardından yüzünde bir sırıtış belirdi ve gözleri şefkatle parıldadı. "Siz pislikler bana *fena* halde borçlandınız."

Sydney'nin rahatlamayla verdiği nefesini daha duymadan önce hissetmiştim. Merdivenlerden çıkarken ona doğru koştuğunda Gabe vücudunu tek koluyla sardı ve havaya kaldırdı.

Sydney'nin ayakları sonunda yere değdiğinde, Gabe omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Ömür boyu bedava *taco* sosu istemeyi düşünüyorum," dedi. "Menüye başka şeyler de eklerdim ama yapabileceğin tek şeyin bu olduğundan eminim."

Sydney gözyaşlarını sildiği sırada bir kahkaha attı. "Meme ucu keklerimi sevmemiş gibi davranmaya hakkın yok."

"Bu konuda sessiz kalma hakkımı kullanıyorum." Gabe gülümsemeye devam ederken onu bıraktı ve bana doğru ilerledi. "*Sana* gelince kardeşim... çizgi romanlarından birinde beni harika yakışıklılığı ve cinsel ustalığıyla dikkat çeken bir yarı tanrı, süper kahraman olarak çizebileceğini düşünüyordum."

Kaşlarını aşağı yukarı oynattığında ona sarıldım. Gülsem mi, ağlasam mı emin olamamıştım ama sanırım amaç da buydu. Yaralı koluna temas etmemeye dikkat ediyordum, iyileşmekte olan yaraları tişörtünün yakasından yukarı doğru ilerliyor ve çene sinde son buluyordu. "İyi olduğun için çok rahatladım, Gabe. Cesaretin için sana bir ömür boyu teşekkür edeceğim."

Omzuma doğru kıkırdadı. “Sydney’nin kedisinden daha fazla canın olduğunu düşünürsek oldukça meşgul bir adam olacaksın.”

Alexis sanki ondan bahsettiğimizin farkındaymış gibi koltuğun kolçağından miyavladı. Geri çekilirken, “Alexis ölümle kaç kere yüzleşti ki?” diye sordum.

“Hareket halindeki araçlara karşı bitmeyen bir merakı var.” Sydney boğazını temizledi. “Ve bir de kar küreme makinesi olayı var.”

“Ah.”

Bir başka bilmiş miyavlama.

Birlikte oturma odasına geçtik ve zamanımızın büyük kısmını rahat bir sessizlik içinde oturarak geçirdik. Bu da hayatta olduğumuzun en büyük kanıtıydı. Sydney bir noktada *taco* sunu getirdiğinde sohbetimiz kahkaha ile şakalardan, gözyaşları ve olanlara inanamayarak geçti. Ardından ortam tekrar keyifli bir hal aldı. Sydney kanepede aramıza oturmuştu. Birlikte geçmiş anarak teselli bulurken eli benimkindeydi, başını Gabe’in sağlam omzuna dayamıştı.

Öğleden sonra yaklaştığında Sydney telefonunu çıkarıp bir elektronik mesaj yazdı. “Burada olması gereken bir kişi daha var,” dedi bize usulca.

O kişi, bir saat sonra yanımıza gelen Clementine’dı. Döndüğümünden beri ilk kez hepimizin aynı anda aynı odada olduğunu fark ettim. Üzerimizde gri bir bulut gibi dolaşan kötü koşullara rağmen çocukluk buluşmamız için uygun bir andı.

Oturma odasında yayılmıştık; Gabe kanepenin önüne sırtını dayamış, Clementine dizlerini göğsüne çekmiş, Sydney halının ortasında bacaklarımın arasında oturuyordu. Sohbet derinleşirken pizza sipariş ettik.

Clementine acıyı bastırmak için ayak bileğindeki çorapla oynarken keskin bir iç çekti. Tadına bile bakmadığı pizza dilimini

kenara bırakıp, “Her şeyin sorumlusu benmişim gibi hissediyorum,” diye mırıldandı. “Onun hasta bir sapık olduğunu biliyordum ama bu kadarını yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu...”

Hepimiz gözlerimizi kaçırdık, kollarım şefkatle Sydney’nin etrafına dolanmıştı.

Yüzünü ovuşturarak, “O benim sikik *babamdı*,” dedi Gabe. “Yaşananları hâlâ aklım almıyor.”

Sydney sırtını göğsüme yasladı, eli sıkıca benimkini sarmıştı. “Bu *onun* dışında kimsenin suçu değil.”

Clementine gözünden kaçan bir damla yaşı sildi. “Bunu içten içe bilsem de suçluluk duygusunu üzerimden atamıyorum. Üzerimdeki etkisini ya da sırrımın o mide bulandırıcı pençesini anlatamıyorum. Çok utandım, aşağılandım ve kendimden nefret ettim.” Nefesleri düzensiz, kelimeleri keskindi. Ağırılığıyla hepimizi delip geçiyordu. “Zaman geçtikçe kendimi daha da kötü hissettim. Her şey daha da zorlaştı. Travis her zaman bana kimsenin inanmayacağını söylerdi ve *ona* inandım.”

Sydney ayağa kalkıp kanepeye doğru koşmadan önce elimi hafifçe sıktı. Kollarını ablasına doladı. “Clem, seni çok seviyorum,” derken ağlıyordu. Başını Clementine’in omzuna koymuştu. “Bana neden Bradford olduğunu söyledin?”

Clementine yerinde kıpırdanırken bana baktı, gözleri bir özürle parlıyordu. “Suçu ölü bir adamın üzerine yıkmak daha kolaydı,” derken itirafını tüylerimizi ürperten bir fısıltıyla söylemişti. “Sanırım hâlâ sırrımızı korumaya çalışıyordum... *sırrımı*. Bunu açıklayamıyorum, Syd ama hissettiğim utanç o kadar güçlü ki. Şu anda bunun hakkında konuşmak bile içimdeki çarpık, derin bir parçaya ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyor.”

Sydney burnunu çekti. “Özel olarak konuşmak ister misin?”

Genç kadın düşünceli bir anın ardından başını iki yana salladı. “Hayır. Bu odadaki herkes benim yıllar boyunca süren sessizliğimin bedelini çok ağır ödedi. Hepiniz nedenini bilmeyi hak ediyorsunuz.”

Ellerimi arkaya atarken kendimi Clementine’ın yerine koymaya çalıştım. Kendini sorumlu hissediyordu. Uzun yıllar boyunca başına gelenler için bu sorumluluk duygusunu taşımıştı ve şimdi o ağırlığın üstüne daha ciddi sonuçlar eklenmişti. Benim kaçırılmam, Sydney’nin saldırıya uğraması, yangın, aldığımız duygusal ve fiziksel yaralar... Peşini bırakmayan ve onu aşağı çekmeye, boğmaya çalışan şeytanları hayal bile edemiyordum.

Yutkunarak boğazımı temizledim. “Sen suçlu değilsin,” dedim ona sessizce. Üçünün de bakışlarını üzerime çekmiştim. “Travis’in gücü şu anda, bu odada sona eriyor.”

Üç çift göz bana bakıp kelimelerimi sindirmeye çalıştı. Kısa bir an için hepimizin daha basit, masum, güneşli günlere, buzlu şekerlere ve sonsuz yaz gecelerine geri döndüğümüzü düşündüm. Travis’ten öncesine. Kaybolmamdan öncesine. Bir adamın iğrenç pençelerini küçük bir kıza geçirerek yüzlerce farklı geleceği şekillendirmesinden öncesine.

Clementine’ın, Sydney’nin, Gabe’in ve benim.

Annemin.

Bradford’ın.

Kaç hayatın değiştiğini, lekelendiğini ve söndürüldüğünü bilmemiz mümkün değildi. Pençeleri derinlere uzansa da artık onları koparmalıydık.

Geçmişi değiştiremezdik ama kesinlikle geleceğimizi şekillendirebilirdik ve Travis bunun bir parçası olmayacaktı. Ciğerlerimizde dumanlar, derimizde yara izleriyle küllerimizden doğacaktık. Dayanacaktık. *Yaşayacaktık.*

Üç çift göz o anda sanki hep birlikte görünmez bir engeli aşmışız gibi yumuşadı. Görülmeyen ama ruhumuzun her zedelenmiş parçasında hissettiğimiz bir güçle.

Kılıçlarımızı birlikte kuşanacaktık, gerçek gücü birbirimizde bulacaktık.

Savaşacaktık.

Yaşayacaktık.

Saatler süren derin tartışmaların, hatta gülüşmelerin ardından Clementine evden ayrılmış, Gabe gece için odasına çekilmişti. Sydney ve ben yatak odamıza gidip ardından kapıyı iyice kilitledikten sonra Athena'yı kafesinden çıkardık. O etrafı keşfederken oyunculuğuna karşı gülerek onunla ilgilendik. Yanımızda getirdiğimiz kuruyemiş ve taze meyvelerle onu beslerken bir çileği küçük ellerinin arasında tutup kemirmesini izliyorduk. Ona hayran kalarak gülümsedim.

Kısa süre sonra Sydney yatağa tırmanıp beni de yanına çağırdı. Yatağın üzerinde hafifçe zıplarken, "Film izlemek ister misin?" diye sordu.

Eğlence amaçlı -tabii *eğlencenin* başka türlerine dahil olmayorken ki bu sık sık oluyordu- odaya bir televizyon almıştım.

Yatağa oturup ona iyice sokularak başımı salladım. "Yorucu bir gün oldu. Film kulağa harika geliyor."

Yatağa iyice yerleşip rahatladık. Sydney garip davranışlar sergileyen ve kendilerini absürt durumlara sokan iki sarışın kadının lise buluşmasını anlatan bir film açmıştı. Sydney'nin dudaklarından bol miktarda kıkırdama çıkmasına neden olduğu için yeni favori filmim olmuştu.

Yatak başlığına yaslandım ve Sydney ile omuz omuza otururken birden fazla iş yapmaya karar vererek komodinime doğru

eğilip çekmecemden eskiz defterimi aldım. Çizgi romanım için yeni bir sahneyi detaylandırıyordum. Resimdeki gece gökyüzünü aydınlatan havai fişeklere renk patlamaları ekledim.

Sydney merakla sol omzumun üzerinden baktı. “Bu bizim tepemiz mi?”

“Evet. Havai fişek gösterisinde bir dilek tutmuştun.”

Yumuşak bir iç çekişle üst kolumun çıplak kısmını öptü. “Hatırlıyor musun?”

“Görüntüler hâlâ biraz karışık olsa da hipnoterapi seanslarımdan beri daha fazla ayrıntı yüzeye çıktı. Daha net bir görüş elde ettiğimde bu görüntüleri kâğıda dökmeye çalışıyorum.” Havai fişeklerden birine koyu mor çizgiler ekledim, menekşe rengine bürünmüş ağaç tepelerini hatırlıyordum. “Bizi diledin.”

“Gerçekleşmesi için bir yere yazmamı söylemiştin.”

O kısmı hatırlamıyordum. “Peki yazdın mı?”

“Tabii ki,” derken sırtıyordu. Sesi nostaljik bir hevesle titremişti. “Bu yüzden gerçek oldu zaten.”

Gülümseyerek resmime devam ettim ve sıcak nefesinin tenimde yarattığı hissin tadını çıkardım. Ben daha fazla renk tonları eklerken Sydney uzanıp kalemi parmaklarımın arasından aldı. Gözlerinde oyuncu bir ışıltı vardı. Havai fişeklerden birini tam da bu mavi tonuna boyamaya karar verdim. Eğer böyle bir renk yoksa da yaratmam gerekecekti.

“Kıpırdamadan dur,” dedi.

Keçelikalemin ucu ön kolumun iç kısmına kayarken söylediğinin tersini yaparak kıpırdandım. Gülerek, “Gıdıklıyor,” dedim. “Ne yazıyorsun?”

“Dileğimi.”

Diğer elimle keçeli ve renkli kalemleri eğlenerek karıştırdım, gözlerindeki yıldızlara uyacak mükemmel mavi renk tonunu bulmaya çalışıyordum.

“İşte,” diye fısıldadı. “Tamamdır.”

Kalem kapağının sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. Koluma bakarken güldüm. “Syd, sen-”

Zaman dururken ben de onunla birlikte donakaldım. Dilim tutulmuştu, tenim karıncalanıyordu. Sydney bana bir şeyler söylese de kalp atışlarımın gümbürtüsünden onu zar zor duyuyordum.

Gözlerim onun şaşkın yüzüne çevrildi. “Bunu neden yazdın?”

“Neyi?” Gözlerini kırıştırdı, gülümsemesi solmuştu. “Sorun ne?”

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak koluma baktım, tanıdık kelime de bana bakıyordu.

l o t u s

“Syd, lütfen bana bunu neden yazdığını söyle,” diye yalvardım. Kelimeler neredeyse boğazımda düğümleniyordu. “Neden *lotus*? Ne anlama geliyor?”

Aklımı kaçırmış gibiydim, tamamen karmakarışık hissediyordum. Bakışlarım sevdiğim kadın ve yirmi yıldan uzun süredir benim peşime düşen, beni *yönlendiren* o kelime arasında çılgınca gidip geliyordu.

Sydney yazmıştı.

Bunca zamandır koluma kazınmış kelimeleri yazan *oydu*.

Ama neden bana söylememişti ki?

Ve niye bana neyden bahsettiğim hakkında en ufak bir fikri bile yokmuş gibi bakıyordu?

“Oliver, b-ben...” Sydney kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Ben *lotus* yazmadım. Şey yazdım...”

Ardından nefesi kesildi ya da belki de hıçkırıyordu. Gözleri farkındalıkla büyürken avucu yukarı fırlayıp ağzını kapattı. İnamayarak attığı çığlık, bu yüzden boğuklaşmıştı.

Sydney üzerime tırmandı ve harflere tersten baktı.

“Aman Tanrım...” diye mırıldandı. “Oliver... Ben *lotus* yazmamıştım. Sen tersten bakıyordun.”

“Ne?” Gözlerimi kırptıştırırken taş duvara kazıdığım, *bir şey* ifade ettiğini, bir şekilde önemli olduğunu bildiğim ama o zaman anlamadığım aynı karalamaya bakarken kelime neredeyse boğazımda düğümlemişti.

Ve bunu ancak şimdi, Sydney kalemi yataktan alıp titreyen eliyle sağ tarafı yukarı bakacak şekilde yeniden yazdığında anlıyordum.

Kesik nefesler alıyor, gözyaşları mürekkebin üzerine dökülüyordu. “Bunlar bizim baş harflerimiz, Oliver. *Bizi* dilemiştim.”

İşte orada, gözümün önünde, bana bakıyordu.

sn + ol

“Dileğin nedir?” diye sordum ona.

“Yazmam gerek. O zaman kesinlikle gerçekleşir.”

“Yaz o zaman.”

Sydney doğrulup sırt çantasına uzanıp fermuarını açtı ve kütusundan siyah bir keçeli kalem çıkardı. “Bana kolunu ver,” dedi.

Kolumu kaldırıp harfleri derime kazımasını izledim.

“Sydney, ailen seni hemen eve çağırıyor.”

Üvey babamın tepenin dibinden gelen gür sesi bizi böldü.

Sydney suratını astı, dileğini tamamlarken konsantre olmuş bir şekilde dilini çıkarıyordu. “Bir saniye, neredeyse bitti!” diye seslendi. Kalemin kapağını kapatıp sırt çantasının fermuarını kapatırken bana gülümsedi. “Şimdi gitmem gerek.”

“Evet...” Hayal kırıklığına uğramış bir halde kolumda yazılı olan garip kelimeye baktım. “Ne diledin?”

“Bizi.”

Ben daha fazla soru sormadan çoktan tepenin aşağısına doğru zıplayarak yürümeye başlamıştı ve bana el sallıyordu. "Güle güle, Syd. Yarın görüşürüz."

Harfleri kafamın içinden okudum: l-o-t-u-s.

Lotus mu?

"Oliver gitme vakti. Seni eve götüreceğim," diye emretti Travis.

Onunla gitmek istemiyordum ama dondurma sözü vermişti.

Havai fişekler patladığında mor renkle aydınlanan yabancı kelimeye karşı kaşlarımı çatarak, "Evet, evet geliyorum," diye karşılık verdim.

Lotus.

Bu ne anlama geliyordu?

Yarın Sydney'ye sormam gerekecekti.

Sydney kucağımda bana sarılmıştı ve göğsümün üzerinde ağlıyordu.

Bunca zamandır, her zaman o olmuştu.

Yirmi iki yıl boyunca o bodrumda, bir çocukluk dileği formunda benimle birlikteydi.

Koluma siyah mürekkeple yazılmış, yanlış yorumlanmış ve ters çevrilmiş bu harfler, o delikte sahip olduğum tek gerçek arkadaşşıma dönüşmüştü. Sayfalar dolusu hikâye ve macera yaratmış, bana arkadaşlık etmiş, akıl sağlığımı korumuş, beni yıllarca hayatta tutmuştu.

Oydu.

Her zaman o olmuştu.

Koluma ve kalbime damgalanmış baş harflerimizle onu sıkıca sardım, kulağına sevgi sözcükleri fısıldarken saçlarına öpücükler bırakıyordum.

Sydney Neville + Oliver Lynch

Her zaman biz olmuştuk.

OTUZ BİR

Sydney

6 Ay Sonra

4 Temmuz

“**T**ak-tak!”

Ofisimin penceresinden dışarı baktım, gözlerim Athena’yı kısa bir tasmanın ucuna takmış halde ön bahçede koşan Oliver’ı takip etti. Oliver mahallede oldukça dikkat çeken biriydi. Son zamanlarda unvanı Kayıp Çocuk’tan, Rakun Gezdiricisi’ne dönüşmüştü. Çocuklar onların yanına akın ediyordu ve bence Oliver da en az Athena kadar ilgiden hoşlanmaya başlamıştı.

Güneş sevdiğim adamın üzerine vuruyordu, keskin yüz hatlarından akan terin hafif parıltısı ve beni görünce ortaya çıkan gülümsemesi ortamı aydınlatıyordu. O gülümsemede gördüğüm gerçek neşe, bunca zamandır gözleri ne zaman üzerimde olsa bir an bile azalmamıştı.

Oliver hafifçe soluk soluğa kalmış bir şekilde pencereye baktı. “Kim var orada?”

“Athena.”

Tapılası, gamzesini gösteren sırtışıyla bana karşılık verdi. “Hangi Athena?”

"Athena bu sokaklarda dolaşan çok seksi bir adam ve benimle tatlı bir şekilde sevişmesi için yanıp tutuşuyorum." Ona en baştan çıkarıcı göz kırpışlarımı gösterdim ama nöbet geçiriyormuş gibi görüldüğümünden emindim, bu yüzden bunu işaretparmağını bükerek çağırmaya çevirdim. "Şimdi, lütfen."

Ağzı açık kaldı, ardından sertçe yutkundu. "Ah. Tamam."

Oliver'ın dikkatinin dağıldığını hisseden Athena bu fırsatı değerlendirerek onun elinden kurtuldu ve bir önceki hafta kurduğumuz yepyeni kuş yemliğine doğru ilerledi. Kanat çırpın, tüyleri uçuşan kuşlar anında güvenli bir yere kaçarken Athena etkileyici bir hızla yemliğe tırmandı ve her şeyi devirdi. Her yere kuş yemi dökmüştü.

Oliver onu kovaladı, ortaya çıkan enkaza yaklaşırken hayvanı uyarıyordu. "Athena, hayır! Kötü rakun." Rakun, bahçe yatağına yüzüstü dalıp yeni ekilmiş sebzelerimizi kazarak onu atlattı. "Athena!"

Pantolon giymediğimi, üzerimde sadece bir tişört olduğunu unutarak tüylü baş belamızı yakalamak için yardım teklif etmeye karar verdim. Oliver onu yakalamayı başaramayıp tökezleyerek toprağa düşerken ön kapıdan dışarı fırladım.

İrkilip aceleyle ona doğru koşmaya başladım, yanlışlıkla kapıyı açık bırakınca Alexis'in benimle birlikte çıkmasına ve doğruca hareket halindeki arabalara yönelmesine neden olmuştum. "Alexis buraya gel!" Pantolonsuz bacaklarım beni caddeye doğru taşıırken haçına sarılmış, kesinlikle Tanrı'nın ruhumu ebedi bir lanetten kurtarması için dua eden Lorna Gibson'ın yanından hızla geçtim. Siyah bir *Mustang* ani bir şekilde durduğu sırada arkamda kalan kadına aceleyle el sallıyordum.

* "Athena" burada klasik bir İngilizce "knock-knock" şakası içinde kullanılmıştır. Telaffuz olarak "I've seen a" (birini gördüm) ifadesine benzediği için kelime oyunu yapılmaktadır. "Athena very sexy man..." = "I've seen a very sexy man..." (Çok seksi bir adam gördüm...) şeklinde esprili bir anlam taşımaktadır.

Arabadaki Evan'dı, yazar olan. *Harika*. "Tanrım, Sydney, iyi misin?" Çatılmış kaşları, çıplak bacaklarına inmişti. "Bir şey mi kaybettin?"

"Kedimi."

Alexis yolun diğer tarafına geçmeyi başardığında rahat bir nefes aldım.

Evan, bakışlarını Oliver'ın Athena'yı kovaladığı yere, çalılıkların arasına çevirerek, "Bunları yazmaya başlamam gerekiyor," diye alay etti. "Sizden epey etkileyici kitap malzemeleri çıkar."

"Lütfen beni havalı ve iyi yemek yapan bir karakter yap." Arka koltukta gülümseyen Summer'a el salladım. "Gidip intiha-ra meyilli kedimi yakalamam gerek."

Tanrım. Bahsi geçen kedi birinin garajına giriyordu.

Çıplak ayaklarımla yolun karşısına geçtim. İrili ufaklı taşlar ayak tabanlarıma batarken parmak uçlarımla garip bir dans yaparak garaj yoluna atladım ve fısıltıyla bağırmaya başladım. "Alexis! Sen tam bir baş belasıydın. Bir hafta boyunca sana kedinanesi yok." Alexis bir arabanın altına dalarak alarmının çalışmasına neden oldu.

Lanet olsun.

Kıçım havada, başım *Toyota Corolla*'nın altına sıkışmış haldeydim. Dinsiz kedim birkaç santim uzağımda gevşerken *Sons of Anarchy*'nin setinden fırlamış gibi görünen ev sahibi elinde bir beyzbol sopasıyla yanımızda belirdi.

Utanç içinde başımı kaldırıp ona baktım. *Dinozorlar* dizisi konseptli iç çamaşırının üzerinde '*Not the Mama!*' yazıyordu ve maalesef açıkça görünüyordu. "Ç-çok özür dilerim," diye

* *Sons of Anarchy*, Amerikan yapımı, FX kanalında yayınlanan suç ve drama içerikli bir tv dizisidir.

** *Dinozorlar*, 26 Nisan 1991'den 20 Temmuz 1994'e kadar ABC'de yayınlanan bir Amerikan aile durum komedisi televizyon dizisidir. "*Not the Mama*" dizide sık sık kullanılan bir cümledir.

mırıldanarak kaldırımda geri geri süründüm. “Kedim kaçtı ve takılmak için... sizin süper rahat garajınızı seçti...” Etrafımı incelerken iç duvarları kaplayan silahları ve doldurulmuş hayvan postlarını gördüğümde paniğin içimde yavaşça yükseldiğini hissettim. “... baltalar v-ve kesik kafalar bulunan garajınızı...”

Oliver, Athena’yı kollarının arasına almış, kirli yüzüyle koşarak garaj yoluna geldi. Beni birazdan *Forensic Files*’ın bir sonraki bölümüne dönüşmek üzere olan bir andan kurtarmıştı. “Syd... iyi misin?”

“Oliver! Canım sevgilim. Benim aşırı erkeksi, güçlü ve koruyucu erkek arkadaşım.” Gülümsemem fazlasıyla gergindi ve psikopat gibi görüldüğüme emindim. “Rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz.”

İri yarı motosikletçi beyzbol sopasına yaslanmıştı, eğlenen bir gülümseme çenesindeki yara izinin bükülmesine neden olmuştu. “O diziyi çok severdim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “*Forensic Files*’ı mı?”

Bekle, hayır, o içimden geçmesi gereken bir düşünceydi.

“*Dinozorlar*’ı,” diye yanıtladı komşumuz. Kıkırdaması kulağa sert geliyordu. “O lanet olası bebek çok komikti.”

Sinirlerim sakinleşmeyece başlarken tam o anda kedim arabanın altından sinsice çıktı, ayak bileklerimin etrafına kendini sürterek af diliyordu. *Bugün değil, şeytan*. Onu kucağıma alıp garajın kenarında duran Oliver’ın yanına gittim. Yanaklarımı havayla doldurduktan sonra derin bir nefes verdim. “Hazır mısınız?”

Oliver kısaca başını sallayarak dudaklarını büzdü. “Kesinlikle.”

Hayvanat bahçemizi topladık ve caddeyi geçip eve döndük. Benim kığım açıkta duruyordu, Oliver da domuz yarışlarına katılmış ve kaybetmiş gibi görünüyordu. Athena ve Alexis

* *Forensic Files*, adli bilimin şiddet içeren suçları, gizemli kazaları ve salgın hastalıkları çözmek için nasıl kullanıldığını ortaya koyan bir Amerikan belgesel televizyon programıdır.

kucaklarımızda kıvranıyorlardı. Harika bir iş çıkardık dercesine el sıkışmaya çalıştıklarına yemin edebilirdim.

Kapının eşiğini geçip hayvanları serbest bırakırken, “Eğlenceli bir sabah,” dedim ifadesiz bir ses tonuyla. Alexis ve Athena merdivende birbirlerini kovalamaya başladıklarında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yaşadığımız tüm o kaosa rağmen son altı ayda kurdukları bağa hayran olmamak elde değildi. Alexis’in bu yaramaz rakuna ısınabileceğimi hiç düşünmemiştim ama bir şekilde arkadaş olmayı başarmışlardı.

Gözlerimi Oliver’a çevirdim, bazen en güzel dostluklar en beklenmedik ikililerden doğuyordu.

Oliver avucunu yüzünden aşağı doğru kaydırды, çamuru iyice yayarken yorgun bir iç geçirdi. Bana doğru kayan bakışları çıplak bacaklarıma takılmıştı. “Syd, neredeyse çıplaksın. O haydut kesinlikle seninle ilgili müstehcen hayaller kuruyordu.”

Yanlış anlaşılmaya izin vermeyen çatılmış kaşları ve aralarında beliren kırışıklık, farkında olmadan sesli bir şekilde iç çekmeme neden olmuştu. “Oliver Lynch, yoksa beni sahipleniyor musun?”

Çok ateşli.

“Evet, biraz.” Kollarını uzatarak beni kendine çekti. Elleri tişörtümün eteklerinin altına kaydı ve kalçalarımı kavradı. “Başka erkeklerin sana gözlerini dikip bakmasından hoşlanmıyorum. Şiddet dolu düşüncelerin doğmasına neden oluyorlar.”

“Hımm.” Ter, sedir ağacı ve bir parça da toprak gibi kokuyordu. Parmaklarım atletinin altında kayboldu. Lezzetli bir şekilde belirginleşen karın kaslarını sıyırırken kasıklarımız birbirine çarptı. “Kıskandığın zaman daha da ateşli oluyorsun.”

Ayak parmaklarımdan ucunda yükselerek dudaklarımı onunkilere bastırdım, dilim anında onunkini aramaya başlamıştı.

Beni daha sıkı kavradı, ereksiyonu karnıma batıyor ve güney bölgelerime doğru fırlayan bir sıcaklık dalgasını tetikliyordu.

Kahretsin, bu adama asla doyamıyordum.

İkimiz de *birbirimize* doyamıyorduk.

Oliver, yatak odamın tamirâtı tamamlandıktan sonra yanıma taşınmıştı, o uğursuz Noel gecesinde oluşan hasara dair hiçbir iz bırakılmamıştı. Tabii ki alçı duvarlardaki hasar kolayca giderilmişti ama kemiklerimizde bile hâlâ hissettiğimiz hasar asla tam olarak iyileşmeyecekti.

Travis Wellington yangından kurtulmuştu. Çok sayıda deri nakli ve kapsamlı ameliyatın ardından da en sonunda tutuklanmıştı. Kundakçılık, cinayete teşebbüs, kiralık katil tutmak ve ablama karşı cinsel saldırıda bulunmakla suçlanıyordu. Bundan sonraki hayatını her düşündüğümde içimi gıcıklayan bir sevinç kıvılcımı hissediyordum. Sadece fiziksel olarak neredeyse tanınmayacak hale gelmekle kalmamıştı, aynı zamanda da zavalılı günlerinin geri kalanını muhtemelen parmaklıkların ardında geçirecekti... Ayrıca, hepimiz pedofillere hapisanede nasıl davranıldığını biliyorduk.

O akşam yaşananlar bizi geri dönülemez bir şekilde değiştirmiş olsa da hayata ve birbirimize duyduğumuz doyumsuz arzu, küllerimizden doğan en büyük armağanlardan biriydi. Bunun için her gün şükrediyorduk.

Aynı zamanda çok fazla seks yapıyorduk.

Oliver'ın dudakları boynumdaki hassas deriyi, bana *Saman-yolu öpücükleri* verdiği o yeri bulduğunda, dizlerim bir anda gücünü kaybetti ve kendimi ona yaslanırken buldum. "İçimde olmana ihtiyacım var..." Üzerindeki toprak kokusunu içime çekerken omzuna doğru inledim.

“Tam burada mı?” Hafifçe boynumu *ısırdı*. “Kapının hemen önünde mi?” Bir kez daha *ısırdı*. “İkimiz de terli ve kirliyen?” Şimdi *emme*ye başlamıştı.

“Tanrım, evet.”

Parmaklarım şortunun beline dolandı. Onu ereksiyonu serbest kalana kadar yavaşça kalçalarından aşağıya çektim ve elimle aletini kavradım.

Oliver’ın kulağıma dolan inlemeleri, seks isteyen vücudumun şiddetle ürpermesine neden oluyordu. Son seferden beri yalnızca beş saat geçmişti ama ben açlıkla kıvranıyordum.

Ön kapı arkamızdan hızla açıldığında, ben önünde dizlerimin üzerine çökmüştüm.

“Ah, lanet olsun! Tanrı aşkına, *hayır. Siktir.*”

Küfürler Gabe’in ağzından çıkıyordu ve anında ayağa fırlayıp ona bağırmaya başladım. “Kahretsin, Gabe!” Oliver’ın şortunu yukarı çekmesine yardım ederken utançtan kıpkırmızı olmuş yanaklarımla homurdandım. “Bir kez olsun kapıyı çalamaz mısın? *Tanrım!*”

Gabe solgun ve donmuş bir şekilde karşımızda dikiliyordu. “Şu ana kadar net görme yeteneğimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.”

Oliver baş aşağı tuttuğu telefonunda çılgınca tuşlara bastı. “Tanrı aşkına, ne kadar fazla bildirim var. Hemen döneceğim.”

O aceleyle odadan çıkarken sinirim bozulduğu için güldüm. “Bugün ne haltlar oluyor böyle?”

“Emin değilim ama baştan alma hakkımı talep ediyorum. Bu akşamki parti için bira almaya gelmiştim ve kendimi cehennem sapkın bir katında buldum. Bu arada, senin *hiç* pantolon giydiğin oluyor mu?”

Ofladım. “Biralar mutfakta. Mezarım da arka bahçede, kazıldı ve hazır.”

Kıkırdarken, “Ben de sana katılabilirim,” dedi.

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim, ardından ortak bir şekilde iç çektik.

Gabe ile olan arkadaşlığımızın onarılması, enkaz ve yıkıntıların arasından çıkan başka bir hediyeydi. Ona karşı bulunduğum saçma suçlamalar yüzünden hâlâ kendimi çok kötü hissediyordum, bunun için kendimi asla gerçekten affedemeyecektim. Fakat tüm bu olanlardan öğrendiğimiz bir şey varsa, o da hayatın bir saniyesinin bile hafife alınamayacak kadar geçici ve fazlasıyla değerli olduğuydu. *Biz* çok değerliydik.

Travis’in her birimizin üzerinde kötü bir etkisi olmuştu. O bir manipölasyon ustasıydı, yıkım getiren bir adamdı. Hiçbirimiz zarar görmeden o yıkımın altından kurtulamamış olsak da ne olursa olsun hepimiz daha güçlü bir şekilde oradan çıkmayı başarmıştık.

Birlikte.

Gabe bir kolunu omzuma attı, son altı ayda harika bir biçimde iyileşen ama yine de o geceyi sonsuza dek hatırlatacak, üzücü hatıralar ve fiziksel bir kanıt bırakan o kol... Ona göre bu destansı bir savaş yarasıydı.

Ben buna *sevgi* diyordum.

Gabe düşüncelerimin kısa süreliğine başka bir yere kaydığını hissederek gülümsedi. “Olmak istediğin bir yer var mı?”

Arkadaşıma doğru eğilip başımı göğsünün yanına yaslarken gülümsedim ve minnet dolu bir nefes verdim. “Hayır, burada iyiyiz.”

Clementine ve ben küçük plastik *shot* bardaklarındaki jöleyi emip, höpürdeterek yerken geleneksel Dört Temmuz partimiz etrafımızı sarmıştı. Maviye boyanmış gülümsemesi saç rengiyle

uyumluydu. “İşte böyle anlarda barmen bir kardeşimin olmasını çok seviyorum,” derken göz kırptı.

Clem harika görünüyordu, sağlıklıydı ve parlıyordu. Son birkaç ayda iyileşme yolunda inanılmaz adımlar atmıştı. Yoğun bir terapi sürecinden geçmiş, bunun yanında yerel okullarda ve etkinliklerde konuşmalar yapmaya başlamıştı. Hatta çeşitli kanallara bile çıkmıştı. Ablamın yaşadığı travmayı hiçbir zaman tamamen atlatamayacağını biliyordum. Bu travmanın temelinde altı yıllık bir cinsel istismar yatıyordu ki, bu da onlarca yıl süren bir kederle birlikte domino etkisi yaratmıştı. Yine de şu ana kadar kaydettiği ilerleme bile ilham vericiydi. O benim kahramanımdı.

Hayatımda bir sürü kahraman vardı.

Kahramanlardan bahsetmişken, Gabe jöleli *shot*larla bağ kurma seansımıza katılarak bira şişesini plastik bardağımla tokuşturdu. Clem’e göz kırptıktan sonra yumruklarını birbirine vurdular. Bu hareket karşısında gülümsedim. Aralarındaki gerginlikten sonra arkadaşlıklarını yeniden inşa edebilmeyi başardıkları için mutluydum.

Artık her şey anlam kazanmıştı. Ablamın, *bebek kız* lakabı karşısında neden panikleyip kaçtığı ve Gabe’e karşı tüm hissettiklerine rağmen neden onunla daha ileriye gidemediği... Gabe *hiçbir şekilde, asla* o baba bile denmeyecek herife benzemese de yaptığı çağrışım asla Clem’in aklından silinmeyecekti.

Aslında her şey yoluna girmişti. Gabe ve Tabitha hiç olmadıkları kadar mutluydu, Clementine ise şimdilik bekâr anne hayatından memnun görünüyordu. Kendine, iyileşme yolculuğuna ve olağanüstü kızına odaklanmıştı.

Birasını çalıp bir yudum alırken Gabe’e, “Karıcığın nerede?” diye sordum. Henüz o düzeyde bir bağlılıkları olmasa da

Tabitha'dan karısı olarak bahsediyordum. Ayrıca bu yakında yüzde yüz gerçek hale gelecekti.

Birasını geri alıp bana hafifçe vurdu. "Hope için bir bakıcı bulamadı ama sonrasında buluşacağız."

Hope. Tanrı aşkına, eğer yumurtalıklarım Oliver'ın tatlı öpücükleri, sevgi sözcükleri ve pantolonun içindeki nabız gibi büyü karşısında fazlasıyla hazır olmasaydı bile Gabe'in ebedi bekârlıktan, küçük Hope'a düşkün bir baba figürüne dönüşmesini izlemek beni kesinlikle hamile bırakacaktı.

Bebekleri görünce hissettiğin çocuk yapma isteği kesinlikle gerçektir.

Gabe bira şişesinin üzerinden kaşlarını aşağı yukarı oynatarak, "Bu arada, daha iyi olan tarafın seni arıyor," dedi.

"*Daha iyi* tarafım mı?" Omuzlarım yenilgiyle düşmeden önce ona dik dik baktım. "Doğru ve yeterince makul."

Clem bir bardak daha alkolle karıştırılmış jöle içtikten sonra sandalyesinden kalktı. "Oliver bir süredir ortada yok," dedi ilgisiz bir tavırla. "Sanırım onu seksi, gizemli bir kızla giderken gördüm."

Anında bembeyaz oldum. "Ne?"

"Tanrım, şaka yapıyorum," diyerek kıkırdadı. "O adam başka bir kadın cennetten, çırilçıplak halde kucağına düşse bile bunu fark etmez. Odasında resim yapıyor."

Koluna vururken kalp atışlarım normale döndü. "Kaltak."

"Sürtük." Bana bir öpücük attı ve mutfakta kayboldu.

Çok kaba.

Gabe'e hızla veda edip koridordan Oliver'ın eski yatak odasına doğru ilerledim. Kırmızı-beyaz çizgili gömleğinin içinde harika görünüyordu, gecenin geri kalanında bizi belli... *nedenlerden* dolayı odaya kilitlemeyi düşündüm.

Ama o yere eğilmiş, küçük bir sırt çantasının fermuarını çekerken bana en tatlı, en hevesli gülümsemesiyle baktığında şu anki planımızı hiçbir şey karşısında değiştirmezdim. Birçok orgazm karşısında bile.

Belki.

Sırıtarak, "Vakit geldi mi?" diye sordum. Gülümsemem ışıksaçıyordu.

"Öyle görünüyor. Birazdan başlayacaklar." Oliver siyah sırt çantasını omzuna atıp elime uzandı. "Hadi gidelim."

Gizli tepemize doğru el ele tutuşarak yaptığımız yürüyüş kırdamalar, yapış yapış olan hava ve sakarlıklarla tıpkı çocukluğumuzda buraya yaptığımız yürüyüşleri anımsatıyordu. Tanıdık yokuşu tırmanırken ne kadar yol katettiğimizi düşünmeden edemedim.

İki yıl önce, burada tek başıma oturmuş, havai fişeklere karşı dilek tutuyor, asla gerçekleşeceğine inanmadığım bir şeyi diliyordum.

Bir yıl önceyse bu dileğim gerçek olmuştu ancak o hâlâ çok kırılgan durumdaydı, eksik parçalarla doluydu. Fakat Oliver'ı *geri kazanmıştım*, bana dönmüştü ve o zamandan beri uyanık olduğum her bir saniyeyi yıldızlara şükrederek geçiriyordum.

Bu yıl ise...

Bu yıl, havai fişekler, vaatler ve yıldızlı dileklerle dolu bir hayatın sadece başlangıcıydı.

Gece gökyüzünün canlı renklerle patlayan ışıltısının altında, yan yana uzandık. Oliver'ın eline uzandım, anın yoğunluğu gözlerimin dolmasına neden olduğu için havai fişekler bulanık resimlere dönüşmüştü. "Bir dilek tutmalısın," dedim kısık sesle. Sesim gökyüzü gibi titriyordu. Başımı çevirip ona baktığımda, çoktan gözlerini dikmiş beni izlediğini gördüm.

"Pekâlâ."

Bakışları beni büyüleyici bir şekilde sararken kırmızı, sarı ve mavi renkler günbatımı gibi gözlerinde parlıyordu. “Dileğini yazmalısın. O zaman kesinlikle gerçekleşir.”

Oliver gülümsediğinde, dudaklarının kıvrımının hafifçe, heyecanla titrediğini gördüğüme yemin edebilirdim. Küçük bir baş hareketiyle diğer tarafa dönüp çantasını açtı ve bir eskiz defteri çıkardı. İşaretparmağını en baştaki sayfanın üzerinde yavaşça gezdirdi, nefesi gözle görülür bir şekilde teklemişti. “Yazdım,” diye cevap verdi ve kâğıdı bana uzattı.

İkimiz de heyecanla doğrulup otururken karnımın içinde kelebekler dans etmeye başladı, kanatları titriyordu. Uzattığı kâğıdı alıp açmadan önce ona doğru merak dolu bir bakış attım.

“Çizgi roman için yeni bir sahne üzerinde çalışıyordum ve bu kısmın ilgini çekebileceğini düşündüm.”

Gözlerim, havai fişeklerin ışığında onun özenle çizdiği resimleri inceledi. İlk kare, tanıdık bir caddede el ele yürüyen ikimizin resmiydi. İkincisi, şu an bulunduğumuz tepeye tırmanan bizden oluşuyordu. Üçüncü karede havai fişekler tepemizde patlarken tıpkı şu anda olduğu gibi onların altında yatıyorduk.

Dördüncüsünde Oliver sırt çantasına uzanıyordu.

Beşincisinde ise ben, bir çizgi roman sayfasına bakıyordum. *Bu çizgi roman sayfasına. Parlak mavi gözlerimdeki fantastik parlaltıya kadar içinde bulunduğumuz anı tam olarak yakalamıştı.*

Ve altıncı kare...

Altıncı kare.

Boğazımdan bir hıçkırık koparken hızla ağzıma götürdüğüm elim, özgürlüklerine kavuşan gözyaşlarına dokundu.

“Syd...”

Gözlerimi sıkıca kapattım, tüm vücudum titriyordu. Zar zor nefes alırken yüzümü ona çevirdim. Yanakları pembeleşmişti, yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı. “Oliver,” dedim tiz bir sesle.

Orada, tam karşımda, elinde lotus çiçeği şeklinde elmas bir yüzükle oturuyordu.

Renkler yağmur gibi yağarak elindeki elmas yüzüğü göz kamaştırıcı tonlara büründürürken pozisyonunu ayarladı ve tek dizinin üzerine çöktü, yüzü hayranlık dolu bir şaşkınlıkla aydınlanmıştı. Boşta kalan eliyle parmaklarımı tutarak, "Sydney," dedi. Gözleri, ağlayan ve ona duyduğu aşkla dolup taşan gözlerime kilitlendi. "Seni o zaman da seviyordum, şu anda da seviyorum ve son nefesime kadar seveceğim. Sen benim en iyi dostumsun. Benim kraliçemsin," diye fısıldadı. Kelimeler dudaklarının arasından şiir gibi dökülüyordu. "Benimle evlenir misin?"

Kelimenin tam anlamıyla onun üzerine atladım. Kollarımı boynuna dolayıp birlikte geriye doğru devrilmemize sebep olurken neredeyse ciğerlerindeki tüm havayı çalacaktım. Ona sıkıca sarılarak yüzüne durmadan binlerce küçük *evetlerle* dolu olan öpücükler konduruyordum. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Evet, evet, evet. Lütfen benimle evlen."

Oliver öpücük saldırım karşısında sırttıktan sonra üzerime çıkacak şekilde bizi döndürdü. Elimi tutarken lotus elmasını yüzük parmağıma yerleştirip gözyaşlarımı sildi. "Evet dediğin için çok rahatladım," diye fısıldadı. Alınlarımız birbirine yaslanmıştı.

"Başka kiminle evlenebilirdim ki?" Burnumu alaycı bir şekilde kırıştırdım, yıllar önce pencereden pencereye konuşurken bana verdiği cevabı tekrarlamıştım.

Gülümsedi. "Aynı zamanda tepenin aşağısında bekleyen insanlar için de biraz tuhaf olurdu."

Ne?

Hemen dönüp aşağıya baktığımda altımızda toplanan kalabalığı gördüm. Arkadaşlarımız ve ailelerimiz sevinç çılgınlıkları atarken el maytaplarını yakmışlardı. Gabe bir kolunu Hope'un küçük elini coşkuyla sallayan Tabitha'ya dolamış, bize ıslık

çalıyordu. Clem gözyaşları içinde bizi alkışlıyordu. Lorna Gibson bile oradaydı, ukala bir sırıtışla başını sallıyordu. Oliver'ın ilk *arama-kurtarma* operasyonuna katılan tanıdık komşular da bizi tebrik ederek bağırıp çağırıyorlardı. Gözyaşlarım, yirmi beş yıl önce Oliver'ın verandasında kalbimin attığı hızla akmaya başlamıştı.

Oliver beni ayağa kaldırıp güçlü kollarını karnıma sararak vücudumu göğsüne bastırdı. Havai fişekler, aşağıdan gelen teza-hüratlar, kalplerimizin güzel atışları ve müzik eşliğinde, yavaşça dans etmeye başladık.

Yıldızlı gökyüzünün altında birbirimize sarılırken elimi öne doğru uzattım. Lotus elmasının yukarıdan gelen her patlama-da parlayarak ışıldamasını izlerken anlamını ve aşk hikâyemizi olabilecek en mükemmel şekilde temsil edişini düşünüyordum.

Kökleri en kirli sularda bile olsa, Lotus büyüyüp en muhteşem çiçeğe dönüşecektir.

Kollarımı sonsuza dek en iyi arkadaşım olacak adama, Oliver Lynch'e dolayarak yüzümü göğsünün rahatlatıcı sıcaklığına gömdüm.

İşte tam burada, gizli tepemizde dans ediyor, ağlıyor ve yeniden âşık oluyorduk.

Burası çiçek açtığımız yerd.

EPILOG

Oliver

İki Yıl Sonra

“**O** başı mı? Başı olması mı gerekiyor?”
Evet. Tabii ki öyleydi. Bunu biliyordum çünkü son otuz dokuz hafta ve beş gündür tek yaptığım doğumla ilgili araştırma yapmaktı.

O bir baştı.

Koyu sarı buklelerle süslenmiş kızımın başı.

Ayrıca bir miktar kan ve tanımlanamayan bir sıvı vardı ki bu da ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oldu. Başım dönüyordu, gözlerimin arkasında küçük yıldızlar titreyordu.

Ah, Tanrım.

“Bayılmak üzere misin? Oliver! Sakın buna cüret-” Sydney’nin savaş çılgılığı, minik insanı rahminden itmeye devam ettiği için yarıda kesildi. Elim sıkarken tırnakları pençe gibi batıyordu.

Baş neredeyse tamamen ortaya çıkmıştı.

Daha fazla kan ve sıvıyla birlikte.

Çok fazla sıvı.

Hâlâ son derece sersemlemiş hissediyordum. “Omuzlar nasıl çıkacak? Nasıl sığabilirler ki?” Bu benim için oldukça endişe vericiydi. Kalbim sıkışıyor, bacaklarım dalgalanan denizanası gibi

hissettiriyordu. Karımın elini onun benimkini sıkıdığından daha sert sıkarken tüm araştırmalarım toza dönüştü.

Onun iç çekişleri beni de aynı derecede endişelendirdi, bu yüzden yıldızları gözlerimi kırparak uzaklaştırdım ve Sydney'ye odaklanmaya çalıştım. Sağlık personeli, onunla devam etmesi için güzelce konuşurken eğilip parmaklarımla alnındaki terden ıslanmış saçları okşadım. "İyi misin?"

Sydney benim tarafıma doğru dik dik baktı. "İğne deliğinden lanet olası bir yük treni itiyormuşum gibi hissediyorum." *Başka bir çığlık.* "İçim dışıma çıktı." *Tekrar ıkınma.* "Ve vajinam, Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye ayırdığı gibi ortadan ikiye ayrılıyor."

O anda *Kızıldeniz'e* bakmak gibi bir hata yaptım ve anında bu kararımdan pişmanlık duydum.

Yıldızlar kazandı ve yere yığıldım.

"Bayıldığına hâlâ inanamıyorum."

Üç gün geçmişti ve artık evdeydik. Oturma odasındaki koltukta yan yana oturmuş, birlikte *Komik Tuzak* izliyorduk. Kızımız göğsüme yaslanmış mışıl mışıl uyuyordu. Küçük dudakları 'O' şeklini almış, yanakları bana yapışmıştı. Bir damla salya tişörtümün önünü lekeledi. Tiz sesli iç çekişleri beni tatminle sarıp sarmalıyordu.

Zorlu bir doğumun ardından, sadece otuz saniye boyunca bilincim kapalı bir şekilde kalıp hayata döndürülmüştüm. Yine de bu anı utançtan tenimin ısınmasına neden oluyordu. "Fena halde uygunsuz zamanlamam için özür dilemekten asla vazgeçmeyeceğim," diye mırıldandım. Karımın başı omzuma yaslanmış, ellerimiz birbirine kenetlenmişti. Döndüğümde bana keyifli bir şekilde gülümsediğini gördüm. "Hiçbir kitap beni şey için hazırlayamazdı... şey için..." Yutkundum. "Çok fazla sıvı vardı."

Sydney kıkırdayarak bana sokuldu. Parmakları kolumda dans ediyor ve kundaktaki küçük bebeğimize doğru ilerliyordu. Kızımızın işaretparmağının etrafını hafifçe okşadı.

Anlık rahatsızlığıma rağmen o günün en önemli olayı, süper kahraman eşimin olağanüstü bir hediye getirmesiydi. Seçtiğim kadına bakarken bu anı nefesimi kesti. Her gün seçmeye *devam ettiğim* kadına. “Tanrım, Syd, inanılmazdın.”

Çenesini kaldırarak tekrar gülümsedi. “Senden çok daha iyiydim.”

“Evet, çok daha iyi.” Başının üstünü öptüm. Çiçekli şampuanını içime çekerken bir yandan da baba olduğum gerçeğini idrak ediyordum. Biz *ebeveyn* olmuştuk. “Gerçeküstü bir his... Bir bebeğimiz var.”

Birbirine kenetlenen gözlerimiz, kollarımda yatan küçük hazineye kaymadan önce aramızdan binlerce dile getirmediğimiz duygu geçti.

Charlene.

Kızımıza vefat eden annemin adını vermiştik.

Sydney, annemle birlikte onun değerli bahçesine sebze ekerken bizi resmettiği çarpıcı bir tablo yapmıştı. Onu Charlene’in çocuk odasına asmıştık. Bu her gün özlediğim kadına karşı gösterdiğimiz bir saygıydı. Yeni torununa yukarıdan baktığını, tıpkı bahar çiçeklerini izlediği gibi onun büyümesini izlediğini biliyordum.

“Bence tamamen uykuya daldı...” Sydney yanıımızdaki beşiğine baktı. “Onu yatırmalıyız.”

Başımı sallayarak onayladım. Dikkatlice ayağa kalktı ve kundakladığımız, yeni doğan bebeği uyku odasına yerleştirdim. Charlene geçiş sürecinde tamamen hareketsiz kaldığında ikimiz de rahatlamış bir nefes verdik. Ardından Sydney’ye bakıp onu tepeden tırnağa süzerken kaşlarım muzip bir ifadeyle kalktı.

Tanrım, üç gün önce doğum yapmış, yorgun gözlerle ve bol giysilerle karşımda duruyordu. Bluzunun üstünden bir kuma bezi sarkıyordu ve her zamankinden daha güzel görünüyordu. Göz kırparak, “Uyuyor,” dedim. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Yaramaz bir parıltıyla aydınlanan gözleri benimkiyle buluştu. “Yulaflı kurabiyeleri mideye indirmek ve *Rugrats* izlemek için yaklaşık otuz dakikamız var.”

“Ben de Lorna’nın bizim için yaptığı on yedi güveçten birini yeriz diye düşünüyordum ama kurabiye de olur,” diye cevap verdim şakayla karışık şekilde.

Alexis ayak bileklerimizi takip ederken mutfağa girdik ve Athena’ya katılması için onu, özel olarak yaptırdığımız dışarıdaki açık hava oyun parkına bıraktık. Rakunu yeni bebeğimize alıştırmak için zaman ayırdığımızdan bu resmen hayat kurtarıcı olmuştu.

Ben kurabiyelerimiz için iki tabak hazırlarken hayvanlar birbirlerini daireler çizerek kovalamaya başladı.

Sydney parmağını kaldırdı. “Bekle, bir şey daha var.”

Bir an sonra mutfak *Barenaked Ladies*’in müzik sesleriyle doldu. Bu şarkıyı henüz ezberleyememiştim ama Sydney’nin ezberlemiş olması beni çok eğlendiriyordu. Kollarımdan tutup bizi mutfakta döndürmeye başladı, saçma kafiyelerin saldırısı yankılanarak ikimizin de karnımız ağrıyana kadar gülmesine neden oldu.

Birbirimizin ayak parmaklarına bastık. Ben onu son derece beceriksiz bir şekilde çemberin içinde gibi döndürürken, o göğsüme yayıldı. Soluk soluğa ve harikuladeydi.

Şarkı bittiğinde hâlâ birbirimize sarılıyorduk. Oyuncak bir fare için kavga eden evcil hayvanlarımızın ve Charlene’in fil cıyıklamasını andıran çılgınlığıyla irkildik. Uyanmasının sesiyle

hafifçe olduğumuz yerde sendelerken birbirimize eğlenen bir bakış attık.

Tam kızımızı almak için gitmek üzereydim ki Sydney beni geri kendine çekti. “Sadece bana bir dakika daha ver,” diye fısıldadı. Tişörtümün içinde boğuklaşan narin bir yalvarıştı. Onu sıkıca sarmaladım, parmaklarım saçlarının arasından geçiyordu. “Sen bir babasın, Oliver. Bir gün dünyayı değiştireceğini hep biliyordum.”

Dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı, duygulanmıştım. “İkimiz de değiştiriyoruz, Syd. Oldukça iyi bir takım olduk.”

Kesinlikle öyleydik.

Sydney hâlâ yazarlar için özel internet siteleri tasarlıyordu. Bir yandan da gerçek aşkı olan resmin peşinden gidiyordu. Gabe çizgi romanlarımdan sayfaları sosyal medyada yayınladıktan ve aşk hikâyemiz ulusal bir hale geldikten sonra yüksek profilli müşteriler için çok sayıda sanat eseri tasarlamıştı. Gabe’in paylaşımı viral olmuştu, hikâyemiz de öyle.

Orijinal çizgi romanlarımı hiçbir zaman satmamış olsam da *Lotus Günlükleri*’nin yeni bir baskısını yayınlamak üzere bir yayıncıyla anlaşma imzalamıştım. Aldığım avans bize büyük bir rahatlama sağlamıştı. İlk arabamı satın almama, büyüyen ailemin geçimini sağlamama olanak tanımıştı.

Hikâyelerde parıltılı güzellikler saçan, süper güçlü bir yarı-tanrı ve onun karlar kraliçesi gelini gibi tanıdık yüzler yer alıyordu. Mistik bir kurbağası ve geleceği gören kızı olan mavi saçlı bir büyücü, sihirli bir bastonu olan işgüzar bir yaşlı kadın ve genç oğluyla birlikte yerin altında yaşayan tuhaf bir biliminsanı vardı.

Bir de ben vardım. Siyah Lotus. Ortağım olan ilginç turuncu tekir bir kedi ve planlarımızı bozmaya çalışan sinsi bir rakunla sıkı şekilde savaşıyordum. Sihir, macera, dostluk ve büyük bir aşk vardı.

Değişen tek şey Sydney'nin rolüydü. Lotus Kraliçesi.

Hâlâ benim kraliçemdi ama artık zor durumdaki bir genç kız değildi.

Syd de benim gibi bir kahramandı. Kötüleri yan yana, el ele yeniyorduk. O benim ortağım, yoldaşım, eşitimdi... kalbimin diğer yarısıydı.

Dünyayı birlikte kurtarıyorduk.

Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve kolumu uzattım, bakışlarım onunla benimki arasında dans ediyordu.

Eşleşen dövmelerimiz bize gülümseyerek karşılık verdi:

sn + ol

SON

TEŞEKKÜR

Bir gece geç saatlerde uykuya dalmaya çalışırken aklıma, *Lotus* kelimesi geldi ve nedense bunun bir sonraki kitabımın adı olduğuna ikna oldum.

Nasıl olacaktı? Hiçbir fikrim yoktu. O noktada neredeyse hiçbir şey planlamamıştım. Tek bildiğim, kitabın yirmi iki yıl sonra esaretten kaçan bir adam ve onu iyileştirmeye çalışan en iyi çocukluk arkadaşı hakkında olacağıydı. Çiçeğin anlamını araştırdığımda daha da ikna oldum... ama yine de yeterli değildi.

Bu yüzden bunun bir tür şifre ya da yanlış anlaşılmış bir kelime olduğu fikriyle oynamaya başladım. Baş aşağı, ters, hepsi birbirine karışmış. Hiçbiri işe yaramadı. Kocama düşünce sürecimi anlatan bir mesaj attım. Birkaç dakika sonra yukarı gelip, “Eğer isimlerini değiştirmeye tamam dersen, bir fikrim var,” dedi.

Başlangıçta Oliver ve Sydney’nin isimleri farklıydı. Ama kocam bana kelimeyi ters çevirip onların isimlerinin KAHROLA-SI BAŞ HARFLERİ olması fikrini söylediğinde neredeyse bayılacaktım. Sonra bu şeyi yazmaya koyuldum çünkü o büyük ortaya çıkma anı için acınacak derecede heyecanlıyım.

Bu da her zamanki gibi beni ilk teşekkürüme getiriyor: kocam, Jake.

Arkadaşlar, kelimeleri ben yazıyor olabilirim ama bu yazarlık işi ortak bir çaba. Kocam benim suç ortağım, daha iyi olan tarafım ve yeni fikirlerimi denediğim ilk insan. (*Doğru ve adil*)

O bir süper kahraman.

Bir başka ezici, devasa teşekkür de üç ilk okuyucuma gidiyor: E. R. Whyte, Chelley Schultz ve Vanessa Sheets. Dürüst olmak gerekirse, siz olmasaydınız bu kitap nerede olurdu bilmiyorum hanımlar. Muhtemelen yanmış olurdu. Öyle olmayacak olmasını umsam da bu ihtimal kuvvetle muhtemeldi. Karmaşık olay örgüsü noktalarında elimi tuttuğunuz, bana bilgece tavsiyelerde bulunduğunuz, beni cesaretlendirip ilham verdiğiniz ve düzeltmelerde bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Bir hikâyeyi olabilecek en iyi hale getirmek için çok şey gerek ve bu sürecin büyük bir parçası olduğunuz için çok minnettarım.

Güzel geri bildirimleriniz ve nazik sözleriniz için tüm beta okuyucularıma teşekkür ederim. Jillian Cunningham, Stephanie Goodrich, Ashley Sartorius, Amber Kristyn, Laura Christine ve Amy Waayers. Ve beni gözyaşlarına boğan ilk yorumlar için kitap çıkmadan önce gönderdiğimiz, okuyan okuyucularıma teşekkür ederim.

İsmi vermek istemeyen ama *hassas noktaları* inceleyen okuruma teşekkür ederim. Hassas konularla uğraşmak zordur ve benim sürekli hedefim bu durumları mümkün olduğunca gerçek yansıtmak ve farkındalık getirmektir. Ve umut. Her zaman umut.

Lotus Günlükleri çizgi roman eskizini çizen Steve Holland'a çok teşekkürler!

Ortaya çıkan sonuç beni çok mutlu etti. Kalbimin neşeyle dolmasını sağladı. Steve'in film düşüncelerini buradan takip edebilirsiniz: <http://nerdlistsandhorrormovies.blogspot.com>

Paha biçilmez rakun bilgisi için Athena Southern'a (AHEM) çok teşekkürler! Artık bu sayfalar arasında ölümsüzleştiniz ve Oliver'in yaramaz tüylü arkadaşı olarak temsil ediliyorsunuz. Tüm desteğiniz ve nezaketiniz için minnettarım. Antoinette Naber'a da evcil rakunlarla ilgili ek bilgileri için teşekkür ederim. Gerçekçi olabilecek şeylerin sınırlarını zorlama özgürlüğüne

sahip olsam da bu özel hikâye için bunun kabul edilebilir olduğunu hissettim. Bence genel bir sihir ve hayal gücü duygusu var. Rakunlar genellikle *o kadar* tatlı ve sevimli değildir. Ne yazık ki.

Okuyucu grubumdaki ve tanıtım ekibimdeki inanılmaz kraliçelerden oluşan grubuma, yazma yolculuğumda ve genel olarak hayatımda beni destekledikleri için teşekkür ederim. Büyüyen hayran, arkadaş ve okuyucu topluluğumu seviyorum ve sizler olmasaydınız olduğum yerde olamazdım. Mesajlarınız, tavsiyeleriniz, etiketleriniz, yorumlarınız ve tatlı, cesaretlendirici sözleriniz için teşekkür ederim.

Son olarak, beni her zaman zorlayan, neşelendiren ve bana ilham veren muhteşem çocuklarıma ve aileme sonsuz teşekkürler. Hepinizi çok seviyorum.

Ve son olarak, ilham perim olduğu için Lord Huron'a teşekkür ederim. Ne zaman bu hikâyeyi düşünsem, aklıma Strange Trails gelecek. Louisa'yı iki ay boyunca durmadan dinlediğime eminim.

Hiç pişmanlığım yok tabii.

ÇALMA LİSTESİ

"SOMEONE TONIGHT" – KEVIN GRIFFIN

"BLINDING LIGHTS (ACOUSTIC COVER)" – NICK FRADIANI

"MILES" – PHILLIP PHILLIPS

"LOUISA" – LORD HURON

"HALLELUJAH" – KATE VOEGELE

"INTO THE WILD" – LEWIS WATSON

"GUIDING LIGHT" – MUMFORD & SONS

"BLOOM" – PAPER KITES

"IF YOU COULD ONLY SEE" – BOYCE AVENUE

"SOMETHING JUST LIKE THIS" – COLDPLAY

"FROZEN PINES" – LORD HURON

"CANCIÓN DE LA NOCHE" – MATTHEW PERRYMAN JONES

"I'LL BE" – EDWIN MCCAIN

"ONE WEEK" – BARENAKED LADIES

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Hartmann, sadık kocası Jake ve üç çocuğu Willow, Liam ve Violet ile birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktır. Duygusal aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Günbatımını (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmeyi, Illinois dışında herhangi bir yere seyahat etmeyi, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemeyi ve günün o saatinde şarabın kahvenin yerini almasını sever. Jennifer kocasıyla birlikte düğün fotoğrafçılığı yapmaktadır ve aynı zamanda kendini sevmeyi savunanlardan biridir. Kelime oyunlarında başarılıdır ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulma yeteneğine sahiptir. *Tacoları* çok sever. Ayrıca köpeğinizi gerçekten, gerçekten, gerçekten sevmek istediğine emin olabilirsiniz.

Sevgiler.